

வ ண க் க ம்

மெய்ஞ்ஞானியாக, தவராஜ யோகியாக, அடியார் இதயங்களில் வாழும் அருணகிரிநாதரின் திருவடிகளில் இம்மலரைப் படைக்கின்றோம்.

மாறு பட்ட கருத்துக்கள் அவருடைய வாழ்க்கை பற்றி நிலவுகின்றன. மோகத்தில் திளைத்துத் துன்புற்று, அருட்கை பற்றிக் கரை ஏறினார் என்பது ஒன்று; மற்ற மாந்தர்களைப்போல், தாமே மோகங்களில் திளைத்ததான பாவனையைச் சுமந்து, முருகன் அருளுக்காக ஏங்கினார் என்பது இன்னொன்று. அவருடைய வாழ்க்கை பற்றி ஐதீகங்களைத் தவிர வேறும் ஏதும் நிர்ணயமாகக் கிடைக்காத நிலையில் இரண்டு கருத்துக்களையும் ஏற்றுக்கொள்வதில் தவறில்லை. கடைப்பட்டவனாகத் தம்மை இழித்துக் கொள்ளும் தன்னிரக்கமும் அடக்கமும் பல மெய்ஞ்ஞானிகளுக்கு இருந்திருக்கின்றன. ஒருகால் அருணகிரிநாதர் மோகத்திலேயே உழன்று கரை ஏறி யிருந்தாலும் அவர் மாட்சி குன்றிவிடப் போவதில்லை. முருகனுக்கு இன்னும் நல்ல பெயர், நல்லவர்களை மட்டும் கரையேற்றுவதில் என்ன பெருமை?

சித்த சாகரத்தின் அலைகள் முற்றும் ஓய்ந்து, வந்து வந்து தாக்கும் மனோலயம் ஒரே லயமாக ஆகி, அருளின் அசையாத பேரின்பமாகும் காட்சியைத்தான் திருப்புகழும் அனுபூதியும் அலங்காரமும் இசைப்பனவாக மெய்யறிஞர்கள் கருதுகிறார்கள். சொல்லற நிற்கும் இந்த நிலையைத்தான் அருணகிரியின் சொற்களெல்லாம் இசைக்கின்றன. முருகன் அருளே அருணகிரிநாதராகி இத்தனைச் சொற்களாக மலர்ந்திருக்கிறது. சுருதி ஜாதி லயங்களில் வாழும் இசை அறிஞன் பிரயாசை இன்றி முக்தி பெறுகிறான் என்பது யாக்குய வல்கியர் வாக்கு. அந்தப் பிரயாசையற்ற இதயம் தாகை நாடும் இசை வழியைக் காட்டிய கருணைப் பேரருளே அருணகிரியின் பாடல்கள். சத்திய சிவசுந்தரமான பேரின்பத்தின் சுந்தர வடிவே முருக அழகன். அழகியற் கலையின் நடு மூச்சான இசையே பக்தி யோகிகளின் எளிய சுழுமுனை. அதில் ஒலிக்கும் அருணகிரியாரின் பாடல்களை அறுநாறு ஆண்டுகளாகப் பாடி லயித்து வந்திருக்கிறது தமிழ் இசைக்கும் நல்லுலகம்.

இந்த நன்றியையே அருணகிரியார் பிறந்த இந்த அறுநாடுவது நூற்றாண்டில் நாடனைத்தும் போற்றுகின்றது.

இவ்வாண்டு ஆகஸ்டு மாதம் சென்னையில் நடந்த பெருவிழாவில் அருணகிரிநாதரின் திருவுருவ அஞ்சல் முத்திரை வெளியிடப்பெற்றது. தலைநகரில் செப்டம்பரில் நடக்கும் விழாவில் கந்தர் அனுபூதியின் ஹிந்தி மொழியாக்கமும், அருணகிரிநாதரின் வாழ்க்கை-தத்துவங்கள் பற்றிய ஆங்கில நூல் ஒன்றும், அருணகிரி அந்தாதி எனும் கவிதையும் வெளியிடப் பெறுகின்றன. அண்மையில் சில வாரங்களுக்கு முன் கந்தர் அனுபூதியின் கன்னட மொழி பெயர்ப்பு பங்களூரில் வெளியிடப்பட்டது. பம்பாயில் அக்டோபர் கடைசி வாரத்திலும் பங்களூரில் நவம்பர் மூன்றாம் வார இறுதியிலும் விழாக்கள் நடைபெற விருக்கின்றன. இதற்கப்பால், முருகன் கோவில் கொண்டுள்ள பற்பல தலங்களில் அடியார்கள் விழாவெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இந்தச் சிறப்பு மலரை வெளியிடத் தத்துவம், இசை, மெய்ஞ்ஞானம், இலக்கியம், தொழில், ஓவியம், அச்சுக்கலை போன்ற பல்வேறு துறைகளைச் சேர்ந்த எத்தனைப் பெருந்தகைகள் பங்கு கொண்டிருக்கிறார்கள். கேட்டுக் கொண்ட மாத்திரத்தில் முருகன் பணியாக மேற்கொண்டு ஒத்துழைத்த அத்தனைப் பெரியார்களுக்கும் குழுவினருக்கும் நன்றி உரித்தாகின்றது. அடியார்களின் இந்தப் பக்தி-அறிவுச் சுடர்களை, ஆதி சங்கரர் கூறியதுபோல், முருகன் அருளே வடிவான அருணகிரிநாதர் என்ற அந்தத் திவ்யஜோதிக்கே கர்ப்பூரச் சுடராகச் சமர்ப்பிக்கின்றோம். வணக்கம்.

சிறப்பு மலர்க் குழுவினர்,
புதுடிக்கல்.

வாழ்த்துக்கள்

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி
ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராசார்ய சுவாமிகள் அவர்களின்
ஆசியுரை

முகாம் : ஸ்ரீகாளஹஸ்தி

ஸ்ரீமடம், காஞ்சிபுரம்
தேதி : 16-6-1975.

சிறந்த முருக பக்தராக விளங்கியவரும், ஜனங்களின் மனத்தை உருக்கக்கூடிய முறையில் வாழ்க்கையின் நிலையாமை, முருக பக்தியின் மேன்மை முதலிய தத்துவங்களை, ப்ராஸம் முதலிய சப்தாலங்காரங்கள் பொருட் செறிவு இவைகளுடன் போதிக்கும் திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் கந்தர் அனுபூதி முதலிய அருள்நூல்களை இயற்றி ஆஸ்திக உலகிற்கு மஹோபகாரம் புரிந்துள்ளவருமான ஸ்ரீ அருணகிரிநாதருடைய ஆறுவது நூற்றாண்டு விழாவை நம் பாரத நாட்டின் தலைநகராகிய புதுடில்லியில் வசிக்கும் அனேக ஆஸ்திகர்கள் அடங்கிய கமிட்டியினர் கொண்டாட முன்வந்திருப்பதையும், இந்த வைபவத்தின் ஞாபகார்த்தமாக வித்வான்களின் கட்டுரைகள் அடங்கிய ஒரு மலரை வெளியிடுவதையும் அறிந்து சந்தோஷிக்கிறோம்.

ஆஸ்திகர்கள் ஸ்ரீ அருணகிரியாரின் திருப்புகழைப் பாராயணம் செய்து கொண்டு ஸ்ரீ முருகப் பெருமானிடம் பக்தியை வளர்த்துக் கொண்டு இப் பெருமானின் அருளால் எல்லா மங்களங்களையும் அடைவார்களாக.

நாராயணஸ்மருதி:

Sri Sringeri Saradapeetham Jagadguru Sri Sankaracharya Swamigal

Camp: Sringeri

Date: 19—5—75.

His Holiness Sri Mahaswamigalavaru blesses for the success of the Celebrations of Saint Arunagirinathar's 600th Birth-day. His Holiness is glad to know that the Celebrations Committee is bringing out a special souvenir to mark the occasion and He conveys His blessings to the members of the committee as well as for the successful publication of the souvenir.

ஸ்ரீ காசிமடம் அதிபர் ஸ்ரீஸஸ்ரீ காசிவாசி முத்துக்குமாரசுவாமித் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கள்

திருப்பனந்தாள்
தேதி: 16-5-1975

ஸ்ரீ அருணகிரிநாதரின் 600 ஆவது ஆண்டுத் திருநாளை யொட்டித் தலைநகரிலிருந்து பயன் மிக்கதொரு சிறப்புமலர் வெளிவரவிருக்கும் செய்தி யறிந்து மிக மகிழ்ந்தோம்.

அருணகிரிநாதரின் அருளார் வாழ்வை எண்ணும்போது நம் சமயத்தின் கீர்த்தியை அவர் தெளிவு செய்திருக்கும் அந்த அளவுக்குச் சற்றும் குறையாமல் தமிழ்க்கவி வளத்தையும் ஞாலமறியச் செய்திருக்கும் கீர்த்தியை நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். சிந்தைக்குரிய தமிழைச் சந்தத்துச் செந்தமிழாக அவர் கண்டார்.

“பஞ்சவ னீடு கூனும் ஒன்றிடு தாப மோடு
பைந்தமிழ் வாது கூறும் சமணமுகர்

பண்பறு பீலி யோடு வெங்கழு வேற ஓதும்
பண்டித ஞான நீறு தருவோனே”

என்றும்,

“பரவைமனை மீதிலன்று ஒருபொழுது தூதுசென்ற
பரமனரு ளால்வளர்ந்த குமரேசா”

என்றும் வருவன போன்ற சைவ சமயக் குரவர்களின் அருள் வரலாற்றைச் சுட்டும் பல தொடர்கள் திருப்புகழில் காணப்பெறுகின்றன. அருணகிரிப் பெருமானின் ஆழிய சமய வரலாற்றுச் சிந்தனைகளை அறிய அவ்வாறான பகுதிகளைத் திரட்டி உலகுக்கு உணர்த்துதல் தேவையாகும்.

மூவகைப் பேய்களுக்குள் பெண்ணை நீங்கி மானுடம் உய்யவேண்டும் என்பதை அருணகிரியார் பெரிதும் வற்புறுத்தினார். அலங்காரத்துள்ளும்

அனுபூதியினுள்ளும் மிக உருக்கமான ஞான விண்ணப்பங்கள் செய்தார். இவற்றை யெல்லாம் உலகுக்கு நன்கு வெளிப்படுத்தும் வகையில் பல்வேறு உயரிய அறிஞர்களைக் கொண்டு ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதச் செய்து மலராகத் தொகுத்து வெளியிடும் நற்றொண்டை நாம் பெரிதும் பாராட்டுகின்றோம்.

ஆன்றோர் பலர் மலர்க் குழுவாகக் கூடி ஆய்ந்தாய்ந்து மலரின் மணம் மிகுக்கச் சிந்தித்துச் செயற்படும் முயற்சித் திறத்தையும் பாராட்டுகின்றோம்.

மலர் சிறந்து வெளிவரவும், ஞாலமெலாம் பயன்பெறவும் செந்திப்பதி புரக்கும் கந்த வேளின் திருவடியைச் சிந்தித்து வாழ்த்துகின்றோம்.

சிவசிவ.

சுபம்

மயிலம் பொம்மபுரம் ஆதீனம் ஸ்ரீஸுரீ சிவஞானபாலய சுவாமிகள் அவர்கள்

இறைவன் உயிர்கள் நலம் அடைவதற்குப் பல சாதனங்களை வகுத்துத் தந்துள்ளான். உலகமும், உடம்பும், கருவிகளும், போகப் பொருள்களும் ஆகிய எல்லாம் இம்மை வாழ்வை அனுபவித்ததற்காக அளிக்கப்பெற்றவை யல்ல. மறுமைச் செல்வமாகிய வீடு பேற்றை அடையப் பயன்படுவனவே அவை. இச் சாதனங்களின் பயன் உணர்ந்து இறை வழிபாடு செய்கின்ற வர்களுக்குப் பக்குவம் ஏற்படும் பொழுது இறைவனே வருவான் என்பது சமயங்களின் சாரம். குருமுகமாக அன்றித் திருவருள் பெறுதல் இயலாது என்பது எல்லாச் சமயத்திற்கும் பொதுவான உண்மை.

சந்தக் கவிமழை பொழிந்து முருகப் பெருமானையே ஞானசிரியராகக் கொண்டு அனுபூதி பெற்று அனுபூதி பாடிய அருணகிரிநாதப் பெருமான் இத் திருத்தலத்திற்கு வந்தபொழுது இங்கே இரண்டாவது பட்டத்துக் குருமகா சந்நிதானம் எழுந்தருளியிருந்தார்கள். சிவ சொரூபமாக எழுந்தருளியிருந்த அவர்களைத் தரிசித்த பொழுது முருகப் பெருமான் அவர்களுக்கு உபதேசம் செய்த காட்சி நினைவுக்கு வந்தது. இத்தலத் திருப்புகழில் தட்சிண மூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் முருகப்பெருமானைக் குருவாகக் கொண்டு வழிபட்டு மாணக்களை இருந்த செய்தியை மகுடத்தில் அமைத்து,

“மகிழ்சம்பு வேதொழு பாதா நாதா
மயிலம்தண் மாமலை வாழ்வே வானோர் பெருமானே”

என்று போற்றினார்கள்.

இவ்வாதீனத்துக் கற்பனைக் களஞ்சியமாய் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளும் இச்செய்தியைக் கலம்பகத்தில் கூறுவர். முருகப் பெருமானிடத்தில் உபதேசம் பெற்றவர் மூவர். அவருள் அகத்தியர் தமிழை உலகுக்குத் தந்தார். ஞானத்தைத் தமக்கே வைத்துக் கொண்டார். சிவபெருமானோ பாவனையால் மாணவராக இருந்தாரேயன்றி பயனைப் பெற்றாரில்லை. சிவஞான பாலய சுவாமிகளோ தாம் பெற்ற உபதேசத்தை உலகிற்கு உபதேசிக்க வழி வழியாக, சந்தான பரம்பரையாக இவ்வாதீனத்தை ஏற்படுத்தினார்கள் என்று குறிப்பிட்டார்கள்.

இச் சிறப்பெல்லாம் தோன்றுமாறு இவ்வாதீனமும் இவ்வாதீனத்தைச் சார்ந்த திருக்கோயிலும் உபதேசச் செல்வத்தை வளர்த்து வீடு பேற்றுக் குரிய பெருநிலையமாக விளங்குவது என்னும் குறிப்பினையும், ஞானபரம்பரையில் முதல் ஆசிரியராக சிவபெருமானுக்கும், குரு மூர்த்தமாக விளங்கிய குருபரனாகிய முருகப் பெருமானுக்கு மேல் ஞானாசிரியர் இல்லை என்னும் குறிப்பினையும் உள்ளடக்கி மயிலம் திருப்புகழின் மகுடத்தை அமைத்த அருமை உணர்ந்து இன்புறற்குரியது. எந்தத் திருத்தலத்திற்குச் செல்கின்ற பொழுதும் அத்தலத்திற்குள்ள தனிச் சிறப்பினை உணர்ந்து திருப்புகழில் அமைக்கும் அருணகிரிநாதரது உளப் பாங்கினை அறிந்து இன்புறுதற்கு இவ்வறுநூறுவது நூற்றாண்டுவிழா வழி வகுக்குமாக.

ஞான மழையும், தமிழ் மழையும் பொழிந்து முருகன் திருவருட்பயிர் வளர்த்த அருணகிரிநாதப் பெருமானுக்கு விழாவெடுக்கும் டில்லித் தமிழ்ப் பெருமக்களும் அவர் வழி நிற்கும் அன்பர்களும் எல்லா நலங்களும் பெறுக. உலகம் அனைத்தும் பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கிப் பொருள் வளமும் இறை நலமும் பெற்று வாழ மயிலம் முருகப் பெருமான் திருவருளும் ஆதி ஸ்ரீ சிவஞான பாலய சுவாமிகள் திருவருளும் நிறைவனவாக.

வாழ்க வையகம்.

குன்றக்குடி ஆதீனம்
தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் அவர்கள்

குன்றக்குடி
நாள் : 24-9-74

தங்கள் கடிதம் கிடைத்தது. அருணகிரிநாத சுவாமிகளின் அறுநூறாவது ஆண்டு விழாத் தொடர்பான தங்கள் இனிய முயற்சிக்கு நமது உளம் நிறைந்த பாராட்டுக்களை நன்றியுணர்வுடன் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

அடிகளார்

Saint Arunagirinathar Sixth Birth Centenary Celebration Committee—1975

Malai Mandir,
Sector VII, R. K. Puram
NEW DELHI-110022

Sri R. Venkataraman,
(Formerly Member,
Planning Commission),
President.

PATRONS

Sri C. Subramaniam,
Minister for Finance,
Government of India,
NEW DELHI.

Sri K. Brahmananda Reddy,
Minister for Home Affairs,
Government of India,
NEW DELHI.

Sri Niti Raj Singh Chaudhary,
Formerly Minister of State,
Ministry of Law and Justice,
Government of India,
NEW DELHI.

Smt. Sumitra Kulkarni, M.P.
Rajya Sabha,
Parliament House,
Government of India,
NEW DELHI.

Sri M. Bakthavatsalam,
Formerly Chief Minister,
Tamil Nadu,
MADRAS.

Sri J. L. Hathi,
Formerly Minister of
Labour & Rehabilitation,
Government of India,
NEW DELHI.

Sri T. V. Ramanujam,
Economic Adviser,
Sayaji Group of Industries,
BOMBAY.

Sri Justice S. Rangarajan,
Judge, High Court of Delhi,
NEW DELHI.

Sri T. Sadasivam,
Managing Editor,
Kalki, MADRAS.

Sangitha Kalanidhi,
Dr. M. S. Subbulakshmi,
MADRAS.

Vageesa Kalanidhi,
K. V. Jagannatha Iyer,
Kalaimagal,
MADRAS.

Thiru Muruga Kripananda Variar,
MADRAS.

**CELEBRATION COMMITTEE
MEMBERS**

Sri A. Sundaram,
18A/10, W.E. A. Karol Bagh,
NEW DELHI-5.

Sri D. Krishna Iyer,
B-602, Curzon Road Apartments,
Kasturba Gandhi Marg,
NEW DELHI.

Sri A. S. Raghavan,
1323, Sector XII,
R. K. Puram,
NEW DELHI.

Sri R. Mahalingam,
" MUSCAN " 6-3-927,
Somajiguda,
HYDERABAD- 4(A.P.).

Sri A. G. Krishnan,
A-1/121, Safdarjang Enclave,
NEW DELHI-110016.

Sri C. S. Sankara Iyer,
15A/25, W.E.A. Karol Bagh,
NEW DELHI-5.

Sri N. Subramanian,
751, Lakshmi Bai Nagar,
NEW DELHI.

Sri M. Sankaranarayanan,
D-2, Greater Kailash,
NEW DELHI.

Sri N. Ramamoorthi,
13/469, Lodi Colony,
NEW DELHI.

Sri G. Sundaram,
N-110, Connaught Circus,
NEW DELHI.

Sri R. Subramanian,
12-1, W.E. A. Karol Bagh,
NEW DELHI.

Sri T. M. Subramanian,
44, Bharati Nagar,
NEW DELHI.

Sri S. V. Raman,
A-1/121, Safdarjang Enclave,
NEW DELHI.

Sri K. N. Srinivasan,
Flat No. 2, Yasha Shree,
35th Road, T.P.S.-3,
BOMBAY-52.

Sri M. S. Natesan,
190, Sarat Bose Road,
CALCUTTA-29.

Sri K. Subramanian,
B-43, Kailash Colony,
NEW DELHI.

Sri R. V. Subramanian,
E-17, Greater Kailash,
NEW DELHI.

Sri A. Balasubramanian,
29, Lodi Estate,
NEW DELHI.

Sri P. Ramaswamy,
17, Bharati Nagar,
NEW DELHI.

Sri P. Rajendra,
K-31, Jangpura,
NEW DELHI.

Manavasi Consultants (P.) Ltd.,
B-277, Greater Kailash,
NEW DELHI.

Sri S. Sankaranarayan,
International Labour Office,
TRINIDAD.

Sri P. S. Thiruvengadan,
Indian Overseas Bank,
Coimbatore,
TAMIL NADU.

Sri S. K. Murthy
B-2/82, Safdarjang Enclave,
NEW DELHI.

Sri Prasanna Venkatesan,
77, Srinagar Colony,
MADRAS.

Shri C. T. A. Pillai,
E-2/3, M.S. Flats,
R.K. Puram,
NEW DELHI.

Sri R. Vijayaraghavan,
C.P.W.D. Barhni,
NEPAL.

Sri A. Vaidyanathan,
7/9, Central Avenue,
DURGAPUR-4,
West Bengal.

Sri V. Ramakrishnan,
Plot No. 77, Anna Nagar,
MADRAS.

Sri A. V. Narayanan,
A-20/31, Lodi Colony,
NEW DELHI.

Sri R. Venkataraman,
10-C, Nawab Garden,
MADRAS.

Sri P. M. Balavenkataraman,
16, Butterworth Road,
TIRUCHIRAPALLI (Tamil Nadu).

Sri K. C. Mahadevan,
A-26, Netaji Nagar,
NEW DELHI.

Sri N. S. S. Mani (Toyo),
N-201, Greater Kailash,
NEW DELHI.

Sri R. L. Sabharwal,
6/648, Lodi Colony,
NEW DELHI.

M/s. Alankar Films,
Gopalapuram,
COIMBATORE,
Tamil Nadu.

M/s. Ananda Films,
Gopalapuram,
COIMBATORE,
Tamil Nadu.

Gopalapuram,
COIMBATORE,
Tamil Nadu
M/s Jamuna Films,

Sri V Jagannathan,
No 26, 3rd Street,
Shantivanetan,
NEW DELHI

Sri C Ramalingam,
12-A/
WEA, Karol Bagh,
NEW DELHI

Sri S Sundaresan,
Sundaram Jewellers,
COIMBATORE,
(Tamil Nadu)

Sri S V S Ratnam,
48/13, East Patel Nagar,
NEW DELHI

Sri L Narayana Chettiar,
C/o M Chidambaram,
B-11/65, Safderjung Enclave,
NEW DELHI

Sri P S Easwar Chandran,
16/407, Lodhi Colony,
NEW DELHI

Sri K Ramachandran,
A-8/4, GOCH Colony,
Besant Nagar,
MADRAS

Sri Shiba Das Thakur,
C/o Sri S S Subramanian,
No 9, Park Avenue,
BURNPUR

Sri T V Subramanian,
445, Lakshmi Bai Nagar,
NEW DELHI

Sri K Saravanan,
2, Coral Merchants Street,
MADRAS-1

Sri Murugadas,
Shanmugapriya,
Besant Nagar,
NEW DELHI

Sri V Ramaswamy,
25, Ramachandria Rao Street,
Nageswaraipuram,
MADRAS

Sri K A Ganapathy,
44, Kamraj Nagar,
Adayar, MADRAS

Sri K N Srinivasan,
N-118-A, Greater Kailash,
NEW DELHI

Sri V Thyagarajan,
Flat No A/6, Laxman Apartments,
Azad Road, Andheri W
BOMBAY-58

Sri R Kannan,
FA & CAO,
Chittaranjan Locomotive Works,
PO CHITTARANJAN
(West Bengal)

Sri M P Perival,
Pioneer Plastic Works (P) Ltd,
9, Ezra Street,
CALCUTTA-1

Sri S. C. Bardia,
Pioneer Plastic Industries,
4/7, Deshbandhu Gupta Road,
NEW DELHI-55

Sri P. D. Chitlangiya,
Sarada Plywoods (P) Ltd,
4/7, Desabandu Gupta Road,
NEW DELHI

Sri H M Periwal,
K-6, Hauz Khas,
NEW DELHI

Sri Ramnad Iswara Iyer,
274, Laxmibai Nagar,
NEW DELHI

Sri Lalgudi G Jayaraman,
T Nagar,
MADRAS

Sri Paramanandam,
C II/65, Moti Bagh,
NEW DELHI

Sri Justice V Ramaswami,
2, Safdarjang Lane,
NEW DELHI-11

Sri Kumari Dev,
89, Pandara Road,
NEW DELHI

Miss Priathima Raman,
A-1/121, Safdarjang Enclave,
NEW DELHI

Sri K Lakshminarayanan,
16, Wellington Crescent,
NEW DELHI.

Sri N. R Subramanian,
K-74, Hauz Khas Enclave,
NEW DELHI

Sri Sundaram,
162, West Kidwai Nagar,,
NEW DELHI

Dr B. Sankaran,
C II/5, Wellesley Road,
NEW DELHI

Mr P V Krishnamurthy,
69, East Kidwai Nagar,
NEW DELHI

Sri A S Rajan,
21/91, Lodi Road,
NEW DELHI

Mr Narayanan,
B-4/30, Safdarjang Enclave,
NEW DELHI

Mr C V Narasimhan,
C/34, Moti Bagh,
NEW DELHI

Sri G Venkatasubramanian,
A-76, Moti Bagh,
NEW DELHI

Col N S Ramaswamy,
C II/112, Moti Bagh,
NEW DELHI

Sri N R Subramanian,
D-II/A 43, Moti Bagh,
NEW DELHI

Mrs. Ranjam Vaideeswaran,
D 83/847, MLC Colony,
Bhandra East,
BOMBAY-51

Mr B Rajagopalan,
C I South, Moti Bagh,
NEW DELHI

Mr. R K. Sud,
Resident Executive,
Nirlon Synthetic Fibres &
Chemicals Ltd,
NEW DELHI

Mr Chidambaran,
B 2/65, Safdarjung Enclave,
NEW DELHI-110016

Mr V Hariharan,
SS Engineering,
25-A, Reddy Kuppan Road,
Saidapet, MADRAS

Mr J S Aiyar,
200/9-A, Habibulah Road,
T Nagar, MADRAS-600017

Mr Sridhar Krishnan,
Vardhman Spinning & General
Mills Ltd,
LUDHIANA

M/s Jayant Packaging,
(Pvt) Ltd,
PB 2624, MADRAS-600032

R Yegnyaraman,
Electrical Radio Laboratory,
25-A, Reddykuppam Road,
MADRAS-15

T M Srinivasan,
5, Smith Road,
MADRAS-2

Lt Col S Raman, EME,
J/85, Roberts Road,
Trimulcherry,
SECUNDERABAD

Chandramouleeswaran,
8, Naimappa Mudali Street,
Somamudali Colony,
Mylapore, MADRAS

D Santhanam,
23/30, Luz Avenue,
Mylapore, MADRAS-4

M Panchapagesan,
28/B, Chambers Road,
MADRAS

Sri C S Mani,
R-4, Haddows Road,
MADRAS

Dr S Sankaran,
X-Ray Clinic,
Mullers Road,
Kilpauk, MADRAS

Miss Manjula,
C/o Sri U Lakshminarayanan,
16, Wellington Crescent,
NEW DELHI

ம ல ரு ம் ம ண மு ம்

பககம

1	அருணகிரிநாதா — பழமையின புதுமை— டாக்டர் தெ பொ மீனாட்சிசுந்தரனார்	1
2	அருணகிரிநாதா — மகாவிதவான மு ராகவையங்கார	10
3	செஞ்சொல — ரா கணபதி	14
4	கருணைக்கு அருணகிரி — வாகீச கலாநிதி கி வா ஜகந்நாதன	18
5	நாத விநோதா — திருமுருக கிருபானந்தவாரியார்	22
6	அருணகிரிநாதா காலம் — இரா நாகசாமி	24
7	அருணகிரிநாதரின் திருப்புகழ் இசை — டாக்டர் எஸ் இராமநாதன	27
8	'சொல அற' — பேராசிரியர் அ ச ஞானசம்பந்தன	32
9	சந்தத திருப்புகழிலுள்ள லய நுணுக்கங்கள் — இசைப்பேராசிரியர் டி ஏ சம்பந்தமூர்த்தி	35
10	அருணகிரிநாதரின் அறபுத அனுபவம் — செ தனபாலசிங்கன	38
11	மந்திரத திருப்புகழ் — ஈ வே வேங்கடசுபரமணயம்	41
12	சந்தரந்தராதியில் சில காட்சிகள் — வ செ சசிவலலி	46
13	அருணகிரியாரின் அறபுதப் பாடல்கள் — விதவான க கி இராமசாமி ஐயர்	49
14	ஸ்ரீ அருணகிரிநாதா திருப்பள்ளி எழுச்சி (கவிதை) — கவிஞர் தமிழழகன்	54
15	அருணகிரிநாதரின் பகதியும் சமயக் கொள்கைகளும் — காமாட்சி தாஸா ரா சோமசுந்தரம் ஐயர்	57
16	அருணகிரிநாத சுவாமிகள் — தவத்திரு தி செ முருகதாச சுவாமிகள்	60
17	அருணகிரிநாத சுவாமிகள் அஷ்டகம் (இசைக்கவிதை) — கோவைக் கவியரசு கு நடேச கவுண்டர்	62
18	அருணகிரிநாதா அனுபவம் — பேராசிரியர் வே சிவசுப்பிரமணியன்	63

	II	பக்கம்
19 அருணகிரி (கவிதை) — கவிஞர் துறைவன்		66
20 அருணகிரிநாதர் ஒரு சாக்தரா? — தவத்திரு ஸாதுராம ஸ்வாமிகள்		67
21 வாழ்ந்தும் பயின்றவன் (கவிதை) — கவிஞர் கண்ணதாசன்		86
22 அருணாசலத் திருப்புகழ் நவரத்னம் (இசைப்பாடல்)— டி எஸ் வாசுதேவன்		87
23 அருணகிரிநாதர் பஞ்சகம் (கவிதை) — வித்துவான் கி. கி. இராமசாமி		95
24 அருணகிரியின் வாகு — கே. எஸ் வெங்கடேசன்		96
25 அருணகிரிநாதர் பாடல்களின் சந்த அமைப்பும் தாள அழகுகளும் பை. கி. ராஜகோபாலய்யா		101
26 அருணகிரிநாதரின் தனிச் சிறப்புகள் — தவத்திரு சுந்தர சுவாமிகள்		122
27 அருணகிரிநாத ஸ்வாமிகள் மீது திருப்பள்ளி எழுச்சி (கவிதை) — அருடகவி ஸாதுராம ஸ்வாமிகள்		125
28 பிழையறக் கற்கின்றிலீர் — புலவர் தி. மு. சங்கரலிங்கம்		128
29 வள்ளிமலைத் திருப்புகழ் ஸச்சிதானந்த ஸ்வாமிகள் மீது திருப்பள்ளி எழுச்சி (கவிதை)— அருடகவி ஸாதுராம ஸ்வாமிகள்		130
30 அருணகிரிநாதருடைய திருப்புகழும் தாள நுட்பங்களும்— கொனக்கோல பி. வைத்தியலிங்கம் பிள்ளை		133
31 அருணகிரிநாதர் பக்திப் பிரவாகம் — புலவர் கீரன்		136
32 அநாதி வேதங்களே அருணகிரியின் திருப்புகழ்முதம் — சுகபிரம்மம்		141
33 அறுமுகன் அருள் கொழிக்கும் அறுபது தலங்கள் — வித்துவான் ச. ரா. கச்சபேசுவரன்		144
34 திருப்புகழ்த் தலங்கள்—பாடல்கள் தொகை அட்டவணை — அருளிச்சு ஸு வே. சுபரமணயம்		155
1 Sri Arunagirinatha – In Legend & History —T S Parthasarathy		1
2 Kandar Anubhuti —Prof M K Thangavelu		6
3 The Philosophy of Arunagirinathar —Dr V A Devasenapathi		11
4 Subrahmanya Tattvam —P Thirugnanasambandham		15
5 The Lure of Lust —Swami Anvananda		21
6 Arunagirinathar – The Reformer-Saint of South India —R Mythili		25
7 The need for an Esoteric Significance —N V Karthikeyan		31

அருணகிரிநாதர்

பழமையின் புதுமை

பக்கைச்செல்வா பேராசிரியர் : டாக்டர் தெ. பொ. மீனட்சிசுந்தரன்

3

தமிழ்நாட்டுக் கடவுள் முருகனே எனப் பொதுவாகக் கூறலாம். இந்நது மதத்தின் பலவகைப் போராட்டங்களிடையே செல்வப் பிள்ளையாய், நெஞ்சைக் குழைத்து, இயல்பாகவே ஒற்றுமை மனப்பான்மை வழியே அன்பினை வளர்த்துப் போராட்டத்தைப் பெரும்பான்மையும் முருகன் தீர்த்து வரக் காண்கிறோம் சங்ககாலத் திருமுருகாற்றுப் படையில் பலவகைத் தாய் வழிபாடுகளிடையே முருகன் பழையோள குழுவியாகவும், காடுகிழா அளின் சிறுவனாகவும், கொற்றவையின் மகனாகவும், ஒற்றுமையை நாட்டக் காண்கிறோம் சிவபெருமானை வழிபடுவோரும் தாய்வழிபாட்டில் ஈடுபடும் சாக்தர்களும் முருகனைத் தம் வழிபடு கடவுளின் இனபக் குழுவியாக எண்ணி உருகுகின்றார்கள் திருமாலை வழிபடுவோரோ தம் பிராட்டியின் செல்வ மாப்பிள்ளையாக முருகனைக் கண்டு பெருமையாகப் பாராட்டுகின்றார்கள் பிள்ளையாரைக் குமரிடுகின்றவர்கள் பிள்ளையாரின் செல்வத் தம்பியாக முருகனைக் கருதி அன்பு கொள்கின்றார்கள் கண்ணனைக் குழந்தையாகவும் ஓயாத விளையாட்டுப்பிள்ளையாகவும் அனுபவிக்கும் அனுபவமும், திருக்கன்னி மரித் தாயின் குழந்தையாக ஏகநாதரைக் கண்டு உள்ளம் நெகருக்கும் அனுபவமும், முருகனைக் குழந்தையாகவும் வளரும் பிள்ளையாகவும் கொண்டு நெஞ்சு நெகிழும் அனுபவத்தோடு ஒத்திருக்கக் காண்கிறோம் ஆண்டவன் அகப் பொருள் தலைவனாக ஆனமாலை ஐம்புல வேடா கையிலிருந்து தப்பிவித்து அனைத் தொன்றாயினபமாய் அமைகிற அனுபவமே முருகப் பெருமான வேடாகளிடை வளர்ந்த வள்ளியம்மையை மணந்து ஒன்றாகும் செந்தமிழ் அகப்பொருள் பேரின்ப அனுபவமாகப் பலரும் அறியும் வகையில் அழகிய கதைவழியே எல்லோர் உள்ளத்தையும் அது நீர்ப்பிணடமாகக் கரைத்து வரக் காண்கின்றோம்

இந்த அழகிய ஒற்றுமையைத் தமிழ் நாட்டில் ஆழமாக வோ கொள்ள வளர்த்த

தனிப் பெருந்தமிழர் அருணகிரிநாதரே ஆம் அவர் வாழ்ந்த காலம் இக்கட்டான காலம் தமிழர் தம் உரிமையை இழந்து சோகுலைந்து வாடிய காலம் அது வேற்றுப் பண்பாட்டையும் வேற்று அரசினையும் தடுத்த நிறுத்த வேண்டிய நிலையில் தென இந்தியா இருந்தது தமிழ்ப் பண்பாடு இந்தியப் பண்பாடாகச் சமரசம் காணவேண்டிய ஒரு நிலை நெருக்கடியாக எழுந்தது “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்று பாடிய பழந்தமிழக கொள்கைக்கு இது முரண ஆனதல்ல என்றாலும், இது தமிழனுக்குப் புதிய அனுபவமே ஆம் தமிழ்நாட்டுத் திருத்தொண்டாளர்களையே பாடிச் கொண்டிருந்த நம்பிஆரூரர், எல்லாக் காலத்தையும் எல்லா இடத்தையும் கடந்து நின்ற, தம் காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் மட்டுமே அன்றித் தமக்கு முன்னும் பின்னும் எல்லா உலகிலும் வாழ்கின்ற தொண்டரது கூட்டத்தை வேறுபாடு ஒன்று மில்லாத பேரின்பப் பேரன்புக் கூட்டமாகக் கண்டு “அப்பாலும் அடிசாரந்தார் அடியார்க்கும் அடியேன்” என அக் காட்சியில் தம்மை மறந்து அக்கூட்டத்தை வணங்கிப் பாடுகின்றார் சேக்கிழாரும் கம்பரும் “உலகெலாம்” “உலகம் யாவையும்” என்றே தம் காப்பியத்தைத் தொடங்கி உலகப் பொதுக் காப்பியங்களாகப் பாடி மகிழ்ந்தார்கள் பாடி மகிழ்ந்த காலம் போய், உண்மையில் அப்படி வாழ்ந்து மகிழ வேண்டிய காலம் வந்ததை அருணகிரி நாதர் நெஞ்சார் உணர்ந்து ஒரு பெரிய சமரசத்தை “உலகென்கும் மேலிய தேவா லயந்தொறும் பெருமானே” எனத் தம் முருகனை எல்லாக்கடவுளுமாகக் கொண்டு அனுபவித்துப் பாடலாயினார்

இந்தியப் பண்பாட்டினைக் காக்கின்ற பெருமுயற்சியில் வித்தியாரணணியரின் வழி நின்ற விசயநகர அரசர்கள் முனைந்து சிறிது வெற்றியும் கண்டுவந்த காலம் அது பிறா கையில் வாடிய தமிழ் மதுரையைக்

காப்பாற்றி "மதுராலிஜம்" கொண்ட அரசா காட்டிய வழிக்கு நன்றி பாராட்டிய தமிழர்களில் அருணகிரிநாதா தலை சிறந்தவா பிரவுடதேவ மகாராயா, பதினேந்தாம் நூற்றாண்டில், அந்த அரசா வழியில் ஆண்டுவந்தாரா அவரைத் தம் முருகனோடு இனப்பெறவு கொள்ளுமாறு கண்டு "பிரவுடதேவமாராயா உளமும் ஆட வரவேணும்" என்று முருகனோடு இனப்பக கூத்தாடிப்பாடுகின்றாரா தமிழ்ப் பண்பாடு உலகப் பண்பாடாக மலாவதற்கு ஒரு பெருவழி வகுத்த பெருமை அருணகிரியாருக்கு உண்டு மேலாடுப் பண்பாட்டின் நற்சிறப்புகளை உட்கொண்டு தன் தனிச்சிறப்பு ஒன்றும் பிழையாதபடி நம் பண்பாடு இன்று உறவாடுவதற்கு ஒருவகையாக வழிகோலியவா அருணகிரி என்று கூறலாம்

பண்பாடு தேங்கிக் கிடத்தலாகாது, மேலோங்கவேண்டுமானால் அதன் சிறப்பு நிலைத்திருக்கவேண்டும் இது ஒரு அடிப்படை ஆனால் மாறிகொடுத்து வளைந்து நின்றாலன்றி இந்த நிலைத்திருக்கும் பண்பும் சிதையும் எனவே தனி நிலை மாறாது மாறிகொடுக்கும் இந்த இயல்பும் இன்றியமையாததாம் ஆனால் மேல் வந்து விழும் பண்பாட்டின் குறைகளை உட்கொண்டால் நஞ்சாக முடியும் எனவே தக்கனவற்றைக் கொண்டு தகாதனவற்றைத் தள்ளிக் களையும் தூயமை நிலையும் வேண்டும் இதன் பயனாகத் தக்கனவற்றைத் தனக்கொத்த நிலையில் தனதாகிக் கொள்ளும் ஒற்றுமைப் பண்பும் வேண்டும் அப்போது ஒரு பண்பாட்டிற்குப் பிற்பண்பாடுகள் எருவாக அமைந்து அதை வளர்கின்றன வளாச்சி என்ற இயல்பு இதனால் சிறப்படைகிறது 1) தன்னியல்பு நிலைத்திருத்தல் 2) பிறவகையில் வளைந்து கொடுத்தல், 3) தகாதன நீக்கித் தக்கன அவாவும் தூயமை 4) தக்கனவற்றைத் தன்னோடு ஒன்றவைத்துக் கொள்ளும் ஒற்றுமை 5) இவ்வாறு வளரும் வளாச்சி என்ற ஐந்தும் பண்பாடு மேலும் மேலும் ஓங்கி வருவதற்கு இன்றியமையாத பண்புகளாம் இந்த ஐந்து அடிப்படைகள் வலுவாக அமையாதபோது பண்பாடுகள் சுழல் காற்றிடைவே சிக்கிய மரம்போல வேரற்று வீழ்ந்து மறைந்த கதைகளை வரலாற்று வழியே எகிப்திலும் பாபிலோனியாவிலும் கிரீசிலும் ரோமிலும் பாஷியாவிலும் பெருவிலும் காண்கிறோம் ஆனால் அருணகிரியாருகோலிய வழியோ மேலே நாம் கூறிய ஐந்தடிப்படையில் வளர்ந்து மேலோங்கும் வழியாம் இன்று உலகத்தமிழநாடுகள் கூட்டுவதற்கேற்ற தமிழ்ப்பண்பாடு உலகப்

பண்பாடாக வளர்வது இதனாலேயேயாம் எனவே இது தலை சிறந்த தொண்டாகும்

இந்தத்தொண்டு தமிழா உள்ளத்தில் என்றென்றும் பசுமையாய் நிலைத்திருக்கப் புதியதொரு பாடலவகையைத் திருப்புகழ் என்ற பெயரில் அமைத்து வளர்த்த பெருமையும் அருணகிரியாருக்கு உண்டு இவரே, இல்லாத ஒன்றைப் படைத்தாரா என்று நாம் சொல்ல வரவில்லை கலம்பகம் என்ற பிரபந்தவகை ஒன்று உண்டு பலவகை மலாகளை ஒன்றாகச் சோததுப் பலவகை வண்ணமும் மணமும் ஒருங்கமைய விளங்கும் கதம்ப (கலம்பக) மாலை போலப் பல வகையான சுவையும் போகும் கொண்டு உலக நலையிலும் இலக்கிய உலகிலும் இருக்கும் செய்யுள் வகைகளை ஒன்றாகக் காட்டும் நூலவகையே கலம்பகமாம் இதிலே நூலின் தலைவனது தோளைப் பலவாறு வகை வகையாகப் புகழ்ந்து பாடும் செய்யுள் ஒன்றும் உறுப்பாகவரும் இதனைப் புயவகுப்பு என்று வழங்குவாரச் சான்று பெரிய சந்தலிருத்தமாக அமைந்திருக்கக் காண்கிறோம் ஒவ்வோர் அடியோ, அரை அடியோ கால அடியோ ஒவ்வொன்றாகத் தோன்றிப் பெருமையைப் பாடும் இசையானது தமிழ் நாட்டில் வளர்ந்த போது பாவமும் ராசமும் தாளமும் தெளிவாகத் தோன்றி ஒற்றுமை கொள்ளலாயின தேவாரத்தில் பண நிறைந்த பாடல்களில் இந்த அழகைக் காணலாம் ஞானசம்பந்தா பாடிய யாழ்முரியில் பலவகை ஓட்டங்கள் - பலபல சந்தக்கூறிப்புகளாக வந்தும் ஓர் ஒற்றுமையை உணர்த்திவரும் அழகினைக் காணலாம் தாள அமைதியின் இசைவகை இனிமை இனப்பசு குழலிட்டு வரலாயிற்று பிள்ளைத்தமிழ் பாடவந்தவர்கள் வளரும் குழந்தையின் பலநிலைக்கும் பல நடைக்கும் பல செயலுக்கும் கண்ணாடி பிடிப்பது போலப் பெரிய சந்தப் பாடல்கள் பாடவந்தார்கள ஓட்டக்கூத்தரது குலோத்துங்கன் பிள்ளைத்தமிழை மறக்க முடியாது இந்தக் கவுடப் புலவராம் கலி ராட்சதர் வடமொழிச் சொற்களின் மிகுக்கோடு தமிழின் ஆழ்ந்த இனிமையை யும் ஒன்றாகப் புதிய பண்பாட்டிற்கு வழி வகுத்தாரா தக்கயாகப் பரணியில் இந்த முயற்சி வரம்பிசுந்து போனது போல அவரது பிள்ளைத்தமிழில் போகாமல் ஓரளவில் நிற்கக்காண்கிறோம் எனினும், தமிழின் இனிமையும் அழகும் மறந்து போகுமோ என்று அச்சம் விளைவிக்கவும் செய்துவிட்டாரா என்றே சொல்லவேண்டும் சேக்கிழார் இந்த நிலையில் செந்தமிழின் இனிமையினை யும்

அழகினையும் எளிமையினையும் வளாதது நாயனமார்கள பாடிய பணவகையிலேயே எளிமை ததுமப்ப பாடிக்காட்டித் தமிழை நிலைத்திருக்கவைத்ததா தமிழ்நாடு மாலிக் காபரின் படை எழுச்சியால் நிலைதளாந்து உரிமை இழந்தது வாடி, விசயநகரப் பேரரசா களது நிழலில் மேலோங்கத் தொடங்கிய போது, வடமொழி மட்டும் அன்றி பிற மொழிச் சொற்களும் அன்றாட வழக்காசி லிட்டன எளிமை வேண்டுமோ அவற்றை ஒதுக்கித் தள்ள முடியாது ஆனால் தமிழியல் போடு அவை தமிழாய வருவதற்கு ஒருவழி யுண்டு சந்தக் குறிப்பில் வருவதற்கேற்ப அச்சொல் அமைந்துவிட்டால் தமிழ்ப் பாட் டோடு தாளத்திற்கேற்பத் தமிழ்ச் சொல் லாய இனிக்கக் காண்கிறோம்

“நாத விந்து கலாதி நமோ நம்”
“பிரவுட தேவ மாராயா” “சுகமாலம்”
முதலியவை சந்தக் குறிப்போடு ஒத்து நின்று ஒலித்துத் தமிழாகிப் போவதைக் காண்கிறோம்

இப்படி வளாந்துவரும் பாடல் வகை யினை மேலும் பல பல தாளவகை களின் வளாச்சிக்கேற்ப இசைத் தமிழில் சிறப்பியல்பாக வளாத்து இறைவனது புகழை ஒவ்வோர் அடியும் வகைவகையாக எடுத்துரைத்துப் பாடுவதனால் அதற்குத் திருப்புக்மூ என்ற அழகிய பெயரையும் தந்து அன்பா உள்ளதையும் இசைவாணா தாளத் திறமையையும் பொதுமக்கள் மெல் லிசை நயத்தையும் அடிமைகொண்டாா உடுக்கை அடித்துப் பாட்டுப் பாடும் வழக் கம் அந்தக் காலத்திலும் எந்தக் காலத்திலும் இருந்துவருவதே ஆம் டிண்டிம் கவிகள் என்ற ஒருவகையினா உண்டு டிண்டிம் கவி அருண் சலா என்ற வடமொழியாரைப் பற்றியும் கேள்விப்படுகிறோம் இவரே அருணகிரியாரா என்று கருதுவோரும் உண்டு ஆனால் அருணகிரியாரா வடமொழி உணர்ந்தவரான லும் செந்தமிழில் திளைத்து இசைத் தமிழில் ஒரு புதுவகையை வளாத்தவா எனல் வேண்டும் பிறகாலத்துத் “தக்கை, இராமா யணம்” உடுக்கை கொட்டிப் பாடும் வகையில் வந்திருப்பதையும் நினைவில் இருத்த வேண்டும் ஆனால் இத்தகைய பாடல் முறைக்கும் தாள வகையில் நுட்பமும் அழகும் எல்லாம் விளங்கப் பாடும் புதிய பாடல் முறையாக இவருடைய திருப்புக்மூ அமைந்து இவற்றிற்கெல்லாம் வேராக விளங் குவதை நாம் காலஞ்சென்ற நயினா பிள்ளை முதலியோர் இவற்றைப் பாடிவந்தபோது கேட்டம்கிழந்து அதன் தலைகிறந்த தனிச் சிறப்பை உணர்ந்து வந்துள்ளோம்.

இவர் வளாதத் திருப்புக்மூ என்ற பாட்டு வகை “புகழ்ப் பாடுவது” என்ற பொருளை அல்லாமல், ஒரு பாட்டு வகையாகவே நிலை பெற்று விட்டதை இங்கே மனத்திற் கொள்ள வேண்டும் வைணவர்களும் இந்தப் பாட்டு வகையில் ஈடுபட்டு நூற்றெட்டுத் திருப்பதித் திருப்புக்மூ எனப் பாடியது உண்டு இஸ்லாமி யத் தமிழரான காசிம் புலவரும் இஸ்லாமியா பாடத் திருப்புக்மூ இயற்றி உள்ளார் நய மான பொன்னை எப்படியானாலும் வளைப்பது போல இனிய நம் செந்தமிழையும் பல பொருளை விளக்கச் சந்தத் தமிழில் பலவகைக் கோலங்களாக வளைத்து அமைக்கலாம் இந்த நயத்தினாலேயே சோதிட நூல்கள் சிலவும் மருத்துவ நூல்கள் சிலவும் திருப்புக்மூப் பாடல் வகையில் அமைந்திருக்கக் காணலாம்

அருணகிரிநாதரும் முதலில் பழைய புய வகுப்பே போல மயில் வகுப்பு வேல் வகுப்பு, வேளைக்கார வகுப்பு என்பனவாகவே பாடி னார் பின்னாத திருப்புக்மூ என்று பாடி முரு கையையும் தமிழாக்கையும் இசைவாணாக்கையும் மகிழ்வித்ததா பிரவுடதேவமாராயா தமிழ் அறிந்தாரோ எனனவோ, இவா பாடலின் இசையும் தாளமும் அவா உள்ளததைத் தமக் கேற்ப ஆண்டவன் அருளோடு ஆட்ச செய் தன் என்பது உண்மை

திருப்புக்மூப் பாடல் வகை மருத்துவரும் சோதிடரும் கூடக் கையாளும் வகையில் எளி தாக வளாந்து பரவுமபோது தமிழ்ப் பாவா ணாக்கள் சுமமா இருப்பார்களா? அவாக்கும் கோவிலுக்குக் கோவில் திருப்புக்மூப் பாடல் களையும் பாடிக் குவித்தனா எல்லாம் திருப் புக்மூனால் அருணகிரியாரா பாட்டைக் கண் டெடுப்பது எப்படி? இப்படி ஒரு சிக்கல் வளாந் துள்ளது

திருப்புக்மூ என மிகப் பழக்கத்தில் உள்ள வைகளே முதலில் அச்சில் வந்தன டாக்டர் வ ச செங்கலவராயப் பிள்ளையவார்களின் தந் தையாரா வ சுப்பிரமணியப் பிள்ளையவாக்கள் தாம் அலுவலாகச் சென்ற இடங்களில் வழங் கிய திருப்புக்மூ எல்லாம் திரட்டி வந்து பதிப் பித்ததா இந்தத் தொண்டில் திரு செங்கல் வராயப் பிள்ளையும் ஈடுபட்டுப் பதிப்பித்ததா பலநாள இந்த நூல் கிடைக்கப் பெறுமையால் சைவ சித்தாந்த சமாச்சுதிய - என நண்பா திரு ம பாலசுப்ரமணிய முதலியாரா அதன் செயலாளராகத் தொண்டாற்றியபோது சிறந்த திருத்தமான பதிப்பொன்றை மிக அழ் காகத் தந்துதவினார் பின்னா திரு கிருபானந்தவாரியாரா பதிப்பு வெளிவந்தது அப் பதிப்பும் இப்போது கிடைக்காமையால் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் ஏதோ ஒரு வகையில் ஒரு பதிப்பினை வெளியிட்டுள்ளது

திருப்புகழ் என்றாலேயே அருணகிரிநாதா இயற்றியது என்ற எண்ணமே வருவதால் திருப்புகழ்ச் சந்தத்தில் அமைந்தவற்றை எல்லாம் அவர் தலைமேல் சுமத்தி விடுகின்றோம் எல்லாக் கோவில்களுக்கும் திருப்புகழ் அமைய வேண்டும் என்ற விருப்பால் பின்னுள்ளோர் பாடிய பாடல்களையும் இங்கே காணலாம் தம் பெயர் வாழ வேண்டும் என்ற முனைபு பின்பிப் பாடிய இப்பாவாணாகளை நாம் போற்றாமல் இருக்க முடியாது இருந்தாலும் தன்னலமின்றி வாழ்ந்த பெருமையால் இவர்கள் பாடல்களும் அருணகிரியார் பாடிய பாடல்கள் என்ற பெருமையைப் பெற்றுவிட்டன ஆராய்ச்சிவாணருக்கு, இதனால் அருணகிரியார் பாடிய பாடல்களைப் பிரித்தறிவது அருமையாகிறது

இருந்தாலும் ஒரு சில குறிப்புகள் கொண்டு அருணகிரியார் பாடல்களைப் பிரித்தறிய முடியாமற் போனாலும், ஒரு சிலவற்றை அவருடைய அல்ல எனக் காட்ட முடியும் சில காகி முதலிய இடங்கள் பின்னரே எழுந்தன ஆதலின் அவைகளைப் பற்றிய திருப்புகழ்கள் அருணகிரியார் பாடிய பாடல்களாக முடியாது இரண்டாவதாக ஒரேவகையான அடிகளைக் கொண்டு முடியும் திருப்புகழ்கள் சில இருக்கின்றன (1062, 1072, 1154, 1208, 1212, 1240, 1241, 1116 1119 கழகப் பதிப்பு) இந்த முறை அருணகிரிநாதா பின்பற்றும் முறை ஆகாது இவற்றின் நடையைப் பார்க்கும்போது இப்படிப் பாடியவா ஒருவரே அல்லா என்பதும் தெரிகிறது சில பாடல்களில் பிற்கால வளவகளைப் பற்றிக் குறிப்புகளும் வருகின்றன இவையும் அருணகிரியார் பாடியன அல்ல எனலாம் மிக நீண்ட பாடல்களும் இவருடைய அல்ல எனலாம் (927, 590)

பாடலில் குறுக்கல் விகாரமும், நீட்டல் விகாரமும், வலிதல் விகாரமும், மெலிதல் விகாரமும், தொகுத்தல் விகாரமும் வரலாம் என்பது தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்து, செந்தமிழில், பிறமொழிகளில் போல நாம் எல்லாம் அறிந்த வழக்குத்தான் ஆனால் அருணகிரியார் முதலிய பெருமக்களின் பாடல்களில் ஒரு மரபினை ஒட்டி இந்த விகாரங்கள் வரக் காண்கிறோம்

அருணகிரியார் பாடும் சந்தப் பாடல்கள் போன்றவற்றில், இததகைய விகாரங்கள், முனவந்ததை விட மிகுதியாக வருதல், பழமையில் எழுந்த புதுமை எனலாம் ஆனால் திருப்புகழ் என்ப பிற்காலத்தில் எழுந்த பல புதுப் பாடல்களில் இந்த மரபு நெறியை அளவுக்கும் மீறிச் சென்று பலவகை விகாரங்

கள் மனத்திற்கே பிடிக்காத அளவு அல்ல கோல விகாரங்களாய் நம்மைக் குழப்பிவது கொண்டே இவற்றை வேறு பிரித்து விடலாம்

இததகைய குறிப்புகளை யெல்லாம் ஒழுங்கு வைத்து ஆராய்ந்து அருணகிரியார் பாடல்கள் அல்ல என எடுத்துக் காட்டுவது என்றால் அது மிகப் பெரிதாக விரியும் என அஞ்சிப் பருப் பொருட்டாக இக் குறிப்புகளைத் தருவதோடு மட்டும் அமைவதே நல்லாம் ஆனால் ஒரு குறிப்பினை மட்டும் விளக்குதல் வேண்டும் அருணகிரியார் காலத்தில், வாழ்க்கை சலித்து விட்டதால் அந்தச் சலிப்பை மறக்கப் பரத்தை யரிடம் பலா சிக்குவது பெரு வழக்காகி விட்டது போலும் சங்க காலத்தில் இருந்தே காதற் பரத்தையர் சேரிப் பரத்தையர் என நெல்லாம் பரத்தையர் பிரிவு வகை பலவகையாகப் பேசப்பட்டுத்தான் வந்துள்ளன ஆனால் பரத்தையரோடு கூடி மகிழ்வதைப் பச்சைப் பச்சையாகப் பாடுகிற வழக்கம் பிற்கால நொண்டி நாடகங்களிலும் விறலிவிடு தூது காதல் முதலியவற்றிலும் வரக் காண்கிறோம்

இதற்கு ஒரு வகையில் ஒரு சிறிது பரவலான முறையில் வித்திட்டவா அருணகிரியாரே ஆம் காலத்தின் கோலத்தை விளக்க அவ்வாறு அவர் முற்பட்டிருந்தல் வேண்டும் முதலில் அப்படி அவரே வாழ்ந்தார் என்ற வழக்கும் உண்டு முதலில் அப்படி வாழ்ந்து பின், திருந்தி ஞானியாய்ப் பாட வந்திருக்கலாம் மற்றொன்றும் உண்டு உலகத்தவர்க்குப் பாட வரும் பெரியோர்கள், உலகத்துக் கீழ்மக்களோடும் தம் ஆழ்ந்தகனற் அன்பில் தம்மை ஒன்று படுத்திக் கொண்டு அவர்கள் குறைகளையும் தம்மேல் ஏற்றிக் கொண்டு பாடுவதும் உண்டு நனவுலகிற இல்லாமற் போனாலும் இததகைய எண்ணங்கள் காந்திஅடிகள் போன்ற பெருமக்களிடமும், கனவுலகில் தோன்றலாம் என அறிகிறோம் அதனையும் நனவுலகக் குறைவாகவே அவர்கள் கருதிக் குறைபட்டு நைந்துருகித் தம்மை இழித்துக் கொள்வதும் உண்டு இதனை மாணிக்கவாசகர் முதலியோரிடமும் காண்கிறோம் பெண்ணாசையாகப் பாடிய வழக்கும் பழைய பரத்தையர் வாழ்வோடு பிணைந்து பரத்தையரிழ்வாகப் புதுவடிவு கொள்கிறது

ஆனால் அருணகிரியாரின் பாடல்களில் பரத்தையர் நடத்தையும் அவர்களோடு கூடி வாழ்வதும் விறலி விடு தூது முதலிய வற்றில் அளவு கடந்துபோய்த் துரைத் தனத்தார் இன்று அச்சில் வராமல் தடுக்கும்

அளவுக்குப் போகவில்லை இன்று இலக்கி நயங் கருதி இவை அச்சாகின்றன இந்தக் கண கொண்டு பார்க்கும் போது விறவி விடுதலில் வருவனபோலச் செல்லும் பாடல்கள் அருணகிரியாருடையன அல்ல என உறுதி கூறலாம்

இப்படிப்பட்ட சில குறிப்புகள் கொண்டு ஆராய்ந்து அருணகிரியார் பாடல்கள் எனச் சிலவற்றை வரையறை செய்யமுடியும் அவ்வாறு செய்யும்போது அக்காலத்து உலகின் அலங்கோலம் நமக்குத் தெரியவருகிறது உலக நிலையாமை, உலகினரின போக்கு, சமயநிலை என்ற வகையில் எல்லாம் அன்றைய சமுதாயத்தைப் பற்றி ஒரு சிறிது அறியலாம் “வனசுமாமியாராட நீயுமாடி வரவேணும்” என்று பாடி ஈடுபடும் நயமே பலருள்ளதைக் கவாந்ததால் அந்த வகையில் பின்னுள்ளோர் சில திருப்புகழ்களைப் பாடி இருக்கவும் காண்கிறோம் “நாத விந்து கலாதி நமோ நம்” என்று பாடியது போலப் பாடியவர்களுமுண்டு சப்பாணி கொட்டுதல் தளாநடையிட்டுவருதல் என நெல்லாமை பிள்ளைத்தமிழில் வரும் அழகும் ஆடும் தியாகா, ஆடும் கூத்தா, ஆடும் கண்பதி, ஆடும் சம்பந்தா என வடிவங்கள் அமைத்து வழிபடும் இந்த நாட்டில் முருகனது காட்சியின்பதில் தம்மை மறந்து இன்பக் கூத்தாடிய அருணகிரிநாதர் அந்தப் பழைய நெறிவழியே “நீயுமாடி வரவேணும்” என்று பாடுவது ஒரு பெருமின்பமே ஆனால் இதனையே புதுவழியாகக் கொண்டு பின்னோர் பாடிய திருப்புகழ்களில் அந்த அனுபவம் பொங்கி வழியக்காணோம்

முடிவாக, அருணகிரியார் சிறந்த அனுபூதிமான சுந்தரனுபூதியே பாடி இருக்கிறார் அல்லவா? “பூததெடுக்கும், சீவஒடுக்கம் தோன்ற உதிக்கும் சிவஞானம்” என்று திருப்புகழில் பாடுகிறார் பசு பதி பாசம் என்று, உயிரையும் ஆண்டவனையும் உலகையும் பிரித்துப் பேசுவது உண்டு கொண்டதே கோலம் கண்டதே காட்சி என உடலையும் உயிரையும் கெடுத்துக் கொள்ளும்நிலையிலிருந்து தப்பி உயிரின் இறுமாப்பு முதலிய அல்லல்களினின்றும் பிழைத்துச் சிவஞானக் கடவுள் அனுபவம் பழுத்த வருவதனை அருணகிரியார் மேலே கண்டவாறு பாடுகிறார்

இதனை அடைவது எப்படி?, இப்போது மகரிஷி மகேசயோகி என்ற பெரியார் ‘சுண்ணாம்பில் இருக்கிறது சூட்சுமம், சூட்சுமத்தில் இருக்கிறது மோட்சம்’ என்ற பழமொழிக்கிணங்க, இயற்கையாக அந்த

அனுபவத்தை அடையும் வழியொன்று உண்டு என்று கூறுவதன் வழியே அருணகிரியார் அனுபவத்தை உணருவது எளிது

உலகத்தில மரம் புல செடி கொடி முதலியவற்றைப் பார்த்தாலும் வானவெளியில் வான மீன்களைப் பார்த்தாலும் விஞ்ஞானிகள் சிறிதறிந்த வகையிலும் ஒழுங்காகவும் சட்ட நெறிப்படியும் இந்த இந்தக் காலத்தில் இப்படி இப்படி நடைபெறும் என்ற நுட்ப முறைப்படியும் இயங்கி வரக் காண்கிறோம் கிரகணங்களை நுட்பமாகக் கணக்கிட முடிகிறதல்லவா? “இந்தச் செடி இப்படி இன்ன நாளில் மலரும், கனிதரும், இன்ன நாளில் அறுவடை யாகும்” என்றும் பிறழாமல் இப்படி கணக்கிட முடிகிறதல்லவா? எனவே ஒழுங்கும் நுட்பவரையறையும் எதைச் சுட்டுகின்றன? அடிப்படையான அறிவின் விளக்கத்தைச் சுட்டக் காண்கிறோம் எவலயுஷுன என்கிற பரிணாமவளர்ச்சியைப் பார்க்கும் போது எல்லாம் மேலும் மேலும் ஆற்றலும் செலவாகும் இன்பமும் பெற்றேங்கி உயர்ந்து சென்று மலர்ந்து கொண்டே போய்ச் கொண்டிருக்கக் காண்கிறோம் எனவே சட்ட நியதியை விளைவிக்கும் அந்த அறிவு எப்போதும் புதிது புதிதாகப் படைத்துக்கொண்டே மேலும் மேலும் முன்னேறிப் போவதால் அதனைப் புதிது படைக்கும் நிலை அறிவு எனச் கூறலாம்

நமமை இனி நோக்குவோம் மனிதனை “எண்ணுகின்ற உயிர்” என்று கூறலாம் ‘ஒருபொழுதும் வாழ்வதறியார் எண்ணுப கொடியுமல்ல பல’ என்றபடி எல்லையிலலாத எண்ணங்களை ஒவ்வொரு மனிதனும் எண்ணி வருகிறான் எண்ணங்கள் வானத்திலிருந்தா வருகின்றன? நம் உள்ளிருந்துதான் வருகின்றன எனவே எல்லையற்ற எண்ணச் சுரங்கம், எண்ண ஊற்று நம் உள்ளே தான் கிடக்கின்றது ஒடுகின்ற ஒருவன் ஓடத் தொடங்குமுன் ஓடாது அமைதியாக நின்ற நிலை ஒன்று இருப்பதுபோல இந்தஎண்ணங்கள் வெளிப்பட்டு வருமுன் இயக்கமின்றி அமைதியாய் நிற்கின்ற நிலையில் தான் அந்தப் பிறப்பிடத்தில் மௌன நிலையாக இருத்தல் வேண்டும் எண்ணம் இயங்கி வருவதால், இயக்கம் உள்ள இடத்தில் ஆற்றல் இருத்தல் வேண்டும் அல்லவா? பலபல நோக்கமாகச் செல்லுதலின் அறிவு வழியேதான் இயங்கிச் செல்லுகின்றன என பது தெளிவு எனவே, இவை பிறக்குமிடமாம் பெருஞ்சுரங்கப் பேருற்றே பேரறிவு நிலையமாகவும் பேராற்றற் களஞ்சியமாகவும் அந்த மௌனப் பெருநிலையில் அமைந்

திருக்கவேணடும் ஆனால் நாமோ அதனை அறியாமல் கிடக்கிறோம் எல்லையற்ற ஆற்றற பேரறிவு நமமிடத்தும் எல்லையற்றே விளங்குகிறது

மனத்தை என்ன கூறுவது? வடமுனைக் கடலினின்றும் பனிமலைப் பாறைகள் பலகல உயரங்கொண்டு மிதந்து அடலாண்டிக் பெருங்கடலில் வந்து கப்பல்களைச் சிதைப்பது உண்டு கப்பலோட்டிப் பாகாகும் போது அதன் கொடுமுடி மட்டும் சில அடிகள் உயரமே உள்ளதுபோன்று தோன்றும் அதுபோல நாம் நம் மனம் என உணர்ந்து வருவது மனத்தின் மேல் மட்டப் பகுதி மட்டமே இருந்தும் ஆற்றல் கொண்டு இயங்கிவருவது குறிப்பிட்ட இடம் சேர வேண்டுமானால் அதனை அந்தக்குறி இடத்திற்கு உயரத்துச் செல்லச் சுககாணத்திருப்பிச் செலுத்தும் அறிவு ஒன்று வேண்டும் அதுபோல நம் எண்ணங்களும் மிகமிகச் சிறந்த விஞ்ஞானிகளும் கலைஞர்களும் மனத்தின் அளவில் நூற்றுக்குப் பத்துப் பதினைந்து அளவுதான் பயன்படுத்துகின்றார்கள் மற்றவர்களைப் பற்றிச் சொல்வானே? மேல் மனம் மேல் மனத்தின் உள் எல்லை மனம், அடிமனம் என்றெல்லாம் பகுத்துப் பேசி அடிமனத்தின் பேராற்றலையும் அது நனவுக்கு எப்போதும் வாராத நனவிலிமனம் என்றும் பலா பேசி வருகின்றனர் நாம் முன்னே கூறிவந்தது போலப் புதிது புதிது படைக்கும் பேராற்றற பேரறிவுக்கும் இதற்கும் தொடர்பிருத்தல் வேண்டும் மனத்தை உளமுகமாக ஓடவிட்டு அந்த மௌனப் பேராழத்தைக் காணும் ஆழவாராக ஆவோமானால், மனத்தின்முழுமையையும் நூற்றுக்கு நூறு பயன்கொள்ளமுடியும் சித்தர்கள் என்றும் அனுபுதிமான்கள் என்றும் பெயர் பெற்றோர் இவ்வாறு ஆழவாராக ஆனவர்களே என எண்ணம் உண்டு

மனம் உளமுகமாகப் போகப்பழகினால் இந்த ஆழத்தை எப்படிப்பிடித்து இன்பவடிவாகிறது? அது அப்போது எல்லையற்ற ஆற்றலும் இன்பமும் அறிவுமாகி விளங்குமாம் அப்போது உலகில் செயல்பட வருமானால் அதன் ஆற்றலுக்கு எல்லை இல்லை விலகின் நாணில் அம்பினை வைத்து எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு பின்னுக்கு இழுகின்றோமோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அது மிகமிக விரைவோடு இலக்கினை எளிதில் ஊடுருவிச் சென்று வெற்றி பெறும் அதே போல அகமுகமாக ஆழத்தே சென்ற மனம், பேராற்றலோடு புறமுகமாகிவந்து செயல்பட்டு வெற்றிபெறுகிறது இப்படி

ஆழத்தே நிலை பெற்ற நிலையில் செயல்படுவதை வெற்றிக்கு வழி எனக் காம யோகத்தின் நுட்பத்தையும் செயலாற்றும் திறமையையும் கண்ணன் பகவத்கீதையில விளக்கியுள்ளார் “யோகஸ்தஸி குருகாமாஸி” “காமசு கௌசலம் என்ற பகுதிகள் இதனையே சுட்டுகின்றன பெருமரத்தினை வளரக்கவேண்டுமானால் அதன் இலையிலும் படையிலும் கிணை கொம்புகளிலும் பூவிலும் மொக்கிலும் பழத்திலும் நீருற்றிப் பயனிலை அப்படிச் செய்தால் அவை வாடவே செய்யும், வேருக்கு நீருற்றினால் இந்த எல்லாப்பகுதிகளும் செழித்து வளர்கின்றன அதுபோல நம் வாழ்வின் எல்லாத்துறைகளையும் தனித்தனி எண்ணிப் பயனிலை இவ்வாறு ஆழத்திற்பாயந்து அதனை எண்ணும் போது எல்லாத்துறையும் செழிக்கின்றன, வெற்றி பெறுகின்றன தனித்தனி முயன்று வெற்றி பெறுவது அருமையிலும் அருமை பொருள் சுரங்கம், வைரசுசுரங்கம், வெள்ளிச் சுரங்கம் எனப் பலவகைச் சுரங்கம் உள்ள நாட்டில் அவற்றை ஒவ்வொருவருக்கே கைப்பற்றுவது அருமை போர்த்திறம் வல்லார் என்ன செய்கின்றார்கள்? அந்த நாட்டை அடக்கி ஆளும் கோட்டையைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு எளிதில் அந்தச் சுரங்கங்களைத் தம் வயமாகிக் கொள்கிறார்கள் அது போல எல்லாத்துறையிலும் இன்பமும் வெற்றியும் நிறை வாழவும் பெற வேண்டுமானால், புதிது புதிது படைக்கும் பேராற்றற பேரறிவுப் பேரினப்பொருள் ஆழநிலையை நம் தாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்

இது எளிதும் கூட நாம் முன் இயற்கைப் பரப்பில் கண்டது போல மனம் மேலும் இன்பத்தையும் ஆற்றலையுமே பெற விரும்புகிறது ஆனால் நாமோ புறஉலக ஐம்புல இன்பத்திலேயே அதனை ஓடவிடுகிறோம் அங்கே நிலையான இன்பங் காணுமையால் தாவித் தாவித் குதித்து அலைகிறது எங்கே பேரினப்பம் உண்டு? எங்கே பேராற்றல் உண்டு? பிரங்கிக் குண்டு, மலைகளை உடைக்கும் (டைனமைட்) வெடி முதலியவற்றை விட அணுகுண்டு பேராற்றல் படைத்தது ஒரு அணுகுண்டால் உலகத்தில் பெரும் பகுதி அழிந்து போகும் இதனால் என்ன அறிகிறோம்? பருப்பொருளைவிட நுண் பொருளுக்கு ஆற்றலும் இன்பமும் செல்வாகும் எல்லையற்றதாகும் எனப்பதே ஆம் எனவே மனத்திற்கு வாய்ப்பளித்தால் நுட்பமாய்க் கொண்டே போகும் அகமுகத்தில்தான் இன்பமும் ஆற்றலும் இருப்பது கொண்டு தானே அங்கே பாயந்து இன்பவடிவாம், ஆற்றல் வடிவாம் இத்தகைய

திணமை பெற்றவர்கள் எல்லாம் செய்ய வல்லவர்கள் ஆவார்கள் 'ஒருபொழுதும் வாழ்வதறியாரா எண்ணுப கோடியு மல்ல பல' என்று கூறிய வள்ளுவரே இதனை மனத்தில கொண்டு "எண்ணிய எண்ணியாங்கெய்துப எண்ணியாரா திண்ணியா ஆகப் பெறின" என்ற நுட்பத்தையும் கூறிவிடுகின்றார்

எனவே "இப்படி ஆகவேண்டும் அப்படி ஆகவேண்டும்" என்று எண்ணுவதில் தவறில்லை, அதற்கு வேண்டும் திணமை இருக்குமானால், ஆசையே நாம் மேல மேல உயர்வழியாம் அது இயற்கையின் போக்கு ஆனால், அந்த ஆசையை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் ஆற்றல்-திணமை-இல்லாமை யே இங்குள்ள குறை இதனால் இந்த ஆசை ஒரு பெரிய கைக்கட்டும் காலகட்டுமாய் நமமை ஆட்டிப்படைக்கிறது செயல்படுவதே நம் கடமை வீண ஆசைப் படுவதல்ல மாணவன் தோதலில் வெற்றி பெற ஆசைகொள்வது தவறல்ல வெற்றிக்கு வழி கோலிச் செயல்பட வேண்டும் அப்படிச் செயல்படும்போது வெற்றாசைக் கனவால் பயனில்லை செயல்தே தூண்டியது வெற்றி காணத் துடிக்கும் ஆசையே ஆனாலும், செயல்படத் தொடங்கியபின் செயலே மூச்சாக இருக்க வேண்டுமே அன்றி வெற்றியைப்பற்றி ஆகாயக் கோட்டைக் கட்டிப் பயனில்லை எனவேதான் இந்த நிலையில் பயன்பற்றி மனப்பால் குடித்துக் கொண்டிருாமல், வெற்றி காணும் செயல்புரிவதே நம் கடமை எனக் கண்ணிராறா கூறுகின்றார் இவ்வாறு ஆழத்தைக் கண்டு செயல்படும்போது, ஆசை மனக் கோட்டையாக நமமைச் சிறைப்படுத்துவது இல்லை அது காலகட்டும் கைக்கட்டும் ஆவதில்லை ஆசாநிகளும் ஆவதில்லை (ஆசாநிசளம்-ஆசையாகிய விலங்கு)

உண்மையில் அந்த நிலையில் சிறுதறிவும் சிறுசெயலும் உடைய நாம் அல்ல செயல்படுவது ஆழத்தில நாம் அழுந்தி ஆழத்தோடு ஒன்றாகிவிடுவதல்ல, எல்லாமான இயற்கையாம் அந்த ஆழமே செயல்படுகிறது எனலாம் எனவே, ஆசையால் எழும் கட்டுப்பாடுகள் - காரணகாரியச் சிக்கற்குழல்கள் நமமைக் கட்டுப்படுத்துவதில்லை இயற்கையில் எழும் பலவகை அறபுதங்களையும் கண்டு களிப்பதுபோல, இயற்கை, நம் வழியே செய்து முடிக்கும் செயலையும் கண்டு களிக்கிறோம் நாம் செய்கிறோம் என்ற எண்ணமே அப்போது எழுவதில்லை "எனதுரை தனதுரையாக" என்று ஞானசம்பந்தர் பாடவில்லையா? "எனனைக் கொண்டு தனைப்பாடுவித்தான்" ஆண்டவன் என

நம்மாழ்வார் பாடவில்லையா? "பற்றுக் பற்றற்றான பற்றினை" என்று கூறியது அதனால் பற்றலும் அவாவறுத்தல் என்பன எல்லாம் இந்த வகையாகத்தான் ஒன்றும் செய்ய ஆசையே இல்லாமல் சோம்பேறியாகக் கிடப்பது அல்ல அந்த ஆழத்தை எட்டாமல் ஆசைப் படுவதாகாது ஈசனைப்பற்றிய ஆசையே ஆனாலும் அந்த ஆழந்த நிலைக்கும் போகாமல் போனால் பயனில்லை தீமையே வீளையும் "ஆசையறுமின்கள் ஆசையறுமின்கள் ஈசனோடாயினும் ஆசையறுமின்கள்" என்று திருமூலர் பாடுவது இதனாலேதான்

மனமும் உடலும் உள்ளங்களையும் புறங்களையும் போல ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புடையன உடம்பினைப் புறக்கணித்துப் பயனில்லை உடம்பும் ஒரு கோயில், எனவே அதனைப்போற்றுதல் வேண்டும் எனத் திருமூலர் பாடுகின்றார் அதிலும் எல்லாவகையான பிறவிகளிலும் மனிதப் பிறவியே சிறந்தது என்பதனை அருணகிரியாரும் உணர்த்தி அதனை வீணாக நாம் பாழாக்குவதற்குப் பரிந்து உருகுகின்றார், நையாண்டி செய்கின்றார் சினந்து கடிந்து பாடுகின்றார் மனிதனது நரம்புமண்டலத்தான மிகவுயர்ந்த அறிவெல்லையையும் ஆற்றல் எல்லையையும் கண்டு கட்டி அனுபவிக்கக் கூடியது தெய்வங்களுக்கும் இந்த ஆற்றல் இல்லாமையால் மனிதப் பிறவி எடுத்ததே மோட்சம் பெறவேண்டும் என நமது நூல்கள் கூறுகின்றன ஏசுவும் நபிகளும் நாயகமும் சம்பந்தரும் சங்கரரும் புத்தரும் மகாவீரரும் ஐஸ்வர்யம் நியூட்டனும் கம்பனும் காளிதாசனும் சேகஸ்பியரும் வள்ளுவரும் எனச் சிறந்தவர்கள் கண்ட அனுபவத்திற்கெல்லாம் இடங்கொடுத்தது மனிதனுக்கு இயல்பாக அமைந்த நரம்பு மண்டலமே ஆம்

இப்போது, நம் உணர்வுநிலைகளை அளந்தறியும் ஆற்றல் விஞ்ஞானத்திற்குச் சிறிதளவு வந்துள்ளது மூளையின் மின்அலைகள் எழுந்து கொண்டே இருக்கின்றன இவற்றை (எலக்ட்ரிக் என செஃட் லோகராஃப்) அளந்தறியும் கருவியும் உண்டு தூங்கும் போது ஒருவகை அலைப்போக்கு, கனவு காணும்போது மற்றொரு போக்கு, நனவு நிலையில் வேறொரு போக்கு, மனம் அமைதி அடைந்து ஆழத்திற போகும்போது புதிய தொரு போக்கு எழக் காண்கிறார்கள் நனவு நிலையில் ஒழுங்கின்றிக் கிடந்த அலைகள் மூளையின் வலப்புறம் இடப் புறம் பின்புறம் சீழ்ப்புறம் என்று எல்லா வாட்டத்திலும் ஒரே அளவில் ஒரே ஆற்றலோடு படைவீரர்கள் ஒரு சீராக நடந்து

செல்வதுபோல ஒரு சீராச இயங்குத
தொடங்குகின்றனவாம் எனவே எல்லா
வகை ஆற்றலும் விளங்க இடமுண்டு
அங்கே தூங்குவது போன்ற அமைதியும்
காண்கின்றனா விழிப்புநிலையின் செயல்
திறத்தின் கொடுமுடியையும் காண்கின்றனா
நம்முடைய நூல்கள் அறிதியில், தூங்
காமல் தூங்கிச்சுகம் பெறுதல் என்று
பாடுவதெல்லாம் இங்கே இப்படி உண்மை
யாவதைக் காண்கிறோம்

எனவே, நம் முன்னோர் கூறியவற்றை இவ்
வாறு நாம் அடைகிறோம் என்பதனை விஞ்ஞான
முறையிலும் காட்ட முடிகிறது எனவே நம்
நரம்பு மண்டலத்தையும் உடலையும் ஒரு
பெருங் கோயிலாகவே கருதவேண்டும்
போராற்றப்போரினப் அமைதி ஒளி தோன்றி
விளங்குவதற்கேற்றது இந்த நரம்பு மண்ட
லம், இந்த நரம்பு மண்டலமாம் கண்ணாடி
தூயமையாக இல்லாமல் மங்கி அழகுகேறிக்
கிடந்தால் அந்த ஒளி தோன்றுவதில்லை

என்ன அழகுக்கு ஏறிக் கிடக்கிறது? இயல்
பாகப் பகலில் உழைக்கிறோம் அந்த உழைப்
பின் களைப்பு நீங்க இரவில் தூங்குகிறோம்
பறவைகளும் விலங்குகளும் இப்படி வாழ்ந்து
இயற்கையில் பெரும்பான்மையும் நோயின்றி
விளங்குகின்றன அவை நம் கையில் சிக்கி
இல் தான் இந்த இயற்கை முறைக்கு மாறாக
வாழ் வந்து நோய்வாய்ப் படுகின்றன நாமும்
இயற்கை முறைக்கு மாறாக, அளவுக்கு மேல்
உழைத்து, இந்த இயற்கை முறையைக் கெடுக்க
கிறோம் அதனால் எழும் அயாச்சியும் களைப்
பும் தூக்கத்தால் மட்டும் தீருவதில்லை அவை
நரம்பு மண்டலத்தில் பல கோளாறுகளை விளை
விக்கின்றன அளவுக்கு விஞ்சினால் நோயாகி
றது, மனமுடைகிறது, பின் உடல் சாகிறது
நோய் எனபதும் மனக்கோளாறு எனபதும்
நாம் இயற்கைக்கு மாறாக உழைக்கும் போதும்
வாழும்போதும் எழும் களைப்பும் தாக்குதலும்
தள்ளாடும் நெருக்கடியுமே ஆம் நரம்பு
மண்டலமும் நல்ல தூய நிலையில் இருந்தால்
அறிவு விளங்கும் அது பிறழும்போது அறிவு
மங்குகிறது. ஆசிரியர்கள் மாணவர்களை
“மக்கு” என்கிறார்கள் உண்மையில் அறி
யாமையும் ஒரு நோய்தான், அது நீங்கினால்
“மக்கு” என ஒருவரும் இருக்க முடியாது
அமைதி குறைவதால் பல பல குற்றங்களைச்
செய்து பலா சிறை புகுகின்றவர்கள் உண்மை
யில் இவர்களுக்கும் நோயாளிகளே நோயாளி
களது நோயைத் தீர்க்க வழி காணாமல் மடை
யா என்றும் பித்தா என்றும் குற்றவாளிகள்
என்றும் உலகம் பழித்தும் தண்டித்தும் வருவது
பெரியதொரு கொடுமையாகும் அருணகிரி
யார பாடல்களில் வருவனவற்றை இந்தக்
கண்கொண்டு பொருள் செய்தல் வேண்டும்

இந்த நோய் எல்லாம் தீர ஒரே வழிதான்
உண்டு அந்த வழி நோயைத் தீர்த்து நரம்பு
மண்டலத்தைத் தூயமையாக்குவதால் ஆழத்
தின ஒளியைக் கண்டு ஆழத்தில் ஆழந்து ஆழ
வாராகும் வழியும் ஆகிறது என்ன வழி
அது? “சுமமா இரு சொல்லற” என அதனை
அருணகிரியார் கந்தா அனுபூதியில் பாடு
கிறார்

இயற்கை இயங்க வழிவிட வேண்டும் நாம்
ஒன்றும் செய்தல் ஆகாது சுமமா இருந்து
விட வேண்டும் இயற்கை எல்லாவற்றையும்
செய்யும் மனம் தானாக ஒடுங்கி அந்த ஆழத்
தில் போய் ஆழமாகிவிடும்

எப்படிச் சுமமாவிருப்பது? மனம் எப்படி
உளமுகமாகச் செல்வது? மனத்துக்கு இயற்
கையான நிலையில் அதனை விட்டுவிடவேண்டும்
சுடலில் மேலமட்டத்தில் ஏதோ ஓரிடத்தில்
சிக்கிக் கிடப்பது போன்றது ஏதோ
ஒன்றில் மனத்தை ஒருமுனைப்படுத்தி நிலைத்து
வைத்திருக்க முயல்வது இது மனத்தை
அடக்கியான முயலும் செயற்கை நிலையே ஆம்
இனித தியானம் பாவனை என்று கூறி, பொரு
ளின் பரப்பரப்பில் மனத்தை ஓட விடும்
போதும் மேற்றட்டில் மட்டுமே சுற்றிச் சுற்றி
அலைந்து வருகிறது பாவனை இன்பச் சூழ்
நிலையை ஏற்படுத்தலாம் ஆனால் பொறுக்க
முடியாத நிலை எழும்போது இந்தக் கற்பனைக்
குமிழி உடைந்து போகிறது “கடவுள் தலை
யில் கலவிழ” என்று சீறுகிறான் மனிதன்

மனம் அகமுக மாகவேண்டுமானால் இப்படிப்
பற்றிக் கொண்டு அலைய முடியாதபடி பொரு
ளைக் கடந்த நிலையில் உள்ள ஒன்றை அதற்குக்
கைப்பிடியாகத் தர வேண்டும் அல்லது அது
ஏறிச் செல்ல ஒரு விமானம் தகுதல் வேண்
டும் அப்படி நாம் தரும் விமானம் பருப்
பொருளாக இருந்து படிப்படியாக நுண்பொரு
ளாக மாறி மறைவதாக இருக்க வேண்டும்
அப்போது அதைப்பற்றிய மனமும் இயல்பாக்
கவே தானும் நுண்ணிதாய்ச் சென்று கரைந்து
ஆழத்தில் மறையும் சென்று சென்று அணு
வாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்து ஒன்றும் வழி இது
தான் அப்போது ஐம்புலன்களின் வழி தானே
அடைபடுகின்றது உள்ளமும் ஒளி இன்ப
மாய்ச் சூழ்கிறது “மாறி நின்று என் மயக்
கும் வருசப் புலனைந்தின் வழியடைத் தழுதே
ஊறி நின்றென்னுள்ளனெழு பரஞ்சோதி”
என்று அந்த நிலையில் பாடமுடிகிறது

மனத்திற்கு அதற்கைய விமானத்தை உரு
வாக்குவது எப்படி? ஐம்புலன் வழியே அலையும்
மனம், அந்த ஐம்புல எண்ணமாகவே உளமுக
மாக வேண்டும் ஐம்புலன்களின் எதனையும்

நுண்ணிய எண்ணங்களாக மாறி மறையச் செய்யலாம் ஆனால், குழந்தையாக இருந்த நாள முதல ஒரு புலனைத்தான் இப்படி பருப பொருளாகவும் நுண்பொருளாகவும் படிப்படியாக மாற்றப் பழகி இருக்கிறோம் அதுதான் செலிப்புலன், ஒலியை உரக்கவும், பல ஸ்வர வரிசையிலும், மெனமையாகவும், முணு முணுப்பது போலவும், உளங்களுள்ளே எண்ணமாகவும், அந்த எண்ணமும் மறைந்து வருவது போலவும் ஆக்கிக் கொள்ளப் பழக்கமாகி உள்ளது : 'எனவே 'சொல்லைத்தான் தோற தெடுத்தும்னத்தின் கையில்கொடுக்கவேண்டும் ஆனால் சொல்லுக்கோ ஒலி என்ற நிலையும் பொருள் என்ற நிலையும் உண்டு பொருள் நிலையில் விட்டால் மனமோ மேலேயே வட்டமிடும் எனவே பொருள் நிலையே இல்லாத வெறும் ஒலிநிலையையே மனத்தின் கையில் கொடுத்தல் வேண்டும் நமக்குப் புரியாத வேற்று மொழிப் பேச்சை நாம் கேட்கும் போது, அப்பேச்சோ சொல்லோ, வெறும் ஒலியாகத்தானே தோன்றுகிறது? அது போல ஒர ஒலியை ஒரு சொல்லைத் தோந்தெடுக்க வேண்டும் அதன் பொருள் ஒன்றும் இல்லை

ஆனால் ஒலியோ அலைகளின் இயக்கமாகும் ஒலிகளுக்கும் ஆற்றல் உண்டு அவ்வொலியும் துட்பமாகப் போகப் போகப் பேராற்றல் உடையதாகும் உலகத்தில் எழும் எந்த அலையும் நமமைத தாக்கி நாம் எழுப்பும் அலையும் உலகைத்தாக்கி இப்படி இயங்கிவரக்காண்கிறோம் எங்கோ உலகத்தின் அந்தப் புறத்தில் பேசும் பேச்சு வாஞ்ஞலி வழியே நமக்குத் தெளிவாக விளங்குகிறதல்லவா? எனவே, நாம் தோந்தெடுக்கும் ஒலி நமக்குத் தீமை தராது நன்மை தருவதாக அமைவதோடு நம சுற்றுப்புறச் சூழலுக்கும் தீமை தராது நன்மை தருவதாக அமைய வேண்டும் இத்தகைய ஒலியை எவ்வாறு கண்டறிவது? வேத காலம் முதல் சில ஒலிகள் இந்த வகையில் நல்லன என்று ஞானபரம்பரை வழியே வளர்ந்து அனுபவித்த அனுபவம் நமக்குக் கிடைக்கிறது அவற்றில் சில சிலரது மனப்போக்கிற்கு ஏற்றற போல நன்மை தரும் இன்னொருக்கு இன்னது எனத் தேர்ந்தெடுப்பது எளிது இரத்தவகைகள் "பளட சுருப்" என்ற இரத்த வகைகள் ஒரு சிலவாக அமைவது போல இந்த ஒலிகளும் அவரவர்க்கு ஏற்பச் சிலவாகவே விளங்குகின்றன இவற்றில் தக்க சொல்லை மரபு வழிவந்தோர் நிலையிலிருந்து உணராதத உணர்ந்து நுண்ணியதாகி ஒதி வரும் போது மனமும் அச் சொல் படிப்படியாக நுண்ணியதாகும் நிலைமைக்கேற்பப் படிப்படியாக நுண்ணியதாகிறது, ஓய்ந்து ஆழத்தோடு ஆழமாக மறைகிறது அப்போது நாம் ஒரு முயற்சியும் செய்வதில்லை சுமமாவே இருக்கிறோம் அப்

போது ஒரு நிலையில் அந்தச் சொல்லும் மறைகிறது சொல்லற நிற்கும் நிலை இதுவே ஆம்

மனம் கீழே போகப் போக அந்த அந்த நிலைக்குத் தொடர்புடைய நரம்பு மண்டலங்களும் அமைதி அடைகின்றன அமைதியடையும் போது அங்குள்ள கோளாறுகள் நீங்குகின்றன அப்படி நீங்கும்போது அமைதியுற்ற நரம்பு மண்டலம் நோய் தீரச் செயல்படுகிறது அது செயல்படும்போது மனமும் உடன் இயங்கத் தொடங்குகிறது அதனால் பல எண்ணங்கள் எழுந்தடங்குகின்றன பின் அமைதி அடைந்து, உளமுகமாகச் செல்கின்றது இப்படி நரம்புமண்டலக் கோளாறுகள் எல்லாம் தீரும்வரை மாறி மாறி மனம் மேலும் கீழும் சென்று வரும் முடிவாக நரம்பு மண்டலம் கோளாறு எல்லாம் தீர்ந்து தூய கண்ணாடியாகிக் கீழுள்ள ஒளியை வெளிமுகமாக ஒளிர்ச்செய்யும் அமைதி பெற்ற மனமும் உள்ளே உள்ள எல்லாம் வலல் ஆற்றலோடு ஒன்றாக வெளிமுகமாக வந்து வெற்றியே கண்டு செயல்படும் உளமொளி கண்டதோடு உலகில வெற்றியோடு வாழவும் முடிகிறது 'ஆசாநிகளம்' இந்த நிலையில் துகளாவதை முன்னரே கண்டோம் அந்த நிலையில் செயல் எல்லாம் இயற்கையன்னையின் செயல், முருகனது செயல் அவனே எல்லாவற்றையும் உபதேசிக்கிறான் என்று விளங்குகிறது அதனாலேயே அவனே கூறியருளினான் என்ப பாடுகின்றா அருணகிரியார் அவனுடைய படைப்பின் ஆழமான அழகெல்லாம் அப்போது தெள்ளத் தெளியப் புகுகிறது அதனாலேயே இயற்கையழகில் ஈடுபட்டு அருணகிரியார் பாடுகிறார் இயற்கை அழகில் ஈடுபடும்போது அதைப் படைத்த கலைஞனும் கடவுளின் ஆழமும் விளங்குகிறது கடவுட்காட்சி பழகப் பழக நான் வேறெனத்திருக்க நீ வேறெனத்திருக்கும் நிலை கைகூடுகிறது நீயும் நானும் மாய ஏகபோகமாய் என்று பாடி எல்லாம் ஒன்றாய் விளங்கும் அனுபவத்தில் ஆழந்து விடுகின்றா அருணகிரியார் ஆழத்தின் நிலையை மௌன நிலை என்கிறார் அதுவே பேசா அனுபூதிநிலை, நம் சுமமா இருக்கும்நிலை

செயமான மக்கைத் திருடும் கீருடன்
பெயர்வான் முருகன் பிறவான் இறவான்
"சுமமா இருசொல்ல ஸ்ர" என நல்லுமே
அம்மா பொருள் ஒன்றும் அநிந்தில்லே

துசாமணியும் துகிலும் புனைவான்
நேசர் முருகர் நினைவான் பருவான்
ஆசா நிகளம் துகளா கியரின
பேசா அனுபூதி, தீபிறந் ததுவே

என்ற அனுபூதிப்பாடலின் பொருளை விளக்க இவ்வளவும் இதநாடைய மகரிஷி, மகேச யோகி வழியே கூறினோம்,

அருணகிரிநாதர்

[மகா மகோபாத்தியாய மகாவிததுவான மு. ராகவய்யங்கார் அவர்கள் எழுதிய
“சாஸனத் தமிழ்க்கவி சரிதம்” என்ற நூலிலிருந்து] உதவி—டி. எஸ். பார்த்தசாரதி

தமிழ் நாட்டில் முருகக் கடவுள் கோயில் கொண்ட தலங்களுையெல்லாம் தம் திருப்புகழ்க் கவி மணிகளால் இழைத்து அலங்கரித்த அருணகிரிநாதரின் பெருமைகளை அறியாதாரா யாவர்? இவரது வரலாறுகளைத்தையும் திருப்புகழ்ப் பதிப்பு முதலியவற்றில் தமிழறிஞர்கள் ஆராய்ந்து எழுதியிருக்கின்றனர் ஆயினும் என ஆராய்ச்சியில் தெரிய வந்த செய்திகள் சிலவும் இப்பெரியார் வரலாற்றிற்கு உதவியாகும் என்று நம்புகிறேன்

அருணகிரிநாதர், பாரத விருத்தம் பாடிய விலிபுத்தூரா காலத்தவர் எனபது பெரு வழக்காகவுள்ளது அவ்விலிபுத்தூரா 14-ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் வாழ்ந்த இரட்டையா காலத்தவா என்று மேலெழுதிய வரலாற்றுள் குறிப்பிட்டேன் ஆகவே, அவ்விலிபுத்தூராகுரிய காலத்தையொட்டியே அருணகிரிநாதர் விளங்கியவா எனபது பெறப்பட்டது

அருணகிரியார் தங்காலத்து ஆட்சி புரிந்த அரசரொருவரைப் பிரவுட் தேவ மகாராயா என்ற பெயரால் சிறப்பித்திருத்தலைப் பலரும் அறிவார் அவ்வரசரைப் போலவே, தங்காலத்து விளங்கிய மடாதிபதி யொருவரையும் சோமநாதன் என்ற பெயரால் இவா சிறப்பிக்கின்றார்

அவை வருமாறு —

“உதயதாம மாபான பரவுடதேவ
மாராயா
உளமுமாட வாழ்தேவா பெருமானே”
[88]

அரிவையொரு பாகமான அருணகிரி
நாதா பூசை
அடைவுதவறது பேணும் அறிவாளன்
அமணாகுல காலனாகு மரியதவ ராச
ராசன்
அவனிபுகழ் சோமநாதன் மடமேவு
முருக” [828]

இவற்றுள், பிரவுடதேவா என்ற பெயர் விஜயநகர வேந்தர் சிலாக்கு வழங்குவதாயினும் 15-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் அப்பெயர் பெற்று ஆட்சிபுரிந்தவரான இரண்டாந் தேவராயரே மேற்கூறியபடி திருப்புகழாற் சிறப்பிக்கப் பெற்றவா என்று கொள்வது பொருத்தமாகின்றது இரட்டையா விலிபுத்தூரர்களின் காலத்தவராகத் தெளிந்த அருணகிரியாராற் புகழ்த்தற்குரிய அரசர் அவரே யாவா எனபது காலவொற்றுமையால் அறியப்படும் இக்காலத்தே பழைய சோழ வேந்தர்க்கீழ் மந்திரிகளாகவும் படைத்தலைவராகவும் வாழ்ந்த சம்புவராயர், தொண்டை நாடு சோனாடு முதலியவற்றுக்குத் தாமே தலைவராகி ஆண்டு வந்ததும், விஜயநகர ஏகாதிபதியும் தோன்றியதும் அவா தலைமை யொழிந்தது சிறைச்சர்களாய் அனனோ ஒடுங்கியதும் சரித்திர மூலம் அறியப்பட்டவை இக்காலம் 14, 15-ஆம் நூற்றாண்டுகட்கு இடைப்பட்டதாகும் இதற்கையே கால நிலையையே அருணகிரிநாதர் தம் கருவூர்த் திருப்புகழொன்றில்

“சஞ்சல சரித பரநாட்டினர் மந்திரிகும
ரா
படை யாட்சிகள் சங்கட மகிபர் தொழ
வாக்கினை
முடிசூடித் தண்டுகை களிறு பரிமேற்றனை
வெண்குடை நிழலிலுலவாககன சம்பரம
விபவ
சவுபாககிய முடையோ ராயக குஞ்சமும
விசிற
இறுமாப்பொடு பஞ்சனை மிசையினை
யாததிரள்
கொம்புகள் குழல்கள் வெஞ்வாதிய
மியல் கீதம்
கொங்கணி மகளிர் பெருநாட்டிய நன்
றென மனது மகிழ்பார்த்திபா
கொண்டயனெழுதும் யமகோட்டியை
யுணராறோ” [932]

என மிகவுழக்காக எடுத்துரைத்தல் நோக்கத்தக்கது இக்காலத்தை யொட்டி விளங்கிய வரும் வைஷ்ணவப் பேராசிரியருமான ஸ்ரீபெரிய வாச்சான பிள்ளை—

“அராஜகமான தேசத்திலே வன்னியரடையத் தங்கனிலே கை செய்து கீழோலையிட்டு நாலு வாசலையும் பற்று மாபோலே” என்று குறித்திருப்பது இக்கால நிகழ்ச்சியே யாதல்காணக் (பெரிய திருமொழி 9, 4, 1 வயாக) இனி, திருப்புக்கு நூல் புகழும் மடாதிபதியான சோமநாதரை நோக்குவோம் அருணகிரியார் அவதரித்ததும் அருளபெற்றதும் திருப்புக்குகளை மிகுதியும் ஒதியதுமான இடம் திருவண்ணாமலைப் பிரதேசமே யாகும் இதனை

“உரைபெற வகுத்தருணை நகரினொரு பத்தனிடும ஒளிவளா திருப்புக்கு” [திருவகுப்பு 12]

“அருணையிற சித்தித்தெனக்குத் திரு வருள பெருமானே” [திருப்பு 500]

‘முன்னருணை நாடதிலோது திருப்புக்கு’ [திருப்பு 890]

எனபன முதலியவற்றால் அறிக “அம்னாருள காலனும் அரியதவ ராஜராஜன்” என்று இவ்வாற புகழப்படும சோமநாதரும் அப்பகத்தவரே எனபது “அருணகிரிநாதா பூசை அடைவுகவந்து பேணும் அநியானன்” என இவா கூறுதலினின்று தெரியலாம் இதற கேற பத் திருவண்ணாமலைப் பிரதேசத்தைச் சோந்த புத்தூரில்¹ உள்ள சிவாலயத் திரு மதிலிற காணும் சாஸனமொன்று சக—ஸ்ர 1292-ல் (கி பி 1370) அரசரான வீர பொக்கண உடையாரால் சோமநாத ஜீயா என்ற பெரியாரொருவாக்கு ஷே புத்தூராக கோயிலும் மடமும் உரிமையாக உதவப்பட்டன என்று குறிப்பிடுதல்² அறியத் தக்கது “இந்தத் திருக்கோயில் மாடாபதயக் கானியாட்சி யுடைய அம்மையப்பரான சோமநாத ஜீயாக்கு” எனபது அச்சாஸனப் பகுதி இதனால் அம்மையப்பரென்பதும் இச்சீயா பெயரென்பது தெரியலாம் சிவாசாரியார்களாகவும் பிரபல விதவான்களாகவும் விளங்கிய கௌடப் பிராமணர்களின் வாழ்விடமும், முதற் பிரவுடதேவராயரால் பிரவுட தேவராயபுரம் எனத் தம் பெயரிட்டு அவ்வந்தணாக்குத் தானஞ் செய்யப்பட்டதுமான முல்லண்டிபுரமும்³ தேவிகாபுரமும் இச்சாஸனமுள்ள புத்தூராக்கு மிக அடுத்துள்ள ஊர்களாம் அதனால் அவ்ஊர்களில் வாழ்ந்த பிரபலரான சிவாசாரியார்களிலே⁴ சாஸனங் கூறும் -சோமநாத

ஜீயரும் ஒருவா என்றும், அவ்வாசாரியார்களிடம் பரம்பரையே பிரதிபத்தியுள்ள விஜயநகர் வேந்தரால் ஷே புத்தூராக கோயிலும் மடமும் அவருட சிறந்து விளங்கிய சோமநாதரது மேற பாராவையில் விடப்பட்டன என்றும் கொள்வது பொருத்தமாகும் இந்தச் சோமநாத ஜீயரே அருணகிரியாராற் சிறப்பிக்கப்பட்ட மடாதிபதி எனபது அவ்விருவாக்கும் அமைந்துள்ள இடமும் காலமும் பெரிதும் இயைந்திருத்தலால் தெரியலாம் வீரபொக்கணரால் இச்சாஸன மளிக்கப்பட்ட முன்னருள்களுக்குப் பின்னா இரட்டையாராற் புகழப் பட்டவருக் மேற்கூறிய மல்லிநாத சம்புவராயன் வாழ்ந்திருந்தவன் எனபது மற்றொரு கல்வெழுத்தால்⁵ அறியப் படுகின்றது இதனால் அவ்விரட்டையா காலமும் அருணகிரியார்க்கு முற் கூறியபடி இணங்குதல் காணக் இனி, ஜீயர் எனபது வைஷ்ணவ சந்நியாசிகட்குச் சிறப்புப் பெயராக இன்றும் வழங்குதலை யாவரும் அறிவா ஆனால், முற்காலத்தே இப்பெயர் சிவாசாரியரான பிராமணாக்கும் பயின்று வந்ததென்பது “கோளகி மடத்து ஜீயா ஸந்தானம்⁶ புஷ்பகிரி ஜீயா, ஈசான ஜீயா⁷, ஜீயா விசுவேசுவர சிவாசாரியா⁸ என்ற சாஸனத் தொடர்களால் தெளிவாம்

‘திருந்திய குணத்தினு னிறைஞ்சிச் சீய என்று’ என மேருமந்த புராணத்து வருந தொடருள் (638) பெரியோனா என்ற பொருளில் இச்சொல் வழங்குதல் இங்கு அறியத்தகும சிவாசாரியரான சோமநாதருக்கும் அம்முறையில் ஜீயரென்ற பெயர் வழங்கியதெனக் இனி, ‘சோமநாதன் மடம்’ என்று அருணகிரிநாதா கூறியது, மேற்கண்ட சாஸனத்தின்படி, கி பி 1370-ல் ஷே ஜீயாக்கு உரிமையான புத்தூர் மடமாகவே தோற்று கின்றது இவற்றால் அப்புத்தூர்ச் சாஸனங் கூறும் காலத்துக்கும் இரண்டாம் பிரவுடதேவராயா காலத்துக்கும் இடைப்பட்டதே-அஃது ஆவது 14-ஆம் நூற்றாண்டிற்குரியது, 15-ஆம்

1 இஃது இப்போது வட ஆற்காடு ஜில்லா ஆரணிக் தாதுகாவைச் சார்ந்துள்ளது

2 MER 56 of 1900

3 IMP NA No 208—‘மூலாண்டம்’ எனபது வடதூக் வழக்கு

4 சோழர் பாண்டியர் முதலியோர்க்கும் ஆசாரிய ஸந்தானம் வகித்து விளங்கிய கோளகிமடம் பிகுளிருத்து மடங்களின் சந்தான குரவாடனிற பஸா, இவ்ஊர்களில் வாழ்ந்த சிவாசாரியார்களே யாவர்

5 MER 1913 pp 121-22, pp 83 4 of 1912

6 IMP NA No 11

6 MER 364 of 1916

7 SII VI p 193

8 புதுக்கோட்டைச் சீமைச் சாஸனத் தொகுதி பக். 111,

நூற்றாண்டுத் தொடக்கமுமான காலமே-திருப் புகழாசிரியாக்கும் உரியதென்பது மிகத் தெளிவாதல கண்டு கொள்க இவை நிற்க

“பச்சிம் தெட்சிண உததர திகஞா பததாகளற்புத மெனபோதும் திருப்புஹி” [184]

மேற்கூறிய முல்லையடிம தேவிகாபுரங்களில் வாழ்ந்த பிரபல வித்தவர்களிலே டிண்டிமகவி⁹ என்ற சிறப்பு பெயர் பெற்ற ஆசகவிகள் சிலர் அக்காலத்து விளங்கினா என்பது சாஸனங்களால் அறியப்படுகின்றது¹⁰ அவற்றுள் நம் அருணகிரிநாதரும் ஒருவர் என்பது சரித்திர அறிஞர் சிலரின¹¹ கருத்தாகும் 15-ஆம் நூற்றாண்டில் சாளுவாபுதயம் என்ற வடமொழிக் காவியம் இயற்றிய ராஜநாதகவி என்பார் அந்நூலில் தம் தந்தையான அருணகிரிநாதரை “ஸாவபௌம் டிண்டிமகவி என்றும் ‘அஷ்டபாஷா பரமேசுவரா’ என்றும் சித்திரகலிப் பிரபந்தம் இயற்றுவதிற சிறந்தவா என்றும் சேர சோழ பாண்டியர்களால் பிரதமாராதயராகப் போற்றப்படுபவா என்றும் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றார் இவ்வாறே வேறு வடநூல் சிலவும் கூறுவன இங்ஙனம் புகழ்படும் அருணகிரிநாதர் நம் திருப்புகழாசிரியரே ஆதல வேண்டுமென்று காலம் இடம் முதலியவற்றின் ஒற்றுமை பற்றி அன்னோர் கருதுவா இக்கருத்துக் கேற்ப,

“ஆசசோ பெருங்கவி சண்டவாயு அதிமதுர ராஜனுனென வெணகுடை வீருதுகொடி தாளமேள தண்டுகை வரிசையோடு லாவுமா வகந்தை தவிந்திடாதோ” (181)

“குறித்தநற் திருப்புகழ் பரபுத்தவக குருத்துவத தெனைப் பணித் தருள வோனே” [958]

என்பன முதலியவற்றால் சாவபௌம் திண்டிமகவி¹² இவரென்பதும்

“அறிவுமறி தத்துவமு மபரிமித வித்தை கரும அறியென இமைப் பொழுதில் அறிவித்த வேதியனும்” (புயகுப்பு 12)

“சிதர கவித்துவ சததமிருத்த திருப் புகழ்” [384]

என்பவற்றால் கலைகள் பலவற்றிலும் சித்திர கவியிலும் வல்லவரென்பதும்,

“ஆபாதனேன மிகபரசித்தி பெற்றறினி துலகேழும யானாக நாம் அறபுத்த திருப்புகழ் தேனூற வோதியெத்திசைப் புறத்தினும் ஏடேவு ராஜத்ததினைப் பணித்ததும்” [1132]

என்பவற்றால் முவேந்தர் நாட்டினும் முதன்மை வாய்ந்த கவியாக மதிக்கப் பட்டவா என்பதும் விளங்குவதால் மேலே கூறிய அறிஞரின் முடிவு பெரிதும் பொருந்தவ தாகின்றது வடநூற்கடலில் முழுசி ஆனந் தித்தவா திருப்புகழாசிரியர் என்பதனை என்னிறந்த இடங்களில் வழங்கும் அவரது அரிய பெரிய வடமொழிப் பதங்களாலும் தொடர் களாலும் வழக்குகளாலும் அறியலாம் -

இனி, திருச்செந்தூரப்பிள்ளைத் தமிழாசிரியரும் முருக்ககடவுள் பகதியிற் சிறந்த முன்னோ டுள் ஒருவருமாகிய பகழிக்கூத்தர் என்ற புல வா¹³ தங்காலத்தே அக்கடவுள் தருளாற் பெற்ற திண்டிம வாததியத்தைத் தம் பெருங் கவிப் புலமைக் குறியாக முழக்கிக் கொண்டு சீரிய கவிஞர் சிலர் திருச்செந்தூரம் கடவுள் திருமுனடி மங்கலக்கவி பாடி வந்ததை

“பண்டரு பெருங்கவிப் புலமைக்கு நீ சொன்ன படி திண்டிமமுழக்க” [சப்பாணி 2]

“பாவாணர் மங்கலக் கவிவாழி பாடிப் பரிநது திண்டிம முழக்க” [சிறுபறை 4]

என்ற பாடல்களாற் குறித்திருத்தலைக் காண லாம் இவற்றால் திண்டிம வாததியம் ஆசகவி பாடவல்ல புலவரால் தம் புலமைக் குறியாகக் கொள்ளப்பட்டதொன்று என்பதும் அதனை அக்கவி பாடாநின்றே ஒலிப்பிப்பது அவாதம் வழக்கமென்பதும் அறியப்படும் “பண் தரு பெருங்கவி” என்றதனால் ஓசையின்பமும் நீட்சியுமுடைய சந்தக் கவிகளாக அவற்றைக் கொள்ளல் பொருந்தும் அதற்கைய திண்டிம கவியாகப் பகழிக் கூத்தரார் சிறப்பிக்கப்பெற் றோ, நம் அருணகிரிநாதரே எனலாம்

9 டிண்டிம என்ற வார்த்தையை முழக்கிக்கொண்டு ஆசகவி பாடவல்லோர் என்பது பெருந் “அஷ்டே டிண்டிம தாடநம் ததயிதோ வரத்ய நாக்ஷணம்” என்று தொடங்கும் சிலாக மொன்றும் இவ்வேந்தர்ப் பற்றிச் கூறப்படுவதுண்டு

10 MER Nos 83 4 of 1912

11 முன்னது அ கோதோதராய முதலியோர்

12 ஸ்லீபுத்தாரும் “மனாசை உயர்புரூ சிறுத் தித் தீரகங்களம்” பெற்றவரென்றும், “ஸ்லீபுத்தா ரினைவறுஞ் சாஸனோம்” என்றும் கூறப்படுதல் இங்கு ஒப்பீட்டற்கும் (பாரதம் பாய்)

13 ‘பகழிக்கூத்தர்’ என்ற தலைப்பில் சிறியரொழு நிய இப்புலவர் வரலாறு காண்க (செந்தமிழ் தொகுதி 6, பகுதி 6)

இனி, ஷே முலலண்டிரத்தில உள்ள சிவாலயத்தின் தெற்குத் திரு மதிலில் அமைந்த சாஸன மொனறில் சகாப்தம் 1472 (கி பி 1550)-ல் பாராபனமாதொருத்தி தன புண்ணியமாகவும் தன கணவா குமாரதிண்டிமா எனப்பார புண்ணியமாகவும் அச்சிவாலயத்துள் அண்ணாமலை நாதாக்குச் சந்நிதி யொன்று கட்டி அதற்குப் பூமியுந்தானம் செய்த செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது¹⁴ இம்மாத திண்டிக்கவியான அண்ணாமலைநாதரின் வழியினள் என்று கூறப்படுகின்றாள் இவ்வாறு பெரிய கோயிலுள் அமைந்த இச்சிறு சந்நிதி, தன முன்னோரான அவ வண்ணாமலைநாதரை வழிபட அப பெண்ணால் நிருமிக் கப்படத்தென்றும், அங்ஙனம் வழிபடப் பட்டவா திருப்புகழாசிரியரே ஆகவேண்டும் என்றும், அப்பெரியார வரகவியாயத் தெய்வத்தனமை யடைந்தவராதலின

ஏனையிடங்களிற் கோயிலெடுத்துப் பின்னோ வணங்கியவாறே, அவருரான முலலண்டிரம் பெரிய கோயிலுள் அவா வமிசத்தவளொருத்தி அவாக்குச் சந்நிதி கட்டித் தரும்ஞ்செய்தனள் என்றும் கருதப்படுகின்றன¹⁵ இவை ஏற்றுக் கொள்ளப்படின் அருணகிரிநாதர்க்கு அண்ணாமலைநாதர் என்ற பெயர் வழக்கும் உண்டென்றும் அவரு முலலண்டிரம் என்றும் கொள்ள இடமுண்டு இவற்றின் உண்மை அறிஞர் ஆராய்ச்சிக்குரியது

14 IMP NA No 209

15 இங்ஙனம் கருதியோர் ஸ்ரீ C V நாராயணய்யர் அவர்கள் M A “திண்டிக்கவிகளும் திருப்புகழ் அருண்மிகிநாதரும்” என்ற நலைப்பெயரின் கீழ் அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ள சட்டுரை காண்க (Dr S K Aiyangar's Commemoration Volume, pp 176 183)

செஞ்சொல்

II. கணபதி

நெஞ்சக கனகலலு நெகிழ்ந்துருகத்
தஞ்சத் தருளசண முகனாக கியலசோ
செஞ்சொற புனைமா லைசிறந் திடவே
பஞ்சக கர ஆணை பதம பணிவாம்
[கந்தரநுபூதிக காப்புச்செய்யுள்]

முருகன் தந்த அநுபூதியை விளக்க வாககு
வேண்டுகிறா அருணகிரி 'வாககுண்டாம்'
என அவனை பாடிய விநாயகப் பெருமானை
வேண்டுகிறா 'செஞ்சொல்' தரவேண்டும்
என்ப பிராராதிக்கிறா

செஞ்சொல் — சிவப்பான சொல்

சிவப்பு நிறம் கண்ணைக் குத்துகிறது புட்ட
சிகஞ்ச சிவப்புதான் அடையாளமாக இருக்
கிறது 'அபாயம்' என்று எச்சரிப்பது சிவப்பு
தான் அதுவே உணர்ச்சி வேகம் ரஜோ
குணம் என்று நம் முன்னோர்களும் கண்டிருக்
கிறார்கள்

சாந்தத்தையும் ஆனந்தத்தையும் தரக்
கூடிய ஸ்தவ அநுபூதியைப் பாடச் சிவப்பான
சொல்லை ஏன் கேட்க வேண்டும்?

நம் மனத்துக்கு உறுதுகிற, இடறுகிற
ஒன்றையே இதமாக, பதமாக ஆக்கிக் கொள்
கிற சாதனைதான் சாதனை நம் கோளாற்றி
னால்தான் இந்த உறுத்தல் வஸ்துவுக்குள்
தனதாக உறுத்தல் இல்லை

உள்ளதை வீத்தியாசமாகப் பாப்பதே நம்
முடைய பெரிய கோளாறு மாயை, அஞ்
ஞானம், அவிதையை என்றெல்லாம் சொல்வது
இந்தக் கோளாற்றைத்தான் எனவே நம்
வீத்தியாசப் பாராவையில் ஏதோ ஒன்று
உறுத்துவதாலேயே அது வாஸ்தவத்தில் இத்
மானது என்று கூடச் சொல்லி விடலாம்

தனித்தன்மை அதிகமுள்ள நம் வெளி மனத்
துக்கு உண்மை திரிந்து தெரியும் போதே,
உள மனத்துக்கு ஓரளவு உண்மையின் யதாரத்
தக் காட்சி தெரிகிறது அதனால்தான் அத்
யாதம் சத்தியங்களை நோக்கிச் செல்லத் தலை

படுகிறது தியாகம், பரோபகாரம் முதலிய
வற்றை வெளி மனத்தால் மட்டும் பாராக்கும்
போது இவற்றில் சிரமமும் கஷ்டமும் தான்
தெரியும், ஆனால் உள மனத்துக்கு இவற்றி
லேயே ஆறுதலும் திருப்தியும் உண்டா
கின்றன அல்லவா?

சிவப்பையும் இப்படித் தான் உள மனம்
ஓரளவு உள்ளபடிப் பாராப்பதால் அதை உறுத்த
லாக, வெற்று வேகமாக எண்ணாமல், வேறு
விதமாக ரசிக்கிறது அன்பின் நிறத்தையே
சிவப்பாக்கத்தான் உள மனம் கொள்கிறது
கனி பக்குவமாகும் போது சிவக்கிறது எனவே
சிவப்பு முதிர்ச்சிக்கு அடையாளமாகிறது,
கனிவுக்கு அடையாளமாகிறது கனி தானே
காயின் முழுமை? எனவே முழுமைக்கு
(perfection) சிவப்பு ரூபமாகிறது 'செம்மை
யாகக் காரியம் செய்ய வேண்டும்' என்கிறோம்
பூரண வஸ்துவையே 'செம்பொருள்'
என்கிறோம் கனியின் மாதூயமே ஜீவவிடம்
கனிவாக, கருணையாக, அன்பாக இருப்பதால்
இந்த குணங்களை எல்லாம் செவ்வியன் என்றே
கூட்டுகிறோம்

ரஜோ குண வேகத்தால் ஆசை என்கிற சுய
தாபமாக இருக்கிற அதே சிவப்பு, ஸ்தவமான
தன்னலம் கரைந்து போன, அன்பாகவும்
இருக்கிறது

அன்பே சிவம் என்பதால், இந்த சிவத்திட
மிருந்து தான் சிவப்பு வந்திருக்கிறதோ என்று
கூடத் தோன்றுகிறது

சிவப்பு என்பதற்கு சமஸ்கிருதத்தில்
வழங்கும் 'ராகம்' என்ற பதத்துக்கும்
இதனை அர்த்தங்கள் இருக்கின்றன.

ஒளி, ஒளி இவற்றை நாதம், பிந்து என்றும்
நாதத்திலிருந்தே பிந்து வந்தது என்றும் சொல்
வார்கள் இதற்கேற்ப சமஸ்கிருதத்தில்
'வாணம்' என்றால் 'நிறம்', 'அட்சரம்' என்ற
இரு பொருள்களும் உள்ளன அவ்விதமே
ராகமும் சிவப்பு நிறமாக மட்டுமல்லாமல்,
தொடாப்புள்ள இசை யொலியையும் குறிக்க

கிறது கவித்வத்தையே சம்ஸ்கிருத மரபில் சிவப்பாகத்தான் சொல்வார்கள்.

‘செஞ்சொல்’ வேண்டும் என்று அருணகிரி வேண்டினாரே, அந்தச் சிவப்பின் பெருமை இத்தனை!

இவற்றை எல்லாம் விட, ‘அநுபூதி’யைச் சொல்வதற்கு அவர் செஞ்சொல்லைக் கேட்டதில் தனிச் சிறப்பு, தனிப் பொருத்தம் உண்டு எவ்விஷயத்தையுமே அழகான, பசுவமான, பிரியமான செஞ்சொல் கொண்டு சொல்ல வேண்டுமெனில், ‘அநுபூதி’ கவியாகும்போது செம்மை மிகவும் அவசியம்

இது சாட்சாத் பராசக்தியின் செம்மை!

இதைப் பற்றி அறிய ஸ்ரீ காஞ்சிப் பெரியவார்களினதொளிய் கருத்துக்களைப் பார்க்க வேண்டும்

சிவப்பு கண்ணைக் குத்துகிறது என்று நாம் நினைக்கிறோம் ஆனால் அதுதான் நிறங்களில் வேறு இதமானது least disturbing colour புகைப் படங்களைக் கழுவும் இடங்களில்கூட அதனால்தான் சிவப்பு விளக்கை மட்டுமே உபயோகிக்கிறார்கள் வெள்ளை தான் பரம சத்தியம் அது நேராகக் கிரகிக்கவே முடியாதது அதற்கு அடுத்தபடியாக வருவது சிவப்பு தான் வெள்ளையின் மறு கோடியில் கறுப்பு கறுப்பு, வெள்ளை இரண்டும் primary colour களில் இல்லை கறுப்புக்கு அடுத்த வயலட்டில் ஆரம்பித்து வெள்ளைக்கு அடுத்த சிவப்போடு VIBGYOR என்ற ஸ்பத வாணங்கள் முடிகின்றன இதில் வயலட் ரொம்ப உக்கிரமானதாலேயே ultra-violet எனப்படுகிறது சிவப்பு மிகவும் சாந்தமானதாலேயே Infra-red எனப்படுகிறது

வெள்ளை ஒன்றிலிருந்துதான் ஏழு வாணங்களும் வந்தன ஒளிச் சிதறல் (refraction) மூலம் வெள்ளையிலிருந்து ஒரு வாணத்தைப் பிரித்து விட்டால் உடனே மற்றவையும் பிரிந்து ஒடிவிடும்

வெள்ளை வெள்ளேரென்ற பரம சத்தியமான பரமேசுவரன் நிற்குண பிரம்மமாக இருக்கிறார் அவரிடமிருந்து சாந்தச் சிவப்பாகப் பராசக்தி வெளிவந்தவுடன், சகல வாண்மயமான பிரபஞ்சமும் வெளிவந்து விடுகிறது

பிரம்மத்தின் வெள்ளை மெளனம் சக்தியின் சிவப்புக் கவிதையான பிரபஞ்சமாகிறது

அருணகிரி அநுபூதி நிலையில் இந்த வெள்ளை மெளனத்தைத் துயத்தார்

சும்மாயிரு சொல்லற என்றலுமே
அம்மா சொருள ஒன்றும் அறிந்திலனே

யானாகிய என்னை விழுங்கி வெறும்
தானாய் நிலை நின்றது தற்பரமே

உரை சிந்தையும் அற்று
அறிவற்று, அறியாமையும் அற்றதுவே

பேசா அநுபூதி பிறந்ததுவே

என்னை இழந்த நலம் தானோ பொருளா
வது?

இப்படி அருணகிரி தனி ஜீவனின் வாக்கு, மனம் எல்லாம் கரைந்து போய், முருகனில் முறுகி உருக, அந்த முருகனும் அகண்ட ஏக ரஸத்தில் கரைந்து விட்டான்

அதைப் பற்றிச் சொல்ல முடியாது என்பது ஒரு புறமிருக்க, சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது?

“அதுவானால் அதுவாவர், அதுவே சொல்லும்” என்று தாயுமானவர் சொன்னதுதான் சத்தியம்

கவிதைக்குப் பொருளாகவே கொள்ள முடியாத ஒன்றையா அருணகிரி வாக்கில் வடிக்க நினைத்தார்?

இல்லை

அவர் கண்ட அநுபூதி இந்த அத்வைதம் மட்டுமல்ல இந்த அத்வைதத்திலேயே நம் மால் விளங்கிக் கொள்ள முடியாத அற்புதக் கலவையாக அவர் முருகனின் அழகையும் அருளையும் அநுபவித்தார் ஞானானந்தத்தோடு லீலானந்தத்தையும் அநுபவித்தார் வெண்மெளனத்திலேயே செங்கவிதையின் நிறைவை அநுபவித்தார் அருபத்திலேயே ஸவரூபத்தை அநுபவித்தார் சாந்தத்திலேயே பிரேமை வேகத்தை அநுபவித்தார்.

முருகன் அவரை இந்த அகண்ட அநுபூதியில் வெள்ளை ஆகாசமாக வந்து அணைந்து கொள்ள வில்லை செக்கச செவேல் என்றே சூழ்ந்து. உட்புகுந்து கொண்டான்.

செவ்வான உருவில் திகழவே லவன
அன(று)
ஒவ்வாத(து)என உணர்வி தததுதான
அவவா(று) அறிவார் அறிகின றதலால
எவவா(று)ஒருவாக(கு) இசைவிப பதுவே

“ஒவ்வாதது” என உணர்விததானோமே!
‘சகலமும் ஒரே மூலத்திலிருந்து வந்தவை,
அதிலேயே அவை ஒன்ற வேண்டும்’ என்பதில்
‘ஒவ்வாததாக’ ஒன்றும் இல்லையே’ மிக மிக
ஒவ்வியதே இந்த அதவைதமதானே? ஆசை
யால இங்கே ஒவ்வாதது, வெள்ளை அகண்டம்
செவ்வான முருகாக வந்ததேதான, அதன்
பின்பும். அதவைதததுள் தவைத லீலாநுபூதி
தந்ததுதான இது எப்படி என்று அவரவரே
அறிந்தால்தான உண்டு இந்த நிலையை
இன்னொருத்தருக்கு இசைவிகக முடியாது
ஒவ்வாததை இசைவு செய்வது கிருபை ஒன்ற
லேயே நடப்பது ‘இசைவிபதற்கு’ அருணகிரி
ஆசைப்படவில்லை இப்படியும் ஒரு நிலை
உண்டு என்று ‘இசைப்பதற்கே’ விரும்புகிறார்
அதற்கே செஞ்சொல் வேண்டுகிறார்

மௌனத்தில் கவிதையை, அருபதில் ஸவ
ருபத்தைக் கந்தரநுபூதியிலும், திருப்புகழிலும்
பல இடங்களில் பாடியிருக்கிறார்

அருணகிரியான அண்ணாமலையில் அருணகிரி
பாடிய திருப்புகழ்களில்

சரணமும் மவுனமும் அருளவாயே

அருணை நகா மிசை கருணையொடருளிய
பரமவொரு வசனமும் இரு சரணமும்
மறவேனே

மவுன வசனமும் இரு பெரு சரணமும்
மறவேனே

இன்னோரிடத்தில் ‘ஒவ்வாததாக’,

நிர்வசன பரங்கு குருநாதா என்று ஒரு
போடு போடுகிறார் ‘மவுன வசனம்’ போலத்
தான்!

சில சமயங்களில் முருகப் பெருமான இவரை
மௌனமாக இருக்கப் பண்ணியிருக்கிறான்,
‘எல்லாம் அற, என்னை இழந்த நலம்’ என்ற
நிலையில், ‘சுமமாயிரு, சொல் அற’ என்றானே,
அந்தப் படிக்கு!

சில சமயங்களில் அவனே,

திருப்புகழ் விருப்பமொடு
செப்பென எனக்கருள்கை மறவேனே

என்றபடி இவரைப் பாட உகப்பியிருக்கிறார்

சில சமயங்களில் இவரே அவரிடம் கவிதை
சகதி வேண்டியிருக்கிறார் முததமிழ் விரகராம்
ஞான சம்பந்தராக வந்தவன் அவனே எனக்
கொண்டு நாற்கவியும் அவனிடம் யாசித்
திருக்கிறார்

கருத்தாலெனக்குத் திருத்தான அளித்துக்
கலைப்போ தகத்தை அருளவாயே
சிவமார் திருப்புகழை என்னாவின்ற
புகழ்

சிவ ஞான சித்திதனை யருளவாயே

அவனே அகமகிழ்ந்து இவரைப் பாராட்டு
வித்ததும் உண்டு பேசா அதுபூதி தந்த
அவனே

அறிவும் அறி தத்துவமும் அபரிமிதவித்
தைகளும்

அறியென இமைப் பொழுதில் வாழ்வித்த

வேதியனாகவும் அருள புரிந்திருக்கிறான்

‘நாய எனக்கும் உறவாகி நின்று கவிதை
யைப் புனைவானே’ என்றே திருவருணையில்
அவன் கருணையைப் போற்றுகிறார்

மவுனம் - வசனம், அகண்டவெளி-முருகக்
கோலம் (அதிலும் குறிப்பாக அவனது
தாள, குங்கும வர்ணனின் மிகச் செவ்விய
திருவடி) என்று பிணைந்து பிணைந்து காண்
கிறோம்

* * *

நமக்குக் கவிதையாகி யிருப்பதே, கவிக்கு
மவுன நிலைதான் அதாவது அருணகிரிநாதா
என்கிற ஒரு ஜீவ மனத்தில் முருக மனமே
ஆவேசித்துப் பாடுகிறது சினன் மனம் மவுன
மாகிறது ஆனால் மனமழிந்த அதவைதமாக
அது இல்லாமல், லோக லீலை புரியும் மகா
மனத்தில் விசித்திரமாகக் கூடி, அதன் தாளில்
சோந்து, அதன் வாகைப் பாடுகிறது

வெள்ளை அகண்டத்தில் செஞ்சோதி
செறிந்து ஆட்கொள்ளும் போது செஞ்
சொல் பிறக்கிறது யான விழுங்கப்பட்டு
தான் தலை நிற்கும் போதும் “பன்னிரு வாகு”
இருக்கிறது, அப்படிவகளுக்கு அணியாகச்
சொல்லும் இருக்கிறது,

மல்லே புரி பன்னிரு வாகுவில் என
சொல்லே புனையும் சுடர் வேலவனே

‘என சொல்லே’ என்றாலும் அது வேலவச்
செஞ்சுடரிலிருந்து தெறித்த பொறிதான்

பேசா அநுபூதியில் முருகனின் திருவடி ஸபரிசுமம் இருக்கிறது

சாடும் தனிவேல முருகன சரணம்
குடும் படிதந ததுசொரல லுமதோ?

“தன்னதனி” நின்றதீச “சொன்னவீட
னேயே, ‘மின்னும் கதிரா வேலையும், அக்
கதிரைப் பிறப்பித்த ‘கருப்பி’ குழ்” கூடரான்
செஞ்சோதியையும் சொல்கிறார்

ஒளி ஒவியாகும் போது செஞ்சோதி செஞ்
சொல்லாகிறது

“நாத ஒளியே (‘நாத ஒளியே’ அல்ல)
நறகுண சீலா” என்று கதிராகாமத்தில் இந்த
இசைவையே பாடுகிறார்

* * *

மனம் போய விடக் கூடாது அது லீலா
னந்தத்தை அநுபவிக் வேண்டும் தான்
பெற்ற இன்பம் வையமும் பெற அதைக் கவி
தான்நதமாக மாற்றித் தர வேண்டும் இது
அதந்தை மனததால் முடியாது எனவே
அகந்தை மனம் அகண்ட மனமாகி விட
வேண்டும் அகந்தை போயவிட்டால் மனம்
இருப்பதில் தோஷமேயில்லை அப்போது
மாயா மனமே தெய்வமயமாக இருக்கும்

மனத்தை அடியோடு மாயததுவிடு என
வேண்டாமல், அதன் குறுகிய அகந்தையை
மட்டுமே வெட்டி எறியுமாறு தான்
‘அநுபூதி’யில் வேண்டுகிறார்

அரிவாய அடியோடும் அகந்தையையே

இப்படிப்பட்ட நிலையில் பிறந்ததால்தான்
வேத மந்திரங்களை ‘அபௌருஷேயம்’
என்றாக ‘அபௌருஷேயம்’ எனபது நமப்
முடியாத விஷயமில்லை “My definition of pure
poety,” something that the poet creates
outside of his own personality ” என்று ஜார்ஜ்
மூர் சொன்னதுதான் அது இவனுக்கப்பால்
எப்படி இவனே போய் சிருஷ்டிக்க முடியும்?
மகா மனத்தின் சத்தியமே இவன்மூலம்
பேசுகிறது ‘வெளையான அகண்டம், மிகவும்
உறுத்தல் குறைவாக இதமாகச் செம்மை
கொண்டு பேசுகிறது

அந்தப் பேச்சு இயல்பாகப் பொங்கி
வருவது அகந்தை மனம் பேசுடங்கிய
போது, அதனுடைய சாதனையின் தீவிர
உணர்ச்சிக்கெல்லாம் பலனாக மகா மனம்
சக்தி வாய்ந்த சத்தியத்தைப் பேசிவிடு
கிறது ஜீவ மனத்தின் அமைதியும் மகா
மனத்தின் வேகமும் ஒன்று சேரும் இடம்
அது இதைத்தான் ‘ஒன்றுக்கொன்று முரண

போல, Poetry is the spontaneous out flow
of powerful feelings, it takes its origin
from emotion recollected in tranquillity
என்று வாடஸுவாத சொன்னார் அமைதியில்
இவன் எப்படிப் பூர்வ உணர்ச்சிகளை
ஒன்று கூட்ட முடியும்? இவன் அமைந்
திருக்கிறான் இவனுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு
மனம் உணர்ச்சிகளை ஒன்று கூட்டுகிறது

இவ்வாறே தம் மூலம் பேச வேண்டி
மூலப் பொருளாம் விநாயகரை வேண்டு
கிறார் அநுபூதிக் காப்புச் செய்யுளில்— ‘பராதி
சதவாரி வாக ஆதமஜா’ எனப்படும்
வாகுகுத் தேவதை விநாயகாதான கபில
தேவ நாயனாரும் திரு இரட்டை மணி
மாலையில்

“செஞ்சொல் பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கும்”
அருளுவதாகவே ஐங்கரணைப் போற்றுகிறார்

பராசகதியைப் போல, முருகனைப்போல,
விகந்தேசுவரரும் செஞ்சோதியாக இருப்பவா

துப்பாரா திருமேனி
செக்கா திருமேனிச்
செம்பொற கழலஅங்கை
முககட கூட யானை

* * *

வெறும் உணர்ச்சியின் ரஜோகுணச்
சிவப்பில் உண்டாகும் பாடல் பல ‘செஞ்சொற்
பண்பெற்றறிடு மடவார’ என்று
விலைமாதரின் இதத்கைய பாடலை அருண்
கிரியே கூறியிருக்கிறார் மாறாக உணர்ச்சி
வேகமெல்லாம் அடங்கிய நிலையில் ஒரு
சிவப்பு உண்டு முருகன் தன்னைப்பாட
இவரை வயலாருக்கு அழைக்க, இவரோ
இங்கு சென்று, ‘எனனால் துதிககவும்
இங்கு நான் ஆர்’ என்று அடங்கி
நின்றார் அவனே ஜோதிவேல நுனியிலிருந்து
செங்கிரணமாக வாகக்கினை எழுதினாராம்
அந்த வாகக்கினை சிவப்பே சிவப்பு!

சிவப்பு-அருணம், வாகு-கிரம் “அருண்
கிரி” என்றால் “செஞ்சொல்” தான் வெண்
சிவமே அருணகிரியாக நின்ற அண்ணாமலை
யில்தான் அருணகிரியை முருகன் ஆட
கொண்டான் பெரியமடம் திருப்புகழில்
அவனையே இப்படித் துதிககிறார் அருணகிரி

அலகில் தமிழால் உயா சமாததனே போற்றி!
அருணகிரி நாத எனும் அப்பனே போற்றி!

கருணைக்கு அருணகிரி

வாசிச கலாநிதி திரு. கி. வா. ஜகந்நாதன்

அருணகிரிநாதப பெருமான பாடியருளிய திருப்புகழ் முதலிய பாடல்களில் தம்மை மிகவும் இழித்ததுப பேசுகின்ற இடங்கள் பல் அவ்வாறு இழித்தது கூறும் இடங்களில் பெருமபாலானவை, தாம் மாதா மயலில் உழந்தது துன்புறந்தாகப் பாடுபவை அவற்றைக்கொண்டு, அவா இளமையில் மங்கையா மோகத்தில் ஆழ்ந்து, பரததையரை நாடிச் சென்று காம விளையாட்டு அயாந்து, அதனால் கொடிய நோய்க்கு ஆளாகித் துயருற்றா என்று சில ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகிறார்கள் திருப்புகழ் முதலியவற்றில் வரும் இததகைய பாடல்களையே அகச் சான்றாகக் கொண்டு அந்த முடிவுக்கு வருகிறார்கள்

அருணகிரிநாதா இறுதியில் பாடியதாக எண்ணப்படுவது கந்தா அநுபூதி அதைப் பாடியபோது அவா முதிர்ந்த அநுபவம் பெற்றவராக இருந்தா “கந்தாஅநு பூதி பெற்றுக் கந்தாஅநு பூதிசொற்ற, எந்தை” என்று தாயுமானவா பாராட்டுவாரா ஆகவே இறையருளநுபவம் பெற்றுப் பாடியது கந்தா அநுபூதி என்று கொள்ள வேண்டும் அந்த நூலிலும், “வண்பட்ட கைம் மாதொரு மக்கள் எனும், தனைபட்டியத் தகுமோ தகுமோ”, என்றும், “சிங்கார மடந்தையா தீநெறி போய், மங்காமல் எனக்கு வரந்தருவாய்” என்றும், “மட்டு குழல் மங்கையா மையல் வலைப், பட்டு சலபடும் பரிசென ரெழிவேன்” என்றும் வருகின்ற பகுதிகளிலிருந்து அப்பொழுதும் அவா ‘மங்கையா மையல் வலைப்பட்டு ஊசல்’ படும் நிலையில் இருந்தா என்று கொள்ள வேண்டியிருக்கும் திருவருப்பில் தான் இததகைய பகுதிகள் இல்லை

அப்படியானால் இறைவன்பால் பெற்ற அநுபவத்தை, “எல்லாம் அற என்னை இழந்த நலம், சொல்லாய்” என்றும் “சுமமா இரு சொல்லற என்றலுமே, அமமா பொருள் ஒன்றும் அறிந்திலனே” என்றும், “ஆசா நிகளம் துகளாயினபின், பேசா அநுபூதி பிறந்ததுவே” என்றும் சொல்லும் இடங்களில் அவா சொல்லுவன

பொய்யா? முன்னைய மருளநுபவமும் பின்னைய அருளநுபவமும் இணைந்து ஒரே காலத்தில் ஒருவரிடத்தில் இருக்க முடியுமா?

கந்தா அநுபூதி ஒரு ஞானமாலே அந்த மாலையில் தம்முடைய அநுபவத்தைச் சொன்னதோடு நம்முடைய அநுபவத்தையும் சொன்னா அவா பாடிய எல்லாப் பாடல்களிலும் இதைப் பாராக்கலாம் நாம் எனன் எனன் துன்பங்களை அநுபவிக் கின்றோமோ, அவற்றைத் தம்முடையன வாக மேலிட்டுக்கொண்டு பாடினா இறை வனிடம் நேரே சொல்லிக் கொள்வதற் குரிய ஆற்றல் நமக்கு இல்லை அதனால் நம்முடைய குற்றங்களையும் துன்பங்களையும் அவா நம்முடைய சார்பில் இறைவனிடம் முறையிட்டுக் கொள்கிறா

‘அப்படியானால் உலகினர் துன்பப் படுகிறார்களே என்று இறைவனிடத்தில் விண்ணப்பித்ததுக் கொண்டிருக்கலாமே, “நான் இவ்வாறு இருக்கிறேன் இன்ன பாவங்களைச் செய்கிறேன்” என்று சொல்லலாமா’ என்று கேட்கலாம் தம் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்தவற்றையே அவா சொன்னா என்று வைத்துக்கொண்டால், அவா பாடிய திருப் புகழ் முதலிய எல்லாப் பாடல்களிலும் அவா தாம் செய்தனவாகச் சொல்லி யிருக்கும் ‘பாவச் செயல்’களை யெல்லாம் தொகுத்துப் பார்த்தால் ஒரு பெரிய பட்டியல் கிடைக்கும் அந்தக் குற்றங்கள் அனைத்தையும் ஒரு மனிதன் ஒரு வாழ்நாளில் செய்யமுடியாது இப்போது கிடைக்கும் பாட் டல்களிலேயே இவ்வளவு நீண்ட பட்டியல் கிடைக்குமானால், அவாபாடிய பதினாயிரம் திருப்புகழ்ப் பாடல்களும் கிடைத்திருந்தால், எத்தகைய பெரிய பட்டியலாக இருக்கும் என்பதைச் சற்றே எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்

பெரியவர்கள் உலகத்திலுள்ள மக்கள் செய்கின்ற குற்றங்களை எல்லாம் தம்முடையனலாக ஏற்றுக்கொண்டு, இறை

வனித்ததில் விண்ணப்பிததுக கொள்வது இயற்கை ஆழவார்களும் நாயனமார்களும் இப்படிப் பாடியிருக்கிறார்கள்

நமமுடைய துன்பங்களைத் தமமுடையன வாகச் சொல்லாமல், உலகினா இப்படித் துன்புறுகிறார்களே என்று அருணகிரிநாதா சொல்லியிருக்கலாம் அப்படிச் சொல்வது, வகலை வாதம் போன்றது, வகலைகள், “என்னுடைய கட்சிக்காரன இப்படிச் செய்தான் இன்னப்படி சொல்கிறான்” என்று வழக்காடும்போது பேசுகிறார்கள் அப்படியே அவரும் சொல்லியிருக்கலாம் ஆனால் அவருடைய கருணை அதற்கும் மேற்பட்டுப் பெருகியது அவர் நமமுடைய துன்பாபியாக மொழிபெயர்ப்பாளராக விளங்குகிறார், அதாவது, நாம் சொல்ல வேண்டியதை இறைவனிடத்தில் தாம் சொல்லிக் காட்டுகின்றவராக அமைகிறார்

வடநாட்டுச் செலவா ஒருவர் தமிழ் நாட்டுக்கு வருகிறார் அவருக்கு இந்தி தான் தெரியும் வேறு மொழி தெரியாது அவர் இங்கு ஒரு பெரிய தொழிற்சாலை நிறுவ எண்ணுகிறார் பெரிய நிலப்பரப்பு ஒன்றை இங்குள்ள செலவா ஒருவரிடம் வாங்க முடிவு செய்கிறார் அந்தத் தமிழ்ச் செலவருக்குத் தமிழ்மொழியின்றி வேறு எந்த மொழியும் தெரியாது இரண்டு பேரும் பேசும்போது இடையே இரு மொழியும் தெரிந்த மொழி பெயர்ப்பாளர் ஒருவரை அமாததுவாக்கள் அவர் ஒருவர் கூறுவதை மற்றவருக்கு அவருடைய தாய் மொழியில் எடுத்துச் சொல்லுவார்

“நான் ஒரே தாக்காக நூறு ஏக்கர் நிலம் வேண்டுமென்று பார்த்தேன் நல்ல வேளை” உங்களிடம் இருந்தது தெரிந்தது மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்” என்று வட நாட்டுச் செலவா சொல்கிறார் மொழி பெயர்ப்பாளர் அதை, “இவா ஒரே தாக்காக நூறு ஏக்கர் நிலம் வேண்டுமென்று பார்த்தாராம்” என்று மாற்றிச் சொல்ல மாட்டார் “நான் ஒரே தாக்காக நூறு ஏக்கர் நிலம் வேண்டுமென்று பார்த்தேன்” என்றே சொல்லவா அதுதான் முறை நான் என்பதை நான் என்றும் நீங்கள் என்பதை நீங்கள் என்றும் சொல்ல வேண்டும் அப்படிச் சொல்வதைக் கொண்டு, “இந்த ஆசாமி நூறு ஏக்கர் வாங்க எண்ணினாலும் இவனிடம் என்ன இருக்கிறது” என்று யாரும் மொழிபெயர்ப்பாளரைக் குறை கூறமாட்டார்கள்,

அதுபோலவே அருணகிரிநாதரும் இறைவனுக்கும் நமக்கும் இணைப்பாக நின்று, மொழிபெயர்ப்பாளராக, நமமுடைய துன்பங்களை இறைவனுக்கு எடுத்துச் சொல்கிறார் நமக்குத்தான் இறைவனிடம் எப்படிச் சொல்வது என்று தெரியாதே! ஆகவே அவர் நமநிலையில் தம்மை வைத்துக் கொண்டு பாடுகிறார் தன்மையிடத்தில், நாம் சொல்வது போலவே சொல்கிறார்

அவருக்கு இரண்டு வகை அநுபவங்களும் தெரியும் நமமுடைய தீய அநுபவங்களை அவர் நன்கு அறிந்திருக்கிறார் இறைவனுடைய திருவருளால் கிடைக்கும் ஆனந்த அநுபவத்தை அவரே அநுபவித்தது உணர்ந்திருக்கிறார் இரண்டு பேருக்கும் இடையே இணைப்புப் பாலமாக அவர் இருக்கிறார் நமமுடைய குற்றங்களையும் அநுபவங்களையும் தமமுடையனவாக மேற் போட்டுக் கொண்டு, இறைவனிடத்தில் விண்ணப்பித்துக் கொள்கிறார் இறைவனுடைய திருவருளால் தாம் பெற்ற அநுபவங்களை நமக்குச் சொல்கிறார் இந்த இரண்டிடங்களிலும் அருணகிரியார் நான் என்றே சொல்லுவார் இந்த இரண்டு நானும் ஒரே மாதிரி அமைந்தவை அல்ல ஒரு ‘நான்’ உண்மையான நான், அருணகிரியார் தம்மையே சுட்டிக் கொள்கிற ‘நான்’ மற்றொன்று நமக்காக மொழி பெயர்த்துச் சொல்கிற ‘நான்’ தாம் பெற்ற உயர்ந்த அநுபவங்களைச் சொல்லும்போது, அவை யாவும் அவருடைய சொந்த அநுபவங்கள் என்று கொள்ள வேண்டும் தாம் இழிந்த நிலையில் இருப்பதாகச் சொல்லும் பாடல்கள் யாவும், நாம் சொல்ல வேண்டியவை என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் நம்மேல் உள்ள கருணையினால் நமக்காகத் தாம் குறை உடையவராகச் சொல்கிறார் இறைவனிடம் அருள் பெற்ற சிறப்பினால், தாம் பேரானந்தப் பெருவாழ்வு பெற்றதாகப் பேசுகின்றார் இரண்டும் ஒரே காலத்தில் ஒருவரிடத்தில் இருக்க முடியாது இந்த இரண்டிலும் ஏதாவது ஒன்று பொய்யாக இருக்க வேண்டும் இறைவனுடைய திருவருள் அநுபவத்தைக் கற்பனை கொண்டு எண்ண முடியாது, அநுபவித்தவர்களே சொல்ல முடியும் அந்த வகைப் பாடல்களைப் பார்க்கிறபோது, அருணகிரியார் சிறந்த அநுபூதிமான என்று தெரிந்து கொள்ளலாம்

தமமுடைய குற்றத்தையும் பிறர் மேல் ஏற்றுவது இழிகுணம் உடையவர்கள் செயல். மற்றவர்கள் குற்றங்களையும் படுகிற பாடுகளையும் தமமுடையனவாகச் சொல்வது,

பெருமக்களின் இயல்பு, இந்த இயல்பை, சிறிதும் தடை சொல்ல முடியாதவகையில் தெரிந்துகொள்வதற்குச் சிறந்த உதாரணம் ஒன்று உண்டு

இறைவன் திருவருளால் முறுகிய பக்தி பெற்று, அதனால் அவனையன்றி வேறு எந்தப் பொருளிலும் நாட்டம் செல்லாமல், அவனுடைய திருவருளை ஒருவா பெற்றா சைவ உலகம் கொண்டாடும் பெருமை உடையவா அவா அவா இறைவனைப் பலபடியாகப் பாடியிருக்கிறா வேதம் என மதிப்பதற்குரிய சைவத் திருமுறைகளில் அவருடைய பாடல்கள் கோக்கப் பெற்றுள்ளன அவாபாடிய ஒருபாடலைச் சிறிது பாரக்கலாம்

தமமுடைய நெஞ்சைப் பார்த்து அவா மிக்க வருத்தத்துடன் சொல்கிறா, 'ஏ, நெஞ்சமே! நீ இறைவனை நினையாமல் இருக்கிறாயே! உலகத்தில் உள்ள இன்பத்தைப் பெரிதாக எண்ணித் தவிக்கிறாயே!' என்ற கருத்தோடு பாடுகிறா 'கங்கை ஆறு புகிருந்தும்' நனையாத சடை முடியுடைய சிவபெருமானும், நமமுடைய தந்தையுமாகிய ஆண்டவன் விற்கிட்டுத் தூண்டாத சிவந்த தீயைப்போல இருக்கிறான் அவன் தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவன் சாவாண்டங்கனையும் தன் இருப்பிடமாகக் கொண்டவன் அவன் பாதார விந்தங்களை நினையாமல் நாட்களைக் கழிக்கிறாயே! பாழும் நெஞ்சமே! இந்த உலகத்தில் மனைவியையும் மக்களையும் நமக்குத் துணையென்று நம்பி, அவர்களே தஞ்சம், பற்றுக் கோடு என்று கொண்டு வாணனை வீணைக் கழிக்கிறாயே!', என்று அவா வருந்துகிறா

அவா பாடியுள்ள பாடல் வருமாறு

"நினையாது ஒழிதிகண் டாய, நெஞ்சமே, இங்கோர் தஞ்சமென்று,

மனையா னையும் மக்கள் தமமையும் தேறி, ஓர் ஆறுபுகும்

நனையாச் சடைமுடி நம்பன், நம தாதை, நொந் தாதசெந்நீ

அனையான், அமரா பிரான், அண்ட வாணன் அடித்தலமே

[ஒழிதி-வீணைப் போகிறாய் தஞ்சம்-பற்றுக்கோடு தேறி-எண்ணி நொந்நாத-தூண்டாத அண்டவாணன்-அண்டத்தில் வாழ்பவன் தஞ்சமென்று மனையா னையும் மக்களையும் தேறி, அண்டவாணன் அடித்தலமே நினையாது ஒழிதி என்று கூட்டுக.]

இதில் உள்ள செய்திகளை அகச்சான்றுக்க கொண்டு ஆராயப் புகும் ஆராய்ச்சிக் காரர்கள், "இதைப் பாடினவருக்கு மனைவியும் மக்களும் இருந்திருக்க வேண்டும் அவர்களால் துன்பமுற்று இதைப் பாடியிருக்க வேண்டும்" என்றே சொல்வார்கள்

இந்தப் பாடலைப் பாடியவா ஆண்பாலரே அல்லா இறைவனுடைய திருவருளைப் பெற்று, நாயனமாருள் ஒருவராக விளங்கும் காரைக்கால் அம்மையாரே இதைப் பாடினவா அம்மையாருக்கு மக்கள் உண்டா இல்லையா என்ற ஆராய்ச்சிக்குள் நுழைய வேண்டாம் நிச்சயமாக மனைவி இருக்க முடியாது பெண்பாலுக்கு மனைவி ஏது? இப்படி இருந்தும், "மனையா னையும் மக்கள் தமமையும் தேறி" என்று சொல்கிறா அம்மையா பாடிய திருவிரட்டை மணி மாடையில் 13-ஆவது பாட்டாக உள்ளது இது

இந்தப் பாட்டு, உலகத்தில் உள்ள மனிதர்களை நினைந்து சொன்னது தமமுடைய நெஞ்சைப் பார்த்து, தாமே இந்த நிலையில் இருப்பவராக அல்லவா பாடுகிறா? பிறா குற்றத்தைத் தாமே மேற போட்டுக் கொண்டு சொன்னதாகச் சொல்வதை அன்றி, இப்படிப் பாடுவதற்கு வேறு என்ன காரணம் சொல்ல முடியும்? பெரியவர்கள், உலகத்தில் உள்ள மற்ற மக்களுடைய குற்றங்களைத் தம முடையனவாக மேற்கொண்டு சொல்வார்கள் என்பதற்கு இதைக் காட்டிலும் சிறந்த உதாரணம், மறுக்க முடியாத எடுத்துக் காட்டு, வேறு எங்கும் பார்க்கமுடியாது

இந்த வகையில் அருண்கிரிநாதப் பெருமான நமக்கு முருகப் பெருமானுக்கும் இணைப்புச் சங்கிலியாக நின்று, அவனோடு ஓட்டித் தாமபெற்ற அநுபவத்தை நமக்குச் சொல்லி, நமமுடைய அநுபவங்களை இறைவனுக்கு எடுத்துக் கூறி முறையிடுகிறா. இந்தப் பெருங்கருணையை எண்ணியே

"கருணைக்கு அருண்கிரி"

என்று ஒருபாடல் அவரைப் புகழ்கிறது:

எத்தனையோ வகையான குற்றங்களை நாம் செய்கிறோம் அப்படியிருக்க மாதாமயலையே மிகுதியாக எடுத்துச் சொல்வது ஏன்? இந்தக் கேள்வியை யாரேனும் எழுப்பலாம்.

ஒரு டாக்டர் தம்மிடம் வரும் நோயாளிகளைப் பரிசோதித்து அவரவர்களுக்குத் தனித்தனியே மருந்து எழுதி கொடுப்பார். அதைக் கம்பவுண்டரிடம் காட்டி நூல் மருந்தைச் சோத்துக் கலக்கிக் கொடுப்பார். ஒருசமயம் எங்கும் வயிற்றுக்கடுப்பு நோய், மிகுதியாக வருகிறது. டாக்டரிடம் வரும் நோயாளிகளில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றுப் போ வயிற்றுக் கடுப்பால் வருந்துகிறார்கள். அதற்கைய சமயத்தில் டாக்டர் ஒவ்வொருவருக்கும், மருந்துச் சீட்டா கொடுப்பார்? கம்பவுண்டர் பெரிய பாததிரத்தில் வயிற்றுக்கடுப்பு மருந்தைக் கலந்து வைத்திருப்பார். அதிலிருந்து ஒவ்வொருவருக்கும் சீட்டைப் பாராமலே எடுத்துத் தருவார்.

அருணகிரியார் வாழ்ந்திருந்த காலம் அங்கங்கே சிறைச்சாக்கள் வாழ்ந்த காலம். வீரமோ, தாமமோ அவர்களுக்கு அதிகமாகத் தெரியாது. புலன்களால் அனுபவிக்கும் இன்பங்களிலே ஈடுபட்டிருந்தார்கள், சிறறின்பமே வாழ்க்கையின் பயன், என்று

எண்ணி வாழ்ந்தார்கள். மனவரைப் போலத்தானே குடிமக்கள் இருப்பார்களா? ஆகவே எங்கும் காமமென்னும் நோய் கொள்ளை நோயாகப் பரவியிருந்தது. அதனால் அதையே மிகுதியாகப் பாடினார் அருணகிரிநாதர், வயிற்றுக்கடுப்பு நோய்க்கு மிகுதியாக மருந்தைக் கலந்து வைத்திருப்பது போல அவர் வைத்திருக்கிறார்.

இந்தக் காலத்தில் அந்த நோய் குறைந்திருக்கிறதா? இப்போதுதான் கலையின பேராலும், எழுத்தின பேராலும் காமவெறி தாண்டவமாடுகிறதே! ஆகவே அருணகிரியார் தந்த மருந்து இந்தக் காலத்துக்கு மிகவும் ஏற்றது. இதனாலும் அவருடைய கருணை புலப்படுகிறது.

குழந்தையின் நோய்க்குத் தான் மருந்துண்ணும் அன்னையைப் போன்ற கருணையுடன நமக்காக அவர் பாடிய பாடல்கள் சுவையினால் அமுதமாகவும், பயனால் மருந்தாகவும் பயன்படும்.

நா த விநே தி

அருளமொழி அரசு நீடுநீடு கிருபாநந்தவாரியா

மூவரும் தேவரும் போற்றும் முருகப் பெருமானுடைய திருவருள் முழுவதும் பெற்ற முனிந்திரா அருணகிரிநாதா இப் பரம குருநாதா தமிழகத் தழைக்கத் திருவண்ணாமலையில் 15ஆம் நூற்றாண்டில் அவதரித்தவா

முருகவேள ஒருவனையே பாடும் பரம பதிவிரத நிலையை உலகுக்கு உணர்த்தியவா

நாம எழுதிய எழுத்தில பிழை படுமானால், ரபபரைக கொண்டு அழித்து விடுகின்றோம் அதுபோல நம் தலையில் பி ர ம தே வா எழுதிய எழுத்தை அழிக்கின்ற ரபபா ஒன்றுள்ளது அதுதான் முருகன் திருவடி

அருணகிரியார முடியில் முருகன் திருவடி சூட்டினா

“எனது தலையில் பதங்கள் அருள்வோனே” என்ற திருப்புக்ஷடியால் அறிக

எம்பெருமானுடைய இணையடி சூட்டியதால் தன் தலையில் எழுதிய அயன கையெழுத்து அழிந்து விட்டதாம்

“காலபட டுழிந்ததிங் கெனதலை
மேலஅயன கையெழுத்தே”

—கந்தரலங்காரம்

லேதங்களும காணுத வேலவன் பாதுககள் திருப்புக்ஷ எழுதிய ஏட்டிலும் பட்டது வேறு எந்த நூல்களிலும் இறைவன் திருவடி பட்டது என்ற செய்தியில்லை

முருகன் திருவடி மூன்று இடங்களில் பட்டது என்று அருணகிரியார கூறுகிறார்,

தாவடி யோடும் மயிலிலும்
தேவா தலையிலுமென
பாவடி யேட்டிலும் பட்டதன்
ரோபடி மாலவிபால்
மூவடி கேட்டன்று முதண்ட
கூட முகடுமுடச
கேவடி நீட்டும் பெருமான
மருகன் சிறறடியே

சாடியால் மூவுலகும் அளந்த தெடியோ எனிய திருமாலின் மருகனும் முருகனுடைய இளந்திருவடி, மூன்று இடங்களில் பட்டது

மயிலிலும், தேவா தலையிலும், திருப்புக்ஷ ஏட்டிலும் பட்டது என்கின்றார்

இந்த வகையில் திருப்புக்ஷ ஏட்டுக்குத் தான் அதிகச் சிறப்பு

ஏன் என்றால், வியாபாரிகள் தங்களுக்கு வந்த காசோலையில் கையெழுத்திட்டு ரபபா ஸ்டாம்பு பதிப்பார்களா அப்படிப் பதிகமும்போது சரியாக விழுகின்றதா என்று வெறுந்தாளில் இருமுறை பதித்துவிட்டுப் பிறகு காசோலையில் பதிப்பார்களா அதுபோல முருகன் தமது திருவடியை மயிலிலும் தேவா தலையிலும் ஒத்திகையாக வைத்து விட்டுப் பிறகு திருப்புக்ஷ ஏட்டில் பதித்தாராம்

மேலே கண்ட கந்தரலங்காரப் பாட்டை மற்றும் ஒரு முறை படித்துப் பாருங்கள்

முருகப் பெருமானுடைய திருவருள் பெற்றவர்கள் பலா நககிரா, பொய்யா மொழி, சிகண்டி முனிவா, ஒளவையாா குமரகுருபரா முதலிய பலராவா

ஆனால் எம்பெருமானுடைய திருவாக்கால பிரணவ மந்திர உபதேசம் பெற்றவர்கள் மூவா

- 1 சிவபெருமான
- 2 அகத்தியா
- 3 அருணகிரிநாதா

“வேலா சரணம் சரணமென
மேலவெகு ளாமலினி
மேலா யினுமகடைக கணபா
பருப்பத வேந்தனம்கள
பாலா குறுமுனி யார்க்கும்
திருப்புக்ஷ பண்ணவார்க்கும்
ஆலாலம் உண்டவாக் குமஉப
தேசித்தன ஆண்டவனே,

—முருகநந்தாதி

இந்தப் பாடல் பாடியவர் சிறந்த அநுபூதிமான சொல்லாற்றல் நிறைந்த பாடல் அருணகிரிநாதர் என்ற பேருள்ளவரால் அதனால் "திருப்புகழ் பண்ணவா" என்றார்.

சிவம் என்றால் 'எத்தனையோ' போ சிவம் என்று போ வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் எந்த சிவம்? என்ற ஐயம் நிகழும் "ஆலாலம் உண்டவா," என்றார் நஞ்சு உண்டவா எவா பிழைப்பார்? நஞ்சுண்டு உலகை வாழ்வித்தவா சிவ மூர்த்தி ஒருவரே யாவார் அதனால் ஆலால முண்டவா என்று கூறினார் இதில் ஒரு சிறந்த கருத்துள்ளது

தேவரில் சிறந்தவா சிவபெருமான

முனிவரில் சிறந்தவா அகத்தியா

மனிதரில் சிறந்தவா அருணகிரிநாதர்

ஆத்தலால் தமிழ் தழைக்கச் சைவந் தழைக்க வந்தவா அருணகிரிநாதர்

இப்ப பரம-குருநாதரை, அநுபூதிமானாகிய தாயுமானார் ஆறு இடங்களில் பாராட்டி யிருக்கிறார்

கந்தரநு பூதிபெற்றுக கந்தரநுபூதி சொன்ன சந்தையருள் நாடி இருக்கும்நாள் எந்நாளோ?

ஐயா! அருணகிரி அப்பா! உண்பபோல மெய்யாக ஓசை விளம்பினா யார்? —வையகத்தோர்

ஈற்றறிதென நேகற்றார் தன்னையாய! முக்கண்ணெந்தை

ஹரிசைக்குங் கைகாட்டி னான்

இவர் ஓசை முனிவா என்று பேரியோர் களால் பாராட்டப் பெற்றவா தமிழில் உள்ள வல்லோசை, மெல்லோசை, இடையோசை என்ற மூவோசைகளாகிய தங்கக் கம்பியில் தமிழ்ச் சொற்களாகிய முததுக்களைக் கோத்து முருகன் திருவடியில் சூட்டியவா

வல்லோசை வந்த இடத்தில் மெல்லோசை வராது மெல்லோசை வந்தால் பிறவோசைகள் வாரா இந்த ஒலிக்கு முக்கியந் தந்து பாடியவா இவர் ஒருவர்தான்

முருகன் "சுமமாலிரு" என்று உபதேசித்தவுடன் "அமமா பொருளொன்றும் அறிந்திலனே" என்ற அநுபவத்தைப் பெற்றவா

இதனால் சிதம்பர சுவாமிகள்

சுமமா இருஎனநீ சொல்லப் பொருளொன்றும்

அமமா அறிந்திலன என்றுரைத்த-எமமான அருணகிரி நாதர் அநுபவம் நாயேற்குக் கருணைபுரி பேருரை காட்டு

என்று பாடுகின்றார்

இத்தகைய பரம குருநாதருடைய திருவடியே குரு வடிவாகக் கொண்டு ஏனோரும் திருப்புகழை ஒதி கருப்புகுத்த நற்கதியைப் பெறுவார்களாக

விருப்புடன் உபய சரணமென மலரை வேண்டுவார் வேண்டுவ தளிகும்

பொருப்புகள் தோறும் நின்றருள் ஒருவன் புகழினை அகநெகப் புகன்று

கருப்புகு தாத் கதிதனைக் காட்டும் கலையுணர் புலவர்கள் திலகம்

திருப்புகழ் அருண கிரிஎம் தடிகள் திருவடி குருவடி வாமே

அருணகிரிநாதர் காலம்

திரு. இரா. நாகசாமி, எம்.ஏ.

(இயக்குநர், தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை, சென்னை)

திருவண்ணாமலை கோயில் தமிழகக் கோயில்களுள் சிறந்த நிலைபெற்ற ஒரு கோயிலாக சைவ சமய வரலாற்றில் இன்றியமையாத நிலை வகிப்பது இக்கோயிலாகும் அதேபோன்று முருகப் பெருமானின் பேரடியாரான அருணகிரி நாதரின் வாழ்க்கை இததலத்தில் சிறப்புற்றது இக்கோயிலில் பல வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்த கல்வெட்டுகள் இருந்தன அவற்றுள் பெருமபாலானவை இப்பொழுது எண்ணெய வண்ணங்களின் கீழ் மறைந்து கிடக்கின்றன இவ்வண்ணங்கள் மறைபட தற்கு முன்னர் இக்கல்வெட்டுகள் படி எடுக்கப் பட்டுச் சில அச்சிடப்பட்டுள்ளன அவற்றுள் ஒன்று மிகவும் வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்தது அருணகிரிநாதரின் காலத்தைக் கணிக்க அது பெரிதும் உதவுகிறது

அக்கல்வெட்டை முதலில் காண்போம் சக்கவருஷம் 1262-க்குச் சரியான விகரம் வருஷம் தை மாதத்தில் வீரவல்லாளதேவர் ஆண்ட போது சம்பந்தநாண்டார் என்பவன் பத்திய பாடி என்னும் ஊரைச் சேர்ந்த பட்டாங்களுக்கு நிலம் கொடுத்ததைக் கல்வெட்டு கூறுகிறது

“ஸ்ரீமதபிரதாப சக்கரவர்த்தி ஹோயசாள வீரவல்லாள தேவரசர் பிரிதவீராஜயம் பண்ணிஅருளாநிறக் சகாபதம் 1262-ன் மேல செல்லாநின்ற விகரம் சமவதஸரத்து மகரநாயற்று பூவ பக்ஷத்து சதுரத்தியும் நாயற்றுக் கிழமையும் பெற்ற உத்திரட டாதிநாள்”

இந்தத் தாமம் இவ்ருக் குறிக்கப்பட்டுள்ள நாளில் கொடுக்கப்பட்டது அதாவது கி.பி. 1340-இல் இது கொடுக்கப்பட்டது

ஒரு சேனாதிபதியின் (மகாபிரதானி தண்ட நாயகன்) தம்பி பத்திப்பாடி ஊரைப் பட்டாங்களுக்கு அகரமாக வைத்தான்

“ஸ்ரீமத மஹாபிரதானி தாத சிங்கய தண்ணயகா தம்பியார வல்லபப் தெண்ணயக்கா

ஐயங்கொண்ட சோழமண்டலத்து பலகுன்ற கேரட்டத்து மங்களநாட்டு செய்யாற்றுத் தென்கரையில் வைத்த அகரம் பத்திப் பாடியான் ரூபநாராயண சதுர்வேதி மங்கலத்து பட்டாங்களுக்கு”

இந்தப் பட்டாங்களுக்கே சம்பந்தநாண்டார் என்பவன் நிலம் கொடுத்தான் இந்தச் சம்பந்தநாண்டார் என்பவன் திருவண்ணாமலை நாதர் கோயிலில் சிறந்த செல்வாக்குப் பெற்றவன் “கோயில்கேட்கும்” என்று கூறப்படுகிறான் கோயில் தலைவா போல இவன் ஒரு மடத்தின் தலைவனாக இருந்தான் என்றும் ஊக்கிக் இடம் இருக்கிறது இவன் தன்னுடைய நிலங்களில் வரியில்லாத மடப்புற நிலங்களை வைத்துக் கொண்டு பிற நிலங்களைத் தானமாகக் கொடுத்தான்

“உடையார் திருவண்ணாமலை உடைய நாயனார் கோயில் கேட்கும் பொன்னுழான் சம்பந்தநாண்டாரென, உதகபூரவ தாமதான பிரமாணம் பண்ணிக் கொடுத்த பரிசாவது இந்தப் பத்திப்பாடியான் ரூபநாராயணச் சதுர்வேதி மங்கலத்து நாற்பாற் கெல்லைக்குட்பட்ட ஏந்தல்களில் என்மடப்புறமான் மதியலையான் பூண்டியில் நன்செய் நிலத்தில் ஆயிரத்து இரு நூற்றுக் குழியும் புன்செய் நிலத்தில் ஐநூற்றுக் குழியும் நத்தத்தில் ஒரு மீனையும் எனக்கு மடப்புற இறையிலியாக நான்கைக் கொண்டு நீக்கி உள்ள நன்செய் புன்செய் நதர் ஏரிவாய், புறவடை உடையார் நாற்பாற் கெல்லையும் உதக பூரவத் தாமதான இந்த ரூப நாராயண சதுர்வேதி பட்டாங்களுக்குக் கொடுத்தேன் பொன்னுழான் திருவண்ணாமலைப் பெருமான சம்பந்தநாண்டார் என இப்படிக்கு இவை சம்பந்தன எழுத்து”

இப்பரிசுக்குப் (பத்திரத்துக்கு) பலா கை முதலிட்டு இருக்கிறார்கள் அவர்களுடைய பெயர்கள் கீழே குறிக்கப்படுகின்றன

- 1 சோமநாததேவன்
- 2 சபாபதிசிவன்

3. ராஜகம்பீரநம்பி
4. திருச்சிற்றம்பலநம்பி
5. வீரவல்லாநம்பி
6. திருவண்ணாமலைபட்டன்
7. அழியாமலகாததார்
8. திருவண்ணாமலைபெருமான
9. இதிகைகொபாதிபெரியநாயன அருண
கிரிசீயன
- 10 இருங்கோளன
- 11 காலிங்கராயன
- 12 திருஞானசம்பந்தன

இக்கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ள மூவரது பெயரை நாம் சிறப்பாகக் கவனிக்க வேண்டும் ஒன்று சம்பந்தாண்டார இரண்டு அருணகிரி

சீயா மூன்று சோமநாததேவா

திருப்புகழ் பாடிய அருணகிரிநாதரின் வாழ்க்கை வரலாற்றில் சம்பந்தாண்டார என்பவா இன்றியமையாத இடம் பெற்றுள்ளதைத் தமிழகம் அறியும் சம்பந்தாண்டார என்பவா 'சகதி உபாசகா' என்றும் அவா அருணகிரியாரிடம் பொருமை கொண்டிருந்தார் என்றும், அருணகிரியாருக்குப் பல துன்பங்கள் அளித்ததுதோற்றா என்றும் கூறுவா சம்பந்தாண்டார திருவண்ணாமலை கோயிலில் மிகுந்த செலவாகுபு பெற்றிருந்தவா என்பதை இக்கதையிலிருந்து அறியலாம்

இக் கல்வெட்டில் வந்துள்ள சம்பந்தாண்டார திருவண்ணாமலையில் இருந்ததார் திரு அண்ணாமலை கோயிலில் செலவாகுபு பெற்றவா ஒரு மடத்தின் தலைவராய் இருந்தவர் இதே கல்வெட்டில் அருணகிரி சீயா என்பவா ஒருவரும் குறிக்கப்பட்டுள்ளார அக்காலத்தில் வைணவப் பெரியார்களுக்கும் சைவப் பெரியார்களுக்கும் சீயா என்னும் பெயா உண்டு இக்கல்வெட்டில் சோமநாத தேவா என்ற ஒருவரும் குறிக்கப்படுகிறா

ஆகத் திருப்புகழ் பாடிய அருணகிரியாரின் வாழ்வில் வரும் பெயர்கள் இக்கல்வெட்டில் வந்துள்ளன ஒரு பெயரன்று மூன்று பெயர்கள் கல்வெட்டில் வந்துள்ளமையாலும், இவர்களையெல்லாம் திருவண்ணாமலையிலிருந்தவா எனத் திருப்புகழார் வரலாறும், இக்கல்வெட்டும் கூறுவதாலும் திருப்புகழ் பாடிய அருணகிரிநாதரே இக்கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ளவா என்று கொள்ளலாம் இக்கல்வெட்டில் சக ஆண்டு குறிக்கப்பட்டுள்ளதால் காலத்தைச் சிறப்பாகக் கணிக்க முடியும் இது

சுமேரேககுறைய கி பி 1340 ஆண்டாகும் அப்பொழுது இப்பகுதியை ஆண்ட மன்னன் ஹோயசாள மன்னன், மூன்றாவது வல்லாளன் ஆவான்

இம்முடிவுக்கு வரும் முன்னர் இன்னும் சில செய்திகளை ஆராய்தல் அவசியம் விபாகப் தரமாலே என்னும் சுவடி ஒன்றை முன்னணடிம எனும் ஊரில் பெற்றுத் திருடி ஏ கோபிநாதராவ அவர்கள் அச்சிட டாக்கள் அதில் குறிக்கப்பட்டுள்ள அருணகிரியார் இராஜநாதா என்பவருக்கும், அபிராமி அம்பிகை என்பவருக்கும் பிறந்தவா கலிவருடம் 4400இல் பிறந்ததா (கி பி 1299) அவா பிறந்தவுடனேயே அவா பெற்றோர் இறந்து விட்டனா ஆதலின், தம் தாய் மாமன சோமநாதன் என்பவரிடம்வளாந்தா ஆயினும் அவா மாமி கொடுமைப் படுத்தியதால் ஊரை விட்டுச் சென்று புத்தூரில் வசித்ததா விரைவில் சிறந்த கவியாரா அவரது புகழ் அரசவை வரை எட்டியது புதிதாக முடிசூட்டப்பட்ட பிரவுட தேவராயரின் நண்பராரா என்று கூறுகிறது இதிலிருந்து இந்நூலில் குறிக்கப்பட்டுள்ள அருணகிரியார் (1299-இல் பிறந்தவா) ஒரு பிரவுட தேவராயரின் நண்பராயிருந்தாரா என்பதும் தெளிவு

திருப்புகழ் பாடிய அருணகிரியார், பிரவுட தேவராயன் என்பவனைத் தமது பாடலில்,

"உதய தாம மார்பான பிரவுடதேவ
மாராஜன்
உளமுமாட வாழ் தேவா பெருமானே"

என்று பாடுகிறா

வரலாற்று ஆசிரியர்கள் இப்பாடலில் குறிப்பிட்டுள்ள பிரவுட தேவராயன் 1422-29இல் ஆண்ட விஜயநகர மன்னன் இரண்டாவது தேவராயன் எனக் கருதினா ஆதலின், திருப்புகழ் பாடிய அருணகிரியார் 15-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவா என்று கூறுவா

ஆனால், முன் குறித்த விபாகப் தரமாலே என்னும் சுவடி 1299-இல் பிறந்த ஒரு அருணகிரி, பிரவுடதேவராயரின் நண்பா எனக் குறிக்கிறது இம்மன்னன் ஹோயசாள மன்னன் மூன்றாவது வல்லாளனின் மகன் வீரவிஜய விருபாட்சனாக இருக்க வேண்டும் என ஒரு வரலாற்று ஆசிரியர் கூறியுள்ளார் (சி.என். நாராயண அய்யா K Ayyangar commemoration Volume-Page 178) இஃது ஏறபுடையதாகவே தோன்றுகிறது ஏனெனில்,

பிரவுட தேவராயன என்பது ஒரு பட்டம்
பலர் பெற்றது

“அரிவை ஒருபாகமான அருணகிரிநாதா
பூசை
அடைபு தவருதுபேணும், அறிவாளன
அமணா குலகாலனாகும் அரிய தவராஜ
ராஜன
அவனி புகழ் சோமநாதன மடம்
மேவும்”

என்று திருப்புகழ் பாடிய அருணகிரியாரா
சோமநாதன என்ற ஒருவரையும் பாடி
யுள்ளார் இங்கு உள்ள கலவெட்டிலும்
சோமநாததேவன குறிக்கப்பட்டுள்ளதைக்
கண்டோம்

திருப்புகழ் பாடிய அருணகிரிப் பெருமான
வாழ்க்கைத் தொடர்புள்ள மூன்று பெயர்கள
திருவண்ணாமலை கலவெட்டில் குறிக்கப்பட
டுள்ளன மூவரும் சம காலத்தவர் இக்
கலவெட்டு 1340-ஐச் சாரும் மூன்றாவது
வீரவல்லாளன் காலத்தது ஒரு பண்டைய
ஒலைச் சுவடியும் 1299-இல் பிறந்த ஓர் அருண்
கிரியைக் குறிக்கிறது அவர் ஒரு பிரவுட
தேவராயரின் சமகாலத்தவர் எனக் குறிக்கி
றது, அவரும் இக்கலவெட்டில் சமகாலத்தவர்
ராகச் சுமார் 40 வயது நிரம்பியவராக இருந்
திருப்பாரா எனக் காண்கிறோம் ஆதலின்,
இதுகாறும் சாதகமாகவும் பாதகமாகவும்
உள்ள சான்றுகளைத் தொகுத்துப் பாராக்கும்
போது திருப்புகழ் பாடிய அருணகிரியாரே
திருவண்ணாமலை கலவெட்டில் குறிக்கப்பட்ட
வா என்றும் அவர் 14-ஆம் நூற்றாண்டில்
வாழ்ந்தவர் என்றும் கொள்வதே பொருத்த
மாகவுள்ளது

அருணகிரிநாதர் வாழி

திருப்புகழ்க் காம தேனு
திருவகுப் பைந்த ருக்கள்
மருவலங் காரங் கஞ்சம்
வளருமந் தாதி சங்கம
பெருமைசோ சிந்தா
மணிஎனப் பேறு நலகும்
அருணமழை பெய்த கொண்டல
அருணையங் கிரியார வாழி
—ஈ வெ வேங்கடசுபரமணயம்.

கடைக்கண் தோக்கின்

பெருத்த பாருளார் மயிலையும் அவன
திருக்கை அயிலையும்
அவன கடைக்கண் இயிலையும் நினைந்
திருக்க வாருமே
அரசென நிரந்தரிக்க வாழலாம், அறஞ்
செலுத்தி ஆளலாம்,
சித்தியாகலாம், வெற்றியாகலாம், புட
பகம் ஏறலாம்,
வெஞ்ஞத் இய அரசு ஏற்றலாம், உணர்ச்சி
கூடலாம்
வெற்றிபேசலாம்

—கடைக்கண் இயல் வகுப்பு.

நானும் கோனும் செயல்படுமோ?

நாளென செய்மவினை தானென
செயும், எனை நாடிவந்த
கோனென செயும், கொடுங் கூற்றென
செயும், கும ரேசரிரு
தானும் சிலம்பும் சதங்கையும்
தண்டையும் சண்முகமும்
தோனும் கடம்பும் எனக்குமுன
னேவந்து தோன்றிடினே
—கந்தர் அலங்காரம்

என்ற கட்டாயம் சிறிதும் இல்லை, எந்தப் பாட்டையும் எந்த ராகத்திலும், எந்தத் தாளத்திலும் பாடலாம் ஆனாலும் சுவாமிகளிடம் பக்தி பூண்ட அன்பர்கள் யாரும் முயன்று மீறமாட்டார்கள் என்பது எம் நம்பிக்கை

வள்ளிமலை சுவாமிகள் பாடிய முறையைப் பின்பற்றித் திருப்புகழ்மணி டி. எம். கிருஷ்ணசுவாமி ஐயா சென்னையிலும், சாமி ஐயா மதுரையிலும், திருப்புகழ்ச சபை நிறுவிப் பணி புரிந்துள்ளனர். திருமுருக கிருபாதந்த வாரியாரா அருணகிரிநாதா சரித்திரம் காலட்சேபமாகச் செய்தும் வேறு உரைகளிலும் திருப்புகழ்ப் பாக்களைப் பெரு வாரியாகப் பாடியும் தொண்டாற்றி வருகின்றார் வள்ளிமலை சுவாமிகளின் சீடா காமாட்சி தாசா சோமசுந்தர ஐயா சென்னைத் திருப்புகழ்ச்சபையில் தொண்டு புரிவதுடன் காமாட்சி திருப்புகழ் என்ற நூலையும் இயற்றி வெளியிட்டுள்ளார்

திருப்புகழ்ச் சந்தங்கள் வற்றாத தாளக் கடல் என்று கண்டு அக்கடலில் திளைத்து இன்புற்று உலகிற்குப் புதிய இசை வடிவங்களைத் தந்த பெருமை காஞ்சிபுரம் நாயனார் பிள்ளை அவர்களையே சாரும்

'பனியின விந்துளி'
'நிறை மதி முக மெனும்'
'அபகார நினைத'
'முந்து தமிழ் மால்'
'நிராமய புராதன'
'கூவேல் பழித்த'
'துள்ளு மதவேடகை'

முதலான பாடல்களைக் கேட்டிராதவா தமிழ் நாட்டில் இராா ஆயிரக்கணக்காய் அவா நிகழ்த்திய கச்சேரிகளில் திருப்புகழ் பாடல்களைத் தவறாது பாடிவந்ததா அவருடைய சீடரான சித்தூர் சுப்பிரமணிய பிள்ளை தாமும் திருப்புகழ் பாடல்களைப் பாடிவருவதுடன் நாயனார்பிள்ளை இசையமைத்த 50 பாடல்களைச் சுரதாளக் குறிப்புடன் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடாகவும் தந்துள்ளார் தாம் இசையமைத்த சிலவற்றையும் தந்துள்ளார் திருவீழிமிழலை சுப்பிரமணிய பிள்ளை, நடராஜ சுந்தரம் பிள்ளை, திருப்பாமபுரம் சாமிநாதபிள்ளை, ஆலத்தூர் சகோதரர்கள் ஆகியோரும் நாயனார்பிள்ளை இசையமைத்த முறையில் பாடிவந்திருக்கிறார்கள் மதுரைக் கல்லூரி முன்னாள் முதலவர்

திரு கே எஸ் வெங்கடேசன் மதுரைத் திருநகரில் திருப்புகழ்ச் சபையமைத்துப் பலருக்கு இம்முறையைச் சிறிதது வருகின்றார்

புதுக்கோட்டை மானபுண்டியா பிள்ளை, தட்சிணாமூர்த்தி பிள்ளை, பழநி முததையா பிள்ளை ஆகிய மகாவிதவான்கள் திருப்புகழ்ப் பாடல்களைத் கதாமே பாடிக்கொண்டு வாசித்தும் பலருக்கு சுறபித்தும் பெருமபணி புரிந்திருக்கிறார்கள்

நாயனார் பிள்ளை திருப்புகழின் சந்த அமைப்பை ஒட்டி 35 தாளங்களில் ஒன்றில் அமைத்தும் அல்லது கைத்தாளப் பிடியாகச் சந்தம் போகும் போக்காகவோ தாளம் அமைத்தும் இசைப் படுத்தியுள்ளார் 'பனியின விந்துளி' என்பதன் சந்தம் 17 அட்சரங்கள் கொண்டதாகையால் கண்டஜாதி துருவத்தில் அமைத்தார் 'காதி மோதி' என்ற பாடல் 10½ அட்சரம் உடையது ஆதல் பற்றி 1½ + 1½ + 2½ + 2 + 3 என்ற முறையில் அமைத்துள்ளார் மேலும் உச்சேனி, தனயாசி, மோகனம், சங்கராபரணம், மணிநாகு தோடி போன்ற பிரசித்த ராகங்களிலேயே அமைத்துள்ளார்

திருப்புகழைப் பலவிடங்களிலும் பாடிப் பரப்பியவராகிய வேலூர் அப்பாத்தூரை ஆசனாரியாரின் புதல்வா வேலூர் டி. ஏ. சம்பந்த முர்த்தி ஆசனாரியார் திருப்புகழ் நூறு என்ற நூலை வெளியிட்டுள்ளார் கங்கனாலங்காரி, போகலதி, அம்போஜினி, வைசயநதி, லலித மனோகரி, பூமகள், காழியன், செவ்வமணி, கம்பீரஹிந்தோளம், நிரஞ்ஜனி, கோகிலம் முதலான அழாவ ராகங்களையும், பல பிரசித்த ராகங்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளார்

இசைப்பேரறிஞர் தண்டபாணி தேசிகா தேவாரம், திவ்வியப்பிரபந்தப் பாடல்களுடன், தாம் இசையமைத்த சில திருப்புகழ்ப் பாடல்களையும் சென்னைத் தமிழிசைச் சங்க வெளியீடாகத் தந்துள்ளார்

திருச்சி லானொவி நிலையத்தைச் சேர்ந்த காளிதாஸ், சுந்தரேசதேசிகா இருவரும் பல திருப்புகழ்ப் பாடல்களுக்குப் புதிய இசையமைத்துப் பல இடங்களில் பாடியுள்ளார்

சென்னை எஸ் பாலசுப்பிரமணியம் (ஸ்ரீ ஜி என பியின் சீடர்) இசையமைத்த பாடல்கள் பலவற்றைக் கேட்டுள்ளேன்,

திருப்புகழ் புது வகை சந்தப்பா

சிஷப்பதிகாரத்தில் உள்ள வரிப்பாடல்களும் தேவாரம், திவ்வியப்பிரபந்தத்தில் உள்ள பாசரங்களும், அருணகிரியாருக்கு வழிகாட்டியாக இருந்தன அவற்றில் உள்ள எதுகை, மோனை போன்றவை திருப்புகழில் நன்கு பின்பற்றப்பட்டுள்ளன பண்டைய இசைத்தமிழ் நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள ஒன்பது வகையான இசைப் பாடல்களுள் திருப்புகழ் சம்பாத்தவிருந்ததம் எனனும் வகையைச் சேர்ந்தது எனலாம் எடுத்துக்காட்டாக ஒரு பாடலைப் பார்ப்போம்

“ஏறுமயி லேறிவினை யாடுமுகம் ஒன்றே
ஈசருடன் ஞானமொழி பேசுமுகம் ஒன்றே
பெருமானே”

இது எண்சீக்கழிநெடிலாகிரிய விருத்தமாகும் ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் சந்தக் குழிப்பு உண்டு

தனாதன தனாதன தனாதன தனாதன
தனாதன தனாதன தனாதன தனாதன

என்ற சந்தக் குழிப்புடைய “நிராமய” எனனும் பாடலைப் பார்த்தால் ஒவ்வொரு வரியிலும் இதே சந்தம், நெடில், வலவின, மெலவின, இடையினம் முதலியவை, தவறாது வருவதைக் காணலாம்

மேலும் ஒவ்வொரு பாடலும் பெருமானே அல்லது தம்பிரானே என்று முடிவதால் ஒவ்வொரு வரியின் ஈற்றிலும் “தனதான” என்ற சந்தம் இருக்கும் இதற்குத் தொங்கல் என்று பெயர்

சந்தக் குழிப்பும், தொங்கல் என்ற அமைப்பும் கொண்ட திருப்புகழ்ப்பாடல்கள் இசைப்பாடல்களிலேயே ஒரு புதியவகையாகும்

திருப்புகழின் இசையமைப்பு

தேவாரப் பாடல்களின் பண குறிக்கப் பெற்றதேயன்றி, தாளம் குறிப்பிடப்பெறவில்லை திருப்புகழ்ப் பாடல்களுக்குச் சந்தக் குழிப்பு தரப்பெற்றிருக்குமேயன்றி, இராகம் அல்லது பண குறிக்கப்பெறவில்லை ஆயினும்,

“நாதவிநது கலாதீ நமோநம்”
“சரணக் கமலாலயத்தை”
“ஓலமிட்ட சுருமபு”
“திருமகள் உலாவு”

முதலான திருப்புகழ்ப் பாடல்களை இசைப் புலவர்கள் ஒரே மாதிரியாகப் பாடி வருவதிலிருந்து இவை அருணகிரியார் காலத்திலிருந்து இதே முறையில் பாடப் பெற்றிருக்கக்கூடும் என்று கருத இடமிருக்கிறது

19¹ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அண்ணாமலை ரெட்டியார் தமது காவடிச் சிந்தில் கூறுகிறார்

“அருணகிரி நாவில் பழக்கம்-தரும
அந்தத் திருப்புகழ் முழக்கம்-பல
அடியாக்கணம் மொழிபோதினில்
அமராவதி இமையோரசெவி
அடைக்கம அண்டம் உடைக்கம

இதிலிருந்து திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் முருகன் கோயில் கொண்டிருந்த தலங்களில் பாடப் பெற்று வந்தமை தெரிகின்றது

பழைய முறையில் பெருமபாலும் குறிஞ்சி, அரிகாமபோதி, கரகரப்பிரியா, தேசிகதோடி செஞ்சுருட்டி மோகனம் போன்ற இராகங்களே பயன்பட்டுவந்ததாகத் தெரிகின்றது

திருப்புகழுக்குப் புதிய இசை அமைத்துப் பரப்பியவர்கள்

வள்ளிமலைத் திருப்புகழ்ச் சச்சிதாநந்த சுவாமிகளும், காஞ்சிபுரம் நாயனாபிள்ளை அவர்களும் இத்துறையில் முதலிடத்துக்கு உரியவர்கள் “திருப்புகழ்ப் பாராயணத் தவநெறித் திருமுறை” என்ற நூலை 1970இல் வெளியிட்ட சாது பாராதசாரதி முகவுரையில் கூறுவதாவது

திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனா மரபில் வந்த ஓர் அமமையார் தேவாரத் துக்குப் பண வகுத்ததுபோல, நம் சுவாமிகள் திருப்புகழுக்கு வள்ளியம்மை அருளால் பாடல்களின் பொருளுக்கேற்ப இசை வகுத்துள்ளார் அங்ஙனம் சுவாமிகள் கையாண்ட ராக, தாளங்களையே பெருமபாலும் பின்பற்றி இததிருமுறை வெளியிடப்பெறுகின்றது அவற்றையே அனைவரும் பின்பற்றித்தான் ஆகவேண்டும்

என்று உறுதியாகக் கூறலாம் 11-ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்த பிங்கலநதை, திவாகரம் ஆகிய நிகண்டுகளில் 103 பண்கள் வரையரை செய்யப்பட்டு விட்டன 13ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சங்கீத ரத்தினாகரம் எனனும் வடமொழி நூலில் அவாகாலத்திலிருந்த 264 இராகங்களும் 120 தாளங்களும் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளன அருணகிரியார வாழ்ந்த 15ஆம் நூற்றாண்டில்தான் அடியார்களுடைய சிலப்பதிகாரத்துக்குத் தம் ஒப்பற்ற உரையை எழுதினார் அவர் மேற்கோள் தந்து விளக்கும் இசைத்தமிழ் நூல்களாகிய இசை நுணுகம், இந்திரகாளியம், பரதசேனா பத்யம் முதலியவை வழக்கில் இருந்தன

தெலுங்கு மொழியில் ஆயிரக்கணக்கான இசைப்பாடல்களை இயற்றிய அண்ணமா சாரியரும், கன்னட மொழியில் பல ஆயிரக்கணக்கான இசைப்பாடல்களை இயற்றிய புரந்தரதாசரும் அருணகிரியாரின் சம காலத்தவரே இக்காலத்தில்தான் "மாளவ கௌளை" எனனும் இராகம் (பண் இந்தளம்) தென்னாட்டில் முதன்மை இடம் பெற்றது 1550 இல் இயற்றப்பெற்ற "ஸ்வரமேளகலாநிதி" என்ற நூலில் இராமாமாதியார் "சிறந்த இராகங்களுள் தலை சிறந்தது" என்று இதனைக் குறிப்பிடுகின்றார்

"ராகாணம் உத்தமோத்தம"

துருவம், மட்டியம், ரூபகம், ஜம்பை, திரிபுட, அட, ஏகம் எனனும் ஏழு தாளங்கள் வழக்கில் வந்ததும் இக்காலத்தில்தான் முன்னர் சச்சுட்டம், சாச்சுட்டம் முதலான தாளங்களே வழக்கில் இருந்தன பூத வேதாள வகுப்பில் அருணகிரியாரே இப்பழைய தாளங்களைக் குறிக்கின்றார்

"கைச்சதியி னமுறைவி தித்தவா முறகடித்

சச்சுட்ட சாச்சுட்ட சடபிதா புத்திரிக்

கண்டச சம்பதிப் பேதமாமபல

கஞ்சப பஞ்சகத் தாள மாம்படி"

திருப்புகழில் குறிப்பிடப்பெறும் இராகங்கள்

... வராளி, சிகண்டிகை
பால சீகாமர மானவி பஞ்சிகை
கவுட பயிரவி லளிதை கயிகை

கவுளி மலகரி பவுளி யிசைவன
கனவ ராடிய ரும்பட மஞ்சரி
தனத னுசிவி தம்படு பஞ்சமி

தேசி ராஞ்சி குறிஞ்சிப்பண்"

—பூதவேதாளவகுப்பு

சீகாமரம் (இராகம் நாதநாமகிரியை)
பஞ்சமம் (இராகம் ஆகிரி),

குறிஞ்சி (இராகம் குறிஞ்சி), ஆகிய பண்களும், வராளி, கவுளை, பயிரவி, பவுளி, லளிதை, தஞ்சி முதலான இராகங்களும் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளன இப்பண்களும் இராகங்களும் இன்றும் வழங்கி வருவது உணரத்தக்கது மேலும் சில பண்கள் வருமாறு

"மதுரித இந்தளாமருத் வசனமும்"
(கொநதுவார)

'சாதாரி தேசி நாமகிரியை முதல் கோலால நாத கீத்' (பாதாள)

"கவுடி யிசை முரலும்" (இதமுறு)

திருப்புகழில் குறிப்பிடப்பெறும் இசைக் கருவிகள்.

உடுகை, இடகை, களப்பறை, மத்தளி, குரவேலு, துடி, சந்திரவளையம், வீரமுரசு, திமில, தடாரி, குடபஞ்சமுகி, கரடிப்பறை, அம்பணம், சிறுநடுகை, கொம்பு, பேரிகை, சேடடை, தவில், டோல, கிடுகிடு, சச்சரி, தவணடை, படகம், கரடிகை தகுணிச்சம், சலிகை, டகை, ஒத்து கைப்பறை, துந்தமிழி, தம்பட்டம், முழவு தந்திரி, வீராளம், செம்பூரிகை (குழல்), பேரி, சங்கு, தாரை, சலரி, கின்னரி, காகளம், பம்பை, மலாரி, ஆகுளி, டமருகம், வேய, தண்ப்பறை, பதலை திகிரி (குழல்), யாழ், வீணை முதலிய பலவேறு இசைக்கருவிகள் திருப்புகழில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன

மேலும், இசைக்கருவிகள் பலவற்றி ஓலிகளையும் திருப்புகழ்ப்பாடல்களிலேயே அமைத்துக் காட்டியுள்ளார்

"தகு தகு தகு தகு தகு தந்தந்த குத் தகு
டிகு டிகு டிகு டிகு டிகு டிகு டிகு
குக்குடிகு
தகு தகெண கெண செகுத் தந்தந்த
ரித்த தகு தந்தத்தகு தீதோ"
(அகரமுதல்)

அருணகிரிநாதரின் திருப்புகழ் இசை

டாக்டர் எஸ் இராமநாதன்,

முதலவா ஸ்ரீ சதகுரு சங்கீத வித்யாலயம், மதுரை

முன்னுரை

குறிஞ்சிநிலத் தெய்வமாகிய முருகப் பிராணை ஆடல பாடலுடன் வழிபாடு செய்வது நம் தமிழ்நாட்டில் தொன்று தொட்டு வழக்கத்தில் உள்ளது நக்கீரரின் திருமுருகாற்றுப்படைமீது, பல இசைக் கருவிகளுடன் குறிஞ்சிப் பண பாடி முருகனை வழிபாடு செய்தமை குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளது

“நறுமபுகை எடுத்தாக குறிஞ்சி பாடி இமிழிசை யருவியோ டினனியம் கறங்க வழிபட”

பண அமைக்கப்பெற்ற இசைப்பாடல்களைக் கொண்ட பரிபாடல் என்னும் நூலில் 5,8,9,14,17,18,19,21 ஆகியவை முருகன் பேரில் பாடப்பெற்றவை

இன்னும் சிலப்பதிகாரத்தில் குன்றக் குரவை எனும் பகுதியில் முருகனைப் பரவும் பாடல்கள் பல உள் குறுந்தொகை, கலலாடம் ஆகிய நூல்களிலுள்ள முருகன் புகழ்பாடும் பகுதிகள் உள்

15ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய அருணகிரிநாதரின் திருப்புகழ் பாடல்கள் காட்டாற்று வெள்ளம்போல எழுந்த தமிழ் நாடுமங்கனும் பரவி மக்களால் பெரிதும் போற்றப்பெற்றன அருணகிரியாரே இதனை ஒரு பாடலில் குறிப்பிடுகின்றார்

“பூவ பசகிம் தடசின் உததர திக்குள பகதா அறபுதம் என ஒதும் திருப்புகழ்”

அருணகிரியார் காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் இசையின் நிலை

கி பி இரண்டாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த சிலப்பதிகாரத்தில், ஏழு பாடல்களைத் தோன்றி அவற்றிலிருந்து நார்பெரும்பண

களும் திறங்களும பிறந்து வழங்கினவாக்க கூறப்பட்டுள்ளது குறிஞ்சிப்பண, முல்லைப் பண, புறநீமை முதலான பண இலக கணங்களுையெல்லாம் அதில காண்கின்றோம் தேவாரப்பாடல்களும், திவ்வியப் பிரபந்தப் பாடல்களும் கி பி ஏழாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின் தோன்றித் தமிழகத்தில் முழங்கின திருஞானசம்பந்தரை முருகனின் அவதாரமாகவே கருதுகின்றார் அருணகிரியார்

“அருகா கணங்களபி ணங்கிடுமபடி மதுரையில் வெண்பொடியும் பறந்திட அரகர சங்கர வென்று வென்றருள புகழவேலா”

(திருப் வரைவில்)

சம்பந்தரின் பாடல்களில் திளைத்தவா அருணகிரி என்பது பல திருப்புகழ் பாக்களால் அறியக் கிடக்கின்றது, எடுத்துக் காட்டாக “நன்றுடையாணை” என்று தொடங்கும் சம்பந்தர் பாடலையும், “அழு தழுது”, “அரிவையா” என்று தொடங்கும் திருப்புகழ் பாக்களையும் ஒப்புநோக்கிக் காண்போம்

சம்பந்தர்

அருணகிரி

குன்றுடையாணை
திருவுடையாணை
தியிலலாணை
உமையொருபாகம்
சிராப்பள்ளி

குன்றுடையாணை
திருவுடையாணை
திதிலாதவா
உமையொருபாலான
கிரகிரி

சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரைப் பற்றியும் பல பாடல்களில் குறிப்பிடுகின்றார்

“சுந்தரன் பந்தமும் சிந்தவனபுடன் தொண்டனென்று கொண்டிடும் ஆதி”
(தந்தமும்)

ஆகவே தேவாரப் பாடல்களில் பண முறையை நன்குணர்ந்தவா அருணகிரி

டெல்லியில் திரு இராகவன புதிதாக
இசையமைத்துப் பலருக்குக் கற்பித்து
வருவதாக அறிவிக்கிறேன்

முடிவுரை

முருகனை நாத வடிவினாகக் கண்டவா
அருணகிரியார்

“நாத ஒளியே”, (மாதாவச)
“நாத விநது கலாதீ ந மோ நம்”,
“நாத நிலை கண்டு நாடியதில் நின்று
தொழுகேனே” (வாதினை)

என்றெல்லாம் பாடியவா இறைவழிபாட்டிற்கு
நாதத்தைப் பாடியதில் வியப்பில்லை

“நாத ரூபமாநாத ராகத் துறைவோனே”
(காதிமோதி) என்று முருகனை இராகத்தில்
உறைபவனாகக் காண்கின்றார், அவரே
திருப்புகழில் குறிப்பிடும் இந்தளம், பயிரவி,
பவுளி, தனயாசி முதலான இராகங்களைப்
பயன்படுத்தியிருக்கக்கூடும்

“இசைத்திடும் சந்தபேதம் ஒலித்திடும்
தண்டை சூழும்
இணைப்பதம் புண்டரீகம் அருளவாயே”
(வரைத்தட்ட)

என்று பாடும் அவருக்குத் தாம் பாடும்
பலவகைச் சந்தங்களின் ஒலி முருகனுடைய
தண்டையில் கேட்கின்றது

சதுசரம், நானகு

திசரம், மூன்று

மிசரம், ஏழு ,

கண்டம், ஐந்து

மேலே ஒவ்வொரு வகைக்கும் ஒவ்வொரு
எடுத்துக்காட்டே தந்துள்ளேன் நானகு
என்று எடுத்துக்கொண்டால், தானா, தனா,
தத்தத், தானன் போன்ற பலவேறுவண்ணங்
களாகத் திகழ்வதைக் காணலாம்

‘ குமர குருபர என தாளம்
குரை செய முரசுமொ டரிய விருதொலி
டமட டமடம் டமட டமவென”
(கமரி)

‘ டமட டமடம்’ என்றென்குகும் முரசம்
அருணகிரியார்க்குக் ‘ குமர குருபர’ என்று
ஒலிக்கின்றது சந்தப்பாவாகிய திருப்புகழ்
பாடி முருகனின் தண்டை ஒ லி யைக்
கேட்போமாக

1

‘சொல் அற.....’

பேராசிரியர் அ. ச. ஞானசம்பந்தன்

அருணகிரிப பெருமானின் கந்தா அனுபூதியில் வரும் இரு சொற்கள் மேலே தரப்பெற்றுள்ளன

‘செம்மான மகளைத் திருடும் திருடன்
பெம்மான முருகன் பிறவான இறவான
சுமமா இருசொல் அறஎன றலுமே
அம்மா! பொருள் ஒன் றும்அறிந் திலனே’
(12)

ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத பரம பொருள், வாக்ரு, மன, லயம் கடந்த ஒன்று எவ்வாறு சொல்லால் குறிக்கப் பெற முடியும்? எவ்வாறு குறிக்கப் பெற்றாலும் சொல்லில் அடங்காத ஒன்றைச் சொல்லினால் அடக்க முயன்ற குற்றம் ஏற்படும் கடவுள் என்ற சொல்லே எல்லாவற்றையும், சொல்உள் படக் கடந்து நிற்பது என்ற பொருளைத் தருகிறது அவ்வாறானால் அன்பர்கள் அப் பொருளைச் சொல்லால் குறிக்க முற்படுவது தவறு என்ற வினா தோன்றும் தவறில்லை எனக் கருதின நம் முன்னோர் எல்லாவற்றையும் கடந்து எங்கோ பரமண்டலத்திலுள்ள இடத்தில் இருப்பது மட்டுமன்று அப்பொருள் என்ற பொருளுக்கும் அடங்கக் ‘கடவுள்’ என்ற சொல்லின் பிறப்பகுதியில் ‘உள்’ என்ற விசுவயையும் வைத்துக் கூறினா யாவற்றையுங் கடந்து நிற்பதுதான் யாவற்றின் உள்ளம் ஊடுருவி நிற்பதாம் அது எனப்பேத அதன் பொருள் கடந்தும், கலந்தும், வெளிப்படும் நிறப் தாகலின் திருஞானசம்பந்தர் ‘வேறாய், உடன் ஆன இடம் வீழிமிழலையே’ என்று கூறிப்போனார்

எனவே, அப்பொருள், ஊடுருவிக் கலந்து நிற்கும் நிலையில் உருவுடையதாய்க் கண்டு, செம்மான மகளைத் திருடும் திருடனாகவும் காணலாம் சொற்பதங்கடந்த நிலையை நினைந்து ‘பெம்மான முருகன் பிறவான இறவான’ என்றுங் கூறலாம் இவ் விரு நிலையையும் தம் ஒரு பிறவியிலேயே கண்டு தெளிந்த ஞானியாவார் அருணகிரிப பெருமான்

திருப்புகழ், கந்தரலங்காரம், கந்தரனுபூதி எனப் பவற்றைப் படிப்பவா ஒன்றை உணராமல் இருத்தல் இயலாது அருணகிரியார் என்ற பெரும் புலவர், நிறைந்த பகதி யுடையவராகி இறையருள் வேண்டும் என்று பெரிதும் விரும்பிப் பாடியுள்ள திருப்புகழ் களாகும் அவ்விருப்பம் நிறைவேறிய வண்ணமையில் அதாவது இறையருளால் ஞான உபதேசம் பெற்ற வண்ணமில் பாடியது அலங்காரம் முற்றுணர்வும், பெருநிலையும் கைவரப்பெற்ற நிலையில் பாடியதாக இருத்தல் வேண்டும் அனுபூதி இப்பெயர்களே அவருடைய மனநிலையை விளக்கும் முறையில் அமைந்துள்ளன என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது

சொல் கடந்த ஒன்றின் புகழை எத்துணைக் கூறினாலும் கூறி முடிததுவிட முடியாது என்று உணர்வு வருகின்றவரை கூறிக்கொண்டே இருக்கத் தோன்றும் திருமுருகாற்றுப்பட்டையிலும் இம் மனநிலை நன்கு விளக்கப்படுகிறது முருகனிடம் சென்ற பக்தன் ‘மலைமகள் மகனே! மாற்றோர் கூற்றே! வெற்றி வெல்வேளாக கொற்றவை சிறுவ! இழையணி சிறப்பிற் பழையோள் குழவி! வானோர் வணங்குவில் தானே தலைவ! ’ என்று புகழத் தொடங்குகிறான் புகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பொழுதே மனத்திலுள்ள ஐயம் தோன்றுகிறது பல பிறவிகளில் புகழ்ந்தாலும் அவனுடைய புகழைக் கூறிவிட முடியாதே! அப்படி இருக்க யான புகழத் தொடங்கியது சரியா? என்ற நினைவு தோன்றுகிறது

இந்நினைவு வந்தவுடன் அந்த பக்தன் ‘ஐய! நினை அளந்து அறிதல் மன்னுயிராக அருமையின், நினைடி உள்ளிவந்தனை’ என்று வாய்விட்டுக்கொண்டே இவன் புகழ்கின்ற வரை வெளிப்படாத முருகன், தன் சிறு மையையும் அவன் பெருமையையும் உணர்ந்த பக்தன் வாய்விட்டுக்கொண்டே ‘அஞ்சல் ஓம்பு மதி! அறிவல் நின்வரவு’ எனக் கூறிக் கொண்டு வெளிப்படுகிறான் எனவே அவனருள் பெற்றவுடன் சுமமா இருந்துவிடுகிற நிலை எய்துகிறது

அருணகிரிப பெருமான திருப்புகழ் முதல அனுபூதி வரை ஆயிரக்கணக்கான பாட்டுகள் பாடி இருப்பினும் அனுபூதி பாடியதையே பெரிதும் பாராட்டுகிறார் மற நெரு ஞானியாகிய தாயுமானவ அடிகள் 'ஐயா! ~ அருணகிரி அப்பா! உனைப் போல மெய்யாய ஒரு சொல விளம் பின்வா யா?' என்றும் 'கந்தா அனுபூதி பெற்றுக் கந்தா அனுபூதி சொன்ன எந்தை அருணகிரியை மேவுநாள் எந்நாளோ' என்றும் கூறுகிறார்

இனி இப்பெருமானுடைய வளாச்சி முறையில் அவா பெற்ற அனுபவங்களை அவருடைய 'சொற்களைக் கொண்டே காணலாம் இறையருள்' கைகூடிய நிலையில் நீலச சிகண்டியில் ஏறும் பிரான எந்த நேரத்திலும் கோலக் குதத்தியுடன் வருவான குருநாதன் சொன்ன சீலத்தை மெளளத் தெளிந்தறிவாரா சிவ யோகிகளே காலத்தை வென்றிருப்பாரா மரிப்பாரா வெறும் காமிகளோ! குருவடிவில வந்து சொன்ன சீலம் மெளள மெளளச் சிந்தித்துத் தெளிய வேண்டிய ஒன்று எனப்படும், அதனைத் தெளியத் தெளியக் காலமாகிய பந்தத்திலிருந்து விடுதலை பெறலாம் எனப்படும் அறிவிகின்றாரா காலத்தை வென்றவாகடகு உறக்கம், விழிப்பு என்ற நிலை அற்றுப் போகிறது இதனையே 55ஆவது பாடலில் 'ஓங்காரத்து உளஒளிகளுளே முருகன் உருவங்கண்டு தூங்காரா' என்றும் பேசுகிறார்

இந்நிலையை அடைந்தவர்கள் அதனை அடைந்துவிட்டதை அறிய ஒரு வழியும் கூறுகிறார் பெருமான 'சுரும்பும் தனிப்பரமா னந்தம் தித்தித்து அறிந்த அனறே, சுரும்பும் துவாததுச் செந்தேனும் புளித்துஅறக் கைத் ததுவே' (6) என்று கூறுவதால், என்று தேனும் புளிக்கின்ற நிலை வருகின்றதோ அனறே பரமா னந்தத்தைச் சுவைக்கும் நிலை வந்துவிட்டது எனபது பொருளாகும்.

இதனை அடுத்த நிலையை 19-ஆம் பாடலில் பேசுகிறார்

'மனன! கடம்பின் மலாமாலை
மாபா! மெளனத்தை உற்று
நின்னை உணர்நது உணர்நது எல்லாம்
ஒடுங்கிய நிராகுணம் பூண்டு
என்னை மறநது இருந்தேன! இறந்
தேவிட்டது இவவுடம்பே' (19)

புகழ் பாடிய முதல் நிலையையும் செந்தேன புளித்த இரண்டாவது நிலையையும் கடந்த மூன்றாவது நிலையாகும் இங்குக் கூறப்பெறும் நிலை இதில் மிகவும் முக்கியமான பகுதி 'மெளனத்தை உற்று' எனபதாகும் இங்கு மெளனம் எனபது வெறும் 'வாய்ப்பேச்சு அற்ற நிலை' எனபதன்று இதன் ஆழமான பொருளைத்தான் அனுபூதியில் விளக்குகிறார் அவன் உண்ர உணரப் பொறி புலன்கள் தாமே நடுங்கும் நிலை உண்டாகிறது பொறிபுலன்கள் நடுங்கின மையின் குணமற்ற நிலை (நிராகுணம்) தோன்றுகிறது பொறிபுலன்கள் நடுங்கின மையாலும், நிராகுணம் பூண்டமையாலும் 'யான்' என்ற அகங்காரமும், 'எனது' என்ற மமகாரமும் ஓரளவு அடங்கிவிடுகின்றன இவை இரண்டும் அடங்கவே 'தன்னை மறந்தநிலை' தோன்றுகிறது அகங்காரம் ஒடுங்கினமையின் மமகாரத்தின் வேராகிய உடம்பு செத்துவிடுகின்ற நிலை எய்துகிறது.

இந்நிலை எத்தகையது எனபதை அருணகிரியார் போன்ற முற்றுணர்வு பெற்ற ஞானிகளே வரிசைப்படுத்திக் காரணகாரியத் தொடர்புடன் விளக்க முடியும் இப்பாடல்களில் ஒருவாறு விளக்கியுள்ளார் இவற்றைப் படிக்கும் நம்போன்றவா இச் சொற் பொருளை அறிய முடியுமே தவிர, அனுபவத்தை அறியமுடியாது 'என்னை மறந்திருந்தேன' என்ற தொடரையும் 'இறந்தே விட்டது இவவுடம்பே' என்ற தொடரையும் கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டும் அகங்காரத்தைக் குறைத்து மடைமாற்றம் (sublimation) செய்ய முடியுமே தவிர அதனை அழிக்க முடியாது அது என்றும் உள பொருள் எனவே 'நான் செத்துவிட்டது' என்று கூறாமல் 'நான் எனபதை மறந்திருந்தேன' என்று மட்டுங் கூறினா மமகாரத்தின் மூலமாகிய இவவுடம்பு பஞ்சபூதப் பரிணாமத்தால் ஆனதாகலின் அதைச் 'செத்துவிட்டது' என்று கூறுகிறார் உண்மையில் உடம்பு அழியவில்லை ஆனால் அருணகிரியார் இதன் பிறகு தமக்கு ஓர் உடம்பு உண்டு எனபதை அறவே மறந்துவிட்டு வாழத் தொடங்கினார் என்று கொள்ள வேண்டும்

இம் மூன்றாவது நிலையைப்பற்றிய விரிவான விளக்கம் 'வரையற்று' என்று தொடங்கும் 61-ஆவது பாடலில் பேசப்படுகிறது வேலவன் ஒரு காட்சியை இவருக்குப் பாலித்தான் சாதாரணமாக இவவுலகிடை வாழும் நாம் ஒரு காட்சியைக் காண்பதானால் மூன்று பொருள்கள் அங்கிருக்கும் காணுகின்ற நாம் ஒன்று, காணப்படும் பொருள் இரண்டு, காணுதலாகிய

செயல் மூன்று; இம் மூன்றும் அற்ற ஒருகாட்சியைப் பேசுகிறா பெரியார் 'பஞ்ச பூதமும் அற்று உரை அற்று, உணர்வு அற்று, உடலற்று, உயிரற்று உபாயம் அற்றுக கரை அற்று, இருளற்று, எனதற்று இருக்கும் அக்காட்சியதே' (61) பஞ்சபூதமும் அற்று எனபதால் புறப் பொருள்களும், உரைமுதல உயிாவரை அற்று எனபதால் அகங்கார நீக்கமும், உடலற்று எனபதால் மமகார நீக்கமும் பேசப்படுகின்றன இவ்வளவு பெரிய நிலையிலும் 'இருக்கும் அக்காட்சி' என்று கூறுவதால் இது நான்காவது நிலையன்று என்று குறிப்பிடுகிறா பெரியார்

இதனை அடுத்த நான்காவது நிலை பற்றி அனுபூதி பெற்றபின் அனுபூதியில் பேசுகிறா பெரியார் அனுபூதி பெற்றபின், பேசிய பேச்சு அது எனபதற்கு ஆதாரம், கந்தரனு பூதியின் இறுதிப் பாடலாகிய 43ஆவது பாட லாகும் இதில் பெருமான 'ஆசா நிகளம் (சங்கிலி) துகளா யினபின் பேசா அனுபூதி பிறந்ததுவே' என்று கூறுகிறா

நான்காவது நிலையாகிய இவ்வனுபூதி பிறப் பதற்கு அடிப்படை அகங்காரமடைமாற்றமா கும் அதனை அனுபூதி 37ஆவது பாடலில் 'அறி வால் அரிவாய அடியோடும் அகநதையையே' எனபதனால் அறியலாம் அகங்காரச் சிதை விலதான அனுபூதி பிறக்கிறது இதனை இன னும் சற்று விளக்கமாகக் கூறுகிறா 28ஆவது பாடலில் 'யானாகிய என்னை விழுங்கி வெறுந் தானாய நிலை நின்றது தற்பரமே' என்ற அடி களால் அகங்காரம் முற்றிலும் பரம்பொருளிற் கலந்துவிடும் நிலை பேசப் பெறுகிறது அநநிலையில் ஏறபடும் மாறுதலை யான எனப படும் அகங்காரம் தற்பரததுள அமிழநதுவிடக் காண்கிறோம் தற்பரததுள யான அமிழந்து விட்டால் எஞ்சுவது எதுவுமில்லை அநநிலை எப்பொழுது வருகிறது? கட்டுரையின் முதற்

பாடல் அதனைத்தான் அறிவிக்கிறது. 'சும்மா இரு' என்று குரு ஆணையிட்டதாகக் கூறுகிறா பெருமான இந்தச் சொற்களுக்கு ஒன்றுஞ் செயயாது வாளை இருத்தல் என்று நாம் தவறாகப் பொருள் கொண்டு விடுவோம் என்று கருதி அருணகிரிப் பெருமான அடுத்த இரு சொற்களால் சும்மா இருத்தலுக்கு விளக்கம் தருகிறா சொல் அறச் சும்மா இருக்க வேண் டுமாம் சொல் அறுதல் என்றால் மௌனமாக இருத்தல் என்று பொருள் கொண்டு விடக் கூடாது

சொல் எனபது வாயிலால் பேசப் பெறும் சொல்லை மட்டும் இவ்வுரு குறிக்கவில்லை, மனத்தில எண்ண ஓட்டம் நடைபெறுகிறது எவ்வாறு எண்ணுகிறோம்? சொற்களின் உதவி கொண்டுதானே எண்ணம் நடைபெறுகிறது? சொல் அற என்றமையின் வாய் பேசாமல் இருப்பது மட்டும்ன்று, மனத்தில எண்ணம் நடைபெறாமல் இருக்க வேண்டும் எனபதையே குறித்தார் மயக்க நிலை யி லு ம, கனவு நிலையிலும் கூட எண்ணம் உண்டு பிற மனம் (external mind) வேலை செய்யாவிடினும் அகமனம் (conscious mind) பணி புரிந்து கொண்டுதான் இருக்கும் அதுவும் அடங்க வேண்டும் என்று கூற வந்த பெரியார் 'சொல் அறச் சும்மா இரு' என்றா 'இந் நிலையை எய்தினால் மூன்றாவது நிலையில் உண் டாகும் காட்சியும் இல்லாமற் போய்விடும் குணமான அந்த நான்காவது நிலையைத்தான் 'அமமா பொருள் ஒன்றும் அறிநதிலனே' என்றுபேசுகிறார் அந்நிலை அறிபவன், அறிவு, அறியப்படு பொருள் என்ற மூன்றும் அற்ற நிலையாகும்

சொல் அறச் சும்மா இருப்பவர்கள் பெறும் நான்காவது நிலையாகிய இதுவே அனுபூதி எனப்பெறும் போலும்!

சந்தத் திருப்புகழிலுள்ள லய நுணுக்கங்கள்

இசைப் பேராசிரியர் வேலூர் டி. ஏ. சம்பந்தமூர்த்தி

நேரிசை வெண்பா

- சந்ததம் நந்தமிழக கந்தனின் அந்தமாம

பந்தனை நீக்கடி சிந்தையில் சிந்தித்துச்

சந்தத் திருப்புகழைப் பாட ருணகிரியை

வந்தித்து வாழ்த்துவோம் நாம்;

(டி. ஏ. சம்பந்தமூர்த்தி)

அருணகிரிநாதரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பற்றிச் சில சில காண்பரம்பரை கதைகள் வழக்கில இருந்து வருவதை நாம் எல்லோரும் கேட்டிருக்கிறோம் ஆனால் அந்தக் கதைகளைப் பொய்ப்பிக்கும் வகையில் சில ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருத்து தெரிவித்து உள்ளார்கள்

வேலூரில் வாழ்ந்தது வந்த எனது தந்தையார் திருநாவுடையார் அப்பாதுரை ஆச்சாரியார் அவர்கள், அருகாமையிலுள்ள திருவண்ணாமலைக்குத் தேவார, திருப்புகழ் கோஷ்டிகளுக்குச் சென்ற போதெல்லாம் அங்கு தக்க அறிஞர்கள் மூலம் அருணகிரியார் சரித்திர ஆராய்ச்சி சம்பந்தமாக உணர்ந்த விஷயங்களை எல்லாம் தக்க அறிஞர்களிடம் சொல்லி வந்ததை யானும் நன்கு உணர்ந்திருந்ததால் அதற்கென ஓர் நூலை வெளியிட எண்ணியது உண்டு 1968-ல் 'திருப்புகழ்நூறு' என்னும் எனது இசைநூலில் "அருணகிரிநாதர் பற்றிய ஆராய்ச்சி" என்கிற தலைப்பில் சுருக்கமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளேன்

அந்தக் கருத்துக்களின் அடிப்படையில் பல சிறந்த ஆராய்ச்சியாளர்கள் மேலும் ஆராய்ந்து அறிந்த உண்மையை வெளிப்படுத்தி வந்திருக்கிறார்கள் அவர்களில் முதன்மையானவா மேதை டி. கே. கோபிநாதராவ் அவர்கள்

அருணகிரிநாதர் வாழ்க்கை பற்றிய வரலாறு இருவகையாகும், அவற்றுள் காண

பரம்பரைக் கதைகளைவிடச் சரித்திர சம்பந்தமான சான்றுகள்தான் நிரந்தரமாகும் புதை பொருள் ஆராய்ச்சித் துறையில் பணியாற்றிய மேற்படி மேதை, ராவ் அவர்கள், வடஆற்காடு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த முள்ளந்திரம் (பிரபுத்தேவராயபுரம்) என்ற கிராமத்தில் கிடைத்த இரு கல்வெட்டுக்களைக் கொண்டும், டிண்டிமிகவி இராஜநாதன் இயற்றிய "சாளுவாபயுதம்", "அசயுதராயுதம்" என்னும் நூல்களிலிருந்தும் விபரமாக நிரூபித்திருக்கிறார்

கடைசியாக ஸ்ரீ டி. எஸ். பாரததசாரதி அவர்கள் "சுதேசமித்திரன்" பத்திரிகையில் அருணகிரிநாதர் வரலாற்றைப் பற்றி மேலும் விபரத்தோடு வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்கிற விடத் தக்கவர்கள் ஆராய்ந்து இவ் ஆராய்ச்சியின் உண்மை வரலாற்றை வெளிப்படுத்தியும், இன்னமும் பழைய காண்பரம்பரைக் கதைகளையே சிலா நம்பத் தக்க முறையில் சொல்லி வருவது வெறும் வியாபாரமாகும்

திருப்புகழ் ஒரு தனிப் பெரும் நூல்

தமிழ் இலக்கியத்தின் வளத்திற்குப் பத்துப் பாட்டுக்களும், எட்டுத் தொகைகளும், ஐம் பெருங்காப்பியங்களும், கம்பராமாயணமும், தேவார, திருவாசக, திவ்விய பிரபந்தங்களும் எந்த அளவுக்கு உறுதுணை புரிந்திருக்கின்றனவோ, அதற்குச் சிறிதும் குறையாத அளவுக்கு உதவி புரிந்திருப்பது அருணகிரிநாதரின் திருப்புகழ் ஆகும்.

இன்னும் சொல்லப் போனால் தமிழ் மொழியில் மட்டும் அல்ல, உலகில் உள்ள எந்த மொழியிலுமே திருப்புகழ்க்கு இணையான இன்னொரு நூல் கிடையவே கிடையாது என்று நாம் திண்ணமாகக் கூறலாம் சந்தக் கவிதையில் எம்மான அருணகிரிக்கு நிகரான இன்னொரு புலவன் உலகில் இதுவரையில் பிறந்ததில்லை, இனிமேல் பிறப்பான என்றும் எண்ணுவதற்கில்லை

பக்திச் சுவை, இசை வய நுணுக்கம், சொல் வளம், பொருள் நயம், அற்புதமான சொற் கூட்டுகள் இததனை அம்சங்களிலும் ஒருங்கே தன்னிகரற்ற விளங்குவது திருப்புகழ் ஒன்றே ஆகும் தமிழ் மொழியில் சிறிதும் புலமையிலலாத ஓர் இசைவல்லானும் திருப்புகழால் பயன பெறலாம் அதேபோல இசைத்துறையில் சிறிதும் புலமையிலலாத ஒரு தமிழ் வல்லானும் திருப்புகழால் பயன பெறலாம் காரணம் அது இசைத் தமிழ், இயற்றமிழ் இரண்டுக்கும் பொதுவான ஒரு தனிப் பெரும் நூல்

இசையும் இயலும் தேவாரத்தில் கூடத் தான் விரவியிருக்கின்றன நான தேவாரத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு உடையவன் தேவார இசைப் புலமையில் வேறு எவாக்கும் நான குறைந்தவன் அல்லன் ஆனால் இசைக்கலைக்குத் திருப்புகழ் துணைபுரியும் அளவுக்குத் தேவாரப் பாடல்களோ, அல்லது அவை போன்ற வேறு தமிழ்ப் பாடல்களோ, துணை புரிவதில்லை என்று எனனால் உறுதியாகக் கூற முடியும்

இசைக் கலையில் நான் பயிற்சி பெறத் தொடங்கிய என கிணங்கு சிறு வயது முதற் கொண்டே திருப்புகழ்ப் பாடல்களிலுள்ள தாள நுணுக்கங்களை முறையாக உணர்ந்து வந்திருக்கிறேன்

வண்ணப் பாடல்களில் முதன்மையானது

மிகவும் காலத்தால முற்பட்டதாய் தொல் காப்பியச் செய்யுளியலின்படி வண்ணம், சந்த வேறுபாடுகளை, அருணகிரியார் தம் திருப் புகழின் மூலம் அற்புதமாக அள்ளித் தந்திருக் கிறார்

திருப்புகழ்ச் சந்த இலக்கணத்தின் காணும் ஒசை வேறுபாடுகள்

திருப்புகழ்ச் சந்தப் பாக்களில் வல்லி மெலவின் இடையின் ஒசைக்குத் தகுந்தாற் போன்றும் நெடில் குறிலோசைக்குத் தகுந்தாற் போன்றும் த, ன, ய, ஆகிய எழுத்துக்களைப்

பயன்படுத்தியே சந்த அடையாளங்களைக் குறித்துக் காட்டியிருப்பதில் இசை வயத் திறகு மிகவும் தெளிவாக அமைகின்றது

சந்த ஒசைகளும் (சொற்கூட்டுகளும்)

தந்த, தாந்த, த்தத், த்தாத், தன், தான, தன்ன, தயய இதுபோன்ற ஒசை நயங்கள் நாம் இசைத் துறையில் கையாளும் சொற் கூட்டுக்களுக்கு மிகவும் பொருநதுகின்றன

சந்தத்திற்கு ஏற்றவாறு பாடும் முறை

அங்க தாளமென்பது பாடல்களிலுள்ள சந்தப் படி அக்ஷரங்களை விடாமல், சந்தப் பிரிவு களுக்கு ஏற்றவாறு வெறும் தட்டாகப் போட்டுப் பாடவேண்டும் இல்லையேல் அருணகிரி யார் சந்தப் பாக்களின் அழகு வயத்தோடு இருக்க முடியாது என்பதை யானும் அனுபவ வாயிலாக நன்கு உணர்ந்து வந்திருக்கிறேன்

35 தாளங்களுக்கு ஏற்றவாறு திருப்புகழ்ப் பாடல்களை அமைத்துப் பாடுவதில் குற்ற மில்லை ஆனால் சந்தத்திற்கு ஏற்றவாறு 35 தாளங்களில் உள்ள தாளத்தை ஆராய்ந்து எடுத்துக் கொண்டு இசை அமைப்போடு பாடு வது மிகப் பெருமையாகும் சந்தப்படி (திருப் புகழ் அங்கத்தின்படி) இசைவாணாக்கள் பெரும் பாலும் பாடுவது சிரமமாக இருப்பதனால் 35 தாளங்களில் அக்ஷரக் காலத்தோடு சலப்பமா கப் பாடி வருகிறார்கள் இது தவறில்லை திருப்புகழ்ச் சந்த வேறு பாடல்களில் உள்ள அழகான அமைப்பைக் கையாளும் புலமை அற்று விடுவதோடு சந்த இலக்கணங்களுக்கும் முரணாகும் தற்காலத்தில் பாடப்படும் சில திருப்புகழ்ப் பாடல்களைச் சந்தப்படி நாம் சற்று கவனித்து உணர்ந்தால் அதன் உண்மையை நன்கு உணரலாம்

1 'கைத்தல நிறை கனி' - தகிட - தக்- ஐனு என்கிற மிவரத்தில் இப்பாடல் அமைந் திருக்கிறது இதன்படிப் பாடுவது மிக் சலப் மாவதோடு, கேட்பதற்கும் இனிமையாகும் ஆனால் தற்காலம் 8 அக்ஷரங்களுடைய சதுஸர ஜாதி திருபுடையில் பாடப்பட்டு வருகிறது

பெரும்பாலும் சந்தத்தின் படி (அங்கத்தின் படி) இசையோடு (இராக மூர்ச்சையோடு) சிற்து பைரவியில் 'அமுது முறு' என்கிற பாட்டையும், சுத்த சாவேரியில் 'அக்ரமுமாகி' பாட்டையும் யான் அமைத்த மெட்டின்படியே பிரபல இசைவாணாக்களும் பாடி, பிரபலமாகி யுள்ளதைக் கண்கூடாகக் காணலாம்

2 “துள்ளுமத வேடகைக கணையாலே”
தீம்த - தக - தாமத தக - தாம - தாம
இது 14 அக்ஷரங்களுடைய இப்பாடலை 8
அக்ஷரங்களில் (சதுஸ்ர ஜாதி திருபுடையில)
பாடுவது சந்த இலக்கணத்திற்கு மாறுபட்
டதே ஆனால் மேற்படிச் சொற்கட்டு முறையே
தாளங்களைத் தட்டிக் காலப் பிரமாணத்தோடு
பாடுவது மிகச் சிரமமாக இருப்பதால் அதற்கு
மாறான வேறு சுலப தாளத்தில் பாடுகி
றார்கள் பெரும்பாலும் லயத்தில் தக்க எளி
தான புலமையைப் பெற்றுப் பாடுவது அருண
கிரியார் சந்தத் திருப்புகழ் பாடல்களுக்கு
நாம செய்யும் பெருமையாகும்

3 ‘அபகார நிதைபட டுழலாதே’ தக
தாமத - தாமததாம-தக தாம தாம இவ
வாறு லயத்தின் அதன் அங்கப்படி ஏழு தட்டு
களாக அமைகின்றன

4 “அவ்விழியாலும் - முல்லை நகையா
லும் - அல்லலபடலாசை கடலீயும்” தகிட -
தக - தகிட இம்முறையில் மூன்று பிரிவுகளாக
வும் கடைசியாகக் ‘கடலீயும்’ எனப்பது தக
தாமத மூன்று தட்டுகளாகவும் அமைகின்றன
ஆக 29 அக்ஷரங்களுள் அமையும் திஸ்ர ஜாதி
திருபுடை 7 அக்ஷரங்களுடையதை மிஸ்ர
சாப்பாக நாம எப்படி அக்ஷரங்களை வெளிப்
படையாகக் காட்டாமல் பாடி வருகின்றோமோ
அதன்படி மேற்படிச் சொற்கட்டுடன் அமைந்
துள்ளதை சாப்பாக அமைத்துச் சாதகம் செய்து
பாடுவது மிகச் சுலபமே

ஐந்து ஜாதிகளுக்கும் திருப்புகழ்ச் சந்தப்
பாடல்கள்

- 1 திஸ்ரம் 3-ல் “திமிர் உத்தி”
- 2 சதுஸ்ரம் 4-ல் “கடலைபொரியவரை”
- 3 கண்டம் 5-ல் “நிராமய - புராதன”
“இருப்பவல் - திருப்புகழ்”
- 4 மிஸ்ரம் 7-ல் “மூலமநதிர்ம”-“கைத்
தல் நிறை கனி”
- 5 சங்கீரணம் 9-ல் “சினத்தவா முடிக்க
கும்” - ததீமதக் ததீமத-இம்முறையில் ஐந்து
ஜாதிகளுக்கும் அருணகிரியார் பாடல்களில்
அநேகம் அமையும் 108 தாள மாதிரைக்
கால அளவினப்படி பல பாடல்கள் அமைகி
றன

‘கந்தரநுபூதி’ 51 பாடல்களும் சதுஸ்ரகதியி
லேயே குறிலும் நெடிலுமாக அமைந்திருக்
கின்றன அதனால் சதுஸ்ர ஜாதிதிருபுடையி
லேயே (ஆதி தாளத்திலேயே) பாடுவதுதான்
அநுபூதிக்கும் முறையாகும்

லயக்கால அளவில் பெரும்பாலும் சாதகம்
இல்லாதவர்கள் 35 தாளங்களில் திருப்புகழ்ச்
சந்தப் பாக்களை அமைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள்
பெரும்பாலும் சந்தத்தைத் தழுவின
நாம பாடி வருவோமானால் திருப்புகழிலுள்ள
லய நுணுக்கங்களை மறவார்களும் உணர்வும்
பாடவும் முற்படுவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை

அருணகிரிநாதரின் அற்புத அநுபவம்

சே தனபாலசிங்கன், பீ ஏ. (லண்டன்)

(உதவி ஆணையாளர், தொழிற்துணைக்களம், கொழும்பு)

காபியத்தின் அடிப்படை.

கம்பன கண்ட இராமாயணத்திலே வள்ளுவரின் நிலையான அறக்கருத்துக்கள் துள்ளி விளையாடுகின்றன வள்ளுவர் பள்ளியிலே கம்பன தலை மாணாக்கன் என்று சொல்லும் அளவுக்கு வள்ளுவரின் கருத்துக்களை ஆங்காங்கே காணியத்தில் திறம்படப் பொதிந்திருக்கின்றன கம்பன

அறத்தான வருவதே இன்பம் மற்று
எல்லாம் புறத்த புகழும் இல

ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஒம்பப்படும்

இந்த அடிப்படையிலே கம்பன கவிதை எழுந்திருக்கின்றது ஒரே ஓர் உதாரணத்தைச் சொல்லி இதனை விளக்கலாம்

கம்பநாடன் கோசல நாட்டு ஆடவரையும் பெண்டிரையும் பாடவருகின்றன மக்கள் அறத்தின்வழி, ஒழுக்கத்தின்வழி வாழ வேண்டும் என்பதை இராமாயணத்தின் முதற் செய்யுளிலேயே பாடிக்காட்டுகின்றன

ஆச லம்புரி ஐம்பொறி வாளியும்
காச அலம்பு முலையவா கணன்னும்
பூசல அம்பும் நெறியின் புறமசெலா
கோச லம்புனை ஆற்றுஅணி கூறுவாம்

துன்பத்துக்குக் காரணமான குற்றத்தின் பாற்படுத்தும் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐம்புலன்களும் நங்கையா கண்களும் தவறான வழியிலே செல்லாத கோசல நாடு என்று பாடத் தொடங்குகின்றன ஆடவா ஐம்பொறிகளின் பிடியினின்றும் விடுபட்ட வாழ்க்கையை உடையவா, பெண்களும் தம கண்களை நெறியல்லா நெறியில் செல்லிடாத பண்பாட்டை உடையவா என்று பாடித் தாமதத்தைச் சொல்கின்றன கோசல

நாட்டு ஆடவரும் பெண்டிரும், இன்னொரு வகையில் சொல்லப் போனால், செயற்கரிய செயதவர்கள் என்ற கருத்தை மனத்திலே வாங்கிக் கொண்டு மரபு பற்றி வாணிகப்படும ஆற்றுப் படலத்திலே இதனைச் சொல்ல முற்படுகின்றன கம்பன

மனிதன் எந்த இடத்திலே மனிதன் ஆகின்றான், மனித இனத்தின் வரலாறு எங்கே தொடங்குகின்றது என்ற உயர்ந்த உண்மையை ஆழத்திலே கொண்டு எழுந்திருக்கின்றது இந்தப் பாடல் ஆம், மன அடக்கமே காப்பியத்தின் அடிப்படை என்பதை முதற் பாடலிலே கம்பன காட்டி இருப்பது அற்புதம்! அற்புதம்! உணர்வு நிலையின் உச்சிப்படி அறவாழ்க்கையாக இருக்கவேண்டும் என்பது கம்பநாட்டின் கட்டுரை!

பாஸ்யச் சொரியும்

பொறிபுலன்களை அடக்குவது எளிதான காரியம் ஆகாது தொண்டு கிழவரான அப்பா பெருமானே ஐம்புலன்களும் சால் வலியா என்று பாடுவாரானால் நாம் எம் மாதிரம்?

மெய்யுளே விளக்கை ஏற்றி
வேண்டாவு உயரத் தூண்டி
உயல்தோர் உபாயம் பற்றி
உக்கின்றேன் உகவா வண்ணம்
ஐவரை அகத்தே வைத்திர்
அவாகளே வலியா சாலச
செய்வதொன் றறிய மாட்டேன்
திருப்புக லூரன் நீரே
(ஐவா-ஐம்புலஆசை)

அஞ்சுவது யாதொன்றும் இல்லை, அஞ்ச வருவதும் இல்லை' என்று மாபு தட்டிய அப்பா புலன்களுக்கு அஞ்சுகிறா என்றால் பஞ்ச புலன்களின் பெருவலியை ஓரளவு உணர முடிகிறதானே?

ஐந்து பெற்றிகளால் ஐவகை அநுபவங்கள் வந்து வாய்க்கின்றன மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற பஞ்சபுலன்களின் வழியே மனம் கட்டுமீறிச் செல்கின்ற போது உலகத்திலே துன்பம் நேரிடுகின்றது இப்பெற்றிகள் இறைவன் நமக்கு அளித்த பெருங்கொடை என்பதை நாம் மறந்து விடுகிறோம் புலன்களை அநுபவிகததானே இறைவன் தந்திருக்கின்றான்? அவற்றைச் சாகடிககவா? நிச்சயமாக இல்லை, பெருமான தந்த கொடையை நசுக்கிக் கொல்ல முற்பட்டால் அது அபசாரமாகாதா? கண்ணால் பார்க்க வேண்டும் காதால் கேட்க வேண்டும் வாயால் பேச வேண்டும் மூக்கால் நுகர வேண்டும் மெய்யால் உணர வேண்டும் தவறான பொருளை அநுபவிகக கூடாதேதவிர படைக்கப்பட்ட பஞ்சபுலன்களையும் நாசம் செய்யக் கூடாது என்பது பேருண்மை 'அஞ்சும் அடக்கு அடக்கு என்பா அறிவிலார்' என்று சுடுமையாகவே சாடிய திருமூலர் ,

பார்ப்பான அகத்திலே பாறபசு ஐந்தனுடு
மேயப்பாரும் இன்றி வெறித்துத்திரிவன
மேயப்பாரும் உண்டாய் வெறியும் அடங்
கினால்
பார்ப்பான பசுஐந்தும் பாலாச சொரியுமே

என்று பாடுவார் ..

உலக இச்சைகளிலே செல்லும் புலனை மடை மாற்றி மெய்ப்பொருளாம் வாய்க்காலிலே வேசமாகப் பாயவிடவேண்டும் காண்பது, கேட்பது, சிந்திப்பது எல்லாம் இறைவனைப் பற்றி நிறகுமானால் மூக்கப் புலன் ஐந்தும் தாமாக்கவே அடங்கிவிடும், ஆனமாவின் வசப்பட்ட பஞ்சப் புலன்களும், பாகனவழி நடாதத அவன் ஆணையிலே கட்டுப்பட்டு நடந்து செல்லும் யானையைப்போலே, ஆனமப் போக்கிலேயே நடந்து செல்லும் புலன்கள் இறைவனிடத்திலேயே ஒன்றி நின்று விட்டால் ஆனமா தன்னத தனியே சென்று இறைவனைச் சேரும் ' இந்தச் சந்திப்பு நேரும் போது புலன்கள் வெளியே சென்று திரிவதை விட்டு ஒழிக்கும் ஆனம் ஆணையில் நின்று இயங்கும் விஷய சுகங்களிலே சென்ற இச்சையைத் தனவழியே மாற்றிவிடும் அப்போது இறைவனை இந்த உடம்புகளுள்ளேயே சந்திக்கலாம்

சாதனை சித்தியாகும் .

இதத்தைப் பெரிய சாதனை எப்படிச் சித்திக்கும் என்பதுதான் இப்போது நம்முன் நிற்கும் வினா

முருகனைச் சேர்ந்தால் இந்தப் பெரியசாதனை சித்தியாகும் சோதல என்பது சுண்டு 'இடைவிடாது நினைத்தல்' என்பது பரிமேலழகர் உரை 'முருகன் திருவடியைச் சேர்ந்து நீ உயதி பெறுவாயாக' என்ற அநுபூதிப்பாடல் இச்சாதனை சித்திக்கும் வழியைச் சொல்கின்றது

"கைவாய் கதிர்வேல முருகன் கழலபெற்று
உயவாய் மனனே ஒழிவாய் ஒழிவாய்
மெய்வாய் விழிநா சியொடும் செவியாம்
ஐவாய் வழிசெல் லுமஅவா வினையே"

அவாஅறுத்தலின் இன்றியமையாமை தோன்ற 'ஒழிவாய் ஒழிவாய்' என்று இரண்டு முறை ஒதியதின் அருமைப்பாடு நினைந்து நினைந்து உளம் கொள்ளத்தக்கது அப்படி அவா ஒழிந்தால் என்னப்பயன் கிடும் என்று கேட்பவர்களுக்கும் விடையும் கூறுவாரா போலே 'உயவாய்' என்று வாழும் வழியையும் சொல்கின்றார் அருணகிரிநாதர்

பெருமானின் திருவடித்தியானம் ஏற ஏற ஐவாய்வழி செல்லும் அவா மெல்ல மெல்ல நழுவிவிடும் அப்போது இறைவனைச் சந்திக்கலாம் என்ற கருத்தைத் திருமூலரும் பாடுகிறார்

தானே புலனஐந்தும் தனவசம் ஆயிடும்
தானே புலனஐந்தும் தனவசம் போயிடும்
தானே புலனஐந்தும் தன்னில் மடைமாறும்
தானே தனித்தெம் பிரானதனைச் சந்தித்தே

முருகப்பிரானைச் சந்தித்தால் பின் சுமமா இருக்கலாம்! சுமமா இருக்கச் சுகம் சுகம் என்றுதானே சுருதி எல்லாம் சொல்கின்றன செயல் ஒழிந்து நிற்கும் நிலை சுமமா இருத்தல் ஆகும் சுமமா இருந்தால் தூங்காமல் தூங்கிச் சுகம் பெறலாம்

"உரை அவிழ் உணர்வுஅவிழ்
உளம்அவிழ் உயிர்அவிழ்
உளபடியை உணரும்அவர்
அநுபூதியானதுவும்"

முருகன் சீரடியே! அவன் திருவடியைத் தவிர வேறொன்றும் தோன்றாத நிலைக்குப் பஞ்சப் புலன்களை வழிநடாததல் நமகுறிகொளாகட்டும்!

இந்திரியங்கள் எம்மைத் தமவசம் இழுப்பது இறைவன் ஆணையினாலேயாம் இறைவன்

ஆணையை நாமே தலைகொண்டு
ஒழுக இந்திரியங்களின் வலிகெடும் கெடவே
ஆகாமியம் ஏழுது வினையும் தோற்றது
வாசனா மல வலியினால் வினை தோற்றிடினும்
அஃது இறைவன் செயலே எனக்கண்டால்
வினைவினைவினறி இறைவன் மலரடிப்பேறு
சேரலாம் என்ற அரிய பெரிய கருத்தைச்
சிவஞானசித்தியாரா பாடுகிறது பாடல
இதோ!

“இந்திரியம் எனைப்பற்றி
நின்றே என வசத்தின
இசையாதே தனவசத்தே
எனை ஈரப்பது இவற்றைத்
தந்தவன் ஆணைவழி
நின்றிடலாம் என்றும்
தான்அறிந்திட டிவற்றறினெடும்
தனைஉடையான தாள்கள்
வந்தனைசெய்து இவற்றினவலி
அருளினால் வாட்டி
வாட்டமின்றி இருந்திடவும்
வரும் செயல்கள் உண்டேல்
முந்தனுடைச செயலென்று
முடித்தொழிக வினைகள்
மூளா அங்கு ஆளாகி
மீளா அனறே

அறபுத அநுபவம் :

மனித குலத்துக்கு வழிகாட்ட வந்தவா
அருணகிரிபரமகுரு உலகியலைப் பாடியவா
களுள் அருணகிரிநாதருக்குத் தனிஇடம்

ஒன்று உண்டு பிறா பேசுத தயங்கியுனவற்
றையும் பிறாவாக்கிலே காணாத கருத்துக்களை
யும் அருணகிரிநாதரின் பாடல்களிலே பரக்கக்
காணலாம் சிறப்பாகச் சொன்னால், அவர்
பாடல்களில் சமய சாததிரக கருத்துக்களை
மயில் ஆடுகிறது நல்ல அநுபவம் என்ற புள்ளி
மான துள்ளி விளையாடுகிறது கொள்கைக்
குயில் கூவுகிறது

‘மெய்வாய்விழி நாசியொடும் செவியாம்
ஐவாய்வழி செல்லும் அவாவினையே ஒழிவாய்’
என்று அருணகிரிநாதா பாடுகிறாரே தவிர
இறைவன் தந்த பஞ்சபுலன்களை ஒழிவாய்
என்று பாடவில்லை என்பதைச் சிந்திக்க
வேண்டும் இறைவன் தந்த அருநிதியை
ஒழிக்க நாம் யாரா? அவா ஒழிந்தால் சுமமா
இருக்கலாம் என்ற பேருண்மையை மனத
திலே வாங்கிக் கொண்டு அவர் அநுபூதி
பாடுவது அறபுதம்! அறபுதம்!

“ஐயா அருணகிரி அப்பா உனைப் போல
மெய்யாக ஓர்சொல் விளம்பினர் யாரா?”

என்று தாயுமானார் சுமமா பாடுவாரா?

பஞ்சபுலனவழி அவாவினைச் செல்ல
விடக்கூடாது என்ற அடிப்படையிலே கம்பன
காவியம் எழுந்தது அறபுதம்! அறபுதம்!!
பஞ்சப புலன்களினாலேயே தூங்காமல் தூங்கிச்
சுமமா இருக்கலாம், சுமப் பெறலாம் என்று
அருணகிரிநாதா பாடுவதும் அறபுதம்! அற
புதம்!!

இது அருணகிரி நாதரின் அறபுத அநுபவம்

மந்திரத் திருப்புகழ்

ஈ வே. வேங்கட ஸுபரமன்யம்

[காரியதரிசி, ஸ்ரீகுமார தநுவமா திருக்கைத் திருப்புகழ்ச் சங்கம்]

'திருப்புகழே மஹா மந்திரம், அதுவே உனக்கு உகந்தது, வள்ளிமலைக்குச் செல்' என்று ஸ்ரீசேஷாதிரி ஸ்வாமிகள் நினைக்க முக்தியளிக்கும் சேஷத்திரமாம் திருவருணையில், சுமார் 60 ஆண்டுகளுக்கு முன் உபதேசித்த வண்ணம் செய்து திருப்புகழை எழுத்துப்பிழையின்றிச் சந்தத்துடன் தான் பாடி வந்ததுடன் அங்கிருந்த எழுத்தப் படிக்கத் தெரியாத குற்ச சிறுவர் முதலானோரும் பாட வகையாகக் கற்பித்தவா வள்ளிமலைத் திருப்புகழ் ஸ்வாமி சச்சிதானந்தா "சரவாதிடுவாய வடிவேல இறை தான் நினைவாய்" என்று ஸ்ரீ அருணகிரிநாதா மொழிந்தருளியபடி அன்னதானம் பல செய்து பண்பட்ட அவா திருப்புகழ் பாடுமபோது 1917இல் ஒரு சமயம் ஸ்வாமிகளின் மேனியிலிருந்து ஒரு ஜோதி வெளிப்பட்டு அங்கு வந்திருந்த ஒருவரின் உடலிற் புகவும் அவா பரவசமடைந்ததைக் கண்டதாக டாக்டர் எம். ஆர். குருஸ்வாமி முதலியார் கூறி யுள்ளார்

"சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்நது சொல்லவா செல்வா" எனும் மணிவாசகரின் திருவாக்கின்படிப் பாடும் திருப்புகழின் முக்கியக் கருத்தைப் பலரும் தெரிந்திருக்க வேண்டுமென்று பாட்டின் இறுதியில் "பெருமானே, தம்பிரானே" என முடியும் அடிகளை இடையில் வரும் "வரவேணும் அருளவாயே" என பன்வற்றுடன் இணைத்துப் பாடும் மரபை ஏற்படுத்தியவா அவா 1917-இல் சென்னையில் 12 சங்கங்கள் அமைத்ததுடன் பலபல இடங்களில் திருப்புகழ்ப் பஜனைகளும் விரிவுரைகளும் நிகழ்த்தினார் 1918-இல் நடந்த ஓர் பஜனையில் அவா சொன்ன வண்ணம் "நீலங்கொள் மேகத்தின்" என்ற திருப்புகழை நியமத்துடன் தின்மும் பாடியதால் 1919-இல் எனது நெருங்கிய உறவினா சி. வி. சுபரமணிய ஐயரின் தங்கையின் திருமணம் நடைபெற்றது பின்னர் அவ்வண்ணம் இரு திருமணங்கள் எங்கள் குடும்பத்தில் நடைபெற்றன "விறல் மாறனைந்து", வேளைக்காரன் வகுப்பையும் ஸ்வாமிகள் பாடச் சொல்வதுண்டு திருப்

புகழ் ஞான வள்ளி பரிணயம் செய்து பல திருமணங்களை நடத்தி வைத்துள்ளார்

"ஜெகமாயை யுறறென்" எனும் திருப்புகழைப் பாடி விரதமிருந்து பல அடியார்க்குப் புத்திரப்பேறு கிட்டியுள்ளது "இரும்பு ரோகம்" எனும் திருப்புகழ் அநேகருக்கு நோய் தீர்த்துள்ளது "வலிவாத் பித்தம்" "தீராப்பிணிதீர்" எனபனவும் இம்மகிமை பெற்றவை குறைவற்ற செல்வம் கிட்டு வதற்கு "ஐங்கரனை", "சரணகம் லாலயத்தை", "வசனமிகவேற்றி", "தோரணகனக்" "பகரு முதத்தமிழ்", நானும் கோளும் நல்லதுவ "நாளெனசெயும்" (கந-அலங்) "சேயவன் புத்தி (கந-அந்), பக்கையடி "சினத்தவா முடிக்கும்" "வேல வகுப்படி" "மெயக்காவல்", "தேவேந்திர சங்க வகுப்படி" "விழிக்குத்துணை" (கந-அலங்), இடாகளைய "அதிருங்கழல்" சித்திபெற "நினைத்ததெத்தனை" தூங்குமுன் "இசைந்த ஏறும்" எனப் பாடும் படி ஸ்வாமிகள் சொல்வது வழக்கம் 1923-இல் 'வேலமாறல்' வெளியிட்ட அவா வேலவகுப்பு, வேலவாங்குவகுப்பு சில திருப்புகழ்கள், முதலியவற்றுடன் திருப்புகழ்ப் பாராயண குண்டு எனத் தொகுத்து 1942-இல் வெளியிட்டு அன்பாக்கள் ஐப்பான குண்டுகளும் அஞ்சாது சென்னையில் இருக்க வகை செய்தார் இது மாதிரி 1919-இல் இருந்த திருப்புகழ்ப் பிரசாரம் செய்துவந்த மதுரைத் திருப்புகழ்ச் சாமி அய்யரும் சில பாடல்களைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்வதுண்டு

ஸ்வாமிகள் வழியில் எந்தையார் திருப்புகழ் அரசு வேங்கடராவ இச்சங்கத்தில் வந்து தம்மிடம் வேண்டியதற்கேற்பத் திருப்புகழ் ஒன்றைத் தோந்தெடுத்துப் பாடும்படி சொல்ல அவ்வாறுசெய்து பலர் நலம் அடைந்துள்ளனர் புது மனை புகுத்தற்கு "அண்டாபதி குடியேறு" எனும் திருப்புகழை அவா பாடச் சொல்லுவார் "தேவேந்திர சங்க வகுப்பை" பாராயணம் செய்து திருநீறு அளித்ததால் பல அடியார்கள் நலமடைந்ததன்றி, 1934-இல் கோமாரியால் பல மாடுகள் இதலத்தில்

மரித்தபோது ஸ்க்களிடமிருந்த பசு ஒன்று மட்டும் அந்நோய் வந்தது (இவ்வகுப்பின் துணையால்) பிழைத்தது 1973-இல் மிகவும் கவலைகிடமாயிருந்த என மகள் நோய் தீர்ந்து நலமடைய “ஆறுமுகம் ஆறுமுகம்” என்ற பாடல் உதவியது 1974-இல் இருமுறை மிகவும் சுடுமையான நோயால் பீடிக்கப்பட்ட என மருமகன் நலமடைய “சுறபக மெனவினை கடிதேகும்” எனவரும் “கைத்தல நிறைகனி” துணையால் நின்றது “சினத்தவா முடிசுகும்” என்ற திருப்புகழில் “நினைத்ததும் அளிகும்” என்று வந்திருப்பதைத் தமது சிறு புதலவி சுட்டிக் காட்டியதால் தாம் முன்னா தேடிக் கிடைக்காத மிக முக்கியமான அலுவலகக் கட டொன்று கிடைத்ததாக எனதருமை நண்பர் திரு மு க தங்கவேலன் கூறினார் சமீபத் தில் அவரை உறுத்திய விஷஜூரம் “திணி யானமனோ” என்ற அநுபூதியில் “தணியா” என வரும் சொல்லையே திருப்பித் திருப்பித் தாம் சொன்னதால் பிணி தணிந்ததாகச் சொன்னார் இவை போல மற்ற அடியார் பலாக்கும் பலவிதமான அருள் நிகழ்ச்சிகள் திருப்புகழால் ஏற்பட்டிருக்கும் என்பது திண் ணம் திருப்புகழ்மன்றி ஸ்ரீ அருணகிரிநாதர் அருளிச் செய்துள்ள மற்ற நூல்களும் மந்திர வலிமை வாய்ந்தவை என்பது வெள்ளிடை மலையாம்

பேரருளாளரின் திருவாக்குகள் அனைத்தும் வேதமந்திரங்களாம் “நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த மறைமொழிதானே மந்திரம் எனப்” என்கிறார் தொல்காப்பியர் “அற புத்த திருப்புகழைப் பகர்ந்து கொண்டுன திரு மலைப்படியேறும் அன்பர் வினை பொடியாகு மென்று நிறைமொழி மாந்தர் பகருவது” கேட்டுள்ளதைத் தொடக்கிக் ஸ்ரீ சுப்ர மணிய முனிவர் திருத்தணிகைத் திருவிருத்தத் தில் கூறுகிறார் திருத்தணிப் பழகன்றித் திருப் புகழ் பாடிக் கொண்டு ஏறும் இவ்வழக்கம், சென்ற நூற்றாண்டில் ஏனோ மறைந்திருந்தது இதனை 1917-இல் இறுதியில் தொடங்கி அடி யார்களுடன் ஆங்கில ஆண்டு முதல் நாளில் இவ்வாறு படியேறி மலைமேல் முருகனை முத லில் தரிசித்து வழிபடுவதை ஸ்வாமிகள் துவக்கி 1927-இலிருந்து திருப்புகழ் மணியவர் களால் திருவிழாவாக வளர்ந்துள்ளதை யாவ ரும் அறிவர்

மனனம் (ஜபம்) செய்வோரைத் தாண்ட வைப்பது மந்தரம் திருப்புகழ் மகாமந்தரத் திற்கு ஸ்ரீ அருணகிரிநாதர் ரிஷியாவர் சந தம் தான் சந்தஸ் முகமாறுடை குருநாத னும் முருகப் பெருமானே தேவதை மந்த ரங்களுள் மிக மேலானது காயத்ரி தேவதை களுள் மாதா (அன்னை)விற்கு மேலான தேவ தையிலை காயத்ரி மஹாமந்தரம் 4 பாதங்

கள் கொண்டது, ஒமேனும் பிரணவத்தில் தொடங்கி ஓம் என்று முடிவு பெறும், இந்த ஓங்காரமே திருவுருவாகக் கொண்டவா விநாய கர் ஓங்காரத்தின் உள்ளொளியே முருகப் பெருமான இங்கு மஹா கணபதி மந்தரத் தில் ‘கணபதி’ என்னும் திருநாமம் இடம் பெற்றுள்ளது திருப்புகழில் ‘கணபதி’ ‘பழ மறை எழுதிய கணபதி’ ‘சிவக்கொழுந்தன கணபதி’, ‘சக்தி கணபதி’, ‘பரம கணபதி’ என்றும் மயில் விருத்தக் காப்பில் ‘சிவசுத கண பதி’ என்றும் வந்துள்ளன, விநாயகரின் திருப் பெயர்கள்

“குஞ்சர மாமுக விகிநபரபு!

அங்குச பாச கரபரசித்த! ஓர்

கொம்பனம் கோதரன் முககண விகரம்—
கணராஜன்

குமபிடுவார் வினை பற்றற்றுப்பவன்

எங்கன விநாயகனக்கா பெற்றருள

குன்றைய ரூபக் கற்பகப்பினை”

—(அஞ்சனவேலவிழி—திருப்புகழ்)

என மிக அழகாக விளம்புகிறார் கரிமுக ஓற்றை மருப்பினை வலமாக மருவுமலாகொடு தொத்திர சொற்கொடு வளைகை குழையிடி தொப்பண குட்டொடு வனசபரிபுர பொற் பத் அரட்சனை புரியும் வித்ததை விவரித்திருக் கிறார்

காலைக் கேழுமு கிகுண திகினில ஆதித் தாயா எனப்பகா தாப்பண காயத்ரி செபம் அரட்சனையைச் செய்யும் நியமத்தைச் சொல்கி றார் பரதேவதை காயத்ரி சொருபிணி இம் கிரி குமாரத்தி, அநுபவை பராசக்தி, எழு தரிய காயத்ரி, உமையாள என்றும் “வாசாம் கோசரர் பராபரா” என்றும் போற்றுகிறார் தேவியை ஷடக்ஷரி என்று சொல்லி “ஓன றெட்டுச்சகரத்தளத்தி”, “முககோணத்தானத் தான்” “விந்துவொளி” என அவள் வீற் றிருந்தருளும் நவகோணம் நாற்பத்து முக கோண நடுவில் சக்தி சகரமாம் முககோணம், அதன் நடுவிலுள்ள ஸாவாநந்தமய சகரமாம் பிந்துவையும் குறிப்பிட்டுள்ளார் “கமலா சனகனனி” என வேலவிருத்தத்தில (வெங்காள கண்டாகை) வருவது தவாதசாநந்தத்தில் ஸஹஸரதளபகமத்தில் இருக்கும் நிதயகனனி யைக் குறிக்கும் இவ்விருத்தத்தில்தான் அம்பிகையின் காமாக்ஷி என்னும் திருப் பெயர் (இருபது நாமங்களுக்கிடையில்) வந துள்ளது திருப்புகழ் முதலான நூல்களில் “மாதா” (அன்னை, தாய், அம்பிகை முதலி யனவும்) “உமை”, “சங்கரி”, “சிவகாமி” “கல யாணி”, “சுந்தரி” (சிவகாம சுந்தரி முதலியன) “கௌரி”, “ஆதி”, “அனாதி”, “ஆதிஅநதமுமான

சங்கரி' 'பரை' 'பார்வதி', 'நாதவடிவி', 'பஞ்சவடிவி', 'குமாரி' (குமரி, கௌமாரி முதலியன) ஆறு சமயத்தி 'ஓக்கச் செய்யும் பரம்பரமி', 'அகிலாண்ட நாயகி', 'பஞ்ச பாணி', 'நாராயணி', 'சுகவாரிணி', 'ஞான பூரணி', 'உத்தர பூவாகாரணி', 'சிவ பத் தினி', 'கருணை விழிக கற்பகம்', 'குடிசை யோகினி', 'அபிநவை' 'மௌனஜோதி' 'வீரலக்ஷ்மி' 'வேதாந்த பரம்பரை' முதலான (தேவியின்) பல திருநாமங்கள் வந்துள்ளன தேவியின் துதிகளுள் தேவேந்திரசங்க வகுப்பு மிகவும் அற்புதமானது சிவபெருமானுடைய பல பராகரமங்களாகிய கங்கையைத் தோற்று வித்தல் (ஆலமலருத்த சம்பவி) தக்கனைய தண டித்தது (தகப்பனை மழுகொடு வெட்டிய நிம லிகை), திரிபுரமெரித்தது (திரிபுரத்தணி முதலி யன), யமனை வதைத்தது (காலசங்கரி, கூற றினை மோதிய பத்சத்திநி) விடமுண்டது (ஆலப்போஜனி) முதலியன அம்பிகையே செய்ததாகக் கூறியிருக்கிறார். 'அனபே சிவம்' என்பது திருமுலா வாக்கு 'சிவனுக்கு அனபருள் அம்பிகை, எனத் தேவியைப் போற்று வதில், லௌந்தாயவஹரியில் சக்தியின் பரத் வத்தைச் சொல்லும் முதல் ஸ்லோகத்தின் கருத்து உள்ளிடையாக உள்ளது 'உயிர பண புற அரியென்பதுமாகத் தேவி விளங்குவதால் "அரியல ரல தேவி பிலலை ஐயுன ஐயாறனறகே" என்று அப்பா சொல்லிய வண்ணம்) மகா விஷ்ணுவே தேவியின் வடிவம் எனபதும் அருணகிரியாரால் தெளிவாக்க கூறப்பட்டுள ளது லக்ஷ்மி, ஸரஸ்வதி முதலான தேவிய றின் திருநாமங்களும் அருணகிரிநாதா நூல களில் காணப்படுகின்றன

சிவபெருமானை மிகமிக அழகாகவும் சிறப் பாகவும் போற்றியுள்ளார், 'அருணகிரிநாதா ஆலமுண்டவா, இடப் (விஷ்ணு) வாகனம் கொண்டவா, ஈசன், உமாபதி, காபாலி, கால காலப் பிரபு, நடராஜா, காளகண்டா, சதா சிவ கோத்திரன், சந்திர சேகரன், சங்கரன், சிவசங்கரன், செஞ்சடாதரா, ஜோதி அங்க ணா, திரிபுராததகா, தரியக்ஷா, பசுபதி, பரசு பாணி, பரமேஸ்வரன், பினாகாயுதா, மகா தேவா, மெய்ஞ்ஞான குருநாதா, விபூதி பூஷ ணா, உமைபாதி, ஆதி, சூலபாணி, நமச்சி வாயன், நித்தப்பிரதாபா முதலான திருப் பெயராகத் திருப்புகழாகிய நூல்களில் காண லாம் 'சிவநம', 'நமசிவயகாரணன்' 'ஹர ஹரசிவாயசம்பு' 'நமசிவயோமௌனகொஞ்சி' முதலாகப் பலவிதமாகப் பஞ்சாக்ஷரத்தின் வா ணங்கள் வந்துள்ளன 'செய் செய் அருணத்திரி சிவநம' என்னும் திருப்புகழில் பஞ்சாக்ஷர மாறல் வந்துள்ளது அப் பாடலில் 'சிவ வாககியக் கடலமுதைக் குடியேறே' என்கிறார் 'சோதியுணாகின்ற வாழ்வு சிவமௌன சோக

மது- தந்து எனையாள்வாய' (வாதினையடாந்து என்று —(ஸ — அகம் — சோகம்) அது நான் என்னும் மகா மந்திரம் வந்துள்ளது கிகரம் அருந்த வாழ்வது சிவஞானம் என்னும் திருப்புகழில் 'சி' என்னும் காரண பஞ்சா க்ஷரத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார் 'சுருதியின் முறையோடே சந்தித் தரகர சிவசிவ சரணனெக் கும்பிடு என்றும் "சிவசிவ ஹரஹர தேவா நமோ நம திரிபுரமெரி செய்த கோவே நமோ நம", "கனகசபை மேவும் எனது குரு நாத நமசிவாயப் பொருளோனே" எனப் பல இடங்களிலும் வெகு கோடி நாம சம்பவான சிவபெருமானையே கந்த பிரானுகப் போற்றி யுள்ளார் முருகன், அறு முகச் சிவன் என்பது கந்தபுராணம் முதலானவற்றின் சித்தாந்தம் ஆகவே சிவபெருமானை விழைவது அருணகிரி நாதா பாடியுள்ளது விவப்பலல

மஹாவிஷ்ணு பார்வதியின் சகோதரா அவாதம் இரு புதலவியா ஷண்முகநாதன் மனைவியராகும் ஆகவே விஷ்ணுவை வெகு அழகாகத் தமது நூல்களில் அருணகிரி நாதா புகழ்ந்துள்ளார் உதாரணமாக சீர பாத வகுப்பில்

'மதசிகரி கதறிமுது முதலைகவா தரநெடிய மடுநடுவில் வெருவியொரு விசை' ஆதி மூல' மௌ வருகருணை வரதன், இகல இரணியனை நுதியுகின் வகிருமஅடல் அரி, வடிவு குறளாகி மாபலியை வலியசிறை யிடவெளியின் முகடுகிழி படமுடிய வளருமுகில், நிருபன்குரு பதுவாகு பூதரமும மகுடமொரு பதுமுறிய அடுபகழி விடுஞ்சில

எனத் திருமாவின் பல பராகரமங்களைக் கூறியுள்ளார் 'அச்சுதன்', 'ஹரிகேசவன்', 'ஹரிஹரி நாராயணன்', 'அய்யாயுதபாணி' 'கருடகேதனன்', 'கோவிந்தன்', 'சஹஸ்ர நாம கோபாலன்', 'சங்குசுக்ர கதாபாணி', 'சனகிமணவாளன்', 'சீதரன்', 'தசரத் குமார ரகுல புங்கவன்', 'தயாபர வஸ்து', 'புருஷோத்தமன்', 'மதுகுதனன்', 'முராரி', 'ரகுபதி', 'ரிஷிகேஸன்', 'வாமனன்', 'ஜெய துங்க முகுந்தனன்', எனத் திருமாவின் திவ்ய நாமங்களைப் பலபல இடங்களில் அருணகிரிநாதா போற்றியுள்ளார் அஷ்டா க்ஷரமாம் 'நாராயண நம' என்னும் மந்தரம் பரஹலாதன் வாககில் வருவதைத் திருப்புகழில் காணலாம் (கலகியினலமுரை) மஹாவிஷ்ணுவின் கலகி அவதாரமும் அவா வாககில் இடம் பெற்றுள்ளது

'நாமபாராயணபீதா' எனப்பது லலிதா ஸ்கஸர்நாமத்தில் ஒரு மந்தரம் யாவரையும் ரக்ஷிப்பது 'பஜகோவிந்தம்' என்ற நாம பஜனமே என மும்முறை தாமே மொழிந்தருளியிருக்கிறா ஸ்ரீ சங்கரபகவதபாதா 'ஸ்தாகிவ பரமமேந்திரா' 'பஜரே கோபாலம்' என்று பாடுகிறா இவ்வண்ணமே பல அருளாளர்கள் பாடியுள்ளனர் முருகப்பெருமான 'ஆதி முடிவற்ற திரு நாமக்காரன்' 'நமோநமோ' எனப் பல முறை ஸ்ரீ ருத்ரத்தில் வருவதால் அதை நமகம் என்று சொல்வது வழக்கம் நாத விந்து போன்ற திருப்புகழ்களில் 'நமோ நமோ' என மலரும் திருநாமங்கள் 108 ஆகும் அருணகிரியாரின் நூல்களிலிருந்து ஓர் அற்புதமான ஸஹஸர்நாமமே தோந் தெடுக்கலாம் தவிர 'போற்றி' 'ஜெயஜெய' எனப் பல பாக்களில் வந்துள்ளன 'திருமக ஞலாவும்' போன்ற திருப்புகழ்கள் வேண்டு கோளினறித துதிகளாக விளங்குகின்றன 'ஐகத்திறஜோதிப பெருமான', 'தேவதேவ தேவாதி தேவப் பெருமான', 'சாலோக சாமீப் தொண்டா சாருப் தொண்டா பெருமான', 'பவரோக வைத்தியநாதப் பெருமான', 'வேண்டிய போதடியா வேண்டிய போகமது வேண்டவெறுதுதவு பெரு மான்', எனப் பலவகையில் திருப்புகழில் காணலாம் சிதது வகுப்பில் 'மிடைதரும் பரவான்' முதல் 'சுருபாகரன்' வரையில் சுந்தப் பெருமானின் மிக அருமையான திவ்ய நாமங்களிலேயே வந்துள்ளது 'முடியாப் பிறவிக கடலிற புகார, முழு துங் கெடுக்கு மிடியாறபடியில் விதனப்பார திருநாமம் புகல்வரே' என்றும் 'மெய்மமை குன்ற மொழிக்குத் துணை முருகாவெனும் நாமங்கள்' என்றும் அமுததமாகக் கூறு கிறா 'ஒருகால் முருகா பரமா குமரா உயிராக எனவோ தருள்தாராய' என்கிறா அகார உகார மகாரமே மகார உகார அகரமாக மாறி 'முருக' எனும் மருத யுஞ்ஜய மந்தரமாகிறதென்று என தகப் பனா சொல்வது வழக்கம் வேதத்தில் மருதயுஞ்ஜய மந்தரம் தரியமபகம் யஜாமஹே' எனத் தொடங்குகிறது, யமன வருங்கால சுத்த நித்த முததித் தியாகப் பொருப்பைத் தரிபுராந்தகனைத் தரியம் பகனைப் பாகத்தில வைக்கும் பரமகல யாணிதன பாலகனே* 'மயிலமீது வந் தருள்' என்கிறா 'காமாமிசை' என்ற அநுபூதியிலும் 'இசைந்த ஏறும்' போன்ற திருப்புகழ்களிலும் யமனவரின் ரக்ஷிக்க வேண்டுங்கால மயில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது, வேல அக்காலங்களில் சிவபெருமான திருக்கழல் போல உதவுவதை வேல வகுப்பில் காணலாம்

திருமுருகாற்றுப்படையில் வரும் 'ஆறெழுததக்கிய அருமறைக் கேளவி' 'நமக குமாராய' என்னும் சடாக்கூரத்தைக் குறிக் கிறது (நச்சி—உரை) இஃதன்றிச் 'சரவண பவ', 'ஓம் நமசிவாய' எனப்பனவும் ஷடாக்கூரமந்தரங்களாகும் இம்முன்றும் 'குமாரா, முருக சடாக்கூர சரவண காததிகை முலநுகாபாரத்திய' என 'விரகற்' எனும் திருப்புகழில் வந்துள்ளன 'இசையில சடாக்கூரமதாலே இகபர செளபாக்யம் அருள வாயே' என்கிறா முருகன் குமரன் குகன் என்று மொழிந்தருளும் செயல் தந்தருளக் குருபுகவனை வேண்டுகிறா குமரன் குரு பரன் குகனெனும் நாமங்கள் தனித்தும் இணைந்தும் பல இடங்களில் வந்துள்ளன குமரா சரணம், சரணமென்றும் குமர குருபர என மும்முறையும்** வாடுதோ துதி செய்கிறார்கள் துமிக் குமர சரண என்றும் (சிறுமிக—கந் அந்) ஆறெழுததை நினைந்து குகா குகா எனல், ஆறுமுகம் என அறுமுறை சொல்லி விபூதி ருத்ரா கூரம் தரித்தல் ஆகிய நெறிகளை உபதே சித்தருள்கிறா 'சரவணபவாவென்று வற கரமும ஆகிவளா பழனிமலை மேல் நிறை சுபரமணயா' எனச் சடாக்கூரத்தின் பெரு மையைச் சொல்கிறா செகம் தொழும் சரவணப் பெருமானாக 'கந்தனை அறிந்தறிந் தறிவினிற சென்று மெய்ச்சிந்ததை வரத்தரிசனைத் தந்தருள் வேண்டுகிறா நாலந்த வேதத்தின் பொருளோனே— நாலென்று மாதாட்டும் பெருமானைச் செப் மாலே தந்த சறகுருநாதா குமரகுரு காததிகைப் பெருமானே என அழைத்து 'உபதேச மந்திரப் பெருளாலே உனைநான் நினைந்தருள் பெறுவேனோ உறுதி குருவாகியப் பொருளாலே உனது பத் காட்சியைத் தருவாயே' என்று வேண்டுகிறா 'நாதா குமரா நமவென்று அரனா ஓதாய் எனவோதிய தெப்பொருள தான்' என்று குறமின பதச்சேகரனைக் கேட்கிறா வள்ளியம்மையிடம் அவள தவ நிறை காதலுக்கிரங்கி, முருகன் வந்து பல லீலைகள் செய்து அணைந்து கொண்டருளி யதே (ஜீவபரமம் ஐக்கியமே) பொரு ளாகும் (வள்ளிச் சனமாராகம் விளங்கக் கு நோக்க வலலைக்குளேற்று-மினையோனே) 'அகர முதலென்' என்னும் திருப்புகழில் 'புரதரய மெரித்த பெருமானும் திருப் குருபரகுமர என நென்று பகதிகொடு பரவ அருளிய மவுன்

*நங்கடம்பனைப் பெறுவன பங்' என்ற (அபுபர), ஒப்பு

**மருவு கடலும்கிஸ்—திருப்புகழில்

*மந்தரநதனை இனிதுணாததி யருள் வாயே' என்று வருவதும் 'அரவு புனைதரு புனிதரும் வழிபட அறிவையறிவது பொருளென அருளிய பெருமானே' எனப் பிரணவப் பொருளை விளக்கும் திருப்புகழ் 'குமர குருபர குணதர' என்று தொடங்குவதும் குமர குருபர என்றும் திருநாமத்தின மகிமையை விளக்குகின்றன பொருள் தெரிந்து மந்தர ஜபம் செய்வது விசேஷம் ஏரகத்தமாந்த சுவாமி நாதனை 'ஐந்தெழுத ததனில் நானமறை யுணாதது முக்கட ஸ்டரின இருவினை மருநததுக் கொருகுரு வாயினை' எனத் திரு எழுக்கூற்றிருக்கையில் பேரற்றுகிறார்.

ஐம்பத்தொன்றில்1 எட்டு2 ஆறில்3 மூன்றில்4 ஐந்திறறங்கும்5 அவ்வாலை வானபொருள் என ஸாவ மந்தரங்களிலும் தங்கி அவை களுக்கு மேற்பட்டு ஸுபரமணயப் பெருமான விளங்குவதாக அறுதியிட்டுச் சொல்கிறார்

'மாதருகா புஷ்ப மாலையாக' மந்திர நூலாம் கந்தரநுபூதி அமைந்துள்ளது 'ஆன தனிமந்தரநுபநிலை கொண்டது ஆடுமயில், அநுபூதி அதே சொல்லில் 'ஆடுமபரி' எனத் தொடங்குகிறது வேலை முருகனாகவே கந்தபுராணம் கூறும் சேவல காவலெனப் பொருளாபடும் ஆகவே **ஓம் குமாராய நம்' என்னும் பொருள் 'ஆடுமபரிவேல அணி சேவல' எனப்பதில் தொனிகும 'பாடுவது' செபிப்பதாகும் **வேலுமயிலுநதுணை' என பது அருணகிரிப் பெருமானாகக் முருகன் அருளிய ஒப்பற்ற மந்தரமாகும் 'வேலு மயிலும் நினைந்தவா தம் துயாதீர அருள் தரு கந்தன்' என்கிறார் இம்மந்திரமும் அதன் பெருமையும் பல இடங்களில் விளம்பி யிருப்பதுடன் 'மயிலையும் அவன் திருக்கை அயிலையும் அவன் கடைக்கண் இயலையும் நினைந்திருக்க', பலவித நலங்கள் அடைவதுடன் இறப்பு பிறப்புமற்ற பெரு

*மனகுண சலனமலினால் நுரியஅதற்கு காதுபூதி மலர்ந திருந மந்திரம் போகத்தி மரபிறழ்ந்ததன் —(புய வகுப்பு1)

1 மாதருகாமந்திரம்—(மாதருகா வரண சூழணி— ஸகிதாஸகார) 2 அபுடாசுந்தரம், 3 ஷடாசுந்தரம் 4 பாசாமந்திரம்—திரிஸகரி—) 5 பஞ்சாசுந்தரம்,

*தமச்சிவாய வாழுக எனச் சிவபுராணம் தொடங்குவது ஒப்பு

*வேலுமயிலுநதுணை (இச்சங்கத்தின் பொன் மலர்), ஷாபியும், மொடியும், தரிவேல—(சுந்தரமலர்)

*நின்றிற சிவந்த நின்றான இனையவை—(பரிபாடல்)

வாழவு பெற்று வாழலாம் வாருமே என்று உலகோரை அறைகூவி அழைக்கிறார்

அதவைத் தித்தாந்தம் செய்தருளிய ஆதி சங்கரரால்தான் மூர்த்தி பேதமின்றிப் பல தெய்வங்களையும் துதித்து ஷண்மத ஸதா பனம் செய்ய முடிந்தது அருணகிரிநாதா கந்தப் பெருமானே மற்ற தெய்வங்களுடன் இணைத்துப் போற்றியிருக்கும் பாடல்கள் பல அவற்றுள் சோபாத வகுப்பு இணையறத்து இதனில் சூரியன், கணபதி, சிவபெருமான, அம்பிகை, மஹாவிஷ்ணு ஆகிய தெய்வங் களுடன் முருகப்பெருமானையும் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளதுடன் பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடக்கத் தெப்பமாக அன்றி அறிமுகம் (பாஸ்போர்ட்) ஆகவும் காலதூதா வருகையைத் தடுக்க உதவுவதும் திருவடியே எனவும் சாற்றியருள்கிறார்

ஸ்ரீரமண பகவானின் உபதேச மந்தர மான 'நானயார்' எனப்பது 'உன்னெறெல்லுமபு' 'எனனால பிறக்கவும்' ஆகிய திருப்புகழ் களில் வந்துள்ளது

போகபூமி புரக்கும் தயாக மோகக் குறப்பெண்ணும்' வள்ளி நாயகியையும் 'முகதி மாதாம்' தேவசேனையமமையும் ஆராயும் நீதி வேலையும் மயிலையும் அழகாகவும் வரிசையாகவும் சொல்லப்பட்டுள்ள 'சீரான கோல்' என்னும் திருப்புகழை நித்தமும் ஒதுவது சாலச்சிறந்தது

'நெறிநிறக் நீதிசைத் தரவேணும்' எனக் குருநாதனை வேண்டுகின்ற 'கல்கவிழி' என னும் திருப்புகழில் 'அருணகிரிநாத என்னும் அப்பனே போற்றி' என வருவதில் கந்த வேளே அருணகிரியாருக்கு 'நாதா' என்னு மீக்ஷாநாமம் தந்தருளியுள்ளார் எனப்பது புலனாகும் திருமூலநாதா மொழிந்தருளியது திருமந்திரமாகத் திகழ்வது போல அருண கிரிநாதர் அருளிச்செய்த நூல்கள் பலவும் மந்திரமேயாம் எனப்பதில் ஐயமில்லை

“வேலன் வாயத்த திருப்புகழ் கற்றவா சீலம்

ஏத்திய சித்தபர சித்தரே” (சித்து வகுப்பு)

“திருப்புகழைக் கற்கத் திருப்புகழைக் கேட்கத்

திருப்புகழை நித்தஞ் செபிக்கத்—திருப் புகழை

அாசகிக முத்தியெளி தாருமே கூற்றை வென்று

கொச்சிகக் லாமே கெட!”

கந்தரந்தாதியில் சில காட்சிகள்

வ. செ சசிவலி

மலாமலைகளிற் காணப்படும் பலவேறு மலாகளைப் போலப் பலவேறு இலக்கிய நயங்கள் பொருந்தியவை அருணகிரிநாதரின நூல்கள் அம்மலங்களில் இரண்டறக் கலந்தனவாக நனமணம் போல அவரது நூல்கள் முருகனின் பெருமையையும் அடியார்க்கு அருளும் பாங்கினையும் தனக்கத்தே கொண்டவை சிவபிரானுக்குத் தேவாரம் எனவாறு சிறந்த புகழ் நூலாக அமைகின்றதோ அங்ஙனமே முருகனுக்குச் சிறந்த புகழ்நூல் அருணகிரியாரின் திருப்புகழ் சிவனுக்குரிய சிறந்த அகப்பொருள் சான்ற இனப்ப பழுவல் திருக்கோவையார் அது போல முருகபிரானுக்கு அகப்பொருள் நூல் அகத்துறைப் பாடல்கள் சிலவற்றைத் தன்னகத்தே கொண்ட அருணகிரிநாதரின கந்தரந்தாதி யாகும் இதநூலில் காணப்படும் அகப்பொருட்டுறைப் பாடல்களுள் ஒருசில பாடல்களை மட்டும் ஈண்டு காண்போம்

“காமப் பகுதி கடவுளும் வரையார்
ஏனோ பாங்கினும் எனமனா புலவா”

எனவரும் தொல்காப்பியப் புறத்திணையுற குத்திரம், தனக்குவமை இல்லாத இறைவனைத் தலைவனாகக் கொண்டு தேவரும் மக்களும் அன்பிறை காமுற்று வாழும் ஒழுகலாற்றைக் குறிப்பதாகும் இக்குறிப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டு சங்க இலக்கியங்களில் போற்றப்பெற்ற அகப்பொருட்டுறை அமையப் பாடிய துறைப் பாடல்கள் நாயனமார், ஆழ்வார் பாடல்களிலும் அவற்றிற்குப் பின் தோன்றிய பக்தி இலக்கியங்களிலும் அமைந்துள்ளதைக் காணலாம் இவ்வாறு அகப்பொருள் துறையிலமைந்த பாடல்களைக் கடவுட்காதல், மதுரபாவம் அல்லது நாயக நாயகி பாவத்திலமைந்த பாடல்கள் என்றுங் கூறுவா இறைவனை அடையும் நெறிகளில் இது இனிய மாக்கமமாகக் கூறப்படும் இந்நெறி ஆழமானது உயர்ந்தது சிறந்தது மானுடததன்மை தூயமையுடன் சேரும் இயல்பினைக் கூறுவது

சிறறினப்நிலையில் உள்ளவற்றைப் பேரினப் நிலைக்கு உயர்த்துகையில் பொதுவாகக் காணப்படும் சில குறிப்புகள் பின்வருமாறு நாயகி பரம்பொருளாக, நாயகன் பகருவானமாவாக, தோழி அருளாக, தோழன் ஆனம் போதமாக, நற்றாய் பரையாக, திரோதாயி செவிவித்தாயாக உருவகிக்கப்படுவா திருக்கோவையாரிலும் கந்தரந்தாதிப் பாடலிலும் நாயகி பரம்பொருளாயிற்று பெறுவான நாயகனாகவும் பேறு நாயகியாகவும் கூறப்பட்டுள்ளன அடுத்து அன்பின் ஐந்திணைகளுள் முறையே குறிஞ்சிநிலம் தத்துவாதீத தரிசனத்தையும், முல்லை அருளாதீத தரிசனத்தையும், பாலை திருவருள் தரிசனத்தையும் நெய்தல் பரசிவ இன்பத்தையும் மருதம் அருளுபதேசத்தையும் விளக்குவனவாம் இவ்வைந்து பிரிவுகளும் ஆனமாவின் ஐவகைப் படிக்களாகவும் கூறப்பெறும் மேலும் சிறறினப் நிலையில் ஐந்திற்குரிய உரிப்பொருள் பேரினப் நிலையில் உயர்த்திக் கூறும்போது, சான்றாக முல்லைக்குரிய உரிப்பொருளாகிய இருத்தல் எனப்பது பேரினப் நிலையில் பரமாதமாவை அடைய ஜீவாதமாவின் பொறுமையான முயற்சியைக் குறிக்குமென்றும், பாலைக்குரிய உரிப்பொருள் ஜீவாதமாவின் தற்காலிகப் பிரிவை உணர்த்தும் என்றும் குறிஞ்சிக்குரிய புணர்தல் எனனும் உரிப்பொருள் பேரினப் நிலையில் ஜீவாதமா பரமாதமாவுடன் ஒன்றுபடும் நிலையைக் குறிக்கும் என்றுங் கூறுவா இதற்கைய அடிப்படையில் அமைந்த சுவைநிரம்பிய அகத்துறைப் பாடல்கள் சிலவற்றை அருணகிரிநாதரின கந்தரந்தாதி மூலம் காணலாம்

பூம்பொழிலில் தம்முளதாமே தலைப்பட்ட தலைவன் தலைவியருள் வைத்துத் தலைவன் தலைவியின் ஒப்பற்ற பெண்மைப் பேரெழிலினைக் கண்டு வியந்து தன்னெஞ்சிற்குக் கூறுவது இயற்கைப் புணர்ச்சி எனனும் பிரிவில் காட்சி எனனும் துறையாகும் மிக்கதொரு பகருவத்தின் பயனாக காணுதல் ஈண்டு, காட்சி எனனும் துறையாக உருவகிக்

சுப்பிட்டது. இத்துறையிலமைந்த கந்தரந்
தாதிப பாடற் காட்சியைக் காண்போம்

சுவாமியைச் சாரலில் வாழும் இனிய
மொழியையுடைய பெண்ணுக்கு விழியானது
“சென்னி அம் ஓகம் தவிரா அமுதோ” —
சிரசில் சுங்காந்தியின் ஆரவாரம் நீங்காத
சிவன் உண்ட விடந்தானோ? கழுத்தானது
“திகிரி வெண்ணெய்ச் சென்னிய மோகம்
பட ஊதெனத் தொனி செய்த பஞ்ச
சென்னியமோ” அதாவது திருமால் முழுக
கின் பாஞ்ச சன்னியம் என்னும் சங்கந்
தானோ எனத் தலைவன் வியக்கின்றான்
உயிரானது இறைவனின் அருடபாவை
யிலும் திருமேனி அழகிலும் ஈடுபடத்
தொடங்குகின்றது

தலைவனின் பிரிவு நீடிக்குமோ என ஐயுற்ற
தலைவிக்குத் தலைவன் தன்னுரையின் அணிமை
சூறித் தேற்றுகின்றான் “சேயிடமேல் தேங்கா
வனமுந் தளாநடை யாயஞ்சல செண்பகப்பூந்
தேங்கா வனமுங் கழநீ ரிலஞ்சியுஞ் செந்
திலுமே” என்று குமரக்கடவுளின் திருச்
செந்திற பதியும், இனிய பூஞ்சோலையும்
செங்கழுநீர் மடுவும் அணித்தாய இருக்
கின்றன எனப்பட்டது அதாவது உயிரும
இறைவனும் பிரிந்திருப்பது போலத் தோன்றி
னாலும் அவ்விருந்தும் எப்பொழுதும் பிரிவ்
தில்லை எனப்பட்டது

இயற்கைப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப்
பாடும் பெற்ற தலைவன் தலைவியைப்
பிரிந்திருக்க ஆற்றாது தோழியின் உதவியை
நாடி, தலைவியைக் களவிற கூடிக் களிக்
முயலவான் எனவே ஆற்றாமை மிக்க
அத்தலைவன் அததோழியை ஊக்குதற்
பொருட்டு ‘காமம் உழந்து வருந்தினார்க்கு
ஏமம் மடல் அலவது இலை வலி’ என
பதற்கிணங்கத் தோழியிடம் சென்று ‘இனி
யான் மடலேறுவல்’ என்று அறிவிப்பான்
மடலேறுதலாவது பனைமடலால் குதிரையுரு
வமைத்துத் தலைவன் அதன்மேல் தலைவியின்
உருவமெழுதிய கிழியைப் பலருங்காண்க கைக்
கொண்டு ஏறி ஊர்தலாகும் தலைவன்
அவ்வாறு மடலூர் நினைத்த பொழுது
தோழி தலைவனை நோக்கி ‘உமமால் குமரக்
கடவுளது திருச்செந்தாரையன்ன தலைவியின்
ஓவியம் எழுதிய கிழியில் அவளது யமனை
யொத்த விழியையும், தேனினும் கன்ன
வினும் இனிய மொழியையும் பொருத்தமாக
எழுத்த முடியுமா’ நுமமால் இயலாது
எனனால் மடலூராதல் நன்றன்று’ என்று
சூறி, தலைவனின் இச்செயலைத் தடுக்கின்றான்
இக்கருத்து அருணகிரியார் வாக்கில்,

“திங்கனும் மாசுண மும்புனை
வாரசெவல னென்னையிரு

திங்கனும் மாசுண மாக்குமபா
தாமபுயன் செந்திலன்னான்

திங்கனும் மாசுண மனபோல
விழியுஞ் செழுங்குமபுந்

திங்கனும் மாசுண நன்றான்
மாற்றமுந் தீட்டினனே

(பாடல் 71)

இனி இதன் பேரினப்ப பொருளாவது
இறைவனோடு கலத்தற்கு முயல்கின்ற உயி
ரானது அமுமுயற்சி கைகூடாமையால் அரு
ளினப்பாற் சென்று “இனியான் உயிரா
விடுவேன், கணந்தரியேன், உன்னுணையிது”
என்று விண்ணப்பிக்கின்றது ஆனால் உயி
ரினது முயற்சியால் இறைவனின் அன்பினையும்
செயலையும் அறிய இயலாது மன
வாக்கு, காயத்துக்கு எட்டாதன “நீ நின்
வனமுறையால் அறியமாட்டாய்” என அருள்
உயிராகு இறை இயலபினை எடுத்தியம்பிய
தாகும்

தலைவனது உறுதியான அன்பினைக் கண்ட
தோழி இனியும் அவனைச் சேட்படுத்தல் நன்
தன்று என எண்ணுகின்றான் எனவே
தலைவனை நோக்கி ‘என்னோடு விளையாட்
டயரும் தோழியா பலராவா அவருள்
உனதருளுக ஆளாகும் பேறுடையான்
யாரென்று அறிகிலேன்’ என்கிறான் தலை
வனோ, ‘இன்னமும் இவள் என்னுள்ளங் கவாநத்
தையலை அறிந்திலள் போலும்’ என்று கருதித்
தலைவியின் உறுப்புகளின் எழிலையும் கண்
ணழகையும் பின்வருமாறு சிறப்பித்துக்
கூறுகின்றான்

“செப்பா ரமுதலை மனனோ
திகளங் குருமபைமுலை

செப்பா ரமுதலை கண்கா
ணகைமுருந் தீரிருகண்

செப்பா ரமுதலை வாவிற்ற
சென்ற பிரானமருகண்

செப்ப ரமுதலை வோகனை
வானவரைச் சீரினுககே”

(பாடல் 79)

அதாவது தடாகத்தில முதலைவாயிற் சிக்கிய
யானையைக் காததருளிய திருமாலின் மரு
கனும், தன்னைத் துதிப்பவாகளது பிறப்பை
அழிப்பவனுமாகிய முருகக் கடவுளது மலையில்
வாழும் நங்கைக்கு மொழி அமுதமும்,
கூந்தல் மேகமும், தனம் செப்பும், கண்

கடலும் போன்றிருக்கின்றன என்று கூறி வியத்தலாகும்.

தலைவனது பிரிவாற்றாமையால் தலைவிக் கெய்திய உடல் மெலிவினாக கண்ட செவிலி அவட்கிது எதனால் இவ்வாறானது எனனும் காரணத்தை அறிந்து அதனை நீக்க வேலனை அழைத்து வெறியாடலை நிகழ்த்த எண்ணுகின்றான் அவமயம் தோழி, “தலைவியின் நோய்க்குத் தலைவன் உண்மைக் காரணமாயிருக்க வீணாக ஆட்டை ஏன் வேலனைக் கொண்டு பலியிடுகின்றீர்கள்? வெறியாட்டு வேண்டாம் அதற்குப் பதிலாகத் ‘திருமால் புகழ்கின்ற மாசுற்ற வனே! தாமரைத் தடாகத்தில் சங்குகள் ஒலிக்கின்ற திருச்செந்தூரப் பதியானே’, என்று சொல்லின் அக்கண்மே தலைவியது நோய் தீரந்துவிடுவது உறுதி” என்று கூறி அறத்தொடு நின்று வெறியாடல் நிகழா வண்ணம் செய்கின்றான்

“செகம்புர வாகினை யெல்லா
மருண்டு திரண்டுக்கொண்ட

செகம்புர வாதிங்ஙன செய்வதென
ஞேமயல் செய்யவன்பு

செகம்புர வாச் செனததுயில்
வாரசெப்ப பங்கப்பங்க

செகம்புர வாழரல் செந்தூர
வென்னத் தெளிதருமே”

—(பாடல் 24)

தலைவன் தலைவியை மணந்துகொண்டு வாழ்கின்ற காலத்தே அவன் வரைவின மகளிரை விருமபி, தலைவி அறியாவண்ணம் அவளைப் பிரிந்து செல்வான் ஆனால் பரததையிற் பிரிந்த தலைவன் தலைவியின் மாண்பு தன்னை ஈரத்தலின் அவளைப் பிரிந்திருக்க ஆற்றாதவனாய் மீண்டும் தன் மனைக்குச் செல்ல நினைப்பான் ஆனால் அங்கு தலைவியின் வரவேற்பு எப்படி இருக்குமோ? அதற்காக ஒரு பாணனைத் தூதாகத் தன் பொருட்டுத் தலைவியிடம் முதலில் அனுப்பிச் சமரசநிலை ஏற்படுத்த நினைக்கின்றான் ஆனால் தலைவி அப்பாணனை நோக்கிக் “குற்றமின்றி இன்னிசை பாடும் பாணனே! வண்டுகள் அன்றலாந்த மலர்களை விட்டுப் பழைய மலர்களை நாடுமா? அதனமையன் யானென்று அறிவேன் ஆதலால் அவா என்னை விருமபாரா நீ

என்னை வீணே புகழ்ந்து பாட வேண்டாம், நீ கிரவுஞ்ச கிரியையும் கடலில் மரமாய் நின்ற சூரனையும் வென்ற வேலனை, சேவற் கொடியோனான குமரக் கடவுளையே புகழ்ந்து பாடு”, என்று கூறுகிறான் இது ‘பாண னெடு வெகுளுதல்’ எனனும் துறையைச் சாரும் பிறகு ஒருவாறு தோழியால் ஊடல் நீக்கப்பட்ட தலைவி தலைவனோடு பள்ளி யிடத்திலிருக்கும் பொழுது அவனது பரதத் மையை நினைந்து மீண்டும் ஊடல் கொள்கிறான்

“சேடி வணங்கு வனைத்தோ
ளென்பபுணா சேய்வட

சேடி வணங்கு திருத்தணி
காவல் நின்செருக்காற்

சேடி வணங்கு கொடியிடை
யாரையென செப்புமுலைச்

சேடி வணங்கு தலைக்களி
நீந்தது செல்லநிலை”

(பாடல்-92)

“பண்டெனனை மிகவும் அழகுடையவளென்று மணம்புணர்ந்த சேயோனே! நீ இப் பொழுது கலந்த களிப்பில் செருக்குட னுள்ள பரததையரை யான் நிந்தித்துப் பேச வேண்டிய காரணம் என்ன இருக்கிறது? எனது இளமைப் பருவத்தை இம் மழலைச் சொல்ல யுடைய என் பாலன் வேறுபடுத்தினன் ஆதலால் அப்பரதத்தை யரிடமே மீண்டும் செல் எனபால வர வேண்டியதில்லை” என்று தலைவன் அனைந்த வழி ஊடுகின்றான் இப்பிரிவு இறை மயமாகிய உயிரானது பின் எப்பதமாயினும், எந்த உலகமே யாயினும் அனைத்தையும் இறைவன் காணுமாறு போலவே கண்டு மெய்யறிவு முதிர்ப்பெற்று, அளக்கலாகாப் பேரினபம் கைகூடப் பெற்று நின்ற நிலை மையை உருவகித்துக் கூறுதலாகும் இறை மாண்பெல்லாம் பூரணமாய்க் கண்ட அனுபூதி நெறியாகும்

இத்தகைய அகத்துறைச் செய்யுட்கள் பல உள்ளதும் அருணகிரிநாதரின் புலமைக்குச் சிறந்த சான்றாகவும் விளங்கும் ‘கந்தரநதாதி’ எனப்படும் இந்நூலைக் குமரகுருபரரின் வாக்கால் “ஐந்தினை மருங்கின் நாற் பொருள் பயக்கும் காமஞ் சான்ற ஞானப் பனுவல்” என அழைத்தல் பொருந்துமல்லவா?

அருணகிரியாரின் அற்புதப் பாடல்கள்

மதுரகவி வித்துவாண் க கி இராமசாமி ஐயர், தமிழாசிரியர், கோவை.

முருகன அடியாருள முகலவா

முருகன அடியாரா வரிசையில் முதலில் வைத்து எண்ணப்பெறும் பெருமைக்குரியவா அருணகிரிநாதா அவாகாலத்திற்கு முன்னரும் பின்னரும் பலப்பல அடியார்களோன்றி வாழ்ந்தனா என்றாலும் அருணகிரிநாதரையே முதலில் வைத்துப் போற்றுவது தமிழ் மரபு

“அருணகிரி நாதன அருந்தமிழநூற கீரன கருணைபெற ஒதும கவிமாலை தோளானே’.

“அருணையங்கிரி நாதன தமிழமணமும் அரிய கீரன தமிழமணமும்”
—திருப்போரூர் சந்நிதி முறை

“சந்தம் பதினா ருயிரஞ்சொல சதுரன அலலேன கீரனலலேன சங்கத தவருள ஒருவனலலேன தண்ட பாணி சவாமியலலேன குமரரு தாசனலலேன’
—எட்டிகுடி முருகன பிள்ளைத்தமிழ்

“சந்தம் பதினா யிரஞ்சொல — ஞான சதுரனும் கீரனு மேமுதலான எந்தம் பெருமக்கள யாரும்”
—திருச்செந்தில் முருகன ஆனந்தக களிப்பு

எனபன போன்ற பெரியோர் வாகு களால் இவ்வுணமை இனிது விளங்கும்

வாகுகிற கருணகிரி

‘வாகுகிற கருணகிரி’ எனபது ஆன றோ வாகு பல நூறு சொற்களால் விரிப்பினும் அடங்காத பெரிய தத்துவக்

கருததையும் ஒன்றிரண்டு சொற்களுக்குள் அடக்கிக் காட்டும் திறமே வாகு எனப்படும் அருணகிரியின் வாகு வல்லமைக்கு எடுத்துக் காட்டாக,

“சுமமா இரு சொல்லற”
—அநுபூதி
“அறிவை அறிவது பொருள்”
—திருப்புகழ்

எனபவற்றைக் கூறலாம் இவ்வரிய சொற் றொடங்களின் உண்மை மதிப்பை நன்கறிந்த முற்றுந துறந்த முனிவர்களாகிய சிதம்பர சுவாமிகளும், தாயுமான அடிகளும் முறையே

“சுமமா இருநீ சொல்லப் பொரு ளொன்றும் அமமா அறிந்திலமென றன்றுரைத்த—
எமமான அருண கிரிநாதன அநுபவமநா யேற்குக் கருணைபொழி போரூர் காட்டு” எனவும்
“அறிவை அறிவதுவே ஆகும் பொரு ளென(று) உறுதி சொன்ன உண்மையினை ஒரு நாள் எந்நாளோ”

எனவும் அருளிச் செய்வாராயினா வாகு மனங் கடந்த பரம்பொருளின் இலக்கணங்களை அருணகிரி நாதரைப்போல மிக எளிதில் ஒரு சில சொற்களில் சொன்ன பெரியோர் இதுவரை தோன்றவில்லை என்றே கூறலாம் “ஓல மறைகள் அறைகின்ற ஒன்றது” எனத் தொடங்கும் திருப்புகழ்ப் பாடலைப் பாம்பனடிகள் அடிக் கடிப் பாடிப் பரவச் சூற்று நிற்பார் என அறிகின்றோம் கலலால் மரத்தினடியில் தெனமுகமாக அமாந்து சனகாதி முனிவர்களுக்கு வாகுகிறந்த பூரணப் பொருளைக் கையால் சின முத்திரை அமைத்துக் காட்டினான் இறைவன் ஆனால் அருணகிரி நாதரோ அதற்கையதொரு

பொருளை யாவரும் அறியுமாறு தமது திருப்புகழ்ப் பாடல்களில் பல இடங்களில் சொல்லால் சுட்டிக் காட்டுகின்றார் இதைக் கருதியே போலும் தாயுமான அடிகள்,

“ஐயா அருணகிரி அப்பா உண்பபோல
மெய்யாக ஓசொல விளம்பினாயார்
—வையகத்தோர்
சாற்றரிதென நேற்றா தனையாய
முககணைநதை
நாற்றிசைக்குங் கைகாட்டி னுன”

என வியந்து பாடினார்

அறபுத்த திருப்புகழ்

சிறதைக்கினிய, செவிக்கினிய, வாய்க் கினியவாய சந்தத் திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் கற்பாரை வியப்பில் ஆழ்த்தும் அறபுத்த சுகதி வாய்நதவை அவற்றை ‘அறபுத்த திருப்புகழ்’ என அருணகிரியாரே கூறுகின்றார்

“பூவ
பச்சிம் தட்சிண உத்தர திசுள
பகதாக்கள் அறபுத்தம் எனவோதும்
நீருப்புகழ்”
“ஆபாத னேனமி கபர சித்தி பெற்றினி
துலகேழும
யானாக நாம் அறபுத்த திருப்புகழ்
தேனூற ஓதி எத்திசைப் புறத்திலும்
ஏடேவு ராஜ தத்தி னைப்பணித்ததும்
மறவேனே”

“சித்திரச் சந்தப் பிரவாகமான” திருப் புகழை ஒருவன் தன் வயிற்று வலி நீங்கும் பொருட்டுத் தினந்தோறும் தவறு பட ஓதி வந்ததாகவும் அதனைக் கேட்ட முருகப் பிரான் அவனெதிரில் தோன்றி “உன வயிற்று வலியை இன்றே இப்பொழுதே நீக்குகின்றேன் என்தன்பன் பாடலைத் தவறு பட ஒதாதொழிக” என்று கூறியதாகவும் ஸ்ரீலக்ஷ் தண்டபாணி சுவாமிகள் கூறியுள்ளார் இவ்வரலாற்றிலிருந்து திருப்புகழ்ப் பாடல்களை ஒதினா பெறும் பேறும், முருகக் கடவுளின் உள்ளத்திற்குக் கழி பேருவகை உண்டாகக் வல்ல உபாயமும் விளங்குகின்றன அறபுத்த திருப்புகழ்ப் பாக்களை நாளும் அன்போடு எழுத்துப் பிழையற ஒதுதலே முறை எனவும் அறியலாம்.

முருகன் தோளிலும் தாளிலும் மணப்பது திருப்புகழ்

முற்றும் புதிய யாப்பமைதியும் சந்தக் குழிப்பும பொருந்திய மறுமலாச்சிக் கவிதை களாகிய திருப்புகழ்ப் பாடல்களை இறைவன் தன் தோளிலும் தாளிலும் விரும்பி அணிந் துள்ளான் அவை என்றும் புலராது யாணாநாள செல்லுகினும் நின்றலர்ந்து தேன பிவிறறும் நீர்மையவாம் திருப்புகழ்ப் பாடல்களைச் சந்தமிழ்ப் பன்னீர் என ஆசிரியரே கூறி மகிழ்கின்றார்

“பலபல பைம்பொற் பதக்க மாரமும்
அடிமைசொ லுஞ்சொற் றமிழ்ப்ப
னீரொடு
பரிமள மிஞ்சக் கடப்ப மாஸையும்
அணிவோனே
—திருப்புகழ்

“அரியதொர் தமிழ்கொ ளுரிமையொ
ட்டிதொழு தேகவி
மாலை யாக அடிமைதொ டுத்திடு
புனசொ லொன்று நிந்தி யாமற்
புனைந்தன
—புயவகுப்பு

“முடியவழி வழியடிமை யெனுமுரிமை
யடிமைமுழு
துலகறிய மழலைமொழி கொடுபாடும்
ஆசுகலி
முதலமொழி வனநிபுண மதுபமுக
ரிதமவுன
முகுளபரி மளநிகல கவிமாலை சூடுவதும்”
—சோபாத வகுப்பு

“சிறதைகவா விந்தைச் செழுமதுரச்
சந்தவகை
வந்த அருணகிரி வாகக்கெனும்—செந்
தமிழ்ப்
பன்னீர் கமழ்முருகன் பாதத் தணிந்
தேனிப்
புன்னீர்மை கொள்ளெருக்கம் பூ”
—திருமுருகன் வெண்பா மாலை

சந்த இனப் ஊற்று

தடையினறிச் சுரந்தது பொங்கித் ததும்பும்
சந்த இனப் ஊற்றுகத் திகழ்வன
அருணைப் புலவன் அருந்தமிழ்ப் பாடல்கள்

51

தமிழ்மா முருகனே சம்பந்தரானமை

செந்தமிழக கந்தனே எம்பந்தம் நீக்கும்
சம்பந்தராய அவதரித்தாரா எனும் கொள்கை
யுடையவா அருணகிரிநாதா இதனைத் திருப
புகழ்ப் பாடல்களுள் பரக்கக் காணலாம்

“அழுதுலகை வாழ்வித்த கவுணியா
குலாதித்த”

“பீலி வெந்தவ சோகு வெந்தமண
முகா நெஞ்சிடை
பீதி கொண்டிட வாது வென்றருள
முருகோனே”

“பஞ்சவ வீடுகனும் ஒன்றிடு தாபமோடு
பஞ்சற வாதுகூறு சமணமுகா
பண்பறு பீலியோடு வெங்கழு வேறவோது
பண்பித ஞான நீறு தருவோனே”

திருக்குறளைக் காட்டிலும் சிறந்தது ஞானசம்
பந்தா தேவாரம் என்று முதன் முறையாகத்
துணிந்து கூறியவா அருணகிரியாரா

“முப்பால செப்பிய கவிதையின்
மிககா ரத்தினை எழுதிவனத்தே
எற்றிய பெருமானே”

என்ற திருப்புகழ் அடிகள் சிந்திக்கத்தக்கன

மடல திறம்

தான காதலித்த பெண்ணை அடைய இய
லாத போது காதலன் பணை மடலாலான குதி
ரையில் ஊர்ந்து வந்து தன் காதலைப் பலாக்கும்
புலப்படுத்துவான் எனவும் அப்பொழுது
தனனற காதலிக்கப்பட்டவளது உருவத்தைப்
படத்தில் தீட்டி, நீறு பூசி, எலும்பும் எருக்க
மாலையும் அணிந்து வருவான் எனவும் அகப்
பொருள் நூல்களுள் கூறப்படுகின்றன வள்ளி
நாச்சியாரா பொருட்டுக் காளைக் குமரேசன்
மடனமா ஊர்ந்ததாக அருணகிரிநாதா சில
இடங்களில் கூறியுள்ளாரா

“மரகத மணிப்பணியின்
அணிதழை உடுத்தலவ
வனசரா கொடிச்சித்தனை
யாசிகும் யாசகனும்
மதனவிடு புட்பசர
படலமுடல் அத்தனையும்
மடலெழுதி நிறகுமதி
மோகத்த போதனனும்
—வேடிச்சி காவலன் வகுப்பு

ஆராத காதல வேடர் மட மகளாகிய
வள்ளியின் வடிவழகை மடலிடைத் தீட்டினான்
எம்பிரான்

“செண்ப காடவி யினுமித ணினுமுயா
சந்த னாடவி யினுமுறை குறமகள்
செம்பொன் நூபுர கமலமும் வளையணி
புதுவேயும்

இந்து வாளமுக வனசமும் மருகமத
குங்கு மாசல் யுளமும் மதுரித்
இந்த ளாமருத வசனமும் முறுவலும்
அபிராம்

இந்தர கோபமும் மரகத வடிவமும்
இந்தர சாபமும் இருகுழை யொடு
பொரும

இந்தர நீலமும் மடலிடை எழுதிய
பெருமானே”

இப்பாடலின் அழகே அழகு “குணத்திற
சிறந்த மகராசியாகிய குறத்திக் கிசைந்த
பெருமான அவள் வனப்பெழுத வந்த திறமோ”
அன்றி வடித்த நறுந்தேன் பெய்த மணி
வாக்கால் வள்ளியின் வனப்பைச் சொல் சித்திர
மாகத் தீட்டிய அருணகிரியின் வித்தகமோ”
இவற்றுள் எது சிறந்தது என எப்படிப் புகல்
வேன்” எனவும் கருத்தமைந்த

“மடலினிடை வள்ளி வனப்பெழுத வந்த
அடலவடிவேல அண்ணல் அருளோ—
வடித்தமிழில்
அத்திறத்தைத் தீட்டும அருணகிரி
வித்தகமோ
மெயத்திறத்தை யாதுபுகல் வேன்”

என்ற பாடல் மேற்காட்டிய திருப்புகழைப்
பன்னாறு முறை அனுபவித்துப் பாடி மகிழ்ந்
ததன் பயனாக எழுந்ததாம்

கந்தரநுபூதி சொன்ன எந்தை

அருணகிரிப் பெருமான கிளியுருவிலிருந்து
அருளிச் செய்த கந்தரநுபூதி விலைமதிப்பறிய
வொண்ணாத மாணிக்கமாகும்

“கந்தரநு பூதிபெற்றுக்
கந்தரநு பூதி சொன்ன
எந்தையருள் நாடி
இருக்குநாள் எந் நாளோ”

எனத் தாயுமானவரால் போற்றப் படுவது
ஆசைகூர் பத்தராகிய அருணகிரிநாதா

மனோபதமமான பூவை நடுவே வைத்து, அனபான நாரால், நாவாகிய கையால் சித்திரமாகக் கட்டி, ஞானவாசம் வீசிப் பிரகாசிகுமாறும் ஞானிகளின் புத்தியாகிய வண்டுகள் முரலுமாறும் ஐம்பத்தோர் அடசரங்களாகிய பூவைக் கொண்டு தொடுத்த இறைவன் தாளில் அணிந்த மாதருகா புஷ்ப மாலையே கந்தரநுபூதி எனப் பெரியோர் மந்திரத்தனமைவாய்ந்த அந்நூலை எண்ணற்றோர் நித்தமும் ஒதிப் பயன் பெற்று வருதல் கண்கூடு இந்நூல் காப்புச் செய்யுள் நீங்கலாக 51 செய்யுட்களைத் தன்னகத்தே கொண்டது

தமிழை முருகனுக்கே அர்ப்பணித்தல்

“தமிழ்பாடும், புலப்படும் கொடுத்தற்கும்
கருத்தின்கண் படக்கிடும்
புகழ்ச்சிகுண கருபைச் சித்தம் புரி
வாயே”

என முருகனிடம் புலமைப்பட்டம் வேண்டிப் பெற்ற அருணகிரியார் அப் புலமையை

அவனுக்கே அர்ப்பணித்தார் பொன்னும், பொருளும், புகழும், பதவியும் பெறுவதற்குத் தமிழை ஒரு கருவி யாகக் காமல் இறைவனைப் பாடவே விரும்பினார் இதனை

“மஞ்சுதவழ சாரல் அஞ்சயில் வேடா
மங்கைதனை வனமீதே

வந்தசர னூர் விந்தமது பாட
வண்டமிழ் வினோதம் அருளவாயே

“அருணதள பாதபதமம் அதுநிதமு
மேதுதிகக
அரியதமிழ் தானளித்த மயிலவீரா”

எனப் பனவாதி திருவாக்குகளால் உணரலாம்

கலவியும், அறிவும் வேலவா தாமே தரப் பெற்று நாமேல நடந்த நாவலராகிய ஸ்ரீ அருணகிரி சுவாமிகளின் தெய்வப் பாடல்திறத்தை நாமோ அறிய வல்லோம்? நாளும் அனபுன ஒதிப் பயன் பெறுவோமாக

ஸ்ரீ அருணகிரிநாதர் திருப்பள்ளி எழுச்சி

கவிஞர் தமிழர்கள்

வையகம் எங்கணும் பொயயிருள போனது
வாழத்திசை எங்கணும் கீழத்திசை யானது
செய்யகம் பீரம் செறிகடல வானெலாம்
சிறதிச சிதறின அநதிபபொன தேனெலாம்
மெய்யகம் ஆயநின் மெல்லடி யார்களும
மேவினா நினைடி மீதுறப பாராகொளும்
ஜய, கண டாயஇவ அனைததையும் நீயே
அண்ணலே, பள்ளி எழுந்தரு ளாயே'

உள்ளொளி ஊறி உயிரொளி பாயவும்
ஓடும் அகந்தைபோல ஊடிருள சாயவும்
வெள்ளொளிக காட்டில விரைந்தன புள்ளினம்
விண்பல கைஅவை கணபெறத துள்ளினம்
பள்ளி எழுச்சிக்குப் பாடடை வரிசெயும்
பதமோ டெழுத்தாய நிதமும் சரிசெயும்
அளளக குறையா அமுதமெந தாயே,
அததனே, பள்ளி எழுந்தரு ளாயே'

பட்டுமின கம்பளப பாயைச சுருட்டியே
பாயந்தமுற றத்திருள மாயை விரட்டியே
கொட்டப் பனிநீரக குறும்புள்ளி ஓடவே
கோடிமுத தானகதிர, கோலங்கள் போடவே
தொட்டது தொட்டுத தொடுத்தற வாடிககைத
தோரணம் கூட்டின மாந்தளிர் வேடிககை
எட்ட இருந்திவை ஏனஅறி யாயே?
இனியனே, பள்ளி எழுந்தரு ளாயே'

மனக்குழப் பம்போல மறிநதவிண் மீனகளும்
 மாறிப் பனிததுளி தூறிடத் தானகொளும்
 வனக்கொழும் புலநுனி வைரமுத தாரமாய
 வாங்கி அவறறைநீ தாங்குவை ஈரமாய,
 எனக்கொளும் ஆசைதான ஏங்கியே காததிடும்
 இதோகதிரா மறறென(று) எனப்பள்ளும் வாழத்திடும்,
 தனக்கிணை காணாத தனித திறலாயே,
 தமிழவள்ளால், பள்ளி எழுந்தரு ளாயே!

வாடைமேல தென்றல வடதென புலத்திலும்
 வரிசை கொணரும் தரிசு நிலத்திலும்
 கூடைமென பூமணம் கோவைக கரும்பினம்
 கூட்டின வாறுதாம மீட்டின சுரும்பினம்
 நாடக மாந்தா நளினங்கள் கற்கவே
 நாரியா நோமான களினங்கள் சொக்கவே
 ஓடையின ஓரம் ஒதுங்கும் காணாயே,
 உயந்தவா, பள்ளி எழுந்தரு ளாயே!

அந்தணா கைகளோ(டு) ஆம்பல குவிந்திடும்
 அண்டமும் செங்கதிரா விண்டு கவிந்திடும்
 செந்தணல சூரியன வந்தனன, மேலுமே
 செவவேள மயிலமிசை தந்ததற கோலமே
 தந்தன தான தனத்தன எனனுமாயத்
 தாள அலைக்கடல் பாளமும் மின்னுமாயக
 கந்தன லங்காரம் காணவா ராயே
 கவிமனனா, பள்ளி எழுந்தரு ளாயே!

கந்தனின் கோயில கதவு திறந்தது
 காவியக கோழியும் கூவிப் பறந்தது
 சந்தனத் தென்றலும் வந்திசை மோதிற்று
 சரவண பவனும் பொருளநயம் ஒதிற்று
 சிந்துநற பாடடும் செவியில ஒலித்தது
 செந்தாரன பாடலே வந(து)ஊரும் கெலித்தது
 அந்தண னே,இவ அனைத்துமகா ணாயே
 அருணனே, பள்ளி எழுந்தரு ளாயே!

காவடி யாய்க்குகன சேவடி கண்டனா
காவடி தூக்கிநின் பாவடி கொண்டனா
நாவடி மைப்பட்ட நாவலா யாவரும்
நானமுகன தானமுதல ஆகிய தேவரும்
சேவடி சேப்பச செறிநதுன தரிசனம்
செய்யவே நோநதனா உய்யும் பரிசுநம்
மேவடி யாக்கெலாம் மெய்ப்பொருள நீயே
மேதையே, பள்ளி எழுந்தரு ளாயே!

நககீரத தேனஉண்டு நலவண்டு பாடுது
ஞானசம பந்தமாயச சொலவண்டு கூடுது
மொயக்கச சிவந்தோன புராணம் முழங்குது
முத்தமிழ் நன்னெறி பததி வழங்குது
குக்குடம் பகழிக கூததும் கலக்குது
குருபரன பாட்டும் மரபைத் துலக்குது
தசகோராதம் மத்தியில் மிககரு ளாயே
தவத்தினாய், பள்ளி எழுந்தரு ளாயே!

அடிமுடி காணா அருணா சலத்தை
அளந்தவா யாரே? அதுபோல நலத்தின
படிமக கனித்தமிழ்ப பாகென ஓங்கினை
பகதித் திருப்புகழ் வாகெனத் தாங்கினை
மிடிமைஇல லைஇனி மெய்நின் அடியார்கள
வேறெது தெய்வமும் வேண்டிப் படியார்கள
கடிமணக கந்தா அநுபூதி நீயே,
காட்டவே பள்ளி எழுந்தரு ளாயே!

அருணகிரிநாதரின் பக்தியும் சமயக் கொள்கைகளும்

அருட்கவிமணி காமாட்சி தாஸா ரா சோமசுந்தரம் அய்யா, பி.ஏ., பி.எஸ்

அருணகிரிநாதா சுமார் 600 வருடங் களுக்கு முன் பிறந்தவா அவரை முருகன் ஆட்கொண்டு தனமீது புகழ் பாடுமபடி கடடனை யிட்டதை முன்னிட்டு, சுமார் 16000 திருப்புகழ்கள் பாடினா எனபா ஆனால் இது பற்றி ஆராய்ச்சி செய்காலஞ்சென்ற வசு செங்கல்வராய பிள்ளை பிரசுரத்திருக்கிற புத்தகத்தில் சுமார் 1304 திருப்புகழ்தான் உள்ளன அப புத்தகத்தின் திருப்புகழ் எண்கள்தாம் கீழே குறிப்பிட்டுள்ளவை அருணகிரியாரா திருப்புகழிலிருந்தும் அவா இயற்றிய கந்த ரலங்காரம், அநுபூதி, திருவகுப்பு, முதலிய இதர நூல்களிலிருந்தும் அவருடையவாழ்க்கை, பக்திநெறி, சமயநெறி, முதலியவைகளைப் பற்றி ஒருவாறு தெரிந்து கொள்ள இயலும்

தமிழ்நாட்டில், வடஆற்காடு ஜில்லாவில், யாகம், எக்கியங்குளிற சிறந்த முள்ளண் டிரம் என்னும் ஊரில் அந்தணா குலத்தில் சாமவேத கௌதம கோத்திரத்தில் ராஜ நாத கவி எனப்பவருக்கும் அபிராமி நாயகிக்கும் புதல்வராக, சோணதரா என்னும் நாமம் பெற்று அருணகிரியாரா விளங் கினா எனபா சிலா அவருடைய திருப் புகழ்களில் வடமொழிப் பதங்கள் சகசமாகவும் ஏராளமாகவும் வருவதிலிருந்தும், காயதரி, அஷ்டாட்சரம், சடாக்ஷரம், பஞ்சாஷ்ரம், ஆதிதயாய நம், என்ற பல மந்திரங்களைப் பற்றியும் தோத்திரங்களைப் பற்றியும் கூறுவதிலிருந்தும் இவா அந்தணா எனபது நன்கு விளங்குகின்றது இவா வாஸிப்ப பருவத்தில் சிறின்பத்தில மிகவும் ஈடுபட்டு, விலை மாதாக்களுடன் ஊடலிட்டு, வறுமையில் தவித்து, குட்ட முதலான பல நோய்களுக்கும் உள்ளாகி வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்றுத் திருவண்ணாமலையில் கோபு ரத்திலிருந்து விழுந்து உயிரை மாயத்துக் கொள்ள முயன்ற போது முருகன் இவரைச் 'சகமறியும்படி' ஆட்கொண்டான (331) ஆட்கொண்டு தனமீது புகழ் பாடுமபடிக் கூறி 'முத்தைத்தரு' என்ற அடியையும்

எடுத்துக் கொடுத்தான முருகன் உடனே அருள மடை திறந்ததெனச் சந்தத் திருப் புகழால் முருகனைப் பாடினா பல தலங் களிலுமுள்ள அவனைப் பாடினா, குன்று தோறும் குகனைப் பாடினா, மடங்களி லுள்ள கடம்பனைப் பாடினா, வீதியிலுள்ள வேலனைப் பாடினா, மாககத்துள்ள மயிலனைப் பாடினா, கோயிலிலுள்ள கும்ரனைப் பாடினா அநேக தலங்களில் முருகனின் விசேஷ தரிசனம் கண்டா முருகனின் நடன தரிசனம் சில தலங்களிற கண்டா திருவடி தீக்ஷையும் (550) நயன தீக்ஷையும் (731) பெற்றா உபதேசங்களும் பெற்றா மகா பாபியான தன்னையும் முருகன் ஆட்கொண்டானே என்று பல பாடல்களில் போற்றுகிறா பரததையா மோகத்தில் திளைத்த தனைப் பொறுத் தருளுமாறு முருகனைப் பிரார்த்திக்கிறா (1023) தான் வறுமைத் தீயினில் புழுவாயத் தவித்ததைக் (214,753) கூறுகிறா தான் குட்ட நோயுற்றதை (276) 'என யடைந்த குட்டம்' என்று கூறுகிறா அவா பாடிய திருப்புகழ்களில் பாதிக்கு மேல் சிறிநின்பதையும் மாதாக்கள சாகசம், வீலைகள், அங்க வாணனைகளையும் விரிவாகக் கூறி யிருப்பதைப் பாரததால் அவைகளில் மிகவும் அநுபவம் வாயந்தவன் தான் அவவாறு கூற இயலும் எனபது நன்கு விளங்கும் கடவுள் ஆட்கொண்டபின் புனாசனம்மே யாவதால் அருள பெற்ற பெரியார்களுடைய பூரீக் வாழ்க்கை எப்படி யிருந்த போதிலும் அதைப் பற்றிக் கவலைப்பட வசியமேயில்லை ஆண்டவனிடம் சரணடைந்தால் எப்படிப்பட்ட பாவியும் கடவுளால் ஆட்கொள்ளப் படுவான் எனபது அருணகிரியாரா சரித்திரத்திலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம்

அருணகிரியாரை முருகன் கனவில் தோன்றி ஆட்கொண்டான (910) இல் "கனவிலாள சுவாமி" என்கிறா திருவண்ணாமலையில் "சகமறியும்படியும் ஆட்கொண்டா (331)

உண்மையான தீவிர முருக பக்தர்களைத் தேவியும் வலிய வந்து ஆட்கொள்வாளா சென்ற 50 ஆண்டுகளில் அநேக முருக பக்தர்கள் தேவியின் பக்தர்களாக ஆனதை அடியேன் பார்த்திருக்கிறேன் அடியேன் சொந்த அனுபவமும் அதுவே 22ஆவது வயதில் அடியேனை முருகன் கனவில் ஆட்கொண்டான் அதுமுதல் தீவிர முருக பக்தனாகித் திருப்புகழை மந்திரமெனக் கருதிப் பாராயணம் செய்து வந்தேன் தேவி உட்பட மற்ற தெய்வங்களை மதிகளாமல் இருந்தேன். இது விருமபத தக்கதல்ல, சமரஸ் நன்னிலை பெற்று அடியேன் உய்ய வேண்டும் என்று முருகன் திருவுளம் கொண்டு தாயிடம் ஒரு வாரத்தை சொன்னது போல, 27ஆவது வயதில் தேவி ஸ்ரீகஞ்சி காமாட்சி ஒரிரவு கனவில் அடியேனை ஆட்கொண்டு தன்மீது பாடுமபடி ஆகளுபித்தாளா தமிழில் பாண்டித்தியமோ, கவிதா சத்தியோ இல்லாத அடியேன் எப்படிப் பாட முடியும்? சற் குருநாதா அருணகிரியாரைத் துதித்தேன் வாக்கும் வந்தது ஸ்ரீகாமாட்சி தேவி மீது சந்தத் திருப்புகழ்க்குப் பாடியேன் அகிலாண்ட நாயகி அருணகிரியாரை ஆட்கொண்டாள் எனபது (482, 608, 647) திருப்புகழ்களிலிருந்து நன்கு விளங்கும் தேவியைப் பற்றிப் பாடும் பொழுது அருணகிரியார் வாக்கு உன்னத் ஆவேச நிலையடைவதிலிருந்தும் தேவேந்திர சங்க வகுப்பில் முக்கால பாட்டு தேவிக்கும் கால பாட்டே முருகனுக்கும் பாடியிருப்பதிலிருந்தும் அருணகிரியார் முருக பக்தரா, தேவி பக்தரா என்று கூடச் சந்தேகிக்கத் தோன்றும்

அருணகிரியாருடைய பக்தி சமரஸ் நன்னிலை பெற்றது அவருக்கு முருகன் இஷ்ட தெய்வமென்றாலும் மற்ற எல்லாத் தெய்வங்களையும் வாயாரப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளாரா சுமார் 300 பாடல்களில் சிலவையும் 300 பாடல்களில் தேவியையும், 125 பாடல்களில் இராமனையும், அநேக பாடல்களில் கிருஷ்ணன், இலக்குமி, சரஸ்வதி, ஆஞ்சநேயா முதலிய தெய்வங்களையும் பாடியுள்ளாரா நிற்க, எல்லா முறையிலும் முருகனிடம் பக்தி செலுத்தி யுள்ளாரா முருகனைத் தாயாகவும், தந்தையாகவும், குழந்தையாகவும், நாயக நாயகி பாவத்திலும், மதுர பாவத்திலும், தாஸ் பாவத்திலும் தோழமையிலும் பாடியுள்ளாரா அடியார் பெருமையை மிகவாகக் கூறியுள்ளாரா அடியார் வணக்கமும், அடியார் சங்கத்தின் அவசியத்தையும், அடியார் மனஞ் சலிக்கும் செயல்கள் செய்யக் கூடாதென்பதையும்,

சிறந்த அடியார் வாழ்கின்ற ஊர் சென்று முருகன் அருள் புரிவான் எனப்பதையும், அடியாரைத் தேடித் தேவேந்திர சங்கமே வந்து வணங்கும் என்றும் கூறியுள்ளாரா 'நெறியிலாகக் கருள் இலலை' எனப்பதே வற்புறுத்தும்படி 'தடுங்கோள் மனத்தை' என்று வரும் கந்தரலங்காரத்தில் ஒழுக கத்துடனிருந்தால் முருகனருள் தானே வரும் என்கிறார் முருகனருளைப் பெறச் சலபமான வழி, அருணகிரியார் திருப்புகழைப் பாராயணம் செய்தலே யாகும் திருப்புகழ் சகல பயங்களையும் நீக்கும் சகல வித இடங்கள், கலிகள், பிணிகள், பகைகளையும் போக்கும் இகபர சௌபாக்கியம் தரும் கடைசியாகப் பரஞான வீட்டினையும் ஈயவல்லது திருப்புகழ் மந்திரமே யாகும் ஆகையால் வேத மந்திரங்கள் போல சந்தத்துடனும் சொற் பிழை இல்லாமலும் பாடவேண்டும் சென்ற ஐம்பது வருடங்களாக அடியேன் அநேகத் திருப்புகழ்ச் சங்கங்கள் நிறுவி யுள்ளேன் அநேகத் திருப்புகழ்ச் சங்கங்களில் திருப்புகழ் பாடுவதையும் கேட்டிருக்கிறேன் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு சத பக்தர்கள் சங்கீதத் துக்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்து, சந்தத்தைக் கவனிக்காமலும் சந்தம் பிறழவும் பாடுகிறார்கள் இது மிகவும் வருந்தத் தக்கதே யாகும்

அருள் பெற்றாரா அனைத்தும் பெற்றாரா ஆவா அவர்களுக்கு அநேக விதமான சக்திகள் உண்டாகும் சிலருக்குக் கவிதா சக்தியோடு நின்றுவிடும், சிலருக்கு யோக சித்தியோடு நின்று விடும், சிலருக்குச் சில அற்ப சித்திகளோடு நின்று விடும் ஞான சித்தி வெகு சிலருக்குத்தான் உண்டாகும் பூரண அருள் பெற்றருக்கு அநேக விதத்தைகள் தானே வரும் அருணகிரியாருக்கு "அறிவுமறி தத்துவமும் அபரிமித விதைகளும்" இமைப் பொழுதில் முருகன் தந்தான் என்கிறார், வேடிச்சிக் காவலன் வகுப்பில் அருணகிரியார் சகல சாஸ்திரத்திலும் நிபுணர், பெரிய சங்கீத விதவான், அநேக தாள வகைகள் அறிந்தவா, முதன் முதலில் பலவித சந்தங்கள் பற்றிப் பாடல்கள் பாடியவா இவரே, சந்தக் கலியில் இவரை மிஞ்சியவா இலலை "வாக்கிற கருணகிரி" என்று தாயு மாறா கூறியது போல, வாக்கில் இவரை மிஞ்சியவா இலலை, எல்லாவித யோகமும் பயின்றவா, எல்லாச் சமய நூல்களையும் கற்றறிந்தவா, வேதப் பொருள்களையும் உபநிடத ரகசியங்களையும் நன்கறிந்தவா

அருணகிரியாரின் சமயக் கொள்கைகளை ஆராய்வோம் இவருக்குச் சமய வாத்தங்களும்

சச்சரவுகளும் பி.டி.ப்.ப.தி.ல.லை (174, 247, 249, 264, 318, 456, 674, 945, 960, 1033) இவா பல சமயங்களிலுமிருந்து அலசிப் பாராததவா, பலவகை யோகங் களையும் பயின்று பாராததவா, சைவ சித்தாந்தமே சிறந்ததென்று சில காலம் கருதியிருக்கிறா பிறகு சரியை, கிரியை, யோகத்தில் மயங்கி விடாத ஞானம் தர வேணும் என்று பிரார்த்திக்கிறா (911) குமார தேவா அருளிச் செய்த சுதத சாதகத்திலும் சிலகாலம் ஈடுபட்டிருந்தா எனபது (179) ‘‘ஓமங்கி யுருவமாகி’’, (210) ‘‘இந்தச் சடமுட னுயிரிநிலை பெற’’, (634) இ னி யு ட ல வி டு க மு டி யா து’’, எனபனவற்றிலிருந்து ஊ கி க க இயலும் வேதாந்தத்தில் அததுவிதக் கொள்கையில் ஈடுபட்டு ஆதம் ஞானமே பெரிதென்றும் சில காலம் கொண்டுள்ளாரா போலும் அட்டாங்க யோக சித்திகள் வேண்டு மென்றும் சில பாடல்களிற வேண்டி யுள்ளாரா எல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்தபின் பகதியே சிறந்த மாரகம் என்று கண்டு ‘‘காட்டிற் குறத்தி பிரான பதத்தே கருத்தைப் புகட்டின வீட்டிற் புத்தல மிக எளிதே — யோகிகளே’’ என்று கந்தரலங் காரத்திற கூறியுள்ளாரா

பகதி எ ப ப டி ச சி ற ந த தெ ன று பாபப்போம் மனோ தத்துவத்திற குடபட்ட வனுக்கு ‘மனிதன்’ என்று பெயர் மனோ தத்துவத்தை முற்றுங் கடந்து ஆதமாவிலேயே லயி க க வ ல ல வ ன் கோடியில் ஒருவன் அப்படி லயிக்க வல்லவனும் உலக விவகாரங் களில் ஈடு படுகையில் மனோ தத்துவத்திற குடபடுகிறான் மனோ தத்துவம் உள்ளவரை மனிதனுக்கு மனக்கவலை யுண்டு மனக்கவலை

எப்படித் தீரும்? ‘‘தனக்குவமை யில்லாதான் தாளசோந்ததாக கலலால் மனக்கவலை மாற்ற லரிது’’ எனகிறா திருவள்ளுவர் ஆதலால், ஏதாவது ஒரு தெய்வத்திடத்தில் தீவிர பகதி செலுத்த வேண்டியது மனிதனுக்கு அவசியமாகிறது யோகிகளும், ஞானிகளும் கூட உலகில் விவகரிக்கும் பொழுது மனக் கவலையால் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் மாயா வாத அதவைத்ததை ஆதி சங்கரா நிலை நாட்டினா இக்கொள்கையே சிறந்ததெனச் சில ‘வறட்டு’ வேதாந்திகள் பகதியை இகழ்ந்து பேசுவதைக் கேட்டிருக்கிறேன் இவர்கள் குருவுக்கு மிஞ்சின சீடர்கள் போலும் ஆதி சங்கரரே இறுதியில் பகதிதான் சிறந்ததெனக் கண்டு ‘சௌந்தாய லகரி’, ‘பஜ கோவிந்தம்’, ‘சுபரமணிய புஜங்கம்’ முதலிய பகதி நூல்களை இயற்றி யுள்ளாரா அவ்வாறே அருணகிரிநாதரும் பல சமயங் களிலும் புகுந்து, பலவித யோகங்களை யும் பயின்று விட்டு, பகதியே முகதி தரும் என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டாரா

ஆகையால், நாழும் இகபர சௌபாக கியம் பெற முருகனிடம் நிஷ்காமிய பகதி செலுத்த வேண்டும் அருணகிரியாரின் அருள் வாகக்காகிய திரு ப புகழைப் பாடவேண்டும் அருள் பெற்றருடைய பாடல்களைப் பாடினால்தான் அருள் வரும் ஏனையோர் பாடல்கள் இலக்கிய இலக கணங்களிற சிறந்திருப்பினும் அவை அருள் பயக்க மாட்டா அருள் பெற்றாரா பாடல்களில் ஒவ்வொரு சொல்லிலும் அருள் திளைத்து நிற்கும் ஆகையால் எல்லோரும் அருணகிரியார் திரு ப புகழைச் சந்தம் பிறழாமல் ஒழுக்கத்துடன் பாடி முருகன் திருவருளைப் பெறுவோமாக

அருணகிரிநாத சுவாமிகள்

தவத்திரு தி சே முருகதாச சுவாமிகள் அவர்கள், திருவாமாதூர் கௌமார மடாயம்

முருகப் பெருமானைத் தனது தூலக கண்களாற் கண்டவா அருணகிரி நாதா “அதல சேடனூராட்” என்ற திருப்புகழ் சான்றாகும் அதன் முன்பு கோபுர மீதேறிக் குதித்தபோது முருகப் பெருமான தோன்றிக் காத்தனா, எனபதாலும் அறியலாம் அதுமட்டுமல்ல, “செங்கே ழுடுத்த சின்னடி வேலும்” என்ற அலங்காரப் பாடலில், “எங்கே நினைப்பினும் அங்கேனே முன்வந் தெதிராநிற்பனே” எனபதும் தெளிவு படுததும்

அருணகிரி நாதரைப் பற்றிப் பாடிய புலவா பலா அவர்களில் தாயுமான சுவாமிகள் மிகச் சிறந்தவராவா “ஐயா அருணகிரி அப்பா உண்பபோல, மெய்யாக ஓசொல விளம்பினா யா”” என்றும், “கந்தரனு பூதி பெற்றுக கந்தாஅநு பூதிசொன்ன, எந்தை அருள நாடி இருக்குமநாள எந்நாளோ”” “சுமமா இருக்கச் சுகமசுகம என்று சுருதி எலாம் அமமா நிரந்தரம் சொல்லிடக் கேட்கும்” எனவும் நினைவு கூர்ந்து பாராட்டு கின்றமை காணலாம் “சுமமா இரு சொல்லற என்னலுமே, அமமா பொருள ஒன்றும் அறிந் திலனே” எனபது, அருணகிரி நாத சுவாமி களின் அநுபூதிப் பாடலாகும்

கந்தரலங்காரத்தில் “காட்டிற குறத்தி பிரான பத்ததே கருத்தைப் புகட்டில, வீட்டிற புகுதல மிக எளிது” முருகப் பெருமானது திருவடிகளில் நமமுடைய மனத்தை நிறுத்தினால் எளிதான முத்தியாகிய வீடு பேறு கிடைக்கும் என்றும், “துருத்தி எனுமபடி கும்பித்து வாயுவைச் சுற்றி முறித்து, அருத்தி உடம்பை ஒறுக்கில் என ஆம்” சிவயோகம் என்னும் குருத்தை உணர்ந்து முகம் ஆறுடைக் குரு நாதன் சொன்ன, கருத்தை மனத்திலிருத்தும் கண்டா முத்தி கைகண்டதே” எனவும் கூறி யுள்ளனா

வாகியாகிய மூச்சுக் காற்றை ரேசக், பூரக், கும்பகம், செய்வதால், மன அடக்கம் பெறலாம் என்று ஹடயோக் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன அருணகிரி நாத சுவாமிகளோ, இயல்பாக ஓடும் மூச்சை வலிந்து நிறுத்ததல்

சிரமம் என்றும், முருக நாமத்தைச் செபித்தல், தியானம் செய்தல், ஆகிய இவ்வழிகளில் மனத்தை நிலைபெற்ச செய்தல் எளிது என்றும், கூறியுள்ளனா

முருகப் பெருமானை முழுமுதற் பொருளாகக் கொண்டுள்ளவா அருணகிரி நாதா ஆகவே முருகனைப் “பெம்மான முருகன் பிறவான இறவான” என்று கூறி யுள்ளனா அவரே, “கருவினுரு வாகி வந்தி” என்ற திருப்புகழில், “உபயகுல தீபதூங்க, விருதுகவி ராஜசிங்க, முறைபுகலி யூரிலன்று-வருவோனே” என்றா இவைஒன்றுக்கொன்று முரண்படுகிறதேனில், அவ்வாறன்று, முருகன் பரம் பொருளாதான் வினாயில் நீங்கி விளங்கி ய அறிவின முதலவன் ஆதலின், பிறப்பேது - இறப்பேது ஆயின, புகலியூரில் வந்தது யா? எப்படி? புலவா புராணம் பாடிய தண்டபாணி சுவா மிகள் இதற்கு விளக்கம் தருகிறா “திருக் கயிலாய மலையின்கண் இருந்த முனிவா ஒரு வரை, புகலியூரில் சிவபாத இருதயரது தல நிலைக்கிரங்கி மகவாக உதவினா எனபதாலும் முருகன் கலையில் ஒன்று அம்முனிவரிடம் அமைந்து திருஞான சம்பந்தராக அவதரித் தா”” எனபதாலும் அறியலாம் இப்படிப் பல கருத்துகள் திருப்புகழ்ப் பாடல்களில் உள்ளன

திருஞான சம்பந்தரிடத்து மிகக் அன்பு டையவா அருணகிரிநாதா அவா போலத் தமிழ்ப் பாடல்கள் தாமும் பாட வேண்டும் என்று முருகனிடம் வேண்டுகிறா

புவியதனிற பரபுவான
புகலியிலவித் தகாபோல

அமுதகவித் தொகைபாட
அடிமைதனக் கருளவாயே

என்ற திருப்புகழால் அறியலாம் திருத்தணி முருகனிடம், திருச்செங்கோட்டு வேலவனிடம், செந்திலாண்டவரிடம், பல பல பாடல்களால் வேண்டிக் கொள்கிறா தனக்கு அருள செய்ய வேண்டுமென்று சில பாடல்களும் தனக்குத் திருவருட் செல்வமாகிய அநுபூதியை

அருளியதைப் பாராட்டிச் சில பாடல்களும் பாடியுள்ளாரா

மக்கட்கு வேண்டிய அறவுரையாகப் பாடிய பாடல்கள் பல செலவத்தைச் சேர்த்து வைத்துக் கொண்டு தருமம் எதுவும் செய்யாது இருக்கும் லோபிகளைப் பார்த்துச் சொல்லிய பாடல்களும் உள்ளன, - கந்தரலங்காரத்தில் “கோழிக் கொடியன்”, “மலையாறு கூறெழ” எனபன போன்ற பாடல்களை நோக்குக யாககை நிலையாமை பற்றியும், செலவ நிலையாமை பற்றியும் பல பாடல்கள் பாடியுள்ளாரா திருப்புகழ் பாடல்களிலும், வகுப்புகளிலும் சந்தத்துக் கேற்ப மிக மிக அழகாக வட மொழிச் சொற்களும் சேர்த்து இடி இடிப்பது போன்ற கம்பீரமான தொனியுடன் பாடியிருப்பது முருகனது திருவருளால் வாககு

வல்லமைபெற்றுள்ளாரா சுவாமிகள் எனபதைக் காட்டுகிறது

இப்படிப்பட்ட அருணகிரி நாத சுவாமிகளது பாடல்களை நாம் எழுததுப் பிழையிலலாமல் அனபுடன் பாடி முருகப் பெருமானை வணங்கினால் எல்லா நலங்களும் அடையலாம்

“அழித்துப் பிறக்கவொட டாஅயில வேலன் கவியைஅனபால்

எழுததுப் பிழையறக் கற்கினறினீர்”

எனச் சுவாமிகளே அருளி யிருப்பதால், அவரு டைய பாடல்களைப் பிழையறக் கற்று மனப் பாடம் செய்து கொண்டு தினமும் முருகப் பெருமானது சந்நிதியில் பாடி வழிபட்டு எல்லா இகபர ட்சுன்பாக்கியங்களும் அடைவோமாக

குரு பாதமே கதி

அருணகிரிநாத சுவாமிகள் அஷ்டகம்

இயற்றியவா

காலம் சென்ற கோவை கவியரசு வித்துவான் கு நேச கவுண்டர் B O L அவர்கள்

இராகம் - கலயாணி

தாளம் - ஜம்பை

பலலவி

நிருத்தமயில் விருத்தமவிரித தருளவோயநம் -
[நெடு
வேலவிருத்தம் ஆதரத்திற புகலவோயநம்
நிருத்தமிகு வகுப்புநிறை வகுத்தோயநம் - சிவ
சேயகருணை மேயமிகு தூயோயநம்
(திரு) 5

திருவருண கிரிநாத நமோநம்
சிவசமய குருநாத நமோநம்

(திரு)

அநுபலலவி

சுருதிமுடி யடிநடுவும் உரைபரம் பிரமமென
முருகனடி யிணைமலரே பரவுமுனி வரஎமது
(திரு)

தேவதரு மலாகொணாத கினியேநம் -
[முருகன்
சேவடியின் நீழலமா தேவேநம்
பாவலாகன நாவிலமா பவனேநம் - பசு
பாசமற வீசுடாப பருதீநம்
(திரு) 6

சரணம்

கருணைபொழி திருவுருவ நமோநம் - மலா
கமலமுக அருளநயன் நமோநம்
தெருளுமடி யவாமுதலவ நமோநம் - பர
சிவகுமரன் அருளுத்தி நமோநம்
(திரு) 1

வெஞ்சமணன் நெஞ்சரவுக கிட்யேநம் - பரபுட
வேந்தனுக்குஞ் சேந்தனைக்காட டியவா
[நம்
அஞ்சலென எங்கனையாள் அரசேநம் - திரு
ஆறெழுத்தும் ஊறுமனத தழுதேநம்
(திரு) 7

கந்தாதிரு அந்தாதி தந்தாயநம் - எழிற
கந்தரலங் காரமநுவல கலியேநம்
கந்தரனு பூதிசொரி கனியேநம் - அருட
கந்தாபத விந்தமணி முடியோயநம்
(திரு) 2-

திருமுருகன் நடனதெரி சனையாயநம் - அவன
திருவுளத்துக கினியபணி புரிவோயநம்
உருகியுன தடிதொழுதும் நமோநம் - என
உரைபனுவல இதுகொடருள் புரிவோய
[நம்
(திரு) 8

அறிவையறி வதுபொருளென றவனேநம்-போ
அறிஞாகுலம் வழிபடுமவிற பனனேநம்
அறிவரிய பொருளினனு பவனேநம் - முது
அறிஞாமன மலாவிளிபாஸ கரனேநம்
(திரு) 3

கடைக்காப்பு

முநதுதமிழ்ச சந்தமபதி னுரையிரம் - திரு
முருகனுளம் மகிழ்மொழி பவனேநம்
செந்திலையு ணாநதுணாநது தொழுவோயநம்
[சிவ

அருணகிரி முனிவாதுதி யிருநானகிவை -
[சொல்லும
அனபரடிப பொடியணி நேசனறனைக
குருவெனவந தருளியிருள் மலமாசுதீராத -
[தவன
குடிமுழுதும் அடிமைகொளசற குருவே
[நம்
(திரு) 9

சுந்தனையில் எனறுமமிழ பவனேநம்
(திரு) 4

அருணகிரிநாதர் அனுபவம்

பேராசிரியர் வே. சிவசுப்பிரமணியன், தமிழகக்கூலூர், மயிலம்

சின்னஞ்சிறு குழந்தை ஐம்பொறிகளால நுகரும் சுவைசனை ஒவ்வொன்றாக அறிந்துகொள்கிறது என்ற வளரத் தன்னைச்சுற்றி உள்ள உலகத்தையும் அங்கு தன்னைச்சுற்றி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் உயிரகளையும் அவ்வுயிரகளின் உள்ளங்களையும் அறிந்துகொள்கிறது மேலும் வளர்ச்சி முதிர்கிறது அவ்வுயிரகளின் உள்ளே உறையும் இறைத் தன்மையை, எங்குமாய், எல்லாமாய்ப் பரந்தது கிடக்கின்ற அப்பரம் பொருளின் அறிந்து அதனை அடைய, அதுவாய் ஆக, அதனோடு இணையத் துடிக்கிறது இதுவே உயிரகளின் அறிவு நிலையில் ஏற்படும் பரிணாம வளர்ச்சி

எவ்வளவு வயதும் அறிவும் முதிர்ந்தாலும் ஐம்பொறிச்சுவை அளவிலே நிற்பவர்கள் குழந்தைகளே குழந்தையாயிருந்தாலும் முன்னேப் பிறவிப் பெருநலத்தால் ஞானச் செல்வத்தில் முழுகித் திளைக்கும்வா முததோரினும் முததோர் ஆவா சமய இலக்கிய உலகில் பயனிலுமூப்பின பலசான்றோர்களைச் சந்திக்கின்ற நாம், மறுபக்கத்தில் பிறந்தபொழுதே துறந்து புளிய மரப்பொந்தில் இருந்து ஞான வாய்மொழித் தந்த நம்மாழ்வாரையும், மூன்றாண்டுகுழந்தையாக இருந்து மெய்ஞ்ஞானப் பால் உண்டு வேதங்கிடந்து தடுமாறும் பெருமானைக் “கனவன இவன்” என்று சுட்டிக் காட்டவல்ல திருநெறிய த மி ழ த ந த ஞானசம்பந்தப் பெருமானையும் காண்கின்றோமன்றோ!

அப் பெருமக்களின் வழியில் அவர்கள் தந்த ஞானப்பொக்கிஷத்தை நன்கு பாதுகாத்து மேலும் அதனை வளர்த்த பெருமையில், காலக் கணக்கில் அறுநூற்றாண்டு நிரம்பி நிற்கின்ற, ஆறு பெருநூல்களை அருளிய, அறுமுகப் பெருமான திருவருள் வாரியை அனைவாக்கும் வழங்கிய அருணகிரிநாதப் பெருமான முன்னிற்பவா ஆவா

கந்தவேள கழலிணைகளைப் பற்றி அந்தமில் விட்டினை அணுகித் தாம்பெற்ற பெருநலம் இதுவேன வையகம் அறியச் சொன்னவா அருணகிரிநாதர் அதனால் அவரை அநுபூதிச் செல்வா என்பா மற்ற பெரியவர்கள் எல்லாம் அநுபூதிமான்கள் ஆயினும், தாம் அநுபவித்ததோடு நின்றார்களே அன்றிப் பிறருக்கு அவ்வநுபவம் இத்தகையது, இவ்வாறிருந்தது என்று எட்டியும் சுட்டியும் கூறுது

சென்றனா அருணகிரியாரோ தாம் பெற்ற பேற்றின் பலவேறு நிலை அநுபவத்தினையும் ஞானபண்டாரமாகிய தம் நூல்களில் சேமித்து வைத்துள்ளாரா அதனால், அவர் அநுபூதிச் செல்வா ஆவா

முருகப் பெருமான திருவருள் அநுபவம் கைவரப் பெற்ற திருப்போரூர் சிதம்பர சுவாமிகள்,

“அருணகிரி நாதன் அநுபவமநா யேற்குக் கருணைபொழி போரூரா காட்டு”

என்று கூறுவா தாயுமானவரோ,

“கந்தாஅநு பூதிபெற்றுக் கந்தாஅநு பூதி [சொன்ன எந்தைஅருள் நாடி இருக்கும்நாள் எந்நாளோ”

என்று எந்நாட்கண்ணியில் அருணகிரியாரைத் தமது ஞானத்தந்தையாகவே குறிப்பிடுவா

ஞான அநுபூதிமான்களாகிய இப் பெருமக்கள் இருவரும் தமது உள்ளங் கவாந்தெழுந்தோங்கி நிற்கும் அருணகிரிநாதரது அநுபவ ஞானத்தில் திளைத்துத் தம்மை மறந்து பரவச்மாகித் தமது ஆசாரியஸ்தானத்தில் வைத்துப் பேசுவார்களாயின ஆண்டவனைக் கண்டு காட்டுவதில் அவரன்றி வேறு யார் நெருக்கமான வழிகாட்டியாக இயலும்?

அருணகிரிநாதர் அநுபவத்தை இருவகையாகப் பிரித்துக்காணலாம், புறஅநுபவம் அக அநுபவம் என்று உலகியலுக்குப் பயன்படுகின்ற வகையில் அருணகிரியார் பாசுரங்களிலிருந்து ஒருபுற அநுபவத்தை மட்டும் இங்கு ஆராயவது ஏற்புடையது

பற்று விரிய விரியச் சிறுமைகள் வேறுபாடுகள் நீங்கும் பற்று சிறுக்க சிறுக்க வேறுபாடுகள் மிகும் வேறுபாடுகள் மிகுதியாக ஆக அதனால் போட்டி, பொருமை, பூசல் முதலிய மின் விளைவுகளும் மிகுதியாகும் சாதிப்பற்றுடைய வன் நாட்டுப்பற்றுடையவனாக மாறுகிறபோது தன் நாட்டில் உள்ள எல்லாச் சாதியாரையும் ஒன்றாக மதிகத்த தொடங்குவான் மொழிப் பற்று உண்டாகின்றபொழுது தன்னாடு கடந்து அயலநாட்டில் உள்ளவா தன்மொழியைப் பேசுவார்களாயின அவர்களிடமும் அன்பு செலுத்துவான் மொழிப்பற்று உடையவன் சமயப்பற்று உடையவனாக ஆனால், எம்மொழி

பேசுகின்ற எந்நாட்டினரும் தன் சமயத்தின் ராக அ வா க ளி ட த தி லு ம அனபு செலுத்துகிறான் அதுவே இறைப்பற்றாக மலா கிறபொழுது சமய சம்பிரதாயம், சடங்குகள் முதலிய எல்லாத் தீகைகளினின்றும் விடுபட்டு உயிர்கள் எல்லாவற்றிடமும் இறைத்தன்மையைக் கண்டு அனபு செலுத்துகிறான் சாதி பிறப்போடும், நாடு இடத்தோடும், மொழி பேசும் மக்களோடும், சமயம் உயிரோடும், தெய்வம் உணாவோடும் தொடர்புடையன உணாவோடு கலந்தவனாகுச் சாதி, நாடு, மொழி, சமயம் ஆகிய வேறுபாடுகளினால் உண்டாகின்ற வேற்றுமை உணர்வுகள் அடியோடு போய்விடுகின்றன

இறைப்பற்றில் முதிர்ந்த அருணகிரிநாதப் பெருமான பாசுரங்களில் சாதியைப் பற்றிய பேச்சு வராது, நாட்டைப் பற்றிய பேச்சு வராது, மொழியைப் பற்றிய பேச்சு வராது இந்த இடத்தில் ஒன்று சிந்திக்கவேண்டும் “செந்தமிழால் பகா ஆரவம் ஈ” என்று அருணகிரியார் கேட்கிறார் அது மொழிப்பற்றில்லையா? என்று கேட்கத்தோன்றுமே “செந்தமிழால் பகா ஆரவம்” என்று அருணகிரியார் சொன்னா உண்மைதான் ஆனால், அவா தம் திருவாயில் அறுமுகன் அருளால் மலாந்தன் எல்லாம் செந்தமிழாகக் கொண்டாரேயன்றி, இன்று அறுத்துப் பிரித்து மொழி ஆராய்ச்சி பண்ணுகிறவர்களையோல் செந்தமிழையும் கொலைசெய்து தனித்தமிழாக ஆக்கிக்கொள்ள வில்லை என்பதனையும் நாம் அறிதலவேண்டும் அந்தப் பாடலின் பின் பகுதியிலேயே “பணி பாச சங்கராம் பணம்குட, நிகராட்சம் படசு பட்சிதுரங்க நிருபகும்ரா, குகராட்சு படசு விட்சோப தீர குணதுங்கனே” என்று கூறு யிருப்பதைப் பார்த்து இதுவா தமிழ் என்று வியக்கத் தோன்றுகிறதல்லவா! அதனால்தான் தமிழிலே எழுதிய திருப்புகழை, “பூவ பசுமீ உத்திர தட்சிண திகுள பகதாசு அறபுதம் என ஒதும்” திருப்புகழ் என்று உலக முழுதும் உள்ள பகதாசு அனைவரும் கொண்டாடும் பாடல் என்றா சமயப்பற்றும் அவருக்குத் தடையாக இல்லை தேவியும், திருமாலும், சிவனும், கணபதியும் ஞானப் பேரொளியும் எல்லாம் முருகனுக்கொப்ப அவா பாசுரங்களில் நடையாடுகின்ற காட்சியைக் காணலாம் தெய்வமணம் வீசுகின்ற, முருகப் பெருமானது “மணம் நறு சிறி” தலைமேற் சூடிய பெருமானாகிய அவா உலகியலிற் காணப் படுமபுற வேறுபாடுகள் அனைத்திற்கும் எட்டாத உயர்நிலை அடைந்த ஞான சூரியனாகக் காட்சி அளிப்பதில் வியப்பில்லை அவா அடைந்த அக அநுபவத்தினும் இந்தப் புற அநுபவம் நமக்கெல்லாம் வழிகாட்டியாகும் தன்மை

யுடையது இன்று துறவு வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டுள்ள சமயத்துறையினையாதலவாகையுமீ விடாது ஆட்டுகின்ற சாதியும், நாடும், மொழியும், சம்பிரதாயங்களும் கூட தெய்வ உணர்வு மேலோங்கிய நிலையில் ஒளியினமுன் இருள்போல நிலலாது நீங்கும் நீங்கவேண்டும் என்று அவாக்காட்டும் அநுபவப் படிப்பினை சிந்திக்கவேண்டிய சுவையான ஒன்று

அருணகிரிநாதரது அக அநுபவமாகிய திருவருளநுபவத்தை முற்றக் காட்டுதற்கு இக் கட்டுரை இடம் தராது ஆயினும், ஒன்றிரண்டு இடங்களைத் தொட்டு உணரும் வகையில் கூறுவோம் “சிறப்பென்னும் செம்பொருள்”, “சாாபு” என்று அதனைப் பெயரிட்டழைத்து, அது “மற்றிண்டு வாரா நெறி” என்று அடையாளம் காட்டி, அது “இருள்நீங்கி இனபம் பயக்கும்” என்று பயன் கூறி மெய்யுணராதல அதிகாரத்தில் மிகச் சுருக்கமாகச் சொன்னா திருவள்ளுவர் சாத்திரக்காரராகளோ,

“எவ்வா நிருந்ததென நெவ்வண்ணம் [சொல்லுகேன அவ்வா நிருந்தது அது”

என்று சொல்லாமல் சொல்லி நிறைவெய்தினார்கள்

அப் பெரு நிலைக்கு அருணகிரியார் வைத்தழைத்த பெயர்களை யெல்லாம் சோதத்துப் பாராததாலே மெய்ப்பொருள் இயல்பு நன்கு விளங்கும் “மூலம் எனும் சிவயோக பதம்” (திருப்புகழ் 808) “ஞானசிவ மானபதம்” (560), “சிவாபதம்” (654), “ஞானசதாசிவ அனபு” (653), “சிவஞான சித்தி” (556) என்று கூறுகின்ற பெயர் வகைகளினால் அப் பரம் பதத்துக்கு ஞானம், யோகம், அனபு ஆகியவற்றோடு உள்ள தொடர்பும் அதுதான் எல்லாவற்றிற்கும் மூலம் என்பதும், அதனைப் பெற்றால் எல்லாம் பெற்றலாகும் (சித்தி) என்பதும், அதுவே சிவ நிலையாகிய முடி நிலை என்பதும் விளங்கும்

மேலும், “மங்கா நற்பொருள்” (867) “முழுதும் அல்லாப் பொருள்” (996), என்று செம்பொருள் என்று குறள் பேசுவது போலப் “பொருள்” என்றே சொன்னா உலகப் பொருள் எதுவும் அல்லாத பொருள் என்று அதனைச் சுட்டிக் காட்டினா அப் பொருளை அடைதலால் வரும் முதல் நிலை “சுமமா இரு சொல அற” என்னும் நிலையாகும் இதனைத் தாயுமானரும், “ஐயா அருணகிரி அப்பா அனைப்போல, மெய்யாக ஓர்சொல விளம் பினாயா” என்று குறிப்பிட்டது காணக் சுமமா இருத்தலாகிய மிகப் பெரிய தத்துவத்தை “இருந்தபடி இருங்கோள்” என்றதும் காணக் “மவுனமும் அருளவாய” (562) “மவுன சிவசு சலதி” (564) என்று

வருகின்ற இடங்களில் மவுனமேசாதனமாகவும், அதுவே சாததியமாகவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமை அறிக மவுனமாயிருத்தலால், மனோலயம் உண்டாகும் அது தன்னில தானாய்வினாயும் இனப்பதிற்கு வித்து எனப்பதனை, "மவுன பஞ்சர மனோலய சுகம்" (1218) எனனும் தொடர் அறிவிக்கிறது இதன் பொருள் மவுனமாகிய கூட்டுக்குள் இருந்து மனம் ஒன்றித்து அடையும் சுகம் எனப்பதாகும் இச்சுகமே "ஒரு மவுன பரமசுக சுததப் பெரும் பதம்" (1180) என்று கூறுவதனால் பரம சுகமாய் பரமபதம் இதுவன்றி வேறன்று என்பது காட்டப் பெற்றது

அப் பரம நிலையில் சீவனும் சிவனும் ஒன்றாகுமோ, வேறாகுமோ என்று கேட்பவர்களுக்கு விளக்கமாக, "சீவன ஒன்றான பரமாதத் தெரிசனை" (398) என்று பெயர் கொடுத்ததார் "பரமாதத் தெரிசனை" என்றால் மேலான மெய்ப்பொருள் காட்சி என்பது பொருள் பொய்ப்பொருள் காட்சியாகிய மிததையில் சீவனும் சிவனும் வேறானோர் போல ஆகாது பரமாதத் தெரிசனையில் சீவனும் சிவனும் ஒன்றாகிறது என்று கூறி, இதுவே, "வேதாந்த தீபம்" (1160) என்று முடிவு கட்டினார்

இவ் வேதாந்த தீப விளக்கமே "மயிலாடு சுதத வெளி" (655) என்று கூறி, இதுவே எம்பெருமானாகிய முருகனது "திருப்பொற பாதத்தநுபூதி" (1083) என்று சிறக்கப்பாலத் துரைத்தார் இவற்றால் மயிலாடு சுதத வெளிக் குளே எம்பெருமானது திருப்பொறபாதத் தைக்கண்டுமவுன பஞ்சர மனோலயம் அடைந்த வழி சீவனொன்றான பரமாதத் தெரிசனை கிடைக்கும் அதுவே, வேதாந்த தீபம் என்பது விளக்கமாகும் அது காமம், யோகம் ஞானம் பகதி முதலியவற்றால் அடையத் தக்கது என்று காட்டி அநுபூதி நிலையின் முதலும் முடிவும் அறிவித்தார்

அவ்விறுதியில் இனப் அநுபவத்தின்கண் "யானாகிய என்னை விழுங்கி வெறும் தானாய் நிலைநின்ற துத்தற பரமே" (அநுபூதி - 28) என்றபடி, தான் அவன் எனனும் வேற்றுமை இன்றி ஒன்றே ஆகும் பெருநிலை சித்திக்கிறது அதனைப் பெறுதலால் "எல்லாம் அற என்னை இழந்த நலம்" கிடைத்தது என்றார் அந்த அநுபவம் எப்படிப்பட்டது, எப்படி ஏற்பட்டது என்றால்,

"போக்கும் வரவும் இரவும்
பகலும் புறம்பும் உள்ளும்

வாக்கும் வடிவும் முடிவும்
இல்லாதொன்று வந்துவந்து

தாக்கும் மனோலயம் தானே
தரும்என்த தனவசத்தே
ஆக்கும் அறுமுக வாசொல
லொணுது இந்த ஆனந்தமே
(அலங்காரம்)

என்றபடித் தாக்கித் தந்து தனவசம் ஆக்கியது என முயற்சி இதில் ஒன்றும் இல்லை எல்லாம் அவன் முயற்சியே என்று கூறிய அருணகிரி யாரிடத்தே அந்த ஆனந்தம் எப்படி இருந்தது என்று எங்களுக்காகக் கொஞ்சம் சொல்ல மாட்டார்களா என்று கேளுக்கின்ற பகதார்களுக்குச் சொல்வாராகி "அது தித்திக்கும் அமுது" அவ்வமுதினை "மெல்ல மெல்ல உள்ள அரும்பும் தனிப் பரமானந்தம்" அந்த ஆனந்தம் தித்திப்ப தறியின், "சுரும்பும் துவாததுசெந் தேனும் புளித்ததுஅறக்கைக்கும்" என்று கூறினார் அதற்கு மேலும் சொல்லுங்கள் என்ற பொழுது, இதற்குமேல் சொல்ல முடியாது, எனக்கு இதநிலை அருளிய பெருமானே "ஓவ வாது இது என்று உணர்வித்தது" அதி, "அவ வாறு அறிவார் அறிகின்றதலால், எவ்வா ரெருவார்க்கு இசைவிப்பது" (அநுபூதி) என்று முடித்தார்

இங்ஙனம் அரிதினும் அரிதாக உள்ள ஆனந்தப் பொருளைப் பெறுதற்கு எளிதினும் எளிதாக உள்ள படிமுறையான வழி ஒன்று எனக்குத் தெரியும் அதனைப் பின் பற்றினால் நீங்களும் அந்த இனப் அநுபவம் பெறலாம் எனத் தமது கருணையினால் நமது அநுபவத் திற்குத்தக வழியும் வகுத்தார்

"கெடுவாய் மனனே சுதிகேள் கரவாது,
இடுவாய்" என்ற திருப்பாட்டில், ஆண்டவனை நினைத்து அனைத்தையும் கொடு என்றார் இதனால் பற்றறுதலும், அன்பு வளாதலும் ஏற்படும் பின்னர் உரையினால் "முருகன் குமரன் குகன் என்று மொழிந்து, உருகு" என்றார் இடைவிடாது அப் பெருமானது திருநாமங்களைச் சொல்வதனால் வாக்கு புறத்தே அலையாமல் ஒன்றும் பின்னா, மனம் ஒன்று படுதற்கு "குறியைக் குறியாது குறித்து அறியும் நெறியைப் பின்பற்றுக்" என்றார் மனத்தின்கண் ஒரு குறியை (வடிவை வைத்து அதனை உணர்ந்துணர்ந்து பிறவற்றை எல்லாம் குறியாமல் நிற்கும் நிலைவந்தால் மனோலயம் உண்டாகும் அம் மனோலய நிலையில் மயிலாடு சுததவெளி தோன்றும் அங்கே எம்பெருமானது திருப்பொற பாதத் தநுபூதி பெற்று வாழ்க என்று படிப்படியாக மெய், மொழி, மனங்கள் தூயவராகிப் பேரா இனப்ப பெருவாழ்வைத் தாம் பெற்றவாறே அனைவரும் பெற வழி வகுத்த அருணகிரிநாதர் அநுபவ சாரமாகிய பெருநூல்கள் இன்றும் என்றும் நமக்குச் சிறந்த வழிகாட்டியாக விளங்குவன வாக

அருணகிரி

கவிஞர் 'துறைவன்'

சிறதையை வசகம மந்திரம அறியேன
சிறதையில் நிகழும் விநதைகள் அறியேன
பந்தச சிறையில் பட்டிருந் தோர்க்கு
கந்தனைக் காட்டக் கவிஞனவந் தானே (1)

துடித்தும் குதித்தும் துள்ளித் தாவியும்
நடிக்கும் மனதைப் பிடித்திடல் அறியேன
நொடிகுள காவதம் நூறு கடந்திடும்
முடிகக் முடிகக் முளைத்திடும் தானே (2)

காட்டுச் சிறுக்கி கள்ள மனப்பெண்
பாட்டிசை என்றால் பழகுவள் என்பா
தோட்டியால் அவளைத் துடுக்கடக் குதற்கு
நாட்டினான் திருப்புகழ் நற்றமிழ்க் கவியே (3)

மனத்தொடு துடித்திடும் பலபல தாளங்கள்
மனத்தொடு பின்னிடும் பலபல சொற்குழாம்
நினைத்த நினைவின நெறிசென்று முருகன்
தினைப்புனத் துள்ளே சோப்பித் திடுமே (4)

தெனமொழி வடமொழி தேனுறக் கலந்தது
ஒன்பது சுவையும் ஊடாடி நின்றிட
மனத்தை உய்யப் பழனிவாழ் முருகன்
அன்பருக் கிங்கே அமுதூட்டி னானே (5)

குன்றுதோ றுடும் குமரன் திருப்புகழ்
என்றுமுன் தென்தமிழ் இசையினிற கலந்தது
நன்றுசெய் அருண கிரியெனும் நாதனோடு
ஒன்றிக் கரைந்தால உயந்திட லாமே (6)

அருணகிரிநாதர் ஒரு சாக்தரா?

அருட்கவி தவத்திரு ஸாதாராம ஸ்வாமிகள், சென்னை .

ஸ்ரீமத அருணகிரிநாத ஸ்வாமிகளுடைய அநுநூலும் பிறப்பாண்டு விழாக் கொண்டாடும் இந் நேரத்தில் அருணகிரியாரைப் பலரும் பலவிதமாக நினைந்து எண்ணிப் பார்த்துக் கொண்டாடி மகிழ்வது இயல்பே ஆனால் அவரைப் பற்றிப் புரட்சிகரமான சில கருத்துகளைத் தெரிவிப்பது சிலருக்கு உடன்பாடாக இருக்கலாம், பலருக்கு மறுப்புக்கும் இடம் கொடுக்கலாம் ஆயினும் பேச்சரிமை, எழுத்தரிமை இருக்கும் சுவதந்தர பாரத தேசத்தில் தோன்றியிருக்கிற எவருக்கும் தத்தமது உட்கிடக்கையான கருத்துகளை வெளிப்படையாக வெளியிட உரிமை உண்டுதானே! அந்த வகையில் எளியேனின் கருத்துக்கு அருணகிரியாரைக் கௌமாரா என்று சொல்வதை விட 'சாக்தா' என்று முடிவு கட்டுவது பொருத்தம் எனத் தோன்றுகிறது அதுபற்றியே இக் கட்டுரையிற் சிறிது ஆராயவோம்

அருணகிரியாரா ஒரு கௌமாரா எனப்பற்றுக லா ஆட்சேபணையும் இல்லை அவா முருகனைப் பற்றியே பாடியிருக்கிறா திருப்புகழ் சுந்தரநதாதி, சுந்தரலங்காரம், சுந்தரநுபூதி, வேல விருத்தம், மயில் விருத்தம், சேவல் விருத்தம், திரு எழுகூற்றிருக்கை, திருவகுப்பு என ஒன்பது வகையாக அவா பாடியுள்ள நவரத்தம் போன்ற அந்த ஒன்பது நூல்களுமே அவா முருகவேளுக்குச் சாததிய "நவமணித் தமிழமாலை" என்று கூறினால அஃது உண்மையான கூற்றே திருவாமாததூர வண்ணச் சரபம் தண்டபாணி ஸ்வாமிகள் தம் கௌமாரத்தொகையிலும் அவருடையகுமாரா தவத்திரு செந்தில் நாயக அடிகளாரா தம் கௌமார புராணத்திலும் அருணகிரியாரைச் சோததுப் பாடியிருப்பதும், தேனூர வரகவி வே செ சொக்கலிங்கனா தம்சேயத்தொண்டத் தொகை, சேயத்தொண்டா திருவந்தாதி சேயத்தொண்டா புராணம், சேயத்தொண்டா போற்றிக் கலிவெண்பா ஆகியவற்றில் இவரைச் சோததே பாடியுள்ளதும் குறுந்திபு பா ரஸபதி என்னும் ரத்த ஸபாபதி

நாயகா அவர்கள் தாம் பாடியுள்ள 'முருகன் அடியாக்கள் புராணம்' எனும் நூலில் இவரைச் சோததே பாடியுள்ளதும் இதற்குச் சான்று

அருணகிரிக்குக் காலத்தால மிக முந்திய ஆதிசங்கர பகவத பாதாக்கள் ஷண்மத ஸ்தாபனம் செய்து, கணபதியைத் தொழுவவர்கள் காண்பதயாக்கள் என்றும், குமரனை (கார்த்திகேயனை—ஸுபரமமணயனை) வழிபடுகிறவர்கள் கௌமாராக்கள் என்றும், சிவனைப் பூஜிப்பவர்கள் சைவாக்கள் என்றும், சுகதியை உபாஸிக்கின்றவர்கள் சாக்தாக்கள் என்றும், விஷ்ணுவைப் பணிப்பவர்கள் வைஷ்ணவாக்கள் என்றும், ஸூரியனை தயாநிக்கிறவர்கள் ஸௌரராக் கள் என்றும் தொகுத்து, அந்தந்த மதத்துக்குரிய கடவுளாக் கின் மீது ஸ்தோதர நூல்களையும் பாடிக் கொடுத்து, வழிபாட்டு முறைகளையும் வகுத்தருளி, ஷண்முக ஸ்வரூபமாய் விளங்கும் ஷண்மத ஸ்தாபநாசாயாக்களாக் விளங்கி னாக்கள் அவர்களால், குமரி முதல் இமயம் வரை, ஹிந்து மதம் மிக மிக வளாச்சி அடைந்தது எனப்பது யாராலும் மறுக்க முடியாத பேருண்மை துறவரசராகிய அந்த மஹாதமா, ஷண்மத ஸ்தாபநமும் செய்து புற வழிபாடு—அக் வழிபாடு ஆகிய இரண்டுக்கும் ஒத்துவருமபடி நமக்காக் அதவைத் தரித்தாந்ததையும் அளித்துச் சென்ற அருளாளா.

"அந்த சாக்த பஹிஸ சைவ ஸபாயாம் வைஷ்ணவ ததா" என்ற கௌலோபநிஷத் வாக்குப்படி அவா உள்ளத்தில் அந்தரங்கமாக அம்பிகையைத்தான் உபாஸித்திருக்கிறா, "அந்தா முக் ஸமாராதயா பஹி முக் ஸுதூ லபா" என லலிதா ஸஹஸர நாம் ஸ்தோதரம் அம்பிகையைக் கூறுகிறது புறத்தோற்றத்துக்கு விபூதி பூசல், ருத்ராக்கம் தரித்தல் முதலிய வற்றால் அவா சைவராகக் காட்சியளித்தாரா, நடைமுறையில் "நாராயண ஸமருதி" எனக் கையெழுத்திடும் பழக்கத்தைத் தமது

பரம்பரைக்கு அருளி, யார நமஸ்கரித்தாலும் “நாராயண, நாராயண” என்று ஸமரிக் கும் படித்த தமது வாரிசாக வரும் பீடாதிபதிகளுக்கு ஒரு வழக்கத்தையும் உண்டாக்கி இருக்கிறார் “முதாக்கராத மோதகம்” முதலான விநாயக ஸ்தோதரங்களும் “ஸுபரமமணய புஜங்கம்” முதலான குமார ஸ்துதிகளும், “சிவாநந்த லஹரி”, “சிவமாநஸ பூஜா பஞ்சகம்” முதலான சிவ ஸ்துதயங்களும், “ஸௌந்தரய லஹரி” முதலிய சுகதி ஸம்பந்தமான கரந தங்களும், “பஜ கோவிந்தம்” முதலிய விஷ்ணு பகதி பரபந்தங்களும், ஸுமாயன மீது சிறுசில கதய பதயங்களும், ஷ்டதைவ பஹிர் முக பூஜைக்கு ஆறு ஸமயங்களுக்கும் உதவும் பொருட்டு அவர் இயற்றி அனுகரணித்தா ளதே அவர் ஷண்மத ஸதாபநம் செய்தரு ளியதற்குப் போதிய சான்று அந்தாமுக ஞாந பூஜைக்கு அதவைதக் கொள்கையே சிறந்தது என்பதற்காக “ஏகம் ஏவ அதவிதீயம் பரஹம்” என்ற பரபரஹம் தத்துவத்தை அவர் அறி வுறுத்திச் சென்றிருக்கிறார் இந்த வகையில் ஸகுண — ஸகல உபாஸனைக்கு ஷண்மதமும், நிராகுண — நிஷ்கல உபாஸநா அநுபவத் துக்கு அதவைத வேதாந்தமும் அவர் அறி வுறுத்தி யிருப்பது தெளிவாகிறது

அருணகிரியாருடைய நவ வித கரந்தங் களையும் ஆழ்ந்து பாராக்கையில் அதவைத வேதாந்தக் கொள்கையே அவரால் கடைப் பிடிக்கப்பட்டது எனத் தெளிவாகும் அதற்கு ஒரு சில உதாரணங்கள்

- 1 “ஏக போகமாய நீயும் நானுமாய இறு குமவகை” — திருப்புகழ் (“அறுகுதுனி”)
- 2 “நானே நீயாய, நீயே நானாய” — திருப்புகழ் (“ஊனேதானு”)
- 3 “நீ வேறெனாதிருக்க, நான வேறெனா திருக்க” — திருப்புகழ் (“நாவேறு”)
- 4 “மௌந்ததை உற்று நின்னை உணாந துணாநது எல்லாம் ஒருங்கிய நிராகுணம் பூண்டு என்னை மறந திருந்தேன, இறந்தேவிட்டது இவ வுடம்பே” — சுந்தரலங்காரம் (“ஸௌந்த கரவுஞ்ச”)
- 5 “யானாகிய என்னை விழுங்கி வெறும் தானாய நிலைநின்றது தற்பரமே” — சுந்தர அநுபூதி (“ஆன அமுதே”)
- 6 “எல்லாம் அற என்னை இழந்த நலம் சொல்லாய முருகா — சுந்தர அநுபூதி (“உல்லாஸ”)

அவ்வளவு அதவைதாநுபவம் பெற்ற அருண் கிரியார், ஆறு மதங்களுக்கும் பொதுவான அறுமுகனைப் பாடுகையில் — ஸகுண உபாஸநா காண்டத்தில் — கணபதியைப் பாடி அவர் தம்பியே எனப்பா முருகனை, சிவனைப் புகழ்ந்து அவாதம் ஸுதனே! குருவே! எனப்பா கந்தனை, தேவியை வாணிதது விட்டு அவள தன செலவனே எனப்பா குமரனை, விஷ்ணு வைப் பெருமையாகப் பேசிவிட்டு அவரது மரு மகனே (nephew) அல்லது அவர்க்கு அருளி யவனே அல்லது (மருகன்) மாப்பிள்ளையே (son-in-law) எனப்பா வேலனை, ஸுமாயன முதலான கடாக்களை நினைவுறுத்தி அவற்றுள் ஒளித்து ஒளிப்பவனே எனப்பா குஹனை அது மட்டுமன்றி, “அறுஸமய சாஸ்திரப் பொருளோனே” — (திருப்புகழ் ‘பிறவிஅலை’) “ஷ்டு ஸமயம் காண்டற கரியானே” — (திருப் புகழ் ‘அவசிய’), “ஆறுமுகம் ஆனபொருள நீ அருளல வேண்டும்” — (திருப்புகழ் ‘ஏறு மயில்’) என்றெல்லாமும் பாடுவார்

“ஆதிதயம் அம்பிகாம விஷ்ணும கண நாதம் மஹேசுவரம்” என்ற வாக்ருப்படி, தொன்று தொட்டுப் பழக்கத்தில் இருந்துவந்த கணபதி — சிவன் — சுகதி — திருமால் — கதிரவன் ஆகிய ஐங்கடவுள்களுடன், திருச்செந்தூரில் “ஸுபரமமணய புஜங்கம்” இயற்றி, நோய நீங்கிப் பன்னா இலை விபூதியின் சிறப்புகளை யெல்லாம் அதில் தெரிவிக்கின்ற ஆதி சங்கர பகவதபாதாகள நாம் உய்யும் பொருட்டு ஷண்முகனையும் முக்கிய முழுமுதற் கடவுளாக உலகுக்கு அறிவுறுத்தி, ஐம்மதங்களோடு ஆறு வதாகக் கௌமார மதத்தையும் ஸதாபநம் செய்து, தென்னாடு மட்டுமல்லாது வட நாட் பங்கிப் பாரத் தேசம் முழுவதிலும் வைதிக மார்க்கத்தில் கார்த்திகேய பகதியைப் பரப்பி, அறுமுகனை வேதக் கடவுளாகக் காட்டி அருளி ஞாகள ஆறு ஸமயங்களை வளராகக் ஆறு தெய்வங்களையும் தனித் தனியே பாடிப் பர விய சங்கரரின் அதவைதக் கொள்கையை, ஆறுமுகன் ஒருவனையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு இயற்றிய ஒன்பது வகை நூல களிலும் இதர ஐந்து மதக் கடவுள்களையும் இடையிடையே விரிவிரத தொடர்பு படுத்தி ஒரே பரபரமமதான குமரன் உட்பட்ட ஆறு தெய்வங்களாகத் திகழ்கிறது என்ற அரிய கொள்கையைப் பஹிர்முக வழிபாட்டிலேயே விளக்கி, ஸகுண உபாஸனையில் ஷண்முகனை வழிபடுபவர்களும் அதவைத பரபரமமத் தையே அநுபவிக்கிறார்கள் என்றும், ஆறு தெய்வங்களையும் நிராகுணமாய நினைப் பதற்குப் பதிலாக ஸகளத்தில் ஆறுமுகன் ஒரு வனிலேயே உபாஸிக்கிறார்கள் என்றும் அருணகிரியார் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார்

ஷண்மதங்களுக்கும் அதிபதிகளான அறுவ ரில், கணேசா, குஹேசா, மஹேசா, மஹா விஷ்ணு, ஸூரிய பகவான ஆகிய ஐந்து கடவுள்களும் 'ஸகுண-ஸுகள்' வடிவங்களில் ஆண தெய்வங்கள் (Male gods) ஆக உபாஸிக்கப்படுகிறார்கள் இவர்கள் ஐவரும் சக்தி ஸஹிதமாக இருந்தால்தான் அநுகரஹ மூர்த்திகளாக விளங்குகிறார்கள் இலலையேல் அழிகமும் ஆற்றலுடையவர்களாகவே தோன்று கிறார்கள் எந்த ஒரு அஸூர ஸமஹார காலத்திலும் இந்த ஸகுண-ஸுகள் உருவிலுள்ள ஐந்து தெய்வங்களில் யாரொருவரும் தத்தம் சக்தி ஸஹிதமாக இருந்து கொண்டு அவு ணாகளை வதைத்ததாக எந்த வரலாற்றிலும் காண்பதற்கில்லை கணபதி பரஹ்மசாரியாக இருந்தபோதுதான் கஜமுகாஸூர ஸமஹாரம் செய்தார், காராதிகேயரும் பரஹ்மசாரி யாகத்தான் சூர ஸமஹாரம் முடித்தார், தேவியார் அருகில் இல்லாதபோது தான் சிவபிரான் அஷ்ட வீரச் செயல்கள் முதலான வற்றைச் செய்தார், கருஷண பரமாத்மா சிறு பராயத்திலேயே கம்ஸவதம் செய்தார், ஸீதை அருகில் இல்லாத போதுதான் ஸ்ரீராமா இராவணனை வதம் செய்தார், லக்ஷ்மி யின் ஸாந்திதயம் எவ்வெப்போது அருகில் இல்லையோ, அவ்வப்போதுதான் மஹாவிஷ்ணு அழித்தல் தொழிலை புரிந்தார் இவை எல்லாம் புராண இதிஹாஸங்கள் வாயிலாக நாம் அறிகிற உண்மைகள் ஸமஹார கார யத்தின் போது அந்தந்த தெய்வங்களுக்குள் மறைந்து கிடக்கும் ஆற்றலை வெளிக் கொணரும் ஸாவ சக்தியாக விளங்கும் ஒரே பெண் தெய்வமான பரதேவதை மற்ற நேரங் களிலெல்லாம் அந்தந்த தெய்வத்தின் அருகில் பாங்காக அமாந்து அருள் பாலிக்கிறாள் என்பது வெள்ளிடைமலை அதனால்தான், மஹா கணபதிக்கு ஸித்தி, புத்தி, வல்லபை, விஷ்ணு புத்திரிகள் பன்னிருவருமாகப் பதினேந்து பத்தி யர்கள், முருகனுக்கு தேவஸேனை, வள்ளி ஆகிய இரு மனைவியர், பரமசிவனுக்குப் பார்வதி, கங்கை என இரு ஸஹதாமிணிகள், மஹாவிஷ்ணுவுக்கு ஸ்ரீதேவி, பூதேவி, நீளா தேவி ஆகிய மூவா, ராமருக்கு ஸீதை என்று ஒருத்தி, கருஷணருக்கு ராதா, ருக்மிணி, ஸத்யபாமா முதலிய அஷ்ட பட்டமஹிஷிகள், ஸூரியனுக்கு உஷா, பரத்யுஷா அல்லது சாயா, ஸமிக்ஞா (ஸுவாசசலா)ஆகிய இரு தேவிமா, பரஹ்மாவுக்கு ஸாவிதர், காயத்ரீ ஸரஸ்வதி என மூவா, தாம் சாஸ்தாவுக்குப் பூரண, புஷ்களா ஆகிய இரு ஸதிகள் என இப்படியெல்லாம் ஆண கடவுள்களுடன் சக்தி ததவத்தை இணைத்தே வழிபடுகிறோம் சக்தி இன்றேல் சிவம் இல்லை, சிவனும் இல்லை 'இந்தரன்' என நினைத்தால் 'இந்தராணியும்' உடன் வந்து நிற்கிறாள்

"பாகம் பெண் உரு ஆனாய் போற்றி" எனும் திருவாசகம் கேட்ட மாதிரத்திலேயே "சிவபெருமானின் அாதத நாரீசுவரக கோலம்" தோற்றமளிக்கிறது ஆக ஆணின் பெருமை பெண்ணோடு (சக்தியோடு) கலந்து பிணைந்தே நிற்கிறது

இப்படி ஆறு மதங்களுக்கும் உரிய ஆறு தைவதங்களில் ஒரே ஒரு ஸதர் தெய்வமான சக்தி-அதாவது அம்பிகை என்பவள் சாக்த மதத்துக்கு அதிபதி, அவள்தான் ஆதி, பரை, இச்சை, கரியை, ஞாநம் எனும் ஐவேறு சக்திகளாகவும் திகழுகிறாள் 'சக்தி' எனக் கூறப்படும் அந்த ஒருத்தியே இதர ஐந்து மதங்களுக்கு முரிய அந்தந்த ஆண கடவுள்களுடனும் உரிய முறையில் இணைந்து நாம் ரூப பேதங்கள் தாங்கி விளங்குகிறாள் இதே போல், எந்த ஒரு வஸ்துவை நாம் பெண்மையில் நினைத் தாலும், பாராததாலும், அது போன்ற வஸ்துக்கள் அனைத்திலும் அந்த சக்திதான் பரந்து நிறைந்து விளங்குகிறாள்

"ஒன்றாய் அருமபிப் பலவாய் விரிந்து இவ்வுலகு எங்குமாய் நின்றாள்" என அந்தப் பராசக்தியை அபிராமி அந்தாதியில் பாடுகிறார் அபிராமி பட்டா அந்த சக்தி பெண்ணாக மட்டும் 'வயாபயம்' பெருமல அனைத்துமாகவே இருக்கிறாள்

அந்த சக்தியே, ஐந்து மூர்த்திகளாகவும் இருந்து ஐந்தொழில்களை ஆற்றுகிறாள் என்பதை "ஸருஷ்டி காதர் பரஹ்மரூபா கோபதர் கோவிந்த ரூபினீ, ஸமஹாரினீ ருத்ரரூபா திரோதாநகர்சுவரீ, ஸதாசிவா நுகரஹதா பஞ்ச கருதய பராயண" என்று சொல்லது மட்டுமல்லாமல் அயன், அரி, அரன், மஹேசன் ஆகிய நாலவரையும் நான்கு காலங்களாகவும் ஸதாசிவனைப் பலகை யாகவும் கொண்ட கட்டில் மீது அமமை சயநிக்கிறாள் என்றும், இவளது அருள் இலலையேல் அந்த ஐந்து மூர்த்திகளும் சுவங்களாகி விடுகிறார்கள் என்றும், அந்த ஐந்து சுவங்களும் சிவங்களாக ஆக்கப்படு வதே இந்த சக்தியின் ஸம்பந்தம் இருப்ப தால்தான் என்றும் லலிதா ஸஹஸர நாமம் விவரிகிறது சவம் = பிணம் = பரேதம் சிவம் என்னும் சொல்லில் 'சி' என்னும் எழுத்தின் மேலுள்ள கொம்புக்குறிதான் சக்தியின் ஸம்பந்தத்தைக் காட்டும் குறிப்பு 'சவம்' என்னும் சொல்லுக்குக் கொம்புக்குறி போட்டுத்தான் 'சிவம்' என்னும் சொல்லைப் பொருள் பொதிந்த சொல்லாக மாற்ற

வேண்டியிருக்கிறதென்றால், ஐ ம பெ ரு ம பரஹ்மங்களையும் செயலாற்ற வைப்பதற்கு சக்தியின் அநுகரஹந்தான வேண்டும் என்பது சொல்லித் தெரிய வேண்டும்தொன்றோ? அதனால்தான் ‘ஸாவம் சக்திமயம் ஜகத்’ என்றாகுள் பெரியோர்கள் ஒரு காரியத்தைச் செய்து வெற்றிபெறாத ஒருவனைப் பார்த்து ‘ஏனப்பா சுமமா இருக்கிறாய்? ஏதாவது முயற்சி செய்யேன் என்று சொல்லுவோமானால், ‘அதற்கு ‘சக்தி’ இல்லீங்க, செய்ய முடியவில்லை’ என்றுதான் சொல்வானே தவிர ‘கணபதி இல்லீங்க’ என்றோ, ‘முருகன் இல்லீங்க’ என்றோ, ‘சிவன் இல்லீங்க’ என்றோ, ‘விஷ்ணு இல்லீங்க’ என்றோ அல்லது ‘ஸூரியன் இல்லீங்க’ என்றோ சொல்வதாகக் காணோம் ஸாதாரணமாக வாய்ப் பேச்சிலிருந்து வாழ்க்கை நடைமுறை வரை இந்த சக்தி எவ்வளவு கலந்து விரவியிருக்கிறாள் என்பது இதனால் தெளிவாகிறது மற்றோர் உதாரணம் நிரம்ப உழைத்து ஓய்ந்து போயிருக்கும் ஒருவனைப் பார்த்து ‘ஏன் உடம்பை அலட்டிக்கொள்கிறாய், ‘சிவனே’ என்று தான்கிடவேன்’ என அவனை அடக்குகிறோமே தவிர, ‘சக்தியே என்று கிட’ என்பதாகச் சொல்லும் வழக்காற்றையும் உலகிலே காணோம் இதிவிருந்து சுமமா இருப்பது ‘சிவம்’ என்றும், தொழில் படுவது ‘சக்தி’ என்றும் தெளிவாக வில்லையா? அங்ஙனம் சிவத்தையும் செயல்பட வைக்கும் சக்தியை உபாஸிக்கிறவர்கள் சாக்தர்கள் என்றால் இதர கடவுள்களையும் வழிபடுபவர்கள் அனைவரும் அவர்களுடைய லாம் கூட ஆட்பவைக்கும் சக்தியைத்தான் உணமுகத்தில் (மறைமுகமாக) உபாஸிக்கிறார்கள் என்று சொன்னால் அது தவறாகாதே? இதனால் தான் ‘அந்த சாக்த என்னும் சலோகமே எழுந்ததோ’

எப்படிப்பட்டவர்களெல்லாம் சக்தியை உபாஸித்தார்கள்?

‘ஆந்தன் அம்புலி அங்கி
குபேரன் அமராதமகோன்

போதிற் பிரமன் புராரி
முராரி பொதியமுதி

காதிப் பொருபடைக் கந்தன்
கணபதி காமனமுதல்

ஸாதித்த புண்ணியா எண்ணிலா
போற்றுவா தையலையே’’

என்று பாடுகிறா அபிராமி பட்டா

‘‘மது சந்தர குபேர ச லோபா முத்ராச
மநமத

அகஸ்தி ரகநி ஸூரிய ச இந்தர
ஸகந்த சிவஸததா

கரோத பட்டாரகோ தேவயா தவாத
சாம் உபாஸகா’’

—தரிபுரதாபிநீ உபநிஷத்

‘மஹேச - மாதவ - விதாதரு - மநமத-
ஸகந்த - நந்தி - இந்தர - மது - சந்தர-
குபேர-அகஸ்தய-கரோத பட்டாரக விதயாத
மிகே’’

என்று லலிதோபாக்யாதம் கூறுகிறது இவ் விதமாகக் கூறும் தமிழ், வடமொழிப் பாக்களின் படி (1) ஸூரியன், (2) சந்தரன், (3) அகநி, (4) குபேரன், (5) இந்தரன், (6) பரமமா, (7) விஷ்ணு, (8) சிவ பெருமான, (9) அகஸ்தயா, (10) லோபா முத்தரை (11) முருகன், (12) கணபதி, (13) மநமதன், (14) மது, (15) தூவாஸ மஹாஷி, (16) நந்திதேவா ஆகிய பதினாறு பேரும் பரா பட்டாரிகையின் மஹா ஷோடசீ மந்தரத்திலுள்ள பதினாறு அக்ஷரங் களின் பரதிநிதிகள் போல நின்று பதினாறு வகை சாக்தோபாஸனைகளைச் செய்து பதினாறு வகை விதபைகளை வளர்த்தும் இருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது

இந்தப் பதினாறு பேரில் ஆறு ஸமயங் களில் ஐந்து ஸமயங்களுக்கு அதிபதிகளான விநாயகா, முருகா, சிவபிரான், திருமால் ஆதவன் ஆகிய—ஐந்து ஆண் தெய்வங் களும் அமைகிறார்கள் இவர்கள் தவிர வேறு பதினொருவரும், இன்னும் கணக்கில் அடங் காதவர்களும் தேவி உபாஸகர்களே என்பது நமக்குப் புலனாகும் ஓர் அரிய உண்மை மேற்கூறிய ஐந்து கடவுள்களே அந்த மூல பராசக்தியை உபாஸிக்கிறார்கள் எனக் கூறும்போது அதே ஐந்து புருஷ தெய்வங்களைப் போற்றும் யாவருமே வேறு வகையில் ஆதி பராசக்தியைத்தான் உபாஸனை செய்கிறார்கள் என்றும் கூறி விளக்கவும் வேண்டுமோ? மனிதர்கள் முதல் புறிதா களாகிற தேவர்கள் வரை அனைவருமே சக்தி உபாஸகாதாம என்று உறுதியான பிறகு, அவர்களில் ஸ்ரீ அருணகிரிநாத ஸ்வாமிகளும் ஒருவராவாரா என்பது கூறாமலே விளங்குமன்றோ?

ஷண்மதங்கள் கூறும், புருஷ ரூப தெய்வங்கள் ஐந்தையும், ஸ்குண ஸ்கள ரூபத் திலே நாம் உபாஸித்தாலும் கூட பஹிர முகமாகவே உபாஸிக்கிறோம் அதே ஐந்து

கடவுள்களையும் நிர்க்குண நிஷ்கள ரூபத்தில் அந்தா முகமாக உபாஸித்துப் பெறவேண்டிய பரமமாநுபவ - அதவைத் து ந த தை த த த மக்கு எளிதாய் இருக்கிற குணத்தோடு கலந்த உருவ வழிபாட்டிலேயே, சக தி யாகிற தேவி உபாஸனையில் சாக்தர்கள் பெற்றுவிடுகிறார்கள் மற்றொன்றும் உற்று நோக்க வேண்டும் ஆடவர்களாகிற அந்த ஐந்து தெய்வங்களும் தத்தமக்குள் ஒரு வரை ஒருவர் மாற்றி மாற்றி வழி பாடாற்றிக் கொண்டாடுகின்றன என்றும், இந்த ஐவரும் சோந்து சகதியை உபாஸிக்கிறார்கள் என்றும் இதிஹாஸ பு ரா ண ங க ளி ல கதைகள் உண்டு ஆனால் சகதியாய் இருக்கும் பரமேசுவரி தன் கணவனாக அமைகிற பரமேசுவரனைத் தனது ஸ்குண ஸ்கள ரூபங்களிலே தொழுததாக வரும் வர லாறுகள் தவிர, உருவும் குணமும் கூடிய அம்சங்களிலே கூட இதர தெய்வங்கள் நான்கையும் வழிபட்டதாகச் சரிதரங்கள் கிடையாது ஏனெனில் சக்தி (Energy) எங்கும் ஊடுருவி நீடித்து நிறைந்து பரந்து விரிந்து திகழ்ந்து அனைத்தையும் ஆட்டி வைப்பதே இதற்குக் காரணம் ஆகும் ஆதி, பரா, இச்சா, கரியா, ஞானம் ஆகிய ஐம்பெரும் சக்திகளாய் மட்டும அன்றி, அந்தச் சக்திகளாயும் விளங்குகிற அந்த பரபரமம் ஸ்வரூபத்தை நமக்கு அறிமுகப்படுத்தும் மறை, மறைமுடி புராணம், இதிஹாஸம் முதலியன, அதே ஸ்வரூபத்தை நிராக்ருணத்தில் ஆண-பெண்-அலி என்னும் பாலகடந்த பரம்பொருளாக உணர்த்துவிடப்பதற்குக் காரணம் “அங்கிங் கெனாதபடி எங்கும் பரகாசமாய் ஆந்தத் பூததி ஆகி அருளொடு நிறைந்து” நிற்கும் தன்மை, அதன் தொனமை, அன்பு, அருள், ஆற்றல், எளிமை, கருணை, ஸமரஸ பாவம், மேனமை, இன்ப மய வடிவம், ஸச்சிதானந்த ஸாக்ஷாதகாரம் ஆகிய அநேக உண்மைகளைக் குறிப்பதேயாம்

அந்தா முகத்தில் (உணமுகமாக) அமமையையே தயாநிகுகின்ற எவரும், பஹிரமுக (வெளிப்படை) ஆராதனையில் அதே தெய்வத்தையே காட்ட வேண்டும் என்ற நிரப்பந்தம் இலலை பஹிரமுகத்தில் இதர தெய்வங்களை வழிபடும் யாரும் அந்தா முகத்தில் தேவியை உபாஸிக்கக் கூடாது என்ற கட்டுப்பாடும் கிடையாது வெளி முகத்தில் ‘‘முருகன்’’ என்று பெயரிட்டு, ஒன்பது வகைத் தண்டமிழ் நூல்கள் இயற்றி, சைவ - வைஷ்ணவ ஸமரஸ ஞானத்தோடும், பாஷா விகலபமின்றி வேத, உபநிஷத், இதிஹாஸ புராணக் கருத்துகள் வாயிலாகவும், நவரஸங்களும் பொருந்த

ஷ்ணமுகனின் புகழையே பாடி யிருக்கின்ற அருணை வளவ லா ரா, தயாந-மௌந-ஞாந பூஜைகளின் மூலம் சகதியாகிற மாதேவியைத்தான் வழிபட்டிருக்கின்றா என்பதால் அவா ஒரு சாக்தா என்று நமக்குப் படுகிறது அதற்குத் தேவையான ஆதாரங்களை அவரது நூல்கள் முழுமையையும் படித்து உணர்ந்து கொள்ளும் வாய்ப்போ, நேரமோ, பொறுமையோ இல்லாதவர்கள் “‘தேவியும் அருணைவிரியாரும்’’ (1968 ஆம் ஆண்டு வெளியீடு) என்னும் செந்தமிழ் நூலை வாங்கி ஒரு முறையேனும் நன்கு ஊன்றிப் படித்து அறிந்து கொண்டால் அருணைவிரியாரின் உள்ளத்தை நன்கு உணர்வாம்

ஸ்ரீ அருணைவிரியாரை ஒரு சாக்தாதான என்பதற்கு ஆதாரமாக அவரது வாக்கால ஒரு சில கருத்துகளை ஆராய்வோம்

ஸாவேசுவரியான அந்த ஸ்கல லோக நாயகி நமமையெல்லாம் ரக்ஷிக்கத் திரு அவதாரம் செய்தது ‘‘பூரம்’’ என்னும் திரு நக்ஷத்திரத்தில்தான் இந்தச் செய்தியை நம்மில் அறியாத பலரும் அறிந்து கொள்ளும் பொருட்டுப் ‘‘புரத்து அப்பு புவிதரத் தோன்றி’’ என்பதாகக் கந்தா அந்தாதி 78ஆம் செய்யுளில் கூறுகிறார்

அடுத்து, சந்தர-ஸாயாகளைத் தேவியுடன் இணைத்து, ‘‘இருசுடா ஏந்து காரணி, வால சந்தர சூடி, ‘‘கோடி மதித் தோற்றம் சிவகாமி, சதிர - மதி குவவிய தோடாள, சந்தர சேகரி’’ என்று (திருப் 700, 719, 760, 826, 889) பாடியிருக்கிறார் - ஒரு வேளை தாம் காண வில்லையும அந்தப் பேரொளிக் கு மேலும் ஒளி யூட்டத்தானோ!

அருணை வளவ லா ஆராதித்த பராசக்தியின் வடிவழகு தான் எப்படி இருந்ததாம்! ‘‘லக்ஷ்ண’’மாக இருந்தமையைத் தாண்டி ‘‘ராஜத் லக்ஷண’’மாக இருந்ததாம் (திருப் 197 198) அவரது உளநோக்கில் அனையானவள், எழுதரிய பச்சை மேனி உமை, வடிவுடைய அம்பிகா, துகிர பச்சை வடிவிச் சிவை, செம்பொற் பட்டுத்தரியப் பெண், மரகத் நிறத்தி (திருப் 407, 439, 456, 585) ஆவாள் அந்த ‘‘ஸருவ லோக ஸ்வுந்தரியாள்’’ ஒரு ‘‘விழுதிகழ் அழகி யான மரகத் வடிவி’’ (திருப் 615, 634)

* இஃதாவ கிடையும இடம் அருளிச்செய்த மணி, ஸ்ரீ வே ஸ்பரமணயம் ‘‘ஸ்ரீ வைஷ்ணவ இலகம்’’ பக்க-38, 39 ஆவது தேரு, நவகைநலனா, சேனனை 000081 (விலை கு 0-00)

‘அகரம் பச்சுருவோ டொளிஉறை படிசும
பொறசெயலாள்’, ‘சூடாமணிப் பிரபை ரூபா’
‘வாலசந்தர சூடி பஞ்ச பாணி’, ‘கோடி
மதித தோற்றம் எனப் போந்த அழகான
‘சிவகாமி’, ‘பச்சைப் பாசுக் கோகில கவுரி’,
‘ஸிந்தார பாவதி’ எனறெல்லாம் (திருப்
640, 646, 719, 760, 780, 817) அம்பிகையின்
ரூப லாவணயத்தை வாணிததுத திளைக்கிறா,

“அரியாஸந்ததி, அருவிடையை ஊரும்
உமை, ஸிங்கமேறி” என்று (திருப் 580,
654-1, 768) பரதேவதையின் வாஹநங்
களைப் பற்றிப் பாடுகிறா

அருணகிரியாரை ஆட்கொண்ட ஆதி
பராசகதிதான ‘அப்புப் புவி தரத தோன்றி’
விட்டாளே! அவள் இந்த உலகுக்கு மட்டுமே
ஸொந்தமானவளா?

அருணகிரியாருக்கு எட்டியவரை அவள்,
“அகில ஜக அண்டநாயகி அடைவொடுல
கங்குள யாவும் உதலி நிலைகண்ட பாவை,
உலகம் ஓர் ஏழும், அண்டா உலகமும்
ஆகி நின்ற உமை, நடித்தொரு ஜெகத்தை
ஈனவள், பழைய அண்டத்தைப் பெற்ற
மடப்பெண், ஞால முதலவி, அகிலம் பரந
தவள், ஸருவ லோக ஸஷுந்தரியாள, சரா
சரம் மேவியெ அசைத்துப் பூஜைகொள்
ஆயி, உறு ஜகரக்ஷணி, அதலம்
முதல எழுதலம் இவை முறைமுறை அடைய
அருளிய பழையவள்” ஆம், அருணகிரி
நாதா போன்ற உபாஸகர்களுக்குப் புதியவ
ளல்லள், பழையவளே (ஆதாரம் கந அந 78,
திருப் 55, 206, 221, 268, 456, 489, 501,
615, 626, 701, 1007)

“பாா அம்பொ டனல வாயு காதி முதிா
வானமே தங்கிவாழ வஞ்சி” (திருப் 93)
“பஞ்சவடிவி” (திருப் 179), “உயிரொடு
பூதம் ஐந்தும் ஆகி நின்ற உமை”
(திருப் 221) “ஆகாசரூபி” (திருப் 810) என
ஈசுவரியைப் பஞ்ச பூத ஸவரூபமாகச் சித்திரிசு
கிறா அருணகிரிநாதா

மஹா தேவியானவள் திரு அவதாரம்
செய்தது ஒரு தடவையா, ஒரு காரணத்
திறகா ஒரு காரியத்திற்கா? அருணகிரி
நாதரின் திருப்புகழை ஆய்ந்தோர் அவ்விதம்
எண்ணிவிட மாட்டார்கள்

“பம்பரமே போல ஆடிய சங்கரி,
திரு நடநக் கோலம் அருள் செய்ய உமை
படைத் தனைதையும் வினையுற நடனெடு
துடைத்த பத்திநி, நடித்தொரு ஜெகத்தை
ஈனவள், கருதலா திரிபுரம் மாணடு

நீறெழ, மலைசிலை ஒரு கையில் வாங்கும்
நாரணி, சரண சிவகாமி இரண குலகாரி,
சராசரம் மேவியெ அசைத்துப் பூஜை
கொள் ஆயி, குண விலலதா மஹமேரினை
அணி செலவி ஆய, நாடகம் பயில நாரணி,
தகப்பனை மழுகொடு வெட்டிய நிமிவிகை,
திருவினையாட்டால் ஈசன பக்கம் துறைபவள்,
கூற்று மரித்திடவே உதை பாவதியா,
ஸருவேசரொடு கூடி வினையாடும் உமை,
ஆல போஜந்ததி, வேலை மீது தனி ஊரும்
குழவி வடிவாகவே நம் பரதா தவமாக
மீறு குலவு திரைசேரும் மாது, திரிபுரம்
நீறதாக அனல மோதும் சிவை, பாடும்
கவுரி பவுரி கொண்டு ஆட

(ஆதாரம் திருப் 66 238 267 268 507
590, 626, 686, 732, 748, 763, 789, 846, 889,
1165 (1), 1276, கந்தா அலங்காரம் 68)

புராணங்களையெல்லாம் கசடறப் படித்
துணர்ந்த யாரிடமாவது, மேற்படி
பதினேழு வாரத்தைப் பகுதிகளை மட்டும்
குறிப்பிட்டுக் கேட்டால், அந்தப் புராணங்
களில் ஒரு கணிசமான பகுதியை நீங்கள்
கேட்கும்படி நேரிடும் அது நல்லதுதானே!

தேவியும் தலங்களும்

மஹேஸ்வரியின் மஹதவம் எவ்வளவு
உயர்ந்ததோ அவ்வளவு உயர்ந்தவை அவள்
அமாநது அருள் பாலித்த திருத்தலங்கள்
எல்லாம்

“ஈகமைந்த பீடிகையில் அகில ஜக
அண்ட நாயகி” என 55ஆவது திருப்புகழில்
அருணகிரிநாதா குறிப்பிட்டிருக்கிறா “கட
பயாதி” ஸங்கயைப்படி ‘ஈக’ எனப்பில
‘ஈ’ எனும் எழுத்து ‘5’ எனும் எண்ணையும்
‘க’ எனும் எழுத்து ‘1’ எனும்
எண்ணையும் குறிக்கும் ‘ஈக’ எனும்
எழுத்துகள் ‘51’ எண்ணைக் குறிக்கும்
‘பீடிகை என்றால் பீடங்கள் எனப் பொரு
ளாகும் அதாவது தாம் உபாஸித்த ஜகந்
மாதா அமாவதற்கு 51 பீடங்கள் இருப்
பதை அருணகிரியார் அவ்வளவு கூடமாக
நமக்குத் தெரிவிக்கிறா’ (51 பீடங்கள்
ஸ்தூலமாகவும் ஸூக்ஷ்மமாகவும் உண்டு)

“கரணிச்சித் தருள்கச்சிப் பதி,
காருசிமா நகா உறை பேதை, கரிவநம்
உறை அகிலாண்ட நாயகி, அருணையில்
அறம் வளா கருணை உமை, அருணையில்
உறையும் அருந்தனுமுலை, புனியூ உறை
ஒருத்தி கமலாலய நாயகி, கந்தனூர்

சுகதி, காமக்கோட்டக குலமயில,” (திருப்
478,507,516,529,647,725,901,1022)

“மைநதா சரணம் அருணை வெற்பாள
உண்ணுமுலையுமை

மைநதா சரணந தநமும ஒப்பில
உண்ணுமுலை உமை” — கந அந
காப்பு-2

“ஆநநத நாடகி சோ இமகோததிரி
கையில் ஆயி” — கந அந 34

காஞ்சிபுரம், திருவானைக்கா, திருவண்ணா
மலை, சிதம்பரம், திருவாரூர், கந்தனூர்
ஆகிய ஊர்கள் தேவி ஸ்தலங்களாக
இன்றும் புகழ்பெற்றவைதான் அவற்றில்
கோயில் கொண்ட “அனையை” ததான
அருணகிரிநாதா அனதே பாடினார்

காஞ்சி, திருவையாறு போன்ற ஸ்தலங்களில்
அமாந்த தாம் ஸமவாதத்தியைத்தான்
“அறம் வளா கருணை உமை” என்றும்,
“அறத்தின் நாரி” என்றும், “அறம் வளாதத
கருபாகரி” என்றும் 516,898,923ஆவது
திருப்புகழ்களில் தாம் தேவதையாகப்
போற்றி யிருக்கிறார் அருணகிரிநாதா

தேவியை வழிபடுவோர்

“ஆயி, நித்தியே” என்றுதாம் உணர்ந்து
திருமும் (திருப் 997) பாடிவந்த மஹா
நிதையான அநத ப பரமேசுவரியை
எப்போபபட்டவர்கள் எப்படியெல்லாம் வழி
பட்டார்களாம்? இதோ சில திருப்புகழ்ப்
பாடல்கள்

திருப் 337 தவளரூப ஸரஸ்வதி, இந்திரை,
ரதி, புலோமஜை, கருத்திகை,
ரம்பையா ஸமுஹ ஸேவித தூக்கை,

516 கவுதம் புநிதமுநி தொழ ,
653-1 இனமோதொருத்தி ருபி,

826 மால் ஆள மலா மகள், கலைமகள்,
ஓதார சீராள,

920 செந்திரு, அயன மாது, வேளின
இரதி, அருந்ததி, இந்திர தேவி
முதலவா வணங்கு தரியம்பகி,

990 பசுபதி போற்றிய பகவதி,

1007 அமலை விலைகள் எழுவரும் வழி
பட அருளி, அருணியில் உறைதரும்
இறையவன், அபிராமி, அநகை,
அநுபவை, அநுதயை, அபிநவை,
அதலம் முதல் எழுதலம் இவைமுறை
முறை அடைய அருளிய பழையவன்

மாபெரும் தைவகளுக்கோததான் மஹேச்
வரியை வழிபடுவோராகப் பட்டியல் போட்டு
விட்டார் அருணகிரியார்! ஆனால் ஸாமாந்ய
அடியார்களுக்கும் அவ்வளவு மஹோந்தமான
தேவிக்கும் இடையில் வழிபாட்டினால் ஏற்படும்
நிலைதான் என்ன?

“ஓமத தீ வழுவாகட் கூர் சிவலோகத்தே
தரும் மங்கை, அடியோர்கள் ஹரஹர் உருகி
ஜேஜே என திரு நடநக கோலம் அருள்
செய்யும் உமை, பணிவாரைப் பவதரங்
கத்தைத் தப்ப நிறுத்தும் பவதி, பகதர்கள்
பூஜைக் கியலவாள் தொண்டர்கள் ஆஹம்
அமாந்தவள்,” என்று (திருப் 68,238,456,
746,976) உறுதியாகக் கூறியிருக்கிறார்
அருணகிரிநாதா

தேவியும் வேதமும்

அறம் வளாதத அகிலாண்ட நாயகிக்கு
அவ்வளவு சுகதி ஏற்பட்டது எதனால்?
அருணகிரியாரின் அநுபவத்தில் அம்பிகை
யானவள் வேத வடிவி

“வேதா(க) மக்கலை ரூபாள, நலமோ
மறைக்கரிய இனையோள், ஆயந்த நூல்
மறை சதகோடி பகவதி, சந்த வேத
மந்தர ரூபி, ஜடை வேதக் குழலாள, வேத
பரம்பரை, வேதமும் நின்று மணம் கமழ
அபிராமி, வேத புராணம் விளம்பி,”
(திருப் 554, 653-1, 700, 719, 746, 922,
1176,1263) வேதங்களை அம்பாவுடன்
இப்படிப் புனிதமாகப் பிணைத்து எப்படித்தான்
அவரால் பாட முடிந்ததோ!

ஒரு தெய்வத்தின் வழிபாட்டு முறைகளை
வரையறுத்துக் கூறும் நூலுக்கு “ஆகமம்”
என்று பெயர் சுகதி வழிபாட்டுக்கெனப்
பலவித ஆகமங்கள் உண்டு

தேவியும் ஆகமங்களும்

“வெருவித ஆகம ஸுந்தரி” (திருப்
23), “யாமளா” (திருப் 1049) “யாமளி”
(திருப் 526,732,943) “யாமனை” (திருப்
194,337,717,1129,1163) “காம தந்திர
லீலா லோகிநி, வாம தந்திர நூல் ஆய
வாள” (திருப் 1001), “ஸகலாகமநூல்
அபியாத பர தேவதையாள” (திருப் 192)
என்று அவர் பாடுகளில் தேவியை வேத
ஆகம ஸவரூபினியாகவும் அதே ஸமயத்தில்
ஆகமங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவள் என்றும்
பாவிகக் வேண்டுமானால், அருணகிரியாரின்
ஆதமாநுபவம் எவ்வளவு உயர்ந்த நிலையை
அடைந்திருக்க வேண்டும! (வாம தந்திரம்—
தேவியின் வாமாசார வழிபாட்டு முறைகளை

விளக்கும் ஆகம் நூல்; யாமளம்-குதர
யாமளம் முதலியன

வேத - ஆகமங்களில் மட்டுமல்ல, ஸமயம்-
ஸமயாசார விஷயங்களிலும் "ஸமய நாயகி,
ஸமய முதலவி, தட்டற்ச சமயத்தை வளர்ப
பவள, ஆறு ஸமயத்தி" எனத் (திருப்
337, 511, 882, 898) தேவியைத் தொடர்பு
படுத்தியே கூறுகிறார்

"எவர்க்கும் தெரியாத பெரிய பண
டத்தை ஸத்திய பித்தன பிரிதியுண கற்புப்
- பரபையன்" (திருப் 455) என்றும்,
"மது பாநம் பருகினா பரமப்போக மோஹிநி
- சுடலைக கோயில நாயகி" (திருப் 943)
என்றும் வாமாசார நோக்கிலும் தேவியை
வழிபட்டிருக்கிறார்

ஷண்மதங்களுக்கும் அதிபதிகளான அறுவரில்
கணேசா (விநாயகா), குஹேசா (முருகன்)
மஹேசா (சிவன்), ரமேசா (திருமால்),
உஷேசா (ஸூரியன்) ஆகிய ஐந்து ஆண் கடவுள்
களும் சக்தி ஸஹிதமாக இருப்பதால்தான்
அநுகரஹ மூர்த்திகளாக விளங்குகிறார்கள்
என்பது முன பகுதிகளில் கூறப்பட்டிருக்கிறது
அருணகிரியார் தமது உபாஸனையில்
அதவைதக கொள்கையையே கடைப்பிடித்ததால்
என்பதற்கு மேற்கோள்களும் காட்டப்
பட்டன தமது இஷ்ட தெய்வமான
குமரக கடவுளை சக்தியுடன் இணைத்தே
பாடியிருக்கிறார் என்பதற்கு அவரது திருப்
புகழ்ப பாடல்களை ஆதாரமாக இருக்கின்றன
இதர நான்கு ஆண் தெய்வங்களுடனும்
சக்தியை ஸம்பந்தப் படுத்தி யிருக்கிறார்
என்பதற்கு ஒரு சில உதாரணங்களை மட்டும
காண்போம்

தேவியும் திருமாலும்

"மாலும் அறியாத பர தேவதையாள
அரி இறைவி எனும் ஆதிபரை, மாலும்
ஒன்றான ஆயி, அகரம் திரு உயிர
பண்புற அரி என்பதும் ஆகி, அரி
அரியாள உமை, வரதற குடற பிறந்த
சிவை, விண்டு இளதோகை, அண்டம் உண்ட
நாரணி, கோகுல சக்தி," என (திருப்
192, 325, 365, 608, 640, 808, 854,
889, 930) விஷ்ணு பரமாகவும்,

தேவியும் சிவனும்

"அடல அணி எந்தைக்கு உயிரானும்
மலைமகள், ஈசா ஆகிநின்ற உமை,
அரன் மூவா இறைவி எனும் ஆதிபரை,
உயா சுடலையாடும் அரனும் இவா ஒன்ற

தான் ஆயி, மழு உழை சுரத்தி ;
முயலக பத்ததி, அரன் அரியாள
உமை, ஸருவேசரோடு கூடி விளையாடும்
உமை, ஓம் நமந்த சிவருபி, சந்தர
சேகரி, நாகபூஷணத்தி ஆல போஜ
நத்தி அம்பை, நாறிதழி வேணி சிவருப்
கலியாணி, பசுபதி போற்றிய பகவதி
பாாப்பதி, அபி(ந)ந காளி," என (திருப்
210, 221, 325, 365, 585, 640, 846,
859, 889, 987, 990, 1056) சிவ பரமாகவும்,

தேவியும் கணபதியும்

" உத்தமி புதலவனை, உமையவள்
அருளுறு புழைக்கை கணபதி, வெருவித்
ஆகம் ஸுந்தரி தந்தருள் கணராயன்,
கரிமுகன் சிதரப் பொற்புகா வெறபனதனை
ஈனும் பனவி, காளி பயந்தருள் ஆனை,
கலியாணி முதலீண் மகவானை," என (திருப்
விநாயகா துதி-1, 6, 23, 456, 976, 987)
விக்கேசுவர பரமாகவும்,

"இரு சுடா ஏந்தி காரணி, கதிரா மதி
குலவிய தோடாள," என (திருப் 700,
826) ஸூரிய பரமாகவும் அருணகிரி பாடி
யிருக்கிறார்

"போக அந்தரி, ஸந்தநாந சிவகாமி,
காமாரி, பதிவரதம் பற்றப் பெற்ற மகப்
பெண, கற்புத் தப்பாது ஓக்கப் பெற்றாள,
பஞ்ச பாணி, பசுபதி போற்றிய பகவதி,
காமக கோட்டக் குல மயில், காமா
விமோஹிநி, உண்ணமுலை உமை," என
(திருப் 100, 183, 220, 451, 489, 719,
990, 1022, 1163-1, கந-அந-காபபு-2)
சக்தியைக் காமேசுவரிதவ பாவத்தில பாடி
யிருக்கிறார்

"ஆலப் போஜநி கொஞ்சிய வானச
சாநவி" (திருப் 496) எனக் கங்கா
தேவியைப் போற்றி, "டாகிநி" (திருப் 223)
என்றும், "இராகிணி" (திருப் 997)
என்றும் ஷடாதார சக்தியராகவும் தேவியைப்
பாடியிருக்கிறார்

எந்தத் தெய்வத்தை உபாஸித்தாலும் -
குறிப்பாக சக்தியை உபாஸிப்பவர்களுக்குக்
காயத்ரி மந்தரத்தான பரதாநமானது என
யாரும் ஒப்புக்கொள்வா "எழுத்திய காயத்ரி
உமையான்" (திருப் 423), "அஞ்சமுக
நீலி" (திருப் 859), "முகப்பஞ்ச வாலை"
(திருப் 1263) என அந்த ஆதி பராபரையைக்
'காயத்ரி' உருவிலும் உபாஸிக்க அருணகிரி
நாதா தவறவில்லை என்றும் துணிந்து கூறலாம்.

அடியார்களுக்கெல்லாம் அருள் பாலிக்கத் தலங்கள் தோறும் அம்பிகை அமாந்தாள என்று முன்னா குறிப்பிட்டோம்—திருப்புகழ் வாயிலாக

“சுகமைந்த பீடிகையில் அகில ஐக அண்ட நாயகி, பொன்வரை தானும் ஆகிநின்ற உமை, ஓனறெட்டுச் சகர தலப் பெண், சகர பரசண்ட சங்கரி, கயிலசுத்த தரத்ததுச் சயிலத்துத் தரநிறக்க கரணிசசித் தருளகச்சிப் பதி, குண இலலதா மஹ மேரினை அணி செலவி ஆய, கதிாசுற்றிட டாசைப் பாலகிரி உறை பச்சைப் பாசுக் கோகில கவுரி, விநது ஒளி ஓசை தங்கும் அபிராமி, மகமேரு உற்று வாழ சீரே, முக்கோணத் தாந்ததாள,” (திருப் 55, 221, 456, 464, 478, 686, 780, 859, 997, 1126), “அக்ஷர லக்ஷ ஜபத்தா கரமத்திடு சகரதலத்தி ஷ்டக்ஷரி” (பூத வேதாள வகுப்பு) —இப்படியெல்லாம் பாடியதன் மூலமாகத் “தேவியானவள் ரஹஸ்யங்கள் பல பொதிந்த யந்தர—சகர பரஸ்தாரங்கனில் இருநது கொண்டும் அருள் பாலிக்கக் கூடியவள்” எனத் தாம் உணர்ந்ததை அருண் கிரிநாதா நமக்கும் கூறுகிறார்

“சண்டிநி, சண்டி, சண்டிகை” (திருப் 23, 142, 920), சாமுண்டி (திருப் 93) வாலே (திருப் 103, 220, 832), வாலா (திருப் 1139), சிவகாம ஸுந்தரி (திருப் 109, 766, 1001), பயிரவி (திருப் 145, 360, 511, 700, 763, 768, 943, 1276), திரிபுரை (திருப் 223, 533), காதும் உகர வீரபதரகாளி (திருப் 327), தூக்கை பக்க சூல காளி (திருப் 412) திரு (திருப் 335) திருமாத்ரு (திருப் 538), புலநேசை (திருப் 377, 763),

வயிரவி, நீலி, மோடி, குலிச குடாரி ஆயி, மஹமாயி, குமரி, வராஹி, மோஹி, பகவதி, ஆதி, ஜோதி, குணவதி, ஆலகண்ணி, அபிராமி, பலிகொள் கபாலி யோகி, பரமகலயாணி, லோக பதிவரதை, வேதஞாநி (திருப் 434)

சாமபவீ (திருப் 482, 700) சாமபவி (திருப் 639), சம்பவி (திருப் 647, 787, 854), நீலி, கவுரி, பரை, மங்கை, குண்டலி தரிபுராயி (திருப் 501), மோஹிநி (திருப் 507), வராஹி (திருப் 526), வாராஹி (திருப் 1129), சுகதி, ஸரஸோதி, திருமாத்ரு, வெகுருபி, ஸுக நித்திய கலயாணி (திருப் 644), நாடகம் பயில நாரணி, பூரணி, நீடு பஞ்சவி, -சூலிநி, மாலிநி (திருப் 732)

விநாயகி (திருப் 751), ஸ்ரீநதூர பார்வதி (திருப் 817), தேவி (திருப் 1089, 1107), பஞ்சவி, ஆயி, மாயி, சிவைபெண், அம்பிகை, வாலா, சீலா (திருப் 1136), விபஞ்சி (திருப் 1263)

மேற்படிப் பெயர்கள் எல்லாம் சாக்த ஸம்பரதாயத்தில் வழங்கப்படும் அம்பிகையின் திருநாமங்கள் தாம்

மினவருவன் எல்லாம் ததவ — பரத்தவ ரீதியில மஹேசுவரிகு அருணகிரிநாதரால் சூட்டப்பட்ட நாமங்கள்

ஆதிசுகதி ஆதிபரை (திருப் 325), ஆதி (பரை) (திருப் 854), ஆதிமலைமகள் (திருப், 920) ஆதி சுகதி (திருப் 997)

இச்சா சுகதி இச்சை அநதரி (திருப் 812)

கரியா சுகதி திண கையாளி (திருப் 463) [கை செய்கை, ஆளி ஆளபவன்] செய லாள் (திருப் 648)

ஞாந சுகதி ஞாந பராபரை, ஞாந பூரணி (திருப் 725, 898), ஞாநச் சிவகாமி, ஞாநாவிபூஷணி (திருப் 976, 1163—1)

பரா சுகதி பரா சுகதி, (ஆதி) பரை (திருப் 423, 854)

“செம்பரத்தின பங்கயத்தின ஸஞ்சரிகும சங்கரி, போக அநதரி, ஆதி அநதமும ஆன சங்கரி, விபிந் கெமநி, அண்டமீதே பகல இரவற்றிட டுயாந்த அம்பிகை, பரம பரமி, பரம கலியாணி, பழைய பாவதி கொற்றி பெரிய நாயகி, பஞ்ச வடிவி, விநதை எனும் உமை மாது, பரதேவதையாள, உலகம் ஓர் எழும் அண்டா உலகமும் ஈசா தங்கும் உயா கயிலாயமும் பொன்வரை தானும், உயிரொடு பூதம் ஐந்தும், ஒரு முதலாகி நின்ற உமை, பரத்தின உச்சியில நடம் நவில உமை, பரசிவை, தோரா உமை, ஸகல காரணி, சுகதி பரமபரி ஸமய நாயகி, நிஷ்களி, குண்டலி மநோமணி, பணி வாரைப் பவ தரங்கத்தைத் தப்ப நிறுத்தும் பவதி, எவாக்கும் தெரிவரும் சுத்தப் பச்சை நிறப் பெண்”, (திருப் 31, 100, 103, 131—1, 137, 142, 160, 179, 185, 192, 221, 267 303, 336 337, 456, 457)~

“நாத வடிவி, மிகு சித்தனைத்தையும் விழித்த சுகதி, அகரந் திரு உயிர் பண்புற அரியென்பதும் ஆகி உறையும் சுடா ஒளி,

ஸரியிலாத ஸயம்பவி, அரன், அயன், அண்டாக கரியாள உமை, பரத்தி, குலக கொழுந்திலி, ஓர் ஒப்பும இலி, நிருவாணி, ஒரு பொருள் அதாகி அருவிடையை ஊரும் உமை, பரமேசுவரி, பாலம்பால் மணம் நாறு கால் அங்கே இறிலாத மாதம்பா, உத்தர பூர்வா காரணி, பூமிக்கடல் மூவாக்கும் மு(ன்) னுள், பரமேசுவரியாள," (திருப 501, 565, 608, 615, 640, 647, 653-1, 654-1, 656, 684, 701, 746, 765)

“ஆதி, வளரும் தழல் ஒளிர் சம்பவி பரை விண்டு இளதோகை, ஓம் நமந்த சிவருபி விந்து ஒளி ஓசை தங்கும் அபிராமி, பரம்பரை, - எண்குண பூரணி, எங்குமாய நிற்கும் ஒரு சக்தி, பரமயோகிநி, வாசாம் கோசரா பரா பரை, பல திசையும் போய்க் குலா விருப்பி, ஸாவேசுவரி, பரபரமி, ஈறிலாத மலைக்கொடி, தானே புணர்ந்து, தானே அறிந்து, தானே மகிழ்ந்து, அருள் ஊறித் தாய் போல பரிந்த தேன, ஆதி அநாதி இரண்டு பூரணி காரணி (திருப 854, 859, 876, 901, 1049, 1129, 1133, 1163-1, 1213, 1220, 1263)

அம்பிகையை ஆராதித்தும் நிரம்பத் தொடர்ந்து வாணித்தும் அகம் மகிழ்ந்த அருணகிரியாரின் பாடல்களில் இன்னும் சில வற்றைப் படித்து நாழும் தான மகிழ் வோமே!

“கங்காளி, சாமுண்டி, வாராஹி, இந்த ராணி, கௌமாரி, கமலாஸந்தக கன்னி, நாரணி குமரி, தரிபுரை, பயிரவி, அம்லை, கவுரி, காமாக்ஷி, சைவ சிங்காரி, யாமனை, பவாநி, காததிகை, கொற்றி, தரியம்பகி” - (வேல விருத்தம்-2)

“ஜோதி இம் வேதண்ட கனனிகையா தந்த அபிநய துலய ஸோம வதந்த துங்கதரி சூலதரி, கங்காளி, சிவகாம ஸுந்தரி,” “ஆடும் மயில நிகாவலவி அபிராமவலவி, பரமாதந்த வலவி”, - (மயில விருத்தம் 5, 7)

“கொந்தாரா குழலவரி வண்டோலிடும் இயல் கொண்டேழ இசை மருளக் குதலை மொழிந்தருள் கவுரி ஸுந்தரி”, “மங்கையா மனோகுமரி கங்கைமா லிநிகவுரி வஞ்சி நானமுகி வராஹி மலை அரையன் உதவமலை,” “ஸுக விமலை அம்லை பரை இமைய வரை தரு குமரி துடி இடை அநகை அசலையாள”, - (சேவல விருத்தம் காப்படி, 6, 10)

திருவகுப்புகளில்

1 சீர் பாத வகுப்பு

“ இமைய மயில யுவதி பவதி பக வதி மதுர வசநி பயிரவி கவுரி உமையாள தரி சூலதரி வநஜை மதுபதி அம்லை விஜயை திரிபுரை புநிதை வநிதை அபிநவை அநகை அபிராம நாயகி ”

2 தேவேந்தர ஸங்க வகுப்பு

தரணியில அரணிய முரணிர ணியனஉடல தனைநக நுதிக்கொடு
சாடோங்கு நெடுங்கிரி யோடேந்து பயங்கரி
தமருக் பரிபுர ஒலிக்கொடு நடம் நவில
சரணிய சதுரமறை
தாதாமபுய மந்திர வேதாந்த பரம்பரை
சரிவனை விரிஜடை எரிபுரை வடிவின
சுததள முகுளித்
தாமாங்குசம் எனறிரு தாளாந்தர அம்பிகை
தருபதி ஸுரரொடு சருவிய அஸுராகள
தடமணி முடிபொடி
தாளுமபடி செங்கையிலவாளவாங்கியசங்கரி
இரணகி ரணமட மயிலமருக் மதபுள
கிதஇள முலைஇள
நீராதாங்கிநுடங்கிய நூலபோன்ற மருங்கின
இறுகிய சிறுபிறை எயிறுடை எம்படா
எனதுயிர கொளவரின்
யானஏங்குதல கண்டெதிர் தானஏன்று
கொளம்குயில

இடுபலி கொடுதிரி இரவலா இடாகெட
விடுமந சுரதல
ஏகாமபரைஇந்திரை மோஹாங்கஸுமங்கலை
எழுதிய படமஎன இருளஅறு சுடாஅடி
இணைதொழும் மவுறிகள்
ஏகாந்த ஸுகமதரு பாசாங்குச ஸுந்தரி
சுரணமும் மரணமும் மலமொடும் உடலபடு
கடுவினை கெடநினை
காலாந்தரி சுந்தரி நீலாஞ்ஜநி நஞ்சுமிழ்
கனலஎரி கணபண குணமணி அணிபணி
கநவனை மரகத
காசாமபர கஞ்சுகி தூசாமபடி கொண்டவள
கனைகழல் நினையலா உயிராவி பயிரவி
கவுரிக மலைகுழை
காதாரந்தசெழுங்குழ நீரோயந்தபெருந்திரு
கரைபொழி திருமுக கருணையில் உலகெழு
கடலநிலை பெறவளா
காவேந்திய பைங்கினி மா சாமபவி ”

அருண் கண்பண புயக சுடிகையின்
அகில புவந்மும் உதவும் மலைமகள்
அமலை ஆரியை அநதரி ஸுநதரி
இமய மாமயில அமபை தரியம்பகி
அசுசுத ஸ்வேறாதரி அணைத்துவே தததலைவி
அறபுத புராதநி வரபரகா சபரகருதி
அமபொற குண்டலப பேதை சாமபவி
விம்பக கிருசுகப பூவை பூங்கொடி
அக்ஷர லக்ஷ ஜபத்தா கரமத்திடு
சகர தலத்தி தரியகழி ஷ்டக்ஷரி
ஆயி உடைய நாயகி ”

7 பொருளதது அலகை வகுப்பு

“அதிதத பரிபுர பதத்தி பயிரவி அமைத்த
கரதவி ”

9 போக களத்து அலகை வகுப்பு

“ பவுரி வரும்பரி புநநல பங்கய வித
தாரத தந பயிரவி
நிமலை தரியம்பகி கவுரி திகம்பரி நிாப
பாவக்குண
நிருமலி இரங்கு தாய ”

12 வேடிச்சி காவலன் வகுப்பு

“உதரகம் லத்தினிடை முதியபுவ நதரயமும்
உகமுடிவில் வைக்கும் உமையாள ”

14 வேல வாங்கு வகுப்பு

“ அடவி படுஞ்ஜடை மவுலியில வெம்பணி
அம்பணி
யாமாங்கதா வாமாங்கரை
அநுபவை அம்பிகை அநுதிதை அம்பை
தரியம்பகி
ஆசாமபரை பாசாங்குசை
அநகை அசஞ்சலை அதிஞண ஸுநதரி
அநதரி
காலாந்தகி மேலாமதிரு
அமலை அலங்கருதை அபிநய பங்குரை
சங்கிநி
மாளும கணி ஞாநாங்குரை
அணிமுக பந்திகள் சிறுபொறிசிந்த
விளைந்தழல்
வாய கானறிடு நாகாங்கதை
அபய வரம்புரி உபய கரமதிகழ அநதணி
யாமாங்கறி தாய மாணபிள்ள
அதுலை ”

“ குன்றமான
மிடைதரும் பரவாள ஜடை பெரும் பரவாஹ
விமலா கொன்றைமலை தருண சந்தர
ரேகை
விரவு மணமநாறு பாதார விந்த
விதரண விநோத மாதா ”

18 சிவலோக வகுப்பு

“உரகமும் இதழியும் உதகமும் உடுபதியும்புனை
யும்பஞ் சாக்ஷரா பங்கின கொடி தாளினில
உலகமும் மலைகளும் உத்தியும் உயிரும்
அடங்க
ஒடுங்கும் பார்பபதி ”

20 கொலு வகுப்பு

“ உமை பயிரவி கவுரி
வலவை (டாகிநி, காளி) ”

இவ்வளவு எல்லாமும் பாடித் தாழும்
பரவசம் அடைந்து, நம் போன்றவா
களையும் பரவசத்தில் ஆழ்த்திய அருணகிரியா
அநதப பராசக்திக்கும் தமக்கும் ஏற்பட்ட
தொடாபை எப்படித் தெரிவிக்கின்றா,
பாருங்கள்

“எங்கள் உமை, எனதுயிரா எனும் தரியம்
பகி, எமை ஈண புகழ் மங்களாயி, என மாசு
சோ எழுபிறப்பையும் அறுத்த உமை,
எனை ஈண சுகதி, என கணில வளரும்
சிவகாமி, எனை ஈண மலைமாது, ஆணவ
மயக்கமும் கலி காமியம் அகற்றி என்றனை
ஆள உமை, எனை ஈணெடுத்த புகழ்
கலியாணி, என தாய, எமை ஈணும்
சுகதி”, (திருப 40, 52, 183, 439, 580,
608, 644, 647, 653-1, 754, 763)

அருணகிரியாரின் உபாஸனையின் உநந்தமும்
அதனால் அவருக்கு ஏற்பட்ட அநுபவத்தின்
ஆழமும் எவ்வளவு தெளிவாகத் தெரிகின்றன!
அவா நோமுகமாக அநதப பரதேவதையின்
வசப்படடுத்தான இருந்திருக்க வேண்டும்!
வேறு எந்த ஸ்ரீவிதயா உபாஸகா (சாகதா)கள்
கூடப் பரதேவதையைக் குறித்து இவ்வளவு
வயகதமாகப் பாடி அவளது அருளின்
இன்பத்தை அநுபவத்திருக்க மாட்டார்களோ
என்று எண்ணத் தூண்டுகிறது அவரது
பாடல்களிலேயே குறிப்பிடப்பட்ட வாழ்
தந்தரம், ருதரயாமளம் முதலிய சாக்த
ஸம்பரதாய நூல்களிலும், ஸ்ரீவிதயோ
பாஸனை ஸம்பந்தமான கரந்தங்களிலும்
அருணகிரிநாதருக்கு ஆழந்த பரிசயமும்,

பயிற்சியும், தேர்ச்சியும் ஏற்பட்டு அவரது சாக்த உபாஸனையின் உதந்தம் காரணமாகப் பரம அநுபவத்தையும் ஸகல விததிகளையும் பெற்றவா எனப்பது உள்ளங்கை நெலவிக கணிபோல விளங்குகிறது

இதுகாறும் கிடைத்த திருப்புக்ழப் பாக்கள் மொத்தம் 1330, கந்தா அலங்காரம் 108, கந்தா அந்தாதி 102, கந்தா அநுபூதி 52, வேல விருத்தம் 10, மயில விருத்தம் 12, சேவல விருத்தம் 12, திரு எழு கூற்றிருக்கை 1, திருவகுப்பு 24 ஆக 9 வகை நூல்களுக்கு மாக மொத்தம் 1651 பாக்கள்தாம் 318 பக்கங்கள் கொண்ட “தேவியும் அருணகிரி யாரும்” எனனும் நூல் தேவி ஸம்பந்தப்பட்ட அருணகிரியாரின் பாடற் பகுதிகளை மட்டும் ஒப்பு உவமைகளுடன் விளக்கும் ஓர் ஆராய்ச்சி நூலாகும் இந்த நூலிலிருந்து சுமார் பத்துப் பக்கங்களுக்குக் குறைந்த அளவு விஷயங்களி லிருந்து மிகவும் முக்கியமானவற்றையே உதா ரணங்களாகக் கொடுத்திருக்கிறேன் கிடைத்த 1651 பாக்களுக்குள் தேவியைப் பற்றி இவ்வளவு நுணுக்கமான விவரங்களை அருணகிரி நாதர் தம் பாடல்களில் தொகுத்து வகுத்துக் கூறுகிறார் என்றால் அவரால் பாடப்பட்ட 16,000 பாக்களும் நமக்குக் கிடைத்திருக்கு மானால் அவற்றுள் சாக்தமத ஸம்பந்தமாயும், இதர ஸமயங்கள் தொடர்பிலும், இதரபொது வான ததவாமசங்களாக குறித்தும் எவ்வளவு அற்புதமான விவரங்களை உரைத்திருப்பாரோ எனக் கற்பனை செய்து கூடப் பாராக முடிய வில்லை

வடமொழியில் ஆதி சங்கரா, மூக கவி, காளிதாஸா, வித்யாரணயா, வங்காள மொழி யில் ராமகருஷண பரமஹம்ஸா ஆகியோர் அருளிய தேவி ஸதுதிகளைப் படித்து இன்புறு வதுபோல தமிழில் பராசக்தியைப் பற்றிப் படித்துப் பாராயணம் செய்து அநுபவிக் கவிரும்பும் யாவரும் “வாக்குக்கு அருணகிரி” யின் அருள் வாக்குகளையும், தக்க யாகப் பரணி” இயற்றிய ஒட்டக்கூத்தா, அபிராமிப் பட்டா, குமர குருபரா, திருப்போருச சிதம் பர ஸவாமிகள், ராமலிங்க அடிகளார், சிவபர காச ஸவாமிகள், வீரைக கவிராஜ பண்டிதர், சிங்கை நமசிவாயக் கவிராயா, மஹாவிதவான மீநாகுடி ஸுந்தரம் பிள்ளை, தாயுமானவா, திருமூலா போன்ற இன்னும் பலரது தெய்வத் தமிழவாக்குகளையும் படிக்க வேண்டுமென

“மூவிரு ஸமயத்தின் முதலவி” — கந்த புராணம் 1 — 18-43, “ஆறு ஸமயத்தி, ஸமய நாயகி, ஸமய முதலவி, தட்டற்ச சம யத்தை வளர்ப்பவன்” (திருப் 898, 337, 511, 882) எனனும் வாக்குகளை உற்றுநோக்கு

கிறபோது அறுவகை ஸமயங்கட்கும், ஸர்வ மதங்கட்கும் ஆதிபரையே தலையாய நாயகி எனபதும், ஆறு மதத்தவர்களுள்ளே சாக தாகளாகிற ஸ்ரீவித்யோபாஸகாளே தலை சிறந்தவர்கள் எனபதும் பெறப்படும் அன்றோ! அதனால்தான் முருகன் உபாஸனையில் தொடங் கிய அருணகிரியாரை சக்தி உபாஸனையில் உணமுகமாகக் கொண்டு போய் விட்டது ஷண் முகன் அருள் எனப்பது தெளிவாகின்றது பூரண வடிவங்களாகிற கண்ணனையோ கந்தனையோ முதற்கண் தொழத் தொடங்குகிறவர்கள் முடி வில் ஸ்ரீவித்யையில் தாவி சாக்த மதத்தினைத் தழுவியிருப்பது கண்கூடு

ஸங்கீத மும்மாததிகளில் ஒரு வ ரா ய முததுஸவாமி தீக்ஷிதா அவர்கள் திருத்தணி முருகனருள் பெற்று, ராக-தாள-பாவங் களுடன் ஸம்ஸ்கிருத கீர்த்தங்களைப் பாடத் தொடங்கினார் ‘ஸங்கீத ரஸிகையான்’ பராம பிகை அவரைத் தன் வழிகிழுத்துத் தேவி நவாவரணக் கீர்த்தனை முதலானவற்றைப் பாட வைத்ததும், இறுதியில் பரம சாக்தராகப் பண்ணி ஆட்கொண்டிருக்கிறார் எனபதும் தெரிய வருகின்றன அவரது இருநூறாவது ஐயந்தி ஆண்டும் இதுவே (1975) ஆகும்

ஊத்துக் காடு வேங்கட ஸூப்ப கவி எனப்பவர் — தமிழ், வடமொழி இரண்டிலும் அழகான கீர்த்தங்களை அருளியவர், அவரது நூல்களிலிருந்தும், வாழ்க்கை முறையினின்றும் அவர் ஒரு சாக்தர் எனபதும், அருணகிரியும், முததுஸவாமி தீக்ஷிதரும் புறத் தோற்றத்தில் நமக்கு முருகனைக் காட்டுவது போல, ஊத்துக் காட்டார் கண்ணனை நம் முன் நிறுத்துகிறார் — அந்த சாக்தராய இருந்து கொண்டு — எனபதும் தெளிவாகின்றன

திருவண்ணாமலை ஸ்ரீ சேஷாதரி ஸவாமிகள் தம்மைக் ‘காமாசுபிதேவி’ என்றும், ஸ்ரீ ரமண பகவானை ‘முருகன்’ என்றும் பேசியிருக்கிறார் களாம் ஸவாமி அணவாநந்தர் அவர்கள் வள்ளிமலைத் திருப்புக்ழ ஸசகிதாநந்த ஸவாமி களை ‘வள்ளி’ என்று குறிப்பிட்டார்களாம் ஆதியில் ‘அருணாசல மேரு’வைப் பஞ்ச சிக ரங்களோடு வரைபடம் எழுதித் தனி அறையில் அமர்ந்து தயாரிக்கத் தொடங்கியஸ்ரீ சேஷாதரி, முடிவில் ஸ்ரீசுந்தரரஜ மேருவையே உள்ளத்தில் பூஜிக்கும் ஒரு சாக்தரானதும் ஒரு விநதையோ? அதனால் அன்றோ—‘யத் பாவம் தத் பவதி’ என்றபடித் தம்மைக் ‘காமாசுபி தேவி’யாகவே குறிப்பிட்டுப் பேசிப் பல அன்பாக்கட்கும் அங்ஙனம் காட்சியும் தந் திருக்கிறார்கள்!

ஸ்ரீ வளளிமலைத் திருப்புகழ் ஸ்வாமிகளும் தம் மாநளிக குரு அருணகிரியாரைப் போலவும், தமது உபதேச குரு ஸ்ரீ சேஷாதரி ஸ்வாமிகளைப் போலவும் முதலில் 'திருப்புகழ்'ப் பாராயணம் செய்யத் தொடங்கி, வேறு (முருக) உபாஸனையைக் கைக்கொண்டு இறுதியில் அவர்களைப் போலவே உணமுகத்தில் சாக்தராக மாறிவிட்டார்கள். "இச்சையாள வளளி பாத இருதயன் எங்கள் ஆசான் ஸச்சி தாநந்தன்" எனபது ஸ்ரீதணிகை மணியாரின் வாகுகு 'வளளி' எனும் 'பொங்கி' எனும் தம் ஆதமாராத இஷ்ட தேவதைசையப் பேரிட்டழைத்து அவனையே 'வைஷ்ணவீ' விகரஹத்தில் ஆவாஹநமும் செய்து தம் சீடராகிய ஸ்வாமி அணவாநந்த நாதரையும் (ஸாது பாராததஸாரதி) சக்தி உபாஸகராகிவிட்ட அருமையே அருமை! ஸ்ரீ ஸ்வாமி அணவாநந்த நாதரும் இளமையில் வேங்கடேசப் பெருமானின் பக்தராக இருந்ததா அவரது ஆரம்ப கால விஷ்ணு பக்தி தற்காலத்தில் வைஷ்ணவீ சக்தி பூஷையில் அவரைக் கொண்டு விட்டதே கருவுணன் - விஷ்ணு முதலான உபாஸனா வைவங்ககள் இறுதியில் தம் பக்தர்களை சீர்த நெறிகு உயத்து விடும் எனபதற்கு - ஒரு ஸமீப காலச் சான்றாகும் வைஷ்ணவியே விஷ்ணு, விஷ்ணுவே வைஷ்ணவீ எனபதை அருணகிரியாரும் பல இடங்களில் விளக்குகிறார். "கதாசிதாதயா லலிதா பூமரூபா கருவுண விகரஹா ஸவவமச வாதநாரம்பா தகநோத விவசம் ஜகத தத ஸ கோபீ ஸமஞாபி ராவருதோபூத ஸவசக்திபி" - தந்தர ராஜம் "கோபதரீ கோவிந்த ரூபிணி, நாராயணீ நாதரூபா, முகுந்தா முக்தி நிலயா, வைஷ்ணவீ விஷ்ணு ரூபிணி" எனபன லலிதா ஸஹஸர நாம வாக்யங்கள் "யாதேவீ ஸாவபூதேஷு விஷ்ணுரூபேதிஸம் ஸதிதா, நமஸ தஸயை, நமஸ தஸயை நமஸ தஸயை நமோ நம்" என்கிறது தூக்காஸபதசகீ ஸதோதரம் "தரங்கக கடலுள் வெம் கட பணி அணைமேல் துயில் கூடும் விழுப பொருளே" எனபா அபிராமி பட்டரும் (அபிராமி அநதாதி "திங்கட") "ஹரி அலலால் தேவி இலலை ஐயன ஐயாறனாககே", "காவியங் கண்ணன் ஆகிக் கடல் வண்ணன் ஆகி நின்ற தேவியைப் பாகம் வைத்தாரா திருப்பயற் றாராரே" எனனும் அப்பா (திருநாவுக்கரசர்) தேவாரவாகுகுள் இரண்டும் சக்திக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் பேதமே இல்லை என்ற மேற் சொன்ன கருத்தை நன்கு வலியுறுத்துகின்றன.

இதையே அருணை முறிவா, "பழைய சந்தத்தைப் பெற்ற மடப் பெண்", "நீரின மீதிலே இருந்த நீலி", "கோகுல சக்தி", "அண்டம் உண்ட நாரணி", "திகிரிமேவு கையாளி", "அகரம் திரு உயிர பண்புற அரி

என்பதும் ஆகி", "ஒசை (பாமபில்) தங்கும் அபிராமி", "மாலும் ஒன்றதான ஆயி" "தரணியில் அரணிய முரண இரணியன் உடல் தனை நகந்துகொடு சாடோங்கு நெடுங்கிரி (நாரணிமஹி)" - (திருப் 458, 1168-1, 930, 889, 526, 608, 859, தேவேந்தர ஸங்க வகுப்பு) என்றெல்லாம், அழகு பட்ட பாடி மேலும் வலியுறுத்துகிறார் சங்கர நாராயணத் திருக் கோலத்தில் எந்த இடப் பாகத்தை ஹரன் ஹரிகுத் தந்து 'ஹரிஹரன்' ஆனாரோ, அதே இடப் பாகத்தை, அருந்த நாச்சுவரக் கோலத்தில் உமைக்குப் பரமன் ஈந்து 'அரைப் பெண்ணுருவன்' ஆனார்

"ஆதய சக்திா மஹேசஸ்ய சதுரத்தா பிணன் விகரஹா போகே பவாநி ரூபா ஸா-தூக்கா ரூபாச ஸங்கரே கோபேச காளிகாரூபா பூம ரூபாச மதாதமிகா" - லலிதோபாக்யாநத்தில் விஷ்ணு வசநம்

"ஸஹஸர மூர்த்தநாம அநந்த சக்திம் ஸஹஸர பாஹும புருஷம் புராணம் சயாந மப்தௌ லலிதே தவைவ நாராயணாக்யம் புரணதோஸமி ரூபம்" - கூடம் புராணத்தில் ஹரிமவான் வசநம் இவற்றினபடி, "விஷ்ணு, மாயா விலாஸிநீ" (லலிதா ஸஹஸர நாமம்) ஆக விளங்கும் மஹா மாயை ஆண, பெண், அலி என்ற முப்பாலும் கடந்து அப்பாலுக்கும் அப்பாலாய் மிளிகிறாள் எனபது 'ஸாவ வயா பகதவம்' உடைய வைஷ்ணவீ தேவி நமக்குப் புகட்டும் அறிவுப் பாடம் எங்கும் பரந்து நீக்கமற நிறைந்து நிற்கிற புருஷ தெய்வமாக அவளை நினைக்கிற போது புருஷோத்தமனாகிற திருமாலாயப் பொலிகிறாள் அவனையே, பரிபூரண ஸவரூபினியாகப் பரிமளிக்கிறபோது 'வைஷ்ணவீ தேவி' என்கிறோம் வைஷ்ணவியால் சீர்தமும் விஷ்ணுவால் வைஷ்ணவமும் இவர்களிருவருடனும் (இடப்பாதி) சீர்த தாலும் ததவ ரீதியிலும் தொடர்புடைய சிவனால் சைவமும் மதபேதங்களுக்கு இடம் கொடாமல் எவ்வளவு நெருங்கி வந்துவிட்டன பாராததீர்களா!

பரபரம் ஸவரூபினியும் ஆதய மஹா சக்தியுமான வைஷ்ணவீ தேவியின் சீர்த ஸம்பரதாயங்கள் வைஷ்ணவத்துக்கும், சைவத்துக்கும், மட்டும் அல்லாமல் காணுபதயத்துக்கும், கௌமாரத்துக்கும், ஸௌரத்துக்கும் கூடப் பாலமாய் அமைகிற அருட்பாங்கை உணாகிறோம் எங்ஙனம் எளிதில், அவளே 'கணம்பா, குஹாம்பா, குமாரகண நாதாம்பா' எனனும் லலிதா ஸஹஸரநாமத் தொடர்களின் படிக்கண்பதிகமும் குணநிதிக் குமரவேளுக்கும் தாயாகவும் ஆதமாராத உபாஸனா தெய்வமாகவும் விளங்குகிறாள்,

'பாநுமண்டல மதயஸ்தா' 'பகாராதயா' இதயாதி லலிதா ஸஹஸரநாம வாக்ருகளால் ஸௌரமண்டல மதய வாததிநியாக இருப்ப வனும், ஸுமாயனால ஆராதிக்கப்படுகிறவனும், அதே லலிதையாம வைஷ்ணவியே எனபதும் புலனாவதால் 'ஸமயாநதஸ்தா' 'ஸமயாசார ததபரா', 'ஷ்டதவாதீத ரூபினி' முதலிய லலிதா ஸஹஸர நாமச சொற்களால், அவளே ஆறு ஸமயத்திற்கும் உள்ளும் புறமும் நின்று ஒளிநது 'ஸாவாதீதை' (லலிதா ஸஹஸர நாமம்) ஆக ஒட்டியும் ஒட்டாமலும் ஆனால் அனைத்தையும் கட்டிக் காதது அருள செயது கொணடும் வயாபித்திருக்கிறாள் எனபது தெற நெனத் தெளிவாகும் அதனாலன்றே சாக்த மதத்தாக்கு மட்டுமன்றி ஸாவ ஸமயங்கட்கும் நாயகியாய்ப் பொலியும் அந்த அத்தி சக்தியை (All powerful goddess) வைஷ்ணவி' என்று லலிதா ஸஹஸரநாமம் விளித்தபடியே, வளளிமலைத் திருப்புகழ் ஸச்சிதாநந்த ஸவாமி சுளும் பேரிடத்த தாமும் வழிபட்டு நாமும் வழிபட்டு முக்தி பெற வழி வகுத்துச் சென றிருக்கிறார்கள்!

இவரது முறகுரு பரமபரையும், பிந்திய சிஷ்ய பரமபரையும் கூட சக்தி உபாஸனையில் ஈடுபட்டிருந்தும் இன்னும் ஈடுபட்டு வருவ தற்கும் இதுவே தக்க காரணம் எனத் தோன்று கிறது 'பூண தேவீ ஸதுதி'யாக அருண கிரியின வாக்கில அமைந்த தேவேந்தர ஸங்க வகுப்பை வளளிமலைத் திருப்புகழ் ஸவாமிகள 'இந்தராக்கி சிவகவச' ததுக்கு ஈடான மந்தரம் எனக் கருதி 'ஸாவ ரோக ஸஞ்ஜீவிநி' ஆகவும் 'ஸகல ஸமய ஸஞ்ஜீவிநி'யாகவும் உதவி அந்தத் திருவகுப்பையே தமது அடியாள் - அன்பாக்களுக்கெல்லாம் உபதேசித்திருப்பதை அவரைப் பற்றிய பல நூல்களும் அவரால் தொகுக்கப்பட்ட சில நூல்களும் நமக்கு அறி வுறுத்துவதினன்று அவரது அந்தா முக சாக்த உபாஸனை எத்துணை வலிமை பெற்றிருந்தது எனபதும், இதற்கு முழுக்க முழுக்க அவருக்கு மறை முக வழிகாட்டி அருணகிரி நாதரே எனபதும், வேல வகுப்பை ('சக்தி' வகுப்பு = சக்திவேல = தேவி) - வேல மாறலாக்கிப் பரப்பியும், 'அந்த சாக்தராணா' எனபதும் உள்ளத்தில களளம் கபடம் இன்றியும், மறுக்காமலும் யாவரும் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டிய பேருணமை

இனி, அருணகிரியாரின் போ, வாழ்க்கை நடைமுறை இவற்றினின்று அவா 'ஓர் ஒப்பற்ற சாக்தரே' எனபதை நிரூபிக்க முயலுகிறேன்

'மலயாசல் வாஸிநீ' என்றும் 'கலசோத பல தூவாஸ் பூஜிதாய்' என்றும் முறையே

லலிதா ஸஹஸர நாம ஸதோதரமும், லலிதா அஷ்டோதர சத நாமாவளியும் - தென பொதிய மலையையும் அகஸ்தய நாதரையும் சாக்தத்துக்கு இழுக்கின்றன 'லோபா முதரராச்சிதா' என்றும் 'லோபாமுதரராச்சித் ஸ்ரீமச்சரணயை' என்றும் மேற்குறித்த இரு நூல்களும் பேசுவதிலிருந்து அகஸ்தயரின் பதநி 'லோபாமுதரை'யும் ஒரு முக்ய சாக்தை எனபதும் பெறப்படும் அகஸ்தய தம்பதிகள் ஸ்ரீவித்யோபாஸனையில் முக்ய ஸதாநம் வகிப்பவர்கள் 'ரஹஸ்ய நாம ஸாஹஸரம்' எனும் லலிதா ஸஹஸரநாம ஸதோதரமும், பஞ்ச தசீ மஹாமந்தர ஸவருபமாக இலங்கும் லலிதா தரிசுத் ஸதோதரமும், ஸ்ரீ வித்யைக்கே ஆதி காததா வான பகவான ஸ்ரீ ஹயகர்வரால் அகஸ்தய மஹாஷிகு உபதேசிக்கப் பட்டிருக்கின்றன அகஸ்தய முறிவா ஸ்ரீவித்யா யந்தர - மந்தர - தந்தர சாஸ்தரங்களில் வல்லவா ஆதலால், 'அகஸ்தய நாதா' எனத் தீக்ஷா நாமத் தோடு வழங்கப் பெறுவா 'நாத' எனபது ஸ்ரீவித்யையில் பூண தீக்ஷை பெற்ற சாக்தா களுக்கு வழங்கும் ஒரு நாமம் அங்ஙனமே அகஸ்தயரின் 12 மாணாக்கர்களில் ஒருவரான திருமூலரும் 'நநதி அருளாலே நாதனும் போ பெற்றேரே' எனகிறார் லலிதா ஸஹஸர நாமத்தில் 'நநதி விதயா' என்ற தொடரில் குறிக்கப் பெறும் நநதி தேவரும் ஒரு ஸ்ரீ வித்யோபாஸகா என்றும் அவரால் வளாக்கப் பட்ட ஸ்ரீவித்யைக்கு 'நநதி விதயா' எனும் தனிப் பெயருண்டு எனபதும் தெரியவரு கின்றன அவரது அருளாலே 'நாதன்' எனப் பட்டம் பெற்ற திருமூலரின் 'திருமந்தரம்' முழுமையையும் உற்று நோக்கினால் 'நவாக்கர்' சகரம், - 'சாமபவீ முதரை' முதலான வீசேஷ ஸ்ரீவித்யா பூஜா விதாநங்களைப் பல பப்ப பரக்க அவா பாடி வைத்திருப்பதிலிருந தும், சாக்தாக்களுக்குரிய 'நாத' எனும் சிறப்புப் பெயர் உடன் பொருந்தி யிருப்பதிலிருந்தும் திருமூலதேவ நாயனரும் ஒரு சிறந்த சக்தி உபாஸகரே (அந்த சாக்த) எனபதும் நமக்குக் கூறாமலேயே விளங்கும் அவா காஷ மீரப் பகுதியிலிருந்து வட நாட்டுச் சைவ ஸமயநெறியைத் தெனாட்டுக்குக் கொணாந்து பரப்பியருளினார் எனபது வரலாறு காஷ மீரம் அன்றும் இன்றும் என்றும் சைவத்துக்கு மட்டுமின்றி சாக்த மதத்துக்கும் - சக்தி பூஜைக்கும் போபோன இடம் வடநாட்டுக் காசமீர பரதேசத்திலிருந்து தெற்கே வந்த திருமூலா காஷமீரச் சைவம்', 'காஷமீர சாக்தம்' இரண்டையுமே தெனாட்டிற் பரப் பியருளினார் எனபது பொருந்தாத் கூற்று அன்று அவரது திருமந்திரப் பாக்களிற பெரும் பகுதி சக்தி தத்துவத்தை 'ஸ்ரீவித்யை' யின் முறையில் விளக்கிக் காட்டும் அறபுத்

திருமூல நாதருக்கும் அருணகிரிநாதருக்கும் அநேக ஒற்றுமைகள் உண்டு, திருமநதரக கருத துக்ள பலப்பல அருணகிரியாரா வாக்குகளிலும் பரக்க இருப்பதைக் காணலாம் இவ்விருவா வாக்குகளையும ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டு தணிகைமணி வ சு செங்கல்வராயப் பிள்ளை யவர்கள் எழுதியுள்ள "திருமூலரும் அருண கிரிநாதரும்" எனும் சிறு நூல் இதற்குச் சான்று புகும் முருகவேள் அருணகிரியாரையும் "நாத" என்று அழைத்திருக்கிறார் "அருணகிரி நாத" எனும் அப்பேன் போற்றி" - (திருப்புகழ் "கல்கவிழ்") தேவியின் உபாஸகரான நந்திதேவரின் திரு வாக்கினாலே எப்படித் திருமூலா 'நாத'ப் பேர் பெற்றாரோ அதுவே போல, மற்றொரு தேவி உபாஸகரான ஸகந்தன திருவாக்கினாலே அருணகிரியாரும் "நாத"ப் போ பெற்றிருக் கிறார் அதனால் அகஸ்தய நாதா, திருமூல நாதா, அருணகிரி நாதா ஆகிய மூவருமே பழுத்த சாக்த மையிகள் எனபதும் பெறப் படுமா அந்த "நாதா" பட்டம் வைத்துக் கொள்ளும் வழக்கம் ஸ்ரீவித்யோபாஸகர களிடே இன்றும் இருந்து வருதல் கண்கூ டலலிதா ஸஹஸர நாமத்துக்குப் பாஷ்யம் எழுதிப்புகழ்பெற்ற பரம சாக்தா-ஸ்ரீபாஸகரா சாயா அவர்களுக்கு "பாஸுராநந்த நாதா" என்றும், சென்னை குஹாநந்த மண்டலி ஸதா பகரான அருடகவி ந ஸுபரமணையரவா க்டுஞ்ச "சிதாநந்த நாதா" என்றும் அவரு டைய குருநாதருக்கு "குஹாநந்த நாதா" என்றும் தீக்ஷாநாமங்கள் வழங்கி வந்தமை ஸமீப காலத்திய உதாரணங்கள் சிதாநந்த நாதா, குஹாநந்த நாதா இருவருமே "ஸ்ரீ வித்யா" பரமபரையினராயிருந்தும், முன்ன வருக்குப் பின்னவா தாசநம் கொடுத்ததி் திருத் தணி முருகன் உருவிலே இப்போதும் குஹா நந்த மண்டலியினா ஆண்டுதோறும் கருஷ்ண பக்ஷத்துச் சதுர்த்தசி அன்று திருத்தணிகேன்று "ஸாரா" எனவே வெருவாக அழைக்கப்படப் பூசி சிதாநந்தரின் குரு பூஜையை நவாவரண பூஜா கரமப்படி செய்து வருகிறார்கள் எனபதும், ஸ்ரீ முத்துஸவாமி தீக்ஷிதா, ஸ்ரீ வள்ளிமலை ஸச்சிதாநந்த ஸவாமிகள், அருணகிரி நாதப் பெருந்தகை, அகஸ்தய நாதா ஆகியோருக்கும் திருத்தணி முருகவேளுக்கும் இருக்கும் தொடர்பும், சாக்தத்துக்குக்

கெளமாரம் பவ்றா முகத்தில எதுதுனை
உதவி செய்கிறது எனபதும் நினைந்து
இன்புறப்பாலன் ஸ்ரீ சிதாந்ததரும் கூட
அருணகிரிநாதரை சாக்தா என உணர்ந்து
மகிழ்ந்துதானே என்னவோ “ஸ்ரீ அருணகிரி
நாதர் சரீத்திர ஸ்தோத்ர வேபவாணி”
என்னும் தலைப்பில் ஒரு நூல் அருளி
அருணகிரியாரை வழிபட்டுப் போற்றியுள்ளார்,
(அருணகிரிநாதா தோ த திர மஞ்ஜரி
1958ஆம் ஆண்டு வெளியீடு, பக்கம் 14 முதல்
17வரை பராக்கு) ஸ்ரீ வித்யையில குரு
மண்டலாசசந்ததில் “நாராயணம்- பதம்
புவம் வஸிஷ்டம் சுகதிஞ்ச ததபுத்ர பரா
சரஞ்ச வயாலம் சுகம் கௌடபதம் மஹாந்தம்
கோவிந்த யோகீந்தர மதாஸய
சிஷ்யம் ஸ்ரீசுவகராசாய மதாஸய_ பதம்
பாதஞ்ச ஹஸ்தாமலகஞ்ச சிஷ்யம் தம்
தோடகம் வாராதிக கார மந்யாந
அஸமத குஞ்ஜ ஸந்தத(ம்) மாருதோஸம்”
என்ற சலோக ரூபமான குருமண்டல்
ஸ்துதியில் முதலிடம் பெறும் ஸ்ரீமந்
நாராயணரே “ஸ்ரீ நாத” எனும் தீசுப்
நாமம் பெற்றவராதாம்

ஸ்ரீ முத்துஸ்வாமி தீட்சிதா “தூவா
ஸாாசகிதரு குபத யோகிநீம்” என இரண
டாவது ஆவரணக கீாததனையிலும், “காமாதி
தவாதசபிருபாணித காதி ஹாதி ஸாதி மந்தர
ருபினையா” என ஒன்பதாவது ஆவரணக
கீாததனையிலும் பாடுகிறார்

- 1 காதிலிததை மறு*, மநமதன+, தூவாஸா@
2 ஹாதி விததை குபேரன, விஷ்ணு†
சிவனX, அகஸ்தயா, லோபாமுதரை, ஸலியன,
3 ஸாதிவிததை நநதிகேசுவராF, சந்த-
ரனR, ஷண்முகா

சிவ பக்தராகிய திருமூல தேவ நாயனார் திருஆவடுதிறையில் சகதியை உபாஸித்தத தாம் பூரணதவம் அடைந்ததாகக் கூறுகிறார், பின்வருமாறு,--

* 'மது வீத்யாயை', ஜனீதர ஸஷுர-238

+ 'கந்தாபப விதயாயை', லலிதா தரிஸ்தீ-12, 'சாம லேஷிதாயை, காமபூஜிதாயை', லலிதா ஸாஸஸ-580, 375

T 'ஹரிபரமமேகதர ஸௌந்தரிய, கமலாக்ஷ நிகேஷி
தரிய, பரஹமோபேகதர விரோரநந ரஞ்சிதரிய'
ஷிதர ஸஹஸ்-297, 558, ஸந்தியா டேரததர ஸதநாமம்.

X 'ஸ்ரீராதய்யாயை, ஸ்டைதா தரிஸுதி-105, 08, 'ஸீவராதய்யாயை', ஸ்டைதா ஸ்ரீஸ-400

F 'சுருதி விதயாயை, கவிதா ஸுறும-733

R 'சுந்தர வித்யையை, சுந்தர மண்டல மத்யகாயை'
 ஸ்லோக ஸ்ரவண-239, 240

“நேரிழை ஆவாள நிரதிச யாநந்தப்
போஉடை யாளஎன பிறப்பறுத தாண்டவன்
சோஉடை யாளசிவன ஆவடு தண்டுறைச
சோ உடை யாளபதம சோநதிருந தேனே ”

அவரே பஞ்சதசாஷர் மஹாமந்தரத்தின்
காதி விதையைப் பின் காணுமாறு
பாட்டில விளக்கி அருளுகிறா —

“ககாராதி ஓரைநதும் காணிய பொனமை
ஹகாராதி ஓர்ஆறும் அரத்தமே போலும்
ஸகாராதி ஓநான்கும் தானகத்தவெணமை
ககாராதி மூவிததை காமிய முகதியே’

அருணகிரியார தமது நூல்களில் தமக்கும்
அன்னை பராசகதிக்கும் இருக்கும் நோ
முகமான தொடர்புகளைக் கீழ்க்கண்டவாறு
சூறியிருக்கிறா இவற்றிற்கெல்லாம் முன்ன
மேயே அவரது வாக்கின் மேற்கோள்கள்
காட்டப்பெற்றுள்ளன ஆகலின், அக் கருத
துகளை உரை நடையிற் காண்போம்

“அரு ண கிரி நா த ரு டைய ஆணவம்,
மயக்கம், துன்பம், ஆசை முதலியவற்றை
அகற்றி ஆட்கொண்டவன் தேவியே, அவாக்கு
அருள் புரிந்தவனும் அவளே, அவருடைய
உயிர்போலப்பவன், அவரைப் பெற்றவன்,
அவாக்குத் தாய், அவரது குற்றம்
பொருந்திய ஏழு பிறப்புகளையும் அறுத்தவன்,
அவருடைய உயிரை யம் தூதர்கள்
எடுத்துச் செல்ல வருவார்களானால்
அப்போது அதைக்கண்டு எதிரே தோன்றி
அவரை ஆட்கொண்டவன், அவருடைய
கண்களில் (கணமணி போல) வளரா
பவன், அவளே ஐந்து முகங்கள் கொண்ட
ஸாகிநியாயும், ராகிணியாயும், டாகிநி
யாயும், திரிபுரையாயும் ஒளிப்பவன் ”

இதுதவிர, அதே உமையம்மையாரைப்
பவிராமுக்கதில் அறுமுகனாக உபாஸிக்கிற
போது அவரது சக்தியாம் வள்ளியையும்
அந்தாமுக ஆராதனையிற் சாக்தராக நின்று
வழிபடுகிறா, அவா வள்ளி நாயகியிடம்
தாம் ஸபாச தீக்ஷை பெற்றதையும், தம்
தாயாம் அவருள்ளால் தம் வினைகள்
அழியப் பெற்றதையும் பின் வருமாறு
குறிக்கிறா அருணகிரியார அதோடு பாவதி
தேவிக்கும் வள்ளிக்கும் அணுகுக்கதை எல்லாம்
கீழ்க் கண்டபடி வாணிக்கிறா

“என தாயி வளி நாயகி” —திருப் 644
“கடையேன இருவினை நோய மலம்

மாணடிட தீண்டிய ஒண்ணுக் மோஷிநி
வளிநாயகி” —திருப். 568

“இடா கலிகள் பிணி ஓட என்யும் அருள்
குறமாத” —திருப் 643

“பாவதியாக்கும் இனிதத பெண் ஆகிய
மானமகள்” —திருப் 789

“அன்னை விரும்பிய குறமாதை” —திருப்.
1300

[தேவஸேனை—வள்ளியின் அருமை பெருமை
களைப் பற்றி அருணகிரியார வாக்கில் முற்ற
முடிய வாசித்தறிய விரும்புவோர், முருகவேள்
பன்னிரு திருமுறை—தொகுதி-5 அநுபந்தம்
பக்கங்கள் 29 முதல் 39 வரை படித்தால்
உணர்லாம்]

தம் வழிபடு கடவுள் முருகவேளை விட
வள்ளிக்கு மேலிடம் கொடுத்தது எப்போதும்
உயாததியே பேசுவார அருணகிரி வள்ளியை
வணங்குவோன் எனப்பா வடிவேலனை

“வள்ளியை அல்லது பினதுதியா விரதா
ஸ்ரபூபதியே” —கந. அநு 35

“குறமினபத சேகரனே” —கந அநு 36

“பணியா என வள்ளி பதம் பணியும்
தனியா அதிமோஹ” —கந அநு 6

“குறப் பொற்கொம்பை முன் புனத்திற
செங்கரம் குவித்துக் கும்பிடும் பெருமானே”
(திருப்புகழ் ‘தடக்கைப்’), “தினைவேடா
காவல தங்கு மலை காடெலாம் உழன்று
கிறு பேதை கால பணிந்த கும்பரசர்”
(திருப் ‘மநம் நூறு கோடி’) “சுனையோ
டருவித் துறையோடு பகந்தினையோ டித்
னோடு திரிந்தவனே” —கந அநு 40, “வெம்
காடும் புனமும் கமழும் கழலே” —கந அநு
44, “வநசரா பொருப்பும் மண்க்கும்
இருபாதச் சரோருஹனும்” — வேடிச்சி
காவலன் வகுப்பு, வள்ளி புனமே சென்று
கொய்து தழையோ கொண்ட செல்லும்
மழவா’ கநத்,” —திருப் 389, “அடவியும்
தொழுமபொடு தொழுமபடி அநு ரா க
அவசமும புனைநது” —திருப் 1151, “குறக்
குறச் சக்திக்கு அதிக்கோடு பறித்துக்
கொடு ஆதி” —கந அநு 11, “எயினா
மயிலை இருகை தொழுது புணா மாப்பா”
திருப் 1069 “மனற்ற பைம்புனத்தாள்
பதாமபுயம் வந்திக்கும் தனிக் காம
வாஞ்சையன்” —பூதவேதாள வகுப்பு, “இது
வேளை என்று கிராத மானுடன் சுலவி

புரிவாய்'—திருப 1245, "திருமானை அவசர மாய்த் தொழுது பொழுது போக்கிய பெருமானே"—திருப 1181, "குறத்தி கிங் கரன் "திருப 1233, மேதகு குறத்தி திருவேளைக்காரனே"—வேளைக்காரன் வகுப்பு "மயில என் இருக்கும் ஒரு வேடிச்சி காவலனே"—வேடிச்சி காவலன் வகுப்பு "குறமறவா கொடி அடிகள் கூசாது போய வருட", "குறமான வந்ததில் மேலி அவள கால பிடித்தது", "மாது குறமகள் பாதம் வருடிய மணவாளா"— திருப 1143, 790, 225), அச்சித்தது கொச்சை தத்தைக்குச் செச்சைத் தொடை குழுவாய்" திருப 474, "நாடொறும் மயில பயில குயில கிளி வம்பிலே கடி தொண்டி னோனே", "தினை காவல கொண்ட முருகா",—திருப 768, 902, "திண்புன மீதே மாதொடு மிகமாலாய—மேகமென குழ லாயநீ கேள் இனி வேறு தஞ்சமும் நீயே ஆம் என வேளை கொண்ட பிரானே' வரனவா பெருமானே"— திருப 1000, "குறமாதின் குழை ஒலை ஸாதநம் என்னுரையா"— திருப 1002 "வேடுவா சிறுமி ஒருத்திககு யான வழி அடிமை எனச் செப்பி வீறுள் அடியினை யைப்பற்றி பலகாலும் வேதமும் அமரரும் மெய்ச் சகர வாளமும் அறிய வில் ப ப ட டு மேருவில் மிகவும் எழுத்திட்ட பெருமானே" திருப 1199" குறமான கால பிடித்துள் ஓம் என உபதேச வித்தொ டனைவோனே"—திருப 790

அருணகிரியாரின் மேற்கண்ட வாகுகளை யெல்லாம் உற்று நோக்கின, "இச்சா சுகதி"யாகிற வள்ளியமமையிடம் அவருக்கு அந்தரங்க சூத்தியோடு கூடிய பக்தி இருக்கிற தென்பதும், இதனால் அவா ஒரு சாக்தரே எனபதும், சாக்தோபாஸனையில் ஒரு கணவன் தன் மனைவியைப் பரதேவதையாகப் பாலித்துப் பூஜிக்கின்ற வழக்கம் உண்டு எனும் பரம ர ஹ ஸ ய ங க ளை யெ ல லா ம "முருகன் — வள்ளி" வாயிலாக நமக்கு எடுத்துரைத்தும், அவா தாம் செய்த ஸ்ரீவித்யோபாஸனையை மறைமுகமாக வெளிப் படுத்துகிறார்

இதனால் தானோ என்னவோ, அருணை வள்ளலாரின் அடிச் சுவடடைப் பின் பற்றிய வள்ளிமலை வள்ளலாரும்" ஞான ஸகிதாநந்த வல்லி சரிதம்" என்ற பேரில் வள்ளி கலயாணக கதையை" ஜீவபரம மைகய ததவ"மாக எழுதி வைத்த தோடனறித் தம் வாழ்நாளில் "திருப்புகழ் வள்ளி கலயாணம்" என்ற பேரில் அதைக் கதையாகக் காலக்கேப்பமரகவும் பண்ணி,

தாமும் சாக்தத்தைப் பரப்பினா போலும்' முன்னவரின் 600 ஆம் பிறந்த திந விழா வருகிற இவ வாண்டில் பின்னவரின் 25 ஆம் குருபூஜை—வெள்ளிவிழா—ஆண்டும் வந்து அமைகிறதும் என்ன பொருத்தம்! "இச்சையாள வள்ளி பாத இருதயன்" ஆயிறறே"—திருப்புகழ் அடியாரா திருவடிச் சென்னியராம் அவா' ஸ்ரீவித்யையையும் சாக்த ஸம்பரதாயங்களையும் ஸரியாகப் புரிந்துகொண்டிருக்கிறவர்கள் அருணகிரியாரா காட்டும் 'வள்ளியும் முருகரும்' ஆடிய திரு விளையாடல்களையெல்லாம் தவறாகப் புரிந்து கொள்ள மாட்டார்கள், விபரீதாத் தங்க கண்டு விதண்டா வாதமும் செய்ய மாட்டார்கள், உண்மையை உள்ளபடிப் புரிந்து கொள்வார்கள் எனபது உறுதியே

"வதந ஸரோருஹ நயந சிலீமுக வள்ளி புனத்தில நின்று வாராய பதி காதம் காதரை ஒன்றும் ஊரும் வயலும் ஒரே இடை என ஒரு காவிலை வல்லப்(ம) மறழிந்து மாலாய மடல் ஏறும் காழுக! எம்பிரானே என, வெள்ளம் எனக் கலந்த நூறுயிர பேதம் ஜாதம் ஒழிந்த வாதான' என வெள்ளி சுரத்துத் திருப் புகழில் "வள்ளி காழுகா!" என முருக வேளை விளிப்பதாலேயே 84 லக்ஷம் யோநி பேதங்களிற பிறக்கும் பிறவிகள் எல்லாம் ஒழிந்துவிடும் எனபதற்கு 'முருகவேளின் பஹிரங்க சாக்தோபாஸனை' யாகிற வள்ளி கலயாணத் ததவ வரலாற்றுக்குப் பல சகுதியும் (பயனும்) கூறுகிறார் சந்த முநிவா

அதோடு நிற்கின்றாரா?

"ஒரு பெண் காதலோடு வரு(ம)மேலி வ(ள)ளி நாயகியை இனப்பமான தேன இரஸ மாாமுலை விடாத சுர மணிமாப்பா" (திருப் வங்கார) என்றும், 'புனமவாமும் கோலப் பெண் வாரு கண்டு மாலுற்று வேளைகொண்டு கூடிக் குலாவும் பெரு மானே" (திருப 1241) என்றெல்லாம் பச்சைப்பச்சையாகக் கொச்சை கொச்சை யாக வெளிப்படையாகப் பேசி, சாக்தத்தில வா மா சா ர த தி ல வழங்கும் 'மகார பஞ்சகததில்' (மதஸ்யம், மாமஸம், மது, முதரை, மைதுனம்) ஒன்றான புணாச்சி (கலவி) இனப்பதையும் பற்றிப் பேசி—வாமம் கௌலம், ஸமயம் முதலான சாக்த முறைகட்கு ஸம்பரதாயம் காட்டுகிறார் திருப்புகழ் ஆசானா எனில் இது மிகை யாகாது

"இலஜ்ஜை அற்று, நிற்கும் எழு பாரும வெறுத்துச் சிரிப்பு நடப்போடு வேளை எனப்

புகழ் வித்தக' (திருப் 1186) என்றெல்லாம் குமரனைத் தாழ்த்திப் பேசியும், குறவா குமரியைச் சிறப்பித்துப் பாடியும் அருணை முறி வெளிப்படையாக உரைத்திருப்பது அவருக்கு முருகா உபாஸனையை விட வளளி வழிபாட்டில்—அந்தா முக சாக்தத்தில்—இருந்த சரததையையும், திடத்தையுமே தெளிவாகக் குறித்து

“கொங்கைக் கொப்பாகும் வடகிரி

செங்கைக் கொப்பாகும் நறுமலா

கொண்டைக் கொப்பாகும் முகில என வருமாத்தைக்-

குமபிட்டுக் காதல குனகிய

இனபச்செரற பாடும் இளையவ (திருப் 945) என்றும், “குறமறவா கொடி அடிகள் கூசாது போய் வருட” (திருப் 1143) என்றும், வளளியிடம் முருகவேள்கு கிருந்த “ஸுவாஸிநியாச்சந” பூஜா பக்தியை சாக்தோபாஸனா சரததையை—(ஸ்ரீ ராமசுருஷண பரமஹம்ஸா வட நாட்டில் ஸம்ப நூற்றாண்டில் தம் மனைவி ஸ்ரீமதி சாரதாமணிதேவியை ஸுவாஸிநியாக வைத்து அந்தரங்க பூஜைகள் எல்லாம் செய்து ஸ்ரீ வித்யோபாஸனை செய்து காட்டியது போல அவரவரது தாமதத்தியரை ஆதி பரையாகவே எண்ணி அனைவரும் பூஜித்து மோக்ஷகதி அடையலாம் என்ற ரஹஸ்யமான உண்மையை) வளளி—முருக (ஸ்தி-பதியா)ரிடம் காமம் போல, காதலபோல, சருங்கார ரஸம்போல வெளிமுகத்துக்குத் தோன்றப் பாடி, அதே நேரத்தில் சிவ-சக்தி ஐக்ய ரூபமாய் இருக்கிற ஜீவபரமமைக்ய மஹாத்வத்தை விளக்கிக் காட்டுகிறார் அருணகிரிநாதா

அது மட்டுமா?

அவா தமது நூல்களில் வேண்டிய மட்டும் “சருங்கார ரஸத்தை”யே பற்றிப் பேசிப் பாடிப் பரப்பி அன்பு செய்திருப்பதும், “சருங்கார ரஸ ஸம்பூர்ண”வாக லலிதா ஸஹஸர நாமத்தில் விளக்கப் படும் ஸாக்ஷாத லலிதா பரமேசுவரியின் “காம கலாரூபா, காமகேள் தரங்கிதா, காமகோடிகா, காமதாயிநீ, காமதுக, காமபூஜிதா, காமரூபினி, காமஸேவிதா, காமாக்ஷி, காமேசகரூத ஸௌபாக்ய மாராத வோரு தவயாநவிதா, காமயா”-(லலிதா ஸஹஸ 322, 863, 589, 63, 795, 375, 796, 586, 62, 39, 321)

இப்படிப்பட்ட திருநாமங்களுக்கு மேலும் விளக்கம் கொடுக்கத்தானே என்னவோ ‘இரவி என’ எனத் தொடங்கும் திருப் புகழில்

“இளமகளிரா கலவிதனிலே மூழ்கி ஆழ
கினும் இமையாதே

இரவினிடே துயிலுகினும் யாரோடு
பேசுகினும்

இளமையும்உன அழகுபுனை ஈராறு
தோள நிரையும்

இருபதமும் அறுமுகமும் யானோத ஞாந
மதை அருளவாயே”-என

அருணகிரியார் வேண்டுவதும் “கண்டுண்ட-சொல்லியா மெல்லியா காமக் கலவிக் களளை மொண்டுண்டு அயாகினும் வேலமறவேன” (சந அலங் ‘கண்டுண்ட’) என அவா தெரிவிப்பதும், போகத்தையே அவா யோகமாக மாற்றிக்கொள்ள வல்லவா என்பதையும் புலப்படுத்துகின்றன எல்லாம் ஆனால் அநேகப் பாடல்களில் விடை மாதா களைப் பலபட அங்க வானனைகள் எல்லாம் பேசிப் புகழ்ந்து பாடிவிட்டுக் கடைசியில் அவர்களது மாயையில் விழாதிருக்க வேண்டுமே என்ற பயம் வருகிற போதெல்லாம் அவர்களை வைதும் திட்டியும் உரைத்துத் தன் வழிபடு கடவுளாம் முருகவேளிடம் அதற்கு உதவிபுரிய அருள வேண்டி ஒதினார் அதைப் பாராக்கின்றபோது அந்தத் தேவதானிக் குலமாதாக்கும் அவருக்குத் தாயாகவோ, தமக்கையாகவோ, தங்கையாகவோ, இருக்கத் தக்கவாகள் தாமே! ‘அந்த சாக்தராயிருந்து கொண்டு அவர்களை ஏன் இப்படி வசை பாடவேண்டும்’ அவர்கள் என்ன அவருக்கு அப்படித் தீங்கிழைத்ததாகள்?

ஸ்ரீ விதயா தத்வத்தின் அடிப்படையே கேவலம் காம ஸம்போக அநுபவம் மட்டும் அன்று “ஸ்ரீ சிவா சிவ சக்தையக்ய ரூபினீ லலிதாமபிகா” என லலிதா ஸஹஸரநாமம் தலைக் கட்டுவது போல ஜீவபரமமைக்ய பரமாதந்தா நுபவமாகிற மோக்ஷத்தைப் பெறுதலே அறு மதங்களின்—அதிலும் சாக்த ஸமயத்தின் முற்ற-முடிந்த - முக்யக் குறிக்கோள ஆகும் அந்த மதத்தில் வாமாசாரப்படி ஒழுகுகிறவர்களுக்கும் கூட ரஸாநுபவத்தில் சக்தி-சிவம் ஒத்து வரவேண்டும் கணவனும் மனைவியுமோ அல்லது காதலனும் காதலியுமோ எந்த ஒரு ஆணும் பெண்ணுமோ கூடி இன்பத்தை, அநுபவியாது

அநுபவிக்க வேண்டும் அஸ்பாச யோகம் முயல் வேண்டும் சரீரகமான (Physical) விநது நாத (சகல-சரோணித) ஸம்பந்தம் உண்டாகி விட்டால் அவற்றைக் 'கட்டுப் படுத்தி ஆனால் அதே நேரத்தில் மூல மஹா மந்தரத்தை இருபாலரும் உருக் கொடுத்துக் கொண்டு, 'பஞ்ச மகாரத்தில் மைதுந வேளையில் இருவரில் ஒருவராக ஒன்றி இருந்து ஜீவனில் சிவனைக் கண்டு இறை இனபம் நுகரவேண்டும் எனபதே உட்கருத்து இதற்கு எந்த ஆடவன எந்தப் பெணமணியோடு சோந்தாலும், அந்த மாதும் அதற்கு உடனப்படுதே மநோபாவத்தோடு அந்த உபாஸனையினை அந்தரங்க சூத தியுடனும் ஆவ முடனும் கடைப்பிடித்து அருளநுபவம் பெறத் தயாராக இருக்கிறவளாக அமைய வேண்டும் ஒத்த மந்தமுடைய தம்பதிக ளிடையே இது நிகழுவது ஸஹஜம், நெருங்கிப் பழகிவிட்ட காதலா இணையில் கூட இது ஸாத்யமாய் இருக்கலாம் ஆனால் உடலை விற்று அந்த உபாயத்தால் உடலை வளர்த்து உயிர் வாழ்வதும் பொருள் சோப்பதுமே குறிகொள்கக்கொண்டு ஓர் ஒழுகுமும் வரையறையு மில்லாது வாழும் பொது மாதாகளிடை -வேசையாகளிடை- இது மாதிரியான உயரிய உபாஸனாகரமமான அநுபவத்திற்கு ஒத்துழைப்பு அறவே கிடைக்காது, எதிர்பார்க்கவும் முடியாது அப்படியே அவர்கள் உடனப்படுவதாக இருந்தாலும் அவர்கள் செயல் பெரும்பாலும் நடிப்பாக இருக்குமே தவிர உண்மையாக இருக்காது இது இயல்பே இதைவிட இதுபோன்ற விஷயங்களை மேலும் விளக்கிக் கூறவேண்டிய அவசியமில்லை அங்ஙனம் அவர்களின் மயலிறப்படுத்த தம் பொருளையும், உடல் நலத்தையும், பொலி வையும், ஒழுகுத்தையும், அருள் வலிவையும் மிக்க இளமையிலேயே இழந்து விட்டு ஏமாந்த அருணகிரி, முருகவேளின் அருள் பெற்று உணமுகமாக சர்க்கதோபாஸனையில் முழுவதுமாக ஈடுபட்ட தோடங்கிய அவரது வாழ்க்கையின் இடைப் பகுதி யிலிருந்து—அவா திருப்புக்ழி பாட்டத் தொடங் கியதிலிருந்து—ஒவ்வொரு பாட்டின் முற் பகுதியிலும் தமது வாழ்க்கையின் முற்கால ஏமாற்றத்தை நினைந்து வருந்தி, வேகியரை வைதும் அவர்களால் தமது உபாஸனைக்குத் தடை ஏற்பட்டதை மாற்றிக் கொள்ள, பிற்பகுதியில் சிவனையும் சுக்தியையும் நினைத் தாலும் ஸரி, விஷ்ணுவையும் லக்ஷ்மி யையும் எண்ணினாலும் ஸரி, ஸரஸ்வதி

யையும் பரமமாவையும் கருதினாலும் ஸரி, தமது இஷ்ட குலதேவதையாகிய வள்ளி யையும் முருகனையும் தெய்வயானையையும் ஸமரித்தாலும் 'ஸரி அங்கெல்லாம் அந்தத் தெய்வத் தம்பதிகளின் வாயிலாகத் தமது மாபெருங்கொள்கையாகிய 'சுக்தி உபாஸி னாண்டததை' அந்தா முகமாயும் பஹிராமுகமாயும் பேசி, அதே நேரத்தில் தாமும் அந்த அதிசயானுபவத்தில் தினைத்து, நமமிது அவருக்கு இருக்கும் பெருங்கருணை யினால் அவற்றைப் பாடலதோறும் விளக்கிச் சென்றிருக்கிறார் எனபதே சரஸ்வதி ம பொருத்தம் ஆகும்'

அருணகிரியாரின் இறுதிக் காலத்தில் அவா கிளி வடிவம் பெற்றுப் பிரவுடதேவ மஹாராஜாவுக்காகப் பாரிஜாத மலரைக் கொணர விண்ணுலகம் சென்று கொணரத் தாரா எனக் காண பரம்பரைக் கதை வழங்குகிறது 'துகளில் ஸாயுச்சியக் கதியை ஈற்றற சொற சூக் ஸொருபத்தை உற படைவேளோ' என்றும், 'மவுந் பஞ்ஜரம் நிலை தரும் சூக் பதம் அடைந்திருந்தருள பொருந்தும் தொரு நாளே' என்றும் (திருப் 425, 1151) பாடியிருப்பதையே அதற்கு 'ருஜுவாக்க காட்டுகிறார்கள்

'கடபயாதி' ஸங்கயை என்னும் கணக்குப் படி க 1, சூ 5 'எனும் வாக்கத்தில் 'சூ' 5, 'க' 1, 'சூக்' 51 இதைத் திருப்பிப் போட்டால் 15, ஆக எந்த விதத்தில் எண்ணினாலும் ஐம்பத் தோரா (51) அக்ஷர மஹாமந்தரமாகவோ, ('அ'காராதி 'சூ' காராந்தம்—வடமொழிப் படி 51 மாதருகா வாணங்குள்) அல்லது க, ஏ, ஈ, ல, ஹரீம் ஹஸ்கஹல் ஹரீம் ஸகல் ஹரீம்' என்னும் 'பஞ்சதசி' மஹா மந்தர ஸவருபமாகவோ ஆகித் தம் உபா ஸநா மூர்த்தியான பராசக்தியின் வடிவில் இரண்டறக் கலந்துவிட்டார் அருணகிரியார் என்று அறிகின்றபொழுது அவரை ஒரு சர்க்கதா எனக் கூறவும் வேண்டுமோ?

சுபம்

*குறிப்பு இக் கட்டுரையினை எவ்வெவ்வாறு திருப்புக்குத் என்கன குறிப்பிடப் பெற்றிருக்கின்றனவோ அவை எல்லாம் முருகவேள பரிபதி திருமுறையிற் காணும் என்கன

कए ई ल ही ह स क ह ल ही स क ल ही

வாழ்ந்தும் பயின்றவன் !

கவிஞர் கண்ணதாசன்

செவ்விய தமிழினிற்
சிறந்து பயின்றவன
ஒவ்வொரு சொல்லையும்
உருக்கிப் படைத்தவன
கவனி இழுத்திடும்
கவிதையில் வல்லவன
எவ்விதம் அன்னவன
ஏற்றம் இயம்புவேன்?

திருப்புகழ் நூலினில
தனிப்புகழ் கொண்டவன
பரப்பொருள் தம்மையும்
பக்தியில் வென்றவன
அறப்பொருள் சொல்ல்தில்
அன்னையின் மேலவன
இருப்பது பொய்யென
அறிந்தே இருந்தவன்!

சொல்லளம் கொள்வதில்
தோன்றாத துணையவன
பலவளம் பெருகிடும்
பாடல் வகுத்தவன
நலமனம் யாவையும்
நாடும் திறத்தவன
வலவினை வென்றவன,
வாழ்ந்தும் பயின்றவன்!

அருண் கிரிஎனும்
அடியவன் திருப்பெயர்
உரைக்கும் மனங்களில்
உள்ளொளி பாயுமே!
இருளும் ஒளிஎன
ஏற்றம் படைக்குமே!
மருளும் மனங்களின்
மயக்கம் துடைக்குமே!

அன்னவன பெருமையை
அறிந்த ஒருசிலர்
முன்னவன பணிசெய்
முனைந்து நின்றனர்
என்னிவா பெற்றதோர்
இனப்ப பேறுகள்!
பன்னெடும் நாளவா
பக்தியில் வாழ்கவே!

அருணாசலத் திருப்புகழ் நவரத்னம்

திருப்புகழ் இன்னிசைத் திலகம் டி. எஸ். வாசுதேவன், பி.ஏ

ஸ்ரீ அருணகிரிநாதர் அருளிச்செய்த அற்புதச் சந்தமிழுத்த திருப்புகழ்ப் பாக்களுள் அதிக எண் கொண்டவை (எழுபத்தேழு) திருவருணைத் தலத்திற்குரியன சந்தப்பேதங்களும், அரிய பொருளும் கொண்ட இவற்றுள் சிறந்த ஒன்பதை ஒரு சிறு பாராயண நூலாகத் தொகுத்து, இசைக் குறிப்புகளுடன் ஈண்டு அளிக்கப்படுகிறது.

விநாயகா துதி

ராசம்-நாட்டை

வாரணத் தானை யயனைவினை ணேரை மலாககரத்து
வாரணத் தானை மகத்துவென ருனமைந் தனைத்துவச
வாரணத் தானைத் துணைநயந் தானை வயலருணை
வாரணத் தானைத் திறைகொண்ட யானையை வாழ்த்துவனே

(கந அந)

1

முருகன துதி

ராகம் - ஆரபி (29 மே)

தாளம்-ஆதி

, த ரீ ஸ ஸா-தா தா-பா பா க ரி மு க க ட க னி ற	ம பா த பா ற தி க க ற	த ப ம க-ரீஸரீ ப - க - ம - தக
, ஸ ம க ரி ரீ ஸா ரி ம ரி ஸ ஸ நி , க ஜ மு க த த-வு-ண-னை க	தா த ஸா ரி ரீ க டி யா	ஸ ரி ம க ரி ஸ ரீ னை
, ஸ தா ஸ ஸா-ரீ-ரீ-ரீ-ரீ க ட லை யெ ட ப ய று ந ற	, ரி மா க ரீ க த வி யி ற	ஸ நி தா-ஸா ஸா க - னி ப ல க
, த ரீ ஸ ஸா-ஸ நி தா- த த பா க னி வ யி ற நி-னி ல ட க	ம ப த ரி-ஸ ஸ த ப கி-ய-வே	ம ப த ப-ம க ரீ ஸா ழம

அரிமுகத் தினனெதிராத திடுகளத் தினின மிகுத்
தமாபுரிக கணபதிக கிளையோனே

அயிலெடுத் தசுராவெற பலைவுறப் பொருதுவெற
றியைமிகுத் தறுமுகக் குமரேசா

நரிமிகுக் கிளைகளைப் பரியெனக் கடிவளக்
கையிலபிடித் தெதிராநடத் திடுமீசன -

நடனமிப் படியிடத் தினுமிசைத் தரையினிற்
கரியுரித் தணிபவற் கொருசேயே

துரிபெறச் சரிபொழிற் கனவயற் கழகுளத்
துரியமெயத் தரள மொயத் திடவீறிச்

சுராதுதித் திடமிகுத் தியலதழைத் தருணையிற்
சுடரயிற் சரவணப் பெருமாளே

வரவு - (வேகமாக நடனத்துடன் வந்தருள)

ராகம் - ஸரஸ்வதி (27 மே)

தாளம் - ஆதி

; ம பா க மா பா தா பா , , ப தர நி தா
; இரு வி னை ய ரு - ச ம ல வ கை
கா ம பா ம கா-கரி ப ம-க ரி ஸா , ஸ ரீ க மா
, இரு ள பி ணி ம ன் க ம யி லே
, ஸ நீ த பா தா நீ ஸ ஸா , நி ஸா ரி ஸா
இ ன-வ ரு ள அ ன பு மொ ழி ய க
, நி ஸா ரி ஸா-ஸ நி தா-நி ஸா ஸ நீ த பா
வி ன த க மு ன - - கொ - ட ளி பா -

பா-ப,ம- த்,ரி கா
ம ன் - க
ப த ப த மா பா
றி
ஸ நி தா - நீ ஸா
ட ம பு ,
ம த ப ம - க்,ரி தா
ட - - - -

கரிமுக னெமபி முருகனெ னண்டா
களிமலா சிந்த அடியேனமுன

கருணைபொ ழிநது முகமு மலாநது ,
கடுகிந டங்கொ டருளவாயே,

ராகம் - பவபரியா (44 மே)

, ப தா நி தா பா , தா பா , ப மா க ரீ
தி ரி பு ர ம ன் க ம த னு ட ல
, ஸ ஸா த நீ ஸா , , ஸா , ஸ ரீ க மா
தி க ழ ந கை கொ ண ட வி டை யே
, ப தா நி தா நீ, ஸா , , நி ஸா ரி ஸா
சி வ ம வெ ளி ய ன் க ண ரு ள கு டி
, ரி மா க ரீ ஸ நி தா நீ ஸா , ஸ நீ த ப ம
தி க ழ ந ட ரு - செ ய - தெ மை யீ

ஸ நி ரீ ஸா ,
ம ன் - க
பா , , ,
றி ச ,
ஸா , ரி ஸ தா
கொ ண டு
கா ரீ ரீ ஸா
ண

அரசியி டங்கொள மழுவுடை யெந்தை
அமலனம் கிழந்த குருநாதா

அருணைவி லங்கல மகிழகுற மங்கை
அமளிந லங்கொள பெருமானே

வரவு - (விடுதல, வேலகொண்டு, மயிலமீதுவர)

ராகம்-அஸாவேரி (8 மே)

தாளம்-கண்டசாபு

, ரீ மா ரீ மா பா , பா தா பா , ப ம பா தா பா
கே த கை ய பூ - மு டி த த மா தா த ம
, ரீ கா ரீ ஸா ஸா , ஸ ரி நீ ஸா , ரி ரி கா ரீ மா
கே வ ல ம தா ன - அ ற ப நி னை வா - -
, பா ப ம பா தா ஸா , ஸ ரி ரீ கா , ரீ ஸ ரி கா ரீ ஸா
கே ள வி ய தி லா தி ரு க கு மூ ழ - வி னை யி
, ப த ஸா ஸா ஸா ஸா பா பா தா பா , ரி ம பா பா மா
கே - டு - று க வே - நி னை க கு ம வி னை யா - -

மா, க க ரி ரீ ஸா
யா, - லி லு, ற று
பா , , ,
லே
ஸா , ரி நி ஸா ஸா
லு ல மி-கு த த -
கா , க்,ரி ரீ ஸா
லே - - - -

வேதனையி லேமிருத்த பாதகனு மாயவத்தில்
மேதினியெ லாமுழற்றி

மடியேனே -

வீடுதவி யாளவெற்றி வேல்கரம் தேயெடுத்து
வீறுமயில மீதிலுற்று

வருவாயே ,

ராகம் - ஜயோதிஸ்வரூபினி (68 மே)

தாளம் , ,

, பா பா பா மா நீ தி நெ றி	கா , ஸா ரீ ஸ்ா யே ய ழி த த	ஸா ஸா தா நீ தா ரு க னை	ஸா ஸ நி ரீ ஸா வே ர-று த து
, ரீ ரீ ஸா ஸா நீ டு பு க ழ	கா , மா பா பா தே வ ரி ற க ள	, ப த ப ம கா மா கு டி யே	பா , , , , ற
, ப த நீ தா நீ	ஸா , ஸ நி ரீ ஸா , ரீ ரீ ரீ ப ம		கா , ஸா ரீ ஸா
, நீ - ட ரு ளி	னா ல வி-டு த த	பா ல கு ம -	ரா செ ழி த த
, ஸா ஸா நீ ரீ நீ ல நி ற	நீ தா பா மா ல த-ன க கு -	மர் ப த ப ம கா மா பா - ம ரு கோ - - னே	, , , ,

சோதியன லாவுதித்த சோணகிரி மாமலைக்குள
சோபைவட கோபுரத்தில்

உறைவோனே-

சோனே மழை போலெதிர்த்த தானவாகள மாளவெற்றி
தோளினமிசை வாளெடுத்த

பெருமாளே

தரிசனம்- (வடகோபுரத்தில் கணபதிககினையனாரைத் தரிசித்தல்)
இராகம் - பைரவி

4

அடலரு ணைத்திருக் கோபுரத் தேயந்த வாயிலுக்கு
வடவரு கிறசென்று கண்டுக்கொண டேனவரு வாராதலையிற்

றடபடெ னப்படு குட்டுடன சாககரை மொக்கியகைக்
கடதட குமபக் களிறறுக் கினைய களிறற்றினையே

(கந அல)

அருள வேண்டல

(பஞ்சாக்ஷர ஜபம், திருவடி நமஸ்காரம் செய்து, சிவ அமுதுண்ண)
ராகம் - பெளளி (15 மே)

தாளம் - ஆதி

, க பா ரி கா பா தா பா செ ய செ ய அரு ணை த கா க பா த பா கா பா க ரி ஸா	பா தா பா பா தி ரி சி வ ஸ ரீ க கா	தா பா பா தா ய ந ம ச பா தா பா ,
, செ ய செ ய அரு ணை த -	தி ரி ம சி	வ ய ந ச
, ப கா ப தா ஸா ஸா ஸா , செ ய செ ய அரு ணை த	ஸ ரி கா ரீ ஸா தி ரி - ந ம	ஸ நி தா பா , சி-வ-யத
, க பா ப கா பா , தா , தி ரு மூ	கா கா பா த ப லா - - - - -	கா ரீ ஸா , - - - - -

செய செய அரு ணை த திரியநம் சிவச

செய செய அரு ணை த திரிவநம்சிச

செய செய அரு ணை த திரிசிவ யநம்ஸத் தென்னமாறி

ராகம் - கேதாரம் (29 மே)

, ஸ நீ ப மா கா ரீ ரீ ஸா	ஸா ஸா ஸா நீ	ஸா ரீ கா ஸா
செ ய செ ய அ ரு ணா த -	தி ரி -த னி ன	வி ழி வை த -
, ஸ மா கா மா பா நீ ஸா ,	ஸா ஸா ரீ ஸா	ஸா நீ ஸா ,
, த ர ஹ ர சர ணா த	தி ரி யெ ன	உ ரு கி ச
, ஸ மா க மா ப மகரிஸா	ஸ நி ரி ஸ நி பா	ப ம கம ப நி ஸா
, செ ய செ ய கு ரு பா க	கி - ய - மெ - ன	ம - ரு -விச
, ஸ நீ ப மா கா ரீ ஸா ரீ	கா , , ஸா	, , , ,
, சு டா தா - - - - -	னை ச	

சிவ சிவ சரணாத திரிசெய செயனச
சரணமிசை தொழுதேத தியகவை பெருகத
திருவடி சிவவாக் கியகடல அமுதைக குடியேனோ

ராகம் - பிலஹரி (29 மே)

தாளம் - ஆகி

, ஸ ஸா ஸ நீ தா ஸ் நி (த) பா ,	, ப தா ப மா	கா ரீ ரீ ,
செ ய செ ய சர ணாத	தி ரி யெ ன	மு நி வ ர் க
, க பா ம கா கா ரீ ஸா ஸ நி	தா ஸ கா ரி கா	பா பா பா ,
, க ண மி து வி னை கா த -	தி டு மெ ன	ம ரு வ ச
, ம கா ப தா ஸா ஸா ஸா ,	, ஸ கா ரி ஸா	ஸ நி த ப தா ,
, செ ட மு டி ம லை போ ற	ற வு ணா க	ள-வி-ய ச
, த ரீ ஸா, ஸ நி ரி ஸ ஸ நி தா	ஸா , , ,	, , , ,
சு டு ம வே -	லா - - -	

திருமுடி யடிபாாத திடுமென இருவாக
கடிதலை தெரியாப படிநிண அருணச
சிவ சுடா சிகி நாட டவனிரு செனியிற புகலவோனே

ராகம் - பருந்தாவனஸாரங்கா (22 மே)

, நி ஸா ஸ ரீ ஸ நி ரி ஸ பா ,	ரி மா ப நீ	ப ம ரீ ஸா ,
செ ய செ ய ச-ர ணா த	தி ரி யெ ன	ம டி யெ ற
, ஸ ரீ நி ஸா ரீ ரீ ரீ ,	, ரி மா ப நீ	பா மா ரீ ,
கி ரு வி னை பொ டி யா க	கி ய சு டா	வெ னி யி ற
, ஸ ரீ நி ஸா ரீ ரீ ரீ ,	, ரி மா ரி ரீ	ஸா நீ ஸா ,
றி ரு ந ட மி து பா ா த	தி டு மெ ன	ம கி ழு பொ ற
, ஸ நீ ரி ஸா நீ பா மா பா	நீ நீ ஸா	, , , , ,
கு ரு நா - - - - -	- - - - - தா	

திகழ கிளி மொழி பாற சுவையித முழுதக
குறமகன முலைமேற புதுமண மருவிச
சிவகிரி அருணாத திரிதல மகிழ்பொற பெருமானே

5

அகப்பொருள் - (உயிர சோராது அருள்)

ராகம - கலயாணி (65-மே)

தாளம் - மிசரஜம்பை

, ஸ ஸ நீ தா பா மா-கா தா-பா மா-ரீ கா ரிஸ ஸா ,
இமரா - ஜ நி லா - வதெ ரி க - கு ம

கரிகா , கா ,
க ன லா லே

, ம ப தா , தா தா மா தா நீ ரி ஸ ஸ நி நி தபா ,

, ப க மா , பா ,

, இ ள வா டையு மூ ரு மொ று க கு ம

ப டி யா லே

, நி த நீ ரீ ரீ ரீ நீ ரீ கா ப ம கா ரீ ஸ ஸா
ச ம ரா - கி ய மா-ர நெ-டு க -கு ம-

, ஸ த நீ , ஸா ,
க ணை யா லே

, த த கா ரீ நீ தா ரீ நீ தா மா நீ தா மா கா கா ஸ நி

த ப ம க ரீ ஸா

, த னி மா னு யி ர சோ ரு ம த ற கொ ன ற ரு ள

வா - - - யே -

குமரா முருகா சடித்ததன குருநாதா

குறமா மகன ஆசை தணிகும திருமாபா

அமராவதி வாழ்வமராககன றருளவோனே

அருணாபுரி வீதியி னிறகும பெருமானே

6

(விசுவரூபனு முருகனது கருப்பெற)

ராகம , காபிநாராயணி (28 மே)

தாளம்-ஆதி

, ஸா ரீ மா பா தா நீ ,

, நி த த ப ம க

ரீ கா ரீ ,

, இரு வ ர ம ய லோ

அ-ம-ளி-

வி த மோ

, ஸா நீ தா நீ ஸா ஸா

, ஸ ரீ ம பா

ப த ரி ஸ நி நி தா

, எ னெ ன செ ய லோ

அ ணு கா-

- - - - த

, நீ நீ நீ தா நீ நீ ,

, தா மா பா

தா தா ஸா ,

, இரு டி அ ய ன மா ல

அ ம ரா

அ டி யா ரா

, நீ ஸா ரீ நீ ஸா நீ ,

, ப தா மா க

ம க ரி கா ரி ரீ

, இ சை யு மொ லி தா ன

இ வை கே-

ளா - - - து-

ஒருவ னடியேன அலறு மொழிதான

ஒருவா பரிவாய மொழிவாரோ?

உனது பததுள புவன கிரிதான

உனது கிருபா கரமேதோ?

91

தாளம் ,,

7

தாளம் : கண்ட சரபு

92

(ஸங்குபயம்) (வேலுமயிலும் பெற)

ராகம் - ஆபோகி (22 மே)

தாளம் - ஆதி

, த ஸா தா, ம கா மா ,	, ரி கா ஸா,	ரீ கா மா ,
சி வ மா து ட னே	அ நு போ	க ம தா ய
, க மா தா, தா ஸ த தா மா	, க மா த தா	ஸா , , ,
சி வ ஞா ன மு - தே -	ப சி யா-	றி த்
, ஸ ரீ ரி ஸ த ஸா ரீ ரீ ,	, ரி கா மா,	ரீ கா க ரி ரீ
தி க ழ வோ டி ரு வோ ரா	ஒ ரு ரு	ப ம தா ய -
ஸா த ரீ ஸா, தா தா ம த ஸா	ஸ தா மா ,	ரீ கா க ரி ரீ
தி கை லோ க மெ லா ம	அ நு போ	-கி - ி

இவனே யெனமா லயனோ டமரோரா
இளையோ னெனவே மறையோத-

இறையோ னிடமாய விளையா டுகவே
இயலவே லுடனமா அருளவாயே

ராகம் - கமாஸ (28 மே)

, த நீ நி தா பா மா பா ,	, ம கா மா,	ரீ கா மா ,
த வ லோ க மெ லா ம	மு றை யோ	வெ ன வே
, ம கா மா, மா நீ தா ,	, த நீ ஸ நீ	ஸா , , ,
த ழ ல வே ல கொ டு போ	ய அ சு ரா -	ரை
, ஸ ஸா நி த நி ஸா நீ ஸா ,	, ஸ ரீ கா ,	ம க க ரி ஸா ,
தலை தூ ள ப ட ஏ ழ	க ட ல தூ ள	ப - ட - மா
, த ரீ ஸா , நீ தா ப த நி ஸ ரீ	ஸா நி தா பா ,	மா கா மா,
த வ ம வா ழ வு ற வே	- வி டு வோ	- - னே-

கவாபு வடிவாள குறமா துடனமால
கடனா மெனவே அணைமாபா

கடையேன மிடிதூள படநோய விடவே
கனலமால வரைசோ பெருமானே

(ஆடகொண்ட கமல மலரடி களவிலு நளவிலு மறவாமை)

ராகம் - ஸாவேரி (15 மே)

தாளம் - ஆதி

, பத ஸா ஸா நீ தா பா தா	, ப ம பா தா	பா மா கா ரி ரீ
கு- ம ர கு ரு ப ர	கு ண த ர	நி கி ச - ர
, ரீ ஸா ரீ ம ப த ப தா தா	, ப தா ப மா	பா பா - பா பா
, தி மி ர தி-ன- க ர	ச ர வ ண	ப வ கி ரி
, பா மா பா, தா ஸா ஸா ரீ	கா ரீ ஸா ஸா	ஸ நி தா ஸா ஸா
கு ம ரி சு த ப கி	ர தி சு த	சு-ர ப தி
, ரீ , ஸா, ஸ நி தா தா ,	மா மா ப த ப ம	கா கா ரீ ஸா
கு ல மா .	ி - - ி ி ி	னு ங - - -

குறவா சிறுமியும் மருவிய திரளபுய
முருக சரணென உருகுதல சிறிதுமில்
கொடிய வினையனை அவலனை அசடனை

அதிமோகக-

கமரில் விழவிடு மழகுடை அரிவையா
களவி னெடுபொருள அளவள வருளிய
கலவி யளறிடை துவளுறும் வெளிற்றனை

இனிதாளக

கருணை யடியரோ டருணையி லொருவிசை
சுருதி புடைதர வருமிரு பரிபுர
கமல மலரடி கனவிலு நனவிலு

மறவேனே ,

ராகம - அமருதவாஷிணி (66 மே)

, ஸா ஸா ஸா நீ பா பா மா	கா மா பா மா	கா மா கா ஸா
த ம ர மி கு தி ரை	யெ றி வ னை	க டல கு ட ல
, கா நீ ஸா க ம ப ம கா கா	க மா ப மா	பா நீ பா பா
ம று கி ய-லை ப ட	வி ட ந தி	உ மி ழ வ ன
, பா நீ பா நீ நீ ஸா ஸா	, நி ஸா க மா	கா மா கா ஸா
ச மு க மு க க ண	ப ண ப ணி	ப தி நெ டு
, கா, ஸா, ஸா நீ பா மா	க ம ப நி ஸ நி ப ம	கா மா கா ஸா
வ ட மா	க ச	

சகல வுலகமு நிலைபெற நிறுவிய
கனக கிரிதிரி தரவெகு கரமலா
தளர வினியதொ ரமுதினை யொருதனி

கடையாநின்று-

அமரா பசிகெட வுதவிய கருபைமுகில
அகில புவனமு மளவிடு குறியவன
அளவு நெடியவன அளவிட அரியவன

மருகோனே--

அரவு புனைதரு புநிதரும வழிபட
மழலை மொழிகொடு தெளிதர வொளிதிகழ
அறிவை அறிவது பொருளென அருளிய

பெருமானே

(குருவடிவாய வந்தருள்)

ராகம - ஸுரடி

உருவா யருவாய, உளதா யிலதாய,
மருவாய மலராய மணியா யொளியாயக,
கருவாய உயிராய கதியாய விதியாயக,
குருவாய வருவாய அருளவாய குகனே !

(கந-அநு)

மங்களம்

அருணகிரிநாதர் பஞ்சகம்

மதுரகவி வித்துவான் க. கி. இராசாமி பி. ஏ., தமிழாசிரியர், கோவை.

அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்

விததைக கடற்குள முழுகிசெவ
வேளஎன முததை எடுத்தினிய
புத்தம புதிய சந்தவிசைப
புகழாம பொனசெய பதக்கத்தே
வைத்துக் குயிறறி வழங்கியருள
வளஎற பெருமான அருணகிரி
அத்தன முழுமெயஞ ஞானிதனை
அரவிந தத்தாள முடிக்கணிவாம

கந்தன கருணைக கடலமுகநதி,
காதி மோதி வாதாடும்
மந்த மதியாம அரவங்கள்
மருண்டுள ஓடுங்க இடித்துமின்னிச
சந்த விநதைத் திருப்புகழாம
தமிழமா மழையால சிவபோகம்
தந்த முகிலஎம அருணகிரி
சரண கமலம் முடிக்கணிவாம

உமபா முனிவா நவநாதா
ஒருநான மறைகள் இருடிசனம்
பம்பு வாசப பங்கயத்தோன
பலருங் காண்ப பரம்பொருளைக
கம்பத் தினைய னாவழைத்துக்
காட்டுங் கருணைக் கருணகிரி
செம்பொற கமலச சீறடிகள்
சிறியேம எந்தம் முடிக்கணிவாம

நல்ல புலவா பலாகாதை
நறுக்கிச செருக்கி வாதுபுரி
விலவி புத்தரா ஆழவாரை
வென்று கந்தா அந்தாதி
சொலவித் தமிழை வாழவித்த
தோன்றல அருண கிரிநாதா
அலனிக கமலத் திருவடிகள்
அரசித் தெனறும் முடிக்கணிவாம

போககும் வரவும் புணர்வுமிலாப
பொருளின அருளால கிளியாகி
யார்க்குங் கிட்டாச் சிவானந்த
இனப் ரசத்தைப் பருகிமிகத்
தேக்கிக் கந்தா அநுபூதி
செப்பிப் புலியை உயவித்த
வாக்குக் கருண கிரிநாதா
வனசப் பாதம் முடிக்கணிவாம

அருணகிரியின் வாக்கு

கே. எஸ். வெங்கடேசன், மதுரை

மனிதன பரிணாம முறைப்படி, தேவா களுக்கும் விலங்குகளுக்கும் நடுவில் உள்ள ஸ்தானத்தை வகிக்கிறான் அவனிடம் தெய்வீகப் பண்புசனும், விலங்குகளுக்குரிய கோபமும், தாபமும், அகங்காரமும், அகந தையும், குடிகொண்டிருக்கின்றன ஆகையினால் மனிதன தெய்வமாக மாறலாம் அல்லது விலங்காகவும் மாறி விடலாம் ஏன், சிலா விலங்குகளாகவே மாறி விடுகிறார்கள் விலங்கு களுக்கும் மனிதனுக்கும் முக்கியமாக இரண்டு வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன ஒன்று வாய், இரண்டாவது பகுத்தறிவு இவை இரண்டும் விலங்குகளுக்குக் கிடையாது வாயின் மூலம் மெய்யே பேசவேண்டும் பகுத்தறிவின் மூலம் எல்லாரும் சமம் என்றறிய வேண்டும், இவ்விதப் பாக்குபாடு உள்ளவர்கள் மிகச் சிலரே

மனிதன உணர்ச்சி மயமானவன் உடல், பொருள், புகழ் அதிகாரம் ஆகியவற்றின் நலத்திற்காக யாரா உலக இயல்பில் உழைத் தாலும் அது வெற்றியைக் கொடுப்பதுடன் ஒரு சிலருக்கு ஏமாற்றத்தையும், பெருமை யையும் உண்டாக்கியே தீரும் நம்பிக்கை, திருப்தி, பொறுமை, வைராக்கியம் ஆகிய நிறையப் பெற்ற மனிதனாக வாழ வேண்டும் நம் உள்ளிருந்து செய்தவன், செய்கை, செய்தவை மூன்றிற்கும் நன்மையானால், கடவுள் என்றும் ஏமாற்றங்களை ஏற்படுத்தும் தீமையானால், நம் உள்ளிருக்கும் தீவினைப் பயனின் எழுச்சி யென்றும் கொள்ள வேண்டும் சதய சங்கலபத்தோடு, வேகங்களை வென்று உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தி நல்லுணர்வுடன் பாடும் பணி செய்தால் நிச்சயம் நம்மிடமிருந்து கிளம்பும் எல்லாமே நன்மை யாகத்தானிருக்கும் ஆண்டவனைப் பல விதங்களிலும் ஆட்டிப் படைக்கும் சக்தி இப்பாடும் பணிக்கு உண்டு பாடுபவரின் பாட்டையும், நாடுபவரின் நினைவுகளையும் கூடுபவர்களின் குணத்தையும்பொறுத்ததுதான் ஆடுபவரின் அருள்

பகதி எனப்பது பல உணர்வுகளின் தொகுதியாக ஒருவரின் மனத்தில் எழும்

பேருணர்வுகளாகும் நன்றியும் அன்பும் தன் சிறுமையை உணரும் அடக்கமும் ஆற்றலும் ஆணையும் உரிமையும் உயாவற உயாநடமும் உடையோனைப் போற்றும் டண்ஷும் தன் குற்றங்களை நினைத்து வருந்தும் கழிவிரகசூழ்ம மனனித தருள் வேண்டிக்கொள்ளும் இரப்பு உணர்வும வேண்டிநின்ற சுருணையைப் பெறுவதால் உண்டாகும் உலகையும் உவகையி ன் பெருக்கால் உண்டாகும் கனிந்த அன்பும் மெய்யுணர்வுமே ஞானமாகும் பகதி மானிடம் தோன்றுவது இறைவனைக் கருதியே யாகும் அவன் ஒருவனே பகதி செய்யப்படுவதற்குரியவன் பகதி யுணர்வு செயலும் சொல்லுமாக வெளிப் படுவதே இறைவன் வழிபாடாகும்

மனிதனின் ஆழ்ந்த உணர்வுகள் அவன் உடலில் மெய்ப்பாடாகத் தோன்றுவது இயல்பு கவிஞனின் மெய்ப்பாடாக மட்டு மின்றி, கவிதையாகவும், உருவாகி வெளிப் படும் அவனைப் பொறுத்த வரையில் கவிதை யும் மெய்ப்பாடுதான் கவிஞனிடம் பகதி யுணர்வு பொங்கினால் அது பகதிப் பாமாலையாக வெளிப் படுகின்றது இந்த மெய்ப் பாடுகள் பகதர்களுக்குத் தோன்றுவது போலவே பகதிப் பாமாலையைப் படிப்பவர்க்கும் தோன்று ம் கவிதையில் வரும் இந்த அனுபவம் பகதி யில்லாதவரையும் பகதராகும் பகதி இலக்கியங்களுக்குள்ளே அருணகிரிநாதா அருளிய திருப்புகழ்ச் சந்தப் பாக்களும், திருவகுப்புச் சந்தப் பாக்களும், கந்தரனுபூதியும், கந்தரலங்காரமும் குறிப் பிடத் தக்கவை அவா பகதியின் பரவசத்தால் பகவானைத் தரிசித்தவா முருகப் பெருமானிடம் நேராக உபதேசம் பெற்ற வர்கள் மூவா ஒருவா சிலபெருமான, மற்றொருவா அகஸ்தியா, மூன்றாமவா அருணகிரிநாதாதான் மாந்தருள் மாணிக்கம் என்றால் மிகையாது முருகப் பெருமானின் தண்டை ஒலி, சிலம்பொலி இவற்றிலிருந்து சங்கீத இலக்கண நுணுக்கங்களை அறிந்தவா, இசை வனப்பும், தாள விசித்திரங்களும், அமைந்த நூல் திருப்புகழைத் தவிர வேறு

எங்கும் கிடையாது அருணகிரியார பாடிய
திருப்புகழ் 16000 நமக்குக் கிடைத்தவை
1311 அவற்றில் 1008 சந்தங்கள்
அமைந்துள்ளன

அருணகிரி வரகவியாதலினால், நால்வகைக்
கவியிலும், நிகரற்ற கவி எனப் போற்றப்
படுகிறார் ஆகையினால் இவரை நாகவி
ராஜா என்று சொல்வது முறையே
16,000 பாடல்கள் பாடியதால் வித்தார
கவியாவார் ஒசை யின்பம் துழைபும கவிகள்
பலவற்றை இனிய சந்தாப்பங்களில் மதுரமாகப்
பாடியதால் மதுர கவியும் ஆவார்
ஒரே எழுத்து வாகக்கதில் (உதாரணமாகத்
தகர வாகக்கதில் தித்த, தத்த) அமைந்
துள்ள விசித்திரமான பாடல்களைப் பாடி
யிருப்பதன் மூலம் இவர சித்திர கவியுமாவார்
எழுத்தாணி முதலியனகொண்டு யோசித்துப்
பாடாமல் உடனுக்குடன் பேசுவது போல

எளிதில் பாடி யிருப்பதால் இவரை ஆசு கவி
என்றும் கூறலாம்

இவர முததமிழ் அரசும் கூட செந்தமிழ்
மணங் கமழும் அலங்காரம், அநுபூதி,
அந்தாதி என்னும் இயற்றமிழ்ப் பாக்களைப்
பாடித் தமது இயற்றமிழ்ப் புலமையையும்,
கணக்கிலாத நுண்ணிய தாள அமைப்புகளையும்
இசை நுணுக்கங்களையும் கொண்
டுள்ளனவாய் இசைத் தமிழுக்கே இலக்
கியமாய் நன்கு அமைந்த திருப்புகழ்,
திருவகுப்பு என்னும் வண்ணப் பாக்களைப்
பாடித் தமது இசைத் தமிழ்ப் புலமையையும்
நாடக் இயலின் இனிமை பெரிதும் விளங்கப்
பாடித் தமது நாடகத் தமிழ்ப் புலமையையும்,
விளக்கிக் காட்டியுள்ளாராதலின் அருண்
கிரியாரை முததமிழ்ப் புலவர், முததமிழ்
அரசு என நிச்சயம் கூறலாம்

ஜீவாதமாவுக்குப் புத்தி புகட்டும் படியாக “அடா, அடா, நீ மயக்கமேது
சொலாய், சொலாய்” வாரம் வைத்த பாதம் இதோ இதோ!

மனத்துக்குப் புத்தி கூறுமபடி யமைந்தது “அந்தோ! மனமே! நமதாகக்கையை
நம்பாதே!”

யமனோடு வாது புரிவதாக அமைந்துள்ளது “பட்டிக்காட்டிலவரும் அந்தகா!”

அருணகிரியார் நவரச நாவலரும்கூட (1)
சிங்காரரசம் (இன்பச் சுவை கூடிய பாடல்கள்
பல உள்) (2) ஹாஸ்யரசப் பாடல்கள் (பிரிகாசம்
செய்யும் பாவத்தில் அமைந்தவை அநேகம்
உள் அநேகமாக பாடல்களில்) (3) கருணா
ரசமும் (4) ரௌத்ர ரஸமும் (5) வீர ரசமும்
பெருமிதமாக இருக்கின்றன (6) பயச் சுவை
கூடிய பாடல்களும் அநேகம் இருக்கின்றன
(7) சாந்தம் (8) அற்புதம் (9) குறசை (இழிவு
அல்லது அருவருப்பு) சுவையுள்ள பாடல்களையும்
காணலாம்

தாள பேத வகைகளையும், நுணுக்கங்களையும்
திருப்புகழைத் தவிர வேறு எந்த நூல்களிலும்
காண முடியாது முருகனின் திருவருளால்
தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த சந்தப் பாக்கள் அழகு
மிக்கதொங்கலுடன் அமைந்துள்ளன பாடலின்
முடிவில், பெருமானே, தம்பிரானே, என
பதைப் போல ஒவ்வோர் அடி தோறும்
அமைந்துள்ளதுதான் ‘தொங்கல்’ எனப்படும்
தொங்கலுடன் பாடு என்று எடுத்துக்
காட்டியவா முருக வேளே “முத்தைத்தரு
பத்தித் திருநகை” என்னும் முதல்
திருப்புகழில் முதலடி முடிவில் தொங்கலாக

“எனஓது” என்று ஏவல் வினையாக “ஓதுவா
யாக” என்று கட்டளை யிட்டு “தத்தன
தத்தத் தனதான்” என்னும் - சந்தத்திற்குத்
“தனதான்” என்ற தொங்கலைப் பாமாலை
யாகிய தங்கச் சங்கிலிக்குப் பதக்கம்
போல பொலிவாக அமைத்து முடித்துக்
காட்டினார்

பகதிச் சுவையும், சந்தச் சுவையும் கலந்து
இனிக்கும் திருப்புகழில், கையாள முடியாத
பலவேறு தாளங்களை, அங்க தாளங்கள் மூலம்
கையாண்டிருக்கிறார் சாதாரணமாகச் சங்கீரண
ஜாதி தாளங்கள்-அதிலும் சங்கீரண ஜாதி
துருவதாளம் போட்டுக் கொண்டு பாடுவது
கடினம் அதிலும் ஆடுவது மெத்தக் கடினம்
ஆனால் நமது ஸ்வாமிகள், வெகு சுலபமாக
எல்லோரும் கையாடும் வகையில் சந்தச்
சொல் கட்டுகள் மூலம் விளக்கி யிருக்கிறார்
சாதாரணமாக “நாசாதம் கடையதனில்”
என்கிற பிலஹரித் திருப்புகழ் சங்கீரண ஜாதி
துருவ தாளத்தில் அமைந்தது 29 அடச்
ரங்குகள் கொண்டதை அருணகிரியார்
கையாண்ட முறை கவனிக்கத் தக்கது

தகதகிட	தகதகிட	தகதகிட	தகிட	தகிட	தகதிமி கிடதக	
நாசாதம்	கடையதனில	விரவிநான	மெத்த	நொநது	தடுமாறி	14½ (29)
2½ (5)	2½ (5)	2½ (5)	1½ (3)	1½ (3)	4 (8)	

அதாவது மொத்த மாததிரைகள் $(2½ + 2½ + 2½ + 1½ + 1½ + 4) = 14½$

அதாவது ஒரு மாததிரைக்கு இரண்டு அடசரங்கள் வீதம் 29 அடசரங்கள் கொண்டது இது மூன்று கண்டமாகவும் இரண்டு திசரமாகவும், ஒரு சதுசரமாகவும் கூடினது வெகு சுலபமாகப் பாடக கூடியது மறரோ உதாரணம்,

தகிட	தகிட	தகதகிட	தகிட	தகிட	தகதகிட
அதல	சேட	ரூராத	அகில	மேரு	மீதாட
தகிட	தகிட	தகதகிட	தகிட	தகிட	தகதகிட
அபின	காளி	தாடாட	அவ	ளோ	டன

இதில இரண்டு திஸ்ரமும், ஒரு கண்டமும் அதாவது $(3 + 3 + 5) = 11$ அடசரங்கள் கொண்ட தொடா நான்கு தடவை வருகின்றன அதில கடைசித் தொடா, “அவளோடன” – “தொங்கல்” – இதுவும் 11 அடசரங்கள் கொண்டது ஆகையினால் தொங்கலேச சோதது 44 அடசரங்கள் கொண்ட அடியை நான்கு பாகங்களாகக் கி ஓவ்வொரு பாகத்திற்கும் 11 அடசரங்களைப் பங்கிட்டு செய்துள்ளன இது திஸ்ர துருவதாளம் இன்னுமோர் உதாரணம்

குமரகுரு	பரமுருக	குசனே	குறசகிறுமி
2½	2½	2½	2½
கணவசர	வணநிருதா	கலகாபி	றைசசடையா
2½	2½	2½	2½
குருவெனந	லுரையுதவு	மயிலாள	னத்தினமு
2½	2½	2½	2½
			முருகாதே
			$2½ + 2½ + 2½ + 2½$

இது மூன்று வரிசைகள் கொண்ட அடி ஒவ்வொரு வரிசையும் நான்கு கண்டமாகவும் மூன்று வரிசைகள் தொங்கலிராமல் -12 கண்டங்கள் ஆகின்றன தொங்கலேத தனியாக ஒரு வரிசையெனப் பாவித்து அதற்கு 4 கண்டங்கள் ஆக மொத்தம் 16 கண்டங்கள் 80 அடசரங்கள் கொண்டதாகும் இது மிசர ஜமபை தாளம் “வசனமிக வேற்றி” என்கிற பழநித் திருப்புகழைச் சந்தத்திற கேற்பப் பாடுவதுதான் சரியாக இருக்கும் இது 8 அடசரங்கள் கொண்டது ஒரு கண்டம் ஒரு திஸ்ரம் ஒரு சதுசரம் கொண்டது

வசனமிக	வேற்றி	மறவாதே	$(2½ + 1½ + 4) = (8) 16$
2½	1½	4	
மனது துய	ராற்றி	லுழலாதே	$(2½ + 1½ + 4) = (8) 16$
2½	1½	4	

இதை ஆதி தாளத்திலோ அல்லது கண்ட ஜமபையிலோ பாடுவது உசிதமல்ல சந்தத்திற கேற்பப் பாடுவதுதான் அழகாக இருக்கும்

அங்க தாளத்தின் மூலம் அநேக வித தாளங் களையும் கையாளலாம் என்று நிரூபணம் செய்வதா அருணகிரிநாதா அங்கப் பிரஸ்தார ரங்கள் அநேகமாய் உபயோகப் படுகின்றன மேலும் கடின தாளத்தையும் எளிதில கையாளும் விதத்தை எடுத்துக் காட்டி

யிருப்பதனால் இவரை லயப் பிரமமம் என்று சொல்லுவது சாலச சிறந்தது

ஏனைய கவிஞர்களிடம் காண முடியாத சிறந்த இலக்கணங்கள் காணப்படும் கவிள்களின் காததாதான சிறந்த கவி அருண்

கிரியாரின் திருவாகில அமைந்த பொருள், பொருளுக்கேற்ற சந்தம், தடைபடா நடை, இசைக்குந்தாளத்திற்கும் இலக்கியமாய் நிற்கும் சந்தக் கோவை, இவை யாவும் நிகரற்றவை

திருப்புகழின் பெருமைக்கு முக்கிய காரணம் அந் நூலின் நடுநிலைப் போக்கு தம்மை அடிமைப் படுத்தி, ஆண்டருளி, மெய்ஞ்ஞானம் பாவித்த வேலவண்குறிக் கோள தெய்வமாகக் கொண்டு கணபதியின் பெருமையைக் கூறி அப் பெருமானுக்கு இனையோனே என்றும் சிவபிரானது சிறப்பைக் கூறி அப் பெரியோனுக்குப் புதலவோனே, குரு மூர்த்தியே என்றும், தேவியின் சிறப்பினை விளக்கி அப் பெருமாட்டியின் சேயே என்றும் திருமாலின் லீலைகளைக் கூறி அவ்வண்ணலுக்கு நத மருகோனே என்றும் திறம் விளங்கப் போற்றி யிருக்கிறா கணபதியைப் புகழு மிடத்தோ, சிவபிரானைத் தோத்திரம் செய்யு மிடத்தோ, தேவியைச் சிறப்பிக்கு மிடத்தோ, திருமாலைப் போற்றி மிடத்தோ, இவரது வாக்கின் அழகுக் கிணையான பகுதி, மேற் சொன்ன கடவுளரைத் தனி முறையிற் போற்றும் நூல்கள்கத்தும் காண்டலரிது இக் கடவுளரைப்பற்றித் திருப்புகழாகிய நூல்களில் அருணகிரியார் கூறி யுள்ள விஷயங்களைக் காணு மிடத்து இதை ஒரு சாவ கலாசாலை எனலாம் வட மொழியும், தென் மொழியும் வெகு இனிமையாகப் பவளமும் முதலும்போல இணைக்கப் பட்டு அழகு பெற விளங்குவது இவா பாக்களில்தான் நடை யழகு, கலி யமைப்பு, சந்தத் திறன் முதலியன வியக்கத் தக்கதா யிருக்கின்றன சிறிய பாடல்களும் பெரிய பாடல்களும், ஒரு திருப்புகழில் சில பாகங்களை நீக்க எஞ்சிய பாகம் பிறிதொரு பாடலாக மாறுமபடி யிருக்கிறது சொற் பிரயோகங்களும் சிலேடை யழகும் போற்றத் தக்கவை “நடையின் ஒழுங்கு” மிக அருமையாக இருக்கிறது உள்ளதை உள்ளவாறே கண்ணெதிரே நடப்பது போலக் காட்டுவிப்பது சிறந்த கலியின் இயல்பு இதில் இவருக்கு நிகா யாருமில்லை

சிறுநின்ப வேட்கையை வெல்லுவது அரிது இந்த ஆசைகளையும் இதன் தன்மைகளையும், அளவிட்டு எடுத்துக் காட்டி, இவ்வளவு தாளு சிறுநின்பம் என நம் மனதில் வெறுப்பு தோன்றுமாறு செய்கிறார் “அது ஒரு இருள்”, அதிலிருந்து நீக்கம் பெற வேண்டுமானால் பகதி நெறியில் நின்று இறைவனிடம் அழுதழுது முறையிட வேண்டும்” என்று கூறுகிறார் சொல்லிற் கேற்பத் தாமே முருக வேளிடம் முறையிடுகின்றார் அவனருளால் அவன் புகழ் பாட வேண்டும் அவ்வாறு

பாடப் பெண்ணைச் நீங்கும் எனபதுதான் திருப்புகழின் கருத்து இயற்கையில் தோன்றி எளிதாக வளாவதாகிய இவ்வாசையை எளிதில் களைந்தெறிவது மெத்தக் கடினம் ஆனால் இறைவனின் திருப்புகழில் தோய்ந்த வாயாரப் பாடி அவனருளையே நினைக்கப் பழகினால் அது நீங்கும் இத்தான் பகதியின் முதல் விளைவு அடுத்தது, காமாதக்காரம் நீங்குதல் முதிர்ந்த விளைவு பேரின்பப்படியாகிய ஞானம்—சிவயோகநிலை யோகத்தால் கிடைப்பது சிவயோகம் இதுவே பேரின்பம் ஆண்டவனை அனுபவித்தவர்கள் அதைத் தம்மால் சொல்லமுடியாது தவித்தனர்— ஆனால் ஸ்ரீ அருணகிரிநாதர் அந் த இன்பத்தை உலகுக்கும் அளித்தார் தம் அநுபவத்தை “அநுபூதியாகச் சொன்னார் அருணகிரிநாதர் தாம் அருளிய பஞ்சரத்னம் எனப் போற்றப்படும் திருப்புகழ், கந்தரலங்காரம், திருவகுப்பு, சித்து வகுப்பு, கந்த ரநுபூதி முதலிய நூல்களில் உயிருக்கு உபயும் வழிகளை மிகத் தெளிவாகக் காட்டி யுள்ளார் பிறவித் துயரை ஒழிப்பதற்கு வேண்டிய பல அரிய உபதேச மொழிகளைப் போதித்துள்ளார் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களை நன்கு விளக்கியுள்ளார் (1) எதல் அறம் தினை யளவேனும் பங்கிட்டு உண்ணுங்கள் என்கிறார் (2) பொருள் எனபது எது உண்மைப் பொருள் எப்பொருளை நாம் பற்றினால் மூன்றாவதாகிய இன்பம் கிடைக்கும் எனபதையும் விளக்கியுள்ளார் “அறிவை அறிவது பொருள் என்றும் அவ்வறிவே இறைவன் திருமேனி” என்றும்

“அறநாலும், அகலிய புராணமும், பரபஞ்ச சகல கலைகளும் பரந்த அருமறை அநேகமும், குவிந்தும் அறியாத அறிவும், அறியாமையுங் கடந்த “அறிவு திருமேனி” என்று உணர்ந்து உன் அருண் சரணு விந்தம் அடைவேனோ” என்கிறார் திருப்புகழில் அறிவே இறைவன் எனபது இவ்வரிய பொருளை எய்தும் வழி யாது” இந்த அரிய பெரும் பொருள் தோற்றம், இறுதி இல்லாதது கலைகளுக்கு எட்டாதது அப்பொருளை யடையப் பந்த பாசங்கள் நீங்க வேண்டும், பிரபஞ்ச விஷயங்கள் விலக வேண்டும், உரை, உணர்வு, செயல் என்னும் மூன்றும் அடங்கி, மும்மலங்களும் நீங்க வேண்டும் இரு வினையும் உதறல் வேண்டும், “யான், எனது என்னும்” ஆணவ நிலை நீங்குதல் வேண்டும் அதற்குப் பின்தான் கிடைக்கும் என்கிறார் பாடுபட்டுக் கிடைத்த இப் பொருள்தான் மூன்றாவதாகிய நித்திய இன்பத்துக்குச் சாதனமாம் பொருளை எப்பொருளும் ஆய அறிவை அறிவா அறியும் இன்பம்தான் உண்மை

இனபம் இந்த இனபம் கிடைக்கப் பெற்றால் நான்காவதான வீடு என்னும் புருஷோத்தம கிடும் நாற கரணமும் ஐந்து பூதமும் அறியாதது இரவு, பகல், ஆதி, அந்தம், இவை ஒன்று மில்லாதது மாயைஇடை புகாதது “அகாதசுக மகோத்தி” “பரம ஞான வீடு” என்கிறா இதை “அஞ்சு வித பூதமும் கரணநாலும் என்னும் திருப்புகழில் காணலாம்

“அறத்தைக் கடைப்பிடியுங்கள், வறிஞாக்கு ஈதலே அறம் அங்ஙனம் ஈதல் என்னும் அறத்தைக் களவாது புரிந்து வருவீர்களாயின் உண்மைப் பொருள் தானே விளங்கும் அப் பொருள் விளக்கமுற விளக்கமுற அதனின்றும் உண்மையினபம் புலப்படும் அவ்வினபம் பெரு கப் பெருகநான் என்னும் ஒன்று நைந்துபோம் இரு வினை, முமமலம், நாற கரணம் ஐம்புலச் சேஷகைகள் முதலியன ஒடுங்கும் அவை ஒடுங்க, பூதமுங் கரணங்களும் நான் போய் ஒடுங்க அடங்கலும் மாயநதால் விளங்குவ தொன்றாகிய மெய் வீடு கிடைக்கும்” இவ்வரிய ததவோபதேசத்தை அருணகிரிப் பெருமான தமது நூல்களில் விளக்கி யுள்ளார்

நாம் உயவதற்கு வேண்டிய நித்திய அநுஷ்டான உபதேசங்களைத் திருப்புகழ் மூலம் தந்தருளி யிருக்கிறார் “பொது மகளிரின் மாயையிற சிக்காது என்புரந்தருளுக, யமன வருங்காலத்து, நீ மயில் மீது வந்து எனைக் காத்தருள்க பிறப்பறத் தனது அடியாரா கூட்டத்தில் என்னையும் சோதது உனது திருவடி நிழலைத் தந்தருளுக” எனபது ஒரு முக்கியமான உபதேசம் மற்றொன்று “தினை யளவேனும் பகிரந்து உண்ணுங்கள் வளளி சனமாக்கத்தை உணர்ந்து அவ்வழியில் ஒழுக்கி உயவோமாக” திருப்புகழின் பெருமை பின்னும் ஒன்றுளது அதுதான்

பேச்சு வராத இளங்குழந்தை முதல் பாலர்கள் பெரியோர்கள் முதலிய யா வ ரு க கு ம பிரியப்படும்படியான பாடல்களைக்கொண்டுள்ள பானமையே

அருணகிரிநாதரின் ஐந்து நூல்களுக்கும் அடிப்படையாயுள்ளதும் அருணகிரியாரால் வெளிப்படுத்தப் பட்ட து ம ன ரு க சி ய உபதேசம் “வளளி சனமாக்கம்” யாரொ ருவா தனையிழந்து (யான், எனது, எனபன், அற்று) தலைவனை நாடுகின்றனரோ அவரை இறைவன் தானே நாடி வந்து அருள் புரிவான் இது தான் வளளி அநுஷ்டித்த வழி அதனால்தான் முருகனே வளளியை நாடி வந்து அருள் கூர்ந்தான் இதுவே வளளி கலயாணத் தத்துவம்; பாடும் பணியே பணியாகக் கொண்டு பன்னிரு கையனுக்குப் பாமாலை புனைந்து சாரத்திய பகதாருள் சிறந்தவா அருணகிரி நாதர் அவ ரு டை ய பாடல்களதாம் திருப்புகழ் லய சுததமும், சந்த இனபமும், ஓசை நயமும் கொண்ட அறபுதப் பாடல்கள் முருகனின் புகழை மட்டும் பாடுதலன்றி முருகன் அருளைப் பெறவும் வழி கூறும் பாடல்கள் கம்பீரமான புரவியின் மீதமானது செல்லும் இனபமும், யானை நடை போன்ற அசைவும், மானின் துள்ளலும், மின்னல் வெட்டும், திருப்புகழ் ப பாடல்களில் காணலாம் எளிதான பதங்கள்-ஆனால் சோந்திருக்கும் தோற்றமோ நம்மைப் பயங் காட்டும், பாடினாலோ சப்த ஜாலங்களும் எழும் பொருளோ வேதத்தின் சாரம் ஞானோபதேசம் நிறைந்தது இதுவே அருணகிரியாரின் வாக்கு வாக்கிற்கு நாய்கன் அருணகிரி எனபது தாயுமான ஸவாமிகள் வாயிலாக வந்த பட்டம்

வாழ்க அருணகிரியின் வாக்கு

விலைமாதரையே வைதல்

அருணகிரிநாதரின் நூல்களை ஆழந்து படிக்காதவர்கள் “இவா தமது பாடல்களில் பெண்களை வைதுள்ளார்” என்று ஓர் இழுக்குப் பேச்சுப் பேசுவது உண்டு அது பிழையான கருத்து அவா வைத்து வருசனை, சூது நிறைந்த விலைமாதரையே இதனுண்மை திருப்புகழிற பல இடங்களில் விளக்கப்பட்டுள்ளது உதாரணமாக 1180-ஆம் (திருப்புகழ்) பாடலில் “மானமில் போக மங்கையா கோடா கோடிய மனதானா” என வருவதைக் காண்க குடித்தனதுள்ள மங்கையரைப்பற்றிப் பேசும்பொழுது ‘குடிமை மனையாட்டி’ ‘தக்க மனையினம்’, ‘இதம் உளசொறகு உற்ற அரிவை’ எனச் சிறப்பாகவே பேசியுள்ளார் பின்னும், சுறபுள்ள மெயநிறை மனையாளுடன் வாழ வேண்டிய வாழ்க்கையை மதியாது விட்டுப் பொது மாதா, விலை மாதா மீதா எனக்கு ஆசை மூள வேண்டும்’ அவா பொருட்டா நான் பொருள் தேட வேண்டிய மூரக்கரையெல்லாம் பாடித் திரிதல் வேண்டும்’ —என வருந்துகிறார்

—வ. சு. செங்கலவராயப் பிள்ளை

அருணகிரிநாதர் பாடல்களின்

சந்த அமைப்பும் தாள அழகுகளும்

பை கி ராஜகோபாலய்யர்

உயிர் உடலில் இணைந்து அதனை ஆற்றுவதிதலே இப்பிரபஞ்சத்தின் இயக்கத்திற்கு மூல காரணம் உயிரின் ஆற்றல்கள் பலவற்றுள் தலையாயது ஓசை செவிகளினிய ஓசையே இசையாம் ஆற்றிவு படைத்த மனிதன் நுவுலும் இனப்பங்களில் முதன்மையானது இசை இனபம்

ஐ ம பு ல ன க ளு க கு இலக்காவதெல்லாம் ஸதூலம் நாதம் சிவவேணேந்திரியத்தால் நுகரப் படுதலின் அது ஸதூலமாகும் ஆகலின், இசைக் கப்படும் பண்ணெல்லாம் ஸதூலமாக இயங்க, கானம் காலத்தினுடே விரவுங்கால், அக் காலத்தின் போக்கு அவ்வப் பாடலுடன் ஒன்றி, தனித்தனியாக ஒவ்வொருக் கொண்டு மிளிரி னும், காலம் ஸுக்ஷ்மமாதலின், காலத்தின் இந்தப் பிரிநிலையும் ஸுக்ஷ்மமேயாம் ஆகவே, மதுரத்வனிகளின் கூட்டுருக்களாலான ராகம் ஸதூலம் இசை இயங்கும் காலத்தின் பாகு பாடு சீரெற்று உருவாகி இயங்கும் தாளம் ஸுக்ஷ்மம் எனவே, ஸங்கீதத்தின் ஜீவநாடியாக அமைவது தாளம் "திருஞானசம்பந்தர் ஏழிசையுந் தழைத்தோங்க இன்னிசைவண் தமிழ்ப் பதிகம் எய்தப் பாடினா" என்று சேக்கிழார் பெருமானும், "நாளும் இன்னிசையால் தமிழ்ப்பரப்பும் ஞானசம்பந்தனுக்கு உலகவா முன் தாளம் ஈநது" என்று சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் கூட்டிக் காட்டுகின்றனர் ஆக, ஞானசம்பந்தரின் "வண் தமிழ்" கேட்டு மகிழ்ந்து பண்ணுக் கிசையத் தாளம் தட்டுவதற்காகப் பொற்றாளம் கொடுத்தருளிய மையின் வாயிலாக, ஸாமகான்ப பிரியரும், ஸங்கீதக் கலையின் மூல புருஷரும், நடனமூர்த்தியும் ஆன சிவபெருமானே இசையின் உயிர் நாடியான அமசம் தாளமாம் என்று உணர்த்தியருளினா போலும் "வண் தமிழ்" என்றது, சொற்களின் ஊடே விரவும் கல்களின் அழகிய தொகுப்புக்களாலான பலவகைச் சந்தங்களினால் அணி செயலிக்கப் பெற்ற பாகங்களைக் குறிப்பதாம்

காநாடக ஸங்கீதத்தின் மிகச் சடினமானதும், சிக்கலானதும், ஆயினும் மிகக் இனப்பமானதும்,

ஆன அமசம் தாளம் பிற நாடுகளில் பழக்கத்தில் உள்ள தாளங்கள் மிகக் குறைவு காநாடக ஸங்கீதத்தில் பிரயோகத்தில் உள்ள தாளங்கள் மிகப் பல, பலவேறு வகையன

லய பதத ஸங்கீதம் உலகத்தில் ஆதி காலந்தொட்டுப் பழக்கத்தில் இருந்து வந்திருக்கிறது பாட்டிற்கு உருக்கொடுத்து அழகு படுத்தும் அமசம் தாளமே "பண்ணெனனும் பாடற கியைபினறேல்" என்று வலியக் கேட்கிறார் திருவள்ளுவர் "இயைபு" எனப்பது ஒருவன் ஆற்றும் தொழிலில் அதன் தலையாய அமசங்கள் சீராகப் புணர்ந்து இயங்குதலாகும் ஒருவன் பண் இசைக்குங்கால், பாவம், ராகம், தாளம், சுருதி, லயம் ஆகிய இவ்வைந்து அமசங்களும் ஒருங்கே ஒன்றுதல் அவசியம் இதற்கு ஸம்ஸ்கிருதத்தில் "மேலம்" (मेरु) என்றும், தமிழில், "மன்னுதல்" எனவும் பெயர் கானமானது கால அலகீட்டின் அடைவினில் நிலைத்தல் "பரதிஷ்டை" எனப்படும்

तालसंज्ञा प्रतिषेधाय 11

ஸங்கீத ரதனாகரம் V-2

எனப்பார் "ஸங்கீத ரதனாகர" ஆசிரியரான சாங்கதேவர் "தல்" (तल) எனனும் ஸம்ஸ்கிருத தாது "மன்னுதல்-பரதிஷ்டை-நிலைத்தல்" என்று பொருள்படும்

அதாவது, பண் இசைக்கும் போது கடந்து செல்லும் காலத்தின் அளவை "தாளம்" எனப்படும் தாளத்தின் உட பிரிவுகள் எண்ணிக்கையில் அடங்கும் இவ் வெண்ணிக் கையே அக்ஷரங்கள் ஒன்றாகவும், சிலவாகவும், பலவாகவும் தொகுக்கப்படுவது "அங்கம்" எனப்படும் இவ்வங்கங்களே தாளங்களுக்குத் தனித்தனி உருக் கொடுக்கின்றன

அங்கங்கள் அக்ஷர எண்ணிக்கை அமைப்பினால் உரு மாறுவதுபோல அக்ஷரத்தினுள்ளாக ஒடிச்செல்லும் நுண்ணிய காலத்துகளினால் எண்ணிக்கை அமைப்பினாலும் தாளத்தின்

உருமாறி, நுட்பபேதங்களின் விளைவால் மேலும் அழகுறும், தாள அச்சுரத்தினுள் அநதாககதமாய் உருண்டோடிச் செல்லும் இந்த நுண்ணிய காலத் துளிகள் “கலைகள்” எனப்படும் கலைகளின் தொகுப்பு “சந்தம்” (छन्दस्) எனப்படும் இப் பரிபாஷைப் பதம் சொல்லிற் பொருந்திய எழுத்துக்களின் கால அமைதியின் வண்ணத்தைக் குறிக்கும் ஒவ்வொரு சொல்லிலும் அதனுள் அமாந்த எழுத்துக்களின் இயல்பான கால அளவையின் அமைப்பினாலும், குறில் நெடிலங்களின் கூட்டமைப்பினாலும் (लघु-गुरु/ह्रस्व-दीर्घ) ஒரு பிரத்தியேகமான சீர் அமைகிறது பரதா கூறுவாரா

छन्दोहीनो न गन्दोस्ति न छन्दश्शब्दवर्जितः ॥

—நாட்டிய சாஸ்திரம்-XV-40

ஆக, கலைகளின் அழகிய அடுக்குகளே சந்தம் எனப்படும் “வண்ணம்” என்ற சொல் இதற்கொரு சிறப்புப் பெயர்

“மருவிய வண்ணஞ் சந்தம் , ,
என்று சூடாமணி நிகண்டு கூறும் கேவலம் சந்தங்களை யே தன்னகத்துக்கொண்டு இலங்குவது சந்தப்பா உலகுகே முதல நூலாகிய ரிகவேதத்திலேயே இந்தச் சந்தப் பாவினுக்கு வித்து தோன்றியது ஸகந்த ஸூகத்ததிலுள்ள பின்வரும் மந்திரங்கள் இதற்குச் சான்றாகும்

पूर्वाहि गर्भश्चरदो ववध ।

क्षेत्रादपश्य सन्तश्चरन्तम् ।

एवास्मदन्ते विमुमुग्धि पाशान् ।

तेनाहमन्ते अनुशिष्ट आगाम् ।

—ரிகவேத ஸமஹிதை V-II-2, 4, 7, 8

மேலே எடுத்துக் காட்டப்பட்ட அடிகளின் யாப்பமைப்பு “தானுன தானு தனதான தான” என்ற சந்தக் குழிப் பைச் சுட்டும் இவ்வமைப்பே பிறகாலத்தில் ஸமஸ்கருத யாப் பிலக்கணத்தில் “இந்தரவஜ்ஜரா” (इन्द्रवज्रा) என்ற வருத்தத்தைத் தோற்றுவித்தது பின் வரும் ராமாயண, குமாரஸம்பவ சுலோகங்கள் இதற்குச் சான்றாகும்

1 1
யஸமிமஸ்து ஸாவேஸயுரஸநநிவிஷ்டா
यस्मिन्सु सर्वे स्युरसन्निविष्टा

4 1 1 3 1 1 1
தாமோ யதஸயாதததுபகரமேத||
धर्मो यतस्यात्तदुपक्रमेत ।

3 3 1 1 1 1
தவேஷ்யோ பவதயாததபரோஹிலோகே
द्वेष्यो भवत्यर्थपरो हि लोके

1 1 1 2 1 1 1
காமாதமதா கலவநிந பரசஸதா||
कामात्मता खल्वपि न प्रशस्ता ॥

வாலமிகி ராமாயணம் ||-11-58

1 1 1 3 1 4
ஆவாஜிதா கிஞ்சிதிவ ஸதனாபயாம்
आवाजिता किञ्चिदिव स्तनाभ्या

1 1 3
வாலோ வஸாநு தருணாககராகம்||
वासो वसाना तरुणाकर्णराम् ।

1 1 1 1 1 3 1
பாயாபத புஷ்பஸதப் காவநமரா
पर्याप्तपुष्पस्तवकावनम् ।

1 1 1
ஸமசாரிணி பலலவினி லதேவ||
सञ्चारिणी पल्लविनी लतेव ॥

—குமாரஸம்பவம்-||-54

— ஞானசம்பந்தப்பெருமானே இசைத்தமிழ் இலக்கியத்தில் சந்தப்பாவிற்ரு ஆதிருகு ஆவாதக பண்களும் கட்டளைகளும் சிறக்கப் பொருந்திய அவரது தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் இசைத்தமிழ்க்கே இலக்கியப் பிரபந்த முத லாலாய அமைந்துள்ளன முதனமுதல சந்தங் களைப் பொலிவுபெறத் தம் பாடல்களில் அமைத்தவா சம்பந்தரே ஆவா அடுத்து, திருமழிசை ஆழ்வாரா திருவாய மலாந்தருளிய “திருச்சந்த விருத்தம்” என்ற பிரபந்தத்தில் பல பாசுரங்கள் பொறபான சந்தச் சித்திரம் கொண்டு விளங்குகின்றன அவ்வண்ணமே, பின்னா, இடைக்காலத்தில் பாட்டினத்துப் பிள்ளையாரா தம் பாடல்களில் பறபல அழகிய வண்ணச் சந்தங்களை அமைத்து அணிவித்திருப்பது சுவை மிக்கதானின்று கடைசியாக, பிறகாலத்தில் அருணகிரிநாத சுவாமிகள் சந்தப்பாவின அமைப்பை விரிவு படுத்தி, அதன் உருவினில் ஒரு தனிப்பட்ட சிறப்பினை உண்டாக்கியிருக்கிறார்

அதாவது, தம் பாடல்களில் ஒவ்வோர் அடியின் ஈற்றிலும் “தொங்கல்” (புணர்ச்சி) எனப்படும் ஒரு தனிச்சீர் அமைத்ததே ஓர் அபூர்வமான அழகாக விளங்குகின்றது இனிய வண்ணங்கள் கோத்த தொடையாய் பாமாலை யில் இந்தத் “தொங்கல்” என்ற மதாணி, அதாவது முகப்புப் பதக்கத்தைச் சோதனக் கூடிக் கந்தன திரு மாபகததுக்கு அலங்காரமாக அணிவித்திருக்கின்றமையே இயற்றமிழ்க்கும் இசைத் தமிழ்க்கும் ஓர் ஒப்பற்ற தனிப்பெருமையாய் இருக்கின்றது

சொற்களின் இந்த வண்ணச் சீர் ஒளிரவும் நடையின் சித்திரப்பாங்கும் பலவகை அணிகளும் மலிந்து, சொல், பொருள், நயங்கள் இனிக்கக் கவந்து, நாதத்தில இசைந்து, சொல் லொணர் இனப்பச் சுவையும் விசித்திரமான தாள விரிவும் கொண்டு அசைந்திலங்கும் திருப்புகழ் பாக்கள், நமது ஸங்கீத பூர்வாசாயாக இலக் கணம் வகுத்துக் கொடுத்துள்ள நானு வகைத் தாளங்களுக்குச் சிறந்த தருஷ்டாந்தமாக அமைந்த சிரேஷ்டமானதொரு தாள இலக்கியப் பிரபந்தமாக நமக்குக் கிடைத்துள்ளமை நம் பூர்வ புண்ணிய வசமே யாகும் அருணகிரிநாத ஸ்வாமிகளின் இவ்வண்ணப் பாக்கள் நமக்குக் கிடைத்திரா விட்டால் பூரண இலக்கண ஆகிரியாக நமக்காக வடித்துக் கொடுத் துள்ள தாளங்களிற் பல வெறும் பெயர்களாகவே இருந்திருக்கும் அவருடைய திருப்புகழ், திருவகுப்பு, கந்தா அநுபூதி ஆகிய அருள் நூல்கள் யாவற்றிலும் அவருடைய திருவாக்கின் போக்கு யாண்டும் தான் கதிச் சீர் கொண்டே இலய மிடுக்குடன் விரவியே நடைபெறுதல் சுவைத்தற்பாலது

யாப்பும் சந்தமும் எங்ஙனம் செய்யுள் நடையை அளவுபடுத்துகின்றனவோ அங்ஙனமே தாளமானது பாட்டின் கதியைக் காலச் சுட்டுப் பாட்டுக்கு உட்படுத்துகிறது எங்ஙனம் யாப்பு இலக்கணத்தில் கூறப்பட்டுள்ள ஆயிரக் கணக் கான செய்யுள் வகைகளுள் ஒருசிலவே கவி களால் கையாளப்படுகின்றனவோ, எங்ஙனம் பலலாயிரக்கணக்கான குறில் நெடில் கூட்ட மைப்புள்ளாகக் கோவைப்படுத்தக் கூடிய சந்தக் குழிப்புகளில் ஒரு சிலவற்றையே இசைத் தமிழ்க் கவிஞர்கள் சந்தப்பா வகைகளிற் கையாண்டிருக்கிறார்களோ, அங்ஙனமே தான் சாஸ்திரத்திற் கூறப்பட்டுள்ள ஆயிரக் கணக்கான தாள வகைகளுள் மிகச் சிலவற்றையே வாககேய காரர்கள் தம் உருப்படிய்களில் பிரயோகித்திருக்கிறார்கள்

ஆனால், தற்காலத்திய ஸங்கீத நிகழ்ச்சிகளில் ஆதி, ரூபகம், திரிபுடை ஆகிய தாளங்களே பெருவாரியாகப் பிரயோகிக்கப்படுகின்றன

இவற்றிற்கு அடுத்த படியாகப் பெருமபானமையாகப் பழக்கத்திற் காணப்படுவன சாபுவும், ஜம்பையுமே ஆகும் பிற தாள வகைகள் பரக்கக் காண்பது அரிதாக இருக்கிறது துருவ தாளத்திலும், மட்டிய தாளத்திலும் அட தாளத்திலும், ஏக் தாளத்திலும் இசைக் கவிஞர்கள் கருதிகள், ஜாவனிகள், ராக மாலிகைகள் போன்ற ஸபா கான உருப்படிய்கள் பெருவாரியாக இயற்றவில்லை அட தாளத் திலாவது ஒருசில தானவாணங்கள் தோன்றி யிருக்கின்றன

இந்தக் குறை அருணகிரிநாத ஸ்வாமிகளின் திருப்புகழால் நீங்குகிறது

தொல்காப்பியனார், சொற்களின் ஊடே நடந்து செல்லும் அசைத் தொடாக் கூட்டுக் களின் ஓசை அமைதிக் கு “வண்ணம்” என்று பெயர் கொடுத்தது, அதனை இருபது வகைப் படுத்தியுள்ளார்

ராக சாஸ்திரத்திற்கு ஆதாரமாக ஸ, ரி, க, ம, ப, த, நி என்ற ஏழு ஸ்வரங்கள் அமைந் ததுபோல, தாள சாஸ்திரத்திற்கு த, தி, தொம், நம், ட, எங், திங் ஆகிய ஏழு சொற்கள் (ஜதிகள்) ஆதாரமானவை

மேற்கூறிய சொற்கள் ஏழினுள் த, நம் ஆகிய இரண்டினை, வலலினம், மெலலினம், குறில், நெடில் ஆகியவற்றின் பேதங்களுடன் “ய” என்ற இடையின் எழுத்தையும் சேர்த்துப் பரிவாதத்தைச் செய்கையில், ஆயிரக் கணக் கான கூட்டமைப்புக்களாகப் பெருகும் இதற்குச் “சந்தக் குழிப்பு” என்று பெயர்

தத்த, தந்த, தயய, தன்ன, தன்ன, தனத், தனத்த, தன்னத், தனத்தன், தனத்தய, தன் தன்ன, தான் ஆகிய பன்னிரண்டு ஆதாரமான சந்தங்களைக் குறில் நெடில்களைக் கூட்டியும் அடுக்கியும் மாற்றிக் கொண்டே போனால், பலவேறு சந்தங்கள் குழிக்கலாம்

இங்ஙனம் பல வேறுபட்ட சந்தக் குழிப்புகள் பலவகைப்பட்ட தாளங்களின் அகூரத் தொகுதி களின் பிரிவுகள் வாயிலாக அவற்றின் அங்கப் பேதங்களை எடுத்துக்காட்டும

வல்லெழுத்துப் பயின்று வருவது வலலிசை வண்ணம் உதாரணமாக, “அறைக் கறை” எனத் தொடங்கும் காஞ்சிப்புரப் பாடலின் சந்தக் குழிப்பு “தத்தத் தத்தத் தத்தத் தத்தத் தத்தத் தத்தத் தன்தான்” என்பதாகும் இதனில் அடிதோறும் இறுதியிலுள்ள தொங்கலுக்கு முந்திய பாகம்

மெல்லெழுத்துப் பயின்று வருவது மெல்லிசை வண்ணம் உதாரணமாக, “வாரீழ் தேயெழு திங்களாலே” எனத் தொடங்கும் பொதுப் பாடலின் சந்தக் குழிப்பு “தானன தானன தந்ததான” எனபதாம் இதிலை அடிதோறும் இறுதியிலுள்ள தொங்கலுக்கு முந்திய பாகம் முழுமையும் மெல்லோசையாகவே பாசுருக்கப்பட்டிருப்பது பாட்டின் மிருதுவான நடைக்கு மிக்க நளிணம் கொடுக்கிறது

இன்னும் “தாமா தாமா லோபா லோகா” எனத் தொடங்கும் திருச்செங்கோட்டுப் பாடலும் நெடுஞ்சீரீ வணணப் பாடலுக்கு மற்றும் ஓர் எடுத்துக் காட்டு ஆகும்.

“குறறெழுததுத தொடாந்த செய்யுளே
குளக மெனப ” என்று சூடாமணி நிகண்டு
இவ்வமைப்பிற்கு இலக்கணம் கூறுகிறது.
மேலே எடுத்துக் காட்டப்பெற்ற பாடலில் அடி-
தோறும் இறுதியில் உள்ள தொகைகளுக்கு
முந்திய பாகம் முழுமையும் குறறயிரோசையா-
கவே தொகுக்கப் பட்டிருக்கின்றமையின,
தன்னிகரிலவாத வலிமையும் வீரியமும் படைத்த
அஸஹையசூரனான முருகவேணிஎகறுசுறுப்பான
கைச்சுருக்கை வருணிக்கப் புகும் லவராமிகள
சுருச்சுருக்கும் குறறேசைகளே அடுத்தடுத்து
ஒலிக்க அடுக்கி அமைத்திருப்பதால் பாடல்
இவ்வடிவத்தினைத் தொரு சப்த சிதர அவங்காரமாக
இவங்குகிறது இந்த அணியை லமஸகரு தத்தில்
“சபதா நுகரணம்” என்பா

பின்னும், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் நாகைப்பட்டினத்தில் வாழ்ந்த அழகு முத்துப் பல்வா என்ற ஒரு கவிஞர் முருகன் மீது “திருப்புகழ்” என்ற சுமார் நூறு சந்தப் பாக்கள் கொண்ட ஒரு நூல் இயற்றினார் தவிர, இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் வாழ்ந்த

ரெட்டியபட்டி சுவாமிகள் என்ற மறறொரு பெரியாரா அருணகிரிநாத சுவாமிகளைப் பின்பற்றியே பல சந்தப் பாடல்கள் புனைந்துள்ளன

இன்னும் பலரும் இதேபோன்ற பாடி இருக்கலாம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் வங்க தேசத்தில் வாழ்ந்த கருஷணபகதா ஜய தேவாராதாசுருஷண விஷயமாகப் பாடிய அஷ்டபதிப் பாடல்களை (கீத கோவிந்தம்) அடியொற்றி, பின்வந்த சில அன்பர்கள் தமதம் இஷ்ட மூத்திகள் விஷயமாக வேறு அஷ்டபதிப் பாடல்கள் அதே ரீதியில் அமைத்துப் பாடியிருக்கின்றமையும் இது போன்றதொரு விஷயமே

நிற்க, அருணகிரிநாத ஸ்வாமிகளின் திருப்புகழ் பாடல்களில் இவ்வுருவம் தான் அழகுகளிற சிலவற்றைக் கவனிப்போம் இம் மகா னுடைய பாடல்களில் ஒவ்வொன்றும் தன்னுடைய கொணட சந்தக் குழிப்பின் அமைப்பு மூலம் அதற்குத் தக்கபடிப் பொருத்தமாக அமையும் தாளத்தைச் சுட்டும் அததாளத்தின் உருவம், அப்பாடலினுடே சுடந்து ஓடிச் செல்லும் கலைத் தொகுதிகளின் அமைதியாற் சமையும்

எவ்வண்ணம் நிகவேத ஸமஹிதையின் ஓர் இருக்காளது, தைத்திரிய (யஜுர்வேத) ஸமஹிதையில் விரிந்து அமைந்து, பிறகு அதுவே ஸாம் வேதத்தில் பெரிதும் விரிந்து இயங்குகின்றதோ, அவ்வண்ணமே முருகவேளே 'முக்கைத் கரு பதந்தீ திருநகை' என்று அடியெடுத்துதவிய தெய்வீகத் தமிழ் மறை நூலாகிய திருப்புகழ், மூலபாராயணம் செய்யும் போது, அதனில் இயல்பாக அமைந்துள்ள வண்ண அலகீட்டின் படியே இயங்கி, பிறகு அதுவே ஓர் இசைப்பாவாகக் கையாளப்பெறும் போது பரந்த வாண்மெட்டுடன் விரிவடைந்து பாடுவோர்க்கும் கேட்போர்க்கும் மட்டிலும் இன்பம் பயக்கும்

உதாரணமாக, மேற்கூறிய பொதுப் பாடலின் சந்தக் குழிப்பு 'தத்தததன-தத்தத-தனதன - தத்தததன தத்தத தனதன - தத்தததன தத்தத தனதன - தனதான' என்று அமைந்திருக்கிறது அதாவது, "6-4-4-6-4-4-6-4-4-5" என்றவாறு கலைத் தொகுதிப் பிரிவினை இக் குழிப்பின் அடித்தளம் "3+2+2" என்று அதாவது மொத்தம் ஏழு அக்ஷரங்கொண்ட ஒரு மிகுக் கூட்டமைப்பு ஆகும் முதற் பகுதி மூன்று அக்ஷரம் கொண்ட தால் தரியஸரலகு ஆகி மேலே இரண்டு அக்ஷர அமைப்பு இருமுறை மடங்குவதால் இரு தரு தங்களாகின்றன ஆகலின், தரியஸரஜாதி தரிபுட தாளத்தில் இப் பாடல் அமையத் தரும்

அடுத்து, மறறோ உதாரணமாக, "கைத்தல் நிறைகல்" என்று தொடங்கும் விநாயகா துதிப் பொதுப் பாடலின் சந்தக் குழிப்பு "தத்ததன தனதன - தத்ததன தனதன - தத்ததன தனதன - தனதான" என்று அமைந்திருக்கிறது அதாவது, தொங்கலுடன் சோந்து 4-4-4-4-4-4-4-5 என்றபடி கலைகள் தொகுக்கப் பெற்றிருக்கின்றன இக் குழிப்பின் அடித்தளம் "தத்ததன - தனதன" எனப்பது அதாவது ஒரு சதுரஸர வகுவாகக் கொள்ள இசையும் இது மொத்தக் குழிப்பின் ஒரு பாதமாய் (காற்பங்கு) அமைந்திருக்கிறது இப் பாதத் தினில் எட்டுக் கலைகள் இருக்கின்றன இவ் வெட்டுக் கலைத்தொகுதி நான்குமுறை மடங்கி, குழிப்பு பூர்த்தி பெறுகிறது தேவைக்குத் தக்கவாறு தொங்கலின் கால விரிவைப் பெருக்கிக் கொள்ளலாம் ஆகலின் தொங்கற் பகுதியிலுள்ள ஐந்து கலைகள் பாட்டின் வாண் மெட்டு அகாரச் சோககையால் வளர்ந்து மேலும் மூன்று கலைக் காலத்திற்கு நீடித்து, எட்டுக் கலைகளாகி மொத்தம் 32 கலைகளாகப் பூர்த்தி பெறுகிறது ஆகலின், எட்டு அக்ஷரங்கள் கொண்ட ஆகி தாளதகல் (1+00) மெட்டு அமைத்துப் பாடுவது பொருந்தும் அதுவும் சதுரஸர கதியில் சிதர்தம் மார்க்கத் தில் (அக்ஷரத்திற்கு இரு கலைகள் வீதம்) அமைந்து மெட்டு நடப்பது இயல்பான நடையழகு கொடுக்கும்

மேற் கூறியபடி தொங்கற் பகுதி அகாரச் சோககையால் வளர்ந்து நீடித்து தான் உவாதத் பூர்த்தி பெறுதல் என்ற லக்ஷணத்திற்கு உலகத்திற்கே முதல் இசைப் பாட்டாகிய ஸாம் வேதத்தில் ஆதாரமுண்டு

உதாரணமாக நிகவேதம் - ஆறுவது மண்டலம்-பதினாறுவது ஸூகதம் - பதினமூன்றுவது மந்தரம்-அதாவது "தவாமகனே புஷ்கராததி" எனத் தொடங்கும் இருக்கு, ஸமஹிதா மூல பாடத்தில்-

வாமனே புஷ்கராதய-
தவாமகனே புஷ்கராதய-
தவா நிரமந்தத |

मूर्ध्नो विस्वस्य वाचत ॥

மூதனோ விஸ்வஸ்ய வா கத ॥

—ரிகவேத ஸம்ஹிதை VI 16-13

எனற சுர அமைப்பும கால அளவும் கொண்டு அமைந்திருக்கிறது ஆனால், இந்த இருக்கு ஸாமம் ஆகும் போது *ஸதோபங்களை (ஸ்தோப ஸாஹிததிய அாததம் இலலாத நீண்ட அசைகள்) சோககையால இதன வாண்மெட்டு பின் வருமாறு பெருகுகிறது —

தாஸாஸா | நீதா பா தா ஸஸா |
தவா மகனே | பூஷ்காஆரா ததீ |
त्वाम्ने । पूष्काऽरादवी ।

காரீஸா | ரீஸா | ஸஸாரீஸா
ஆதாவா | நாஇ | அமாஆநதா-
आथर्वा । नाइ । अमाऽन्था-

ரிஸநிதா | ஸாரீஸா நீதா |
ஆ தா | மூ ரதனோ |
s ता । मू ण् ।

ஸாரீஸாநீதாதா | நீ தா தா |
வா இசுவா | ஸயவோவா |
वा इस्वा । स्यवोवा ।

நீ தா தா பா தா ஸா ॥
கா தோ ஹா இ ॥
घा तो हा इ॥

—ஸாமவேதம் — பூரவாசசிகம் —
ஆகனேய காண்டம் — பரபாடகம் 1—
தசதீ 1 — மந்தரம் —9 —கராமேகேய
காணம் — 1 — 1 — 18

இது இசை அமைப்பு இதனில் அமைந் துள்ள “ஸதோபங்களை” நீக்கினால், முதலில் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட “தவாமகனே புஷ்க ராததி” என்று தொடங்கும் இருக்கு எஞ்சி நிற்கும்

ஆக, ஒவ்வொரு கணடிகையும் இறுதியில் ஒரு தனிச்சீராக கொண்ட இத தொங்கல் பூண்டு, அடுத்த கணடிகைக்குப் புகுமுன் ஓரளவு அகாரவிரிவு கொள்ளத்தக்க ரீதியில் மெட்டு அமைய வைத்திருப்பது, சுவாமிகளின் ஓர் அந்தமான அபூர்வ வேலைப்பாடாக உருவாகி இருக்கிறது

மேலும், வீர ரஸமும் சுரணுகதி பாவனையும் மங்களகரமும் செறிந்த நாட ராகத்தில் வாலா யமாக அனபாகள இப் பாடலைப் பாடி வருவது இதன கருத்தோட்டத்தை நன்கு விளக்கி வீச தலால், அந்த மெட்டை மாற்றாமல் அப்படியே பாடி ஸம்பரதாயத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும்

“கச்சணி யிளமுலை” என்று தொடங்கும் திருத்தணிகைப் பாடலிலும் மேற்கூறிய அதே இலய அமைப்பும் அதே சந்தக் குழிப்பும் இருத் தலான, அதனையும் ஆதி தாளகத்திலேயே பாடுவது பொருந்தும்

வேறொரு வகை அமைப்பு கொண்ட பாடல் “அழமி லாவதி யாதக” எனத் தொடங்கும் திரும்யிலைப் பாடல் “தன்ன தானன தானன தந்தத் தன்தான” எனப்பது இப் பாடலின் சந்தக் குழிப்பாய அமைந்திருக்கிறது அதாவது ‘3-4-4-4-5’ என்ற முறையில் கலைகள் தொகுக்கப் பெற்றிருக்கின்றன தொங்கலுக்கு முற்பாகத்தில் நான்கு தொகுதிகள் அமைந் திருக்கின்றன ஒவ்வொரு தொகுதியிலும் நான்கு கலைகள் அடங்கி, முதற் றெகுதியில் மட்டும் ஒரு கலை குறைவாக உள்ளது ஆக, தொங்கலுக்கு முற்பகுதி மட்டும், நான்கின் மடங்குகள் நான்கு அமைவதால் அப் பாகம் ஓர் ஆதி தாள ஆவாததமர்க அமையத்தகும் முதலில் ஒரு கலை குறைவதால் ஆவாததந் தோறும் அரை அக்ஷரத் தள்ளி மெட்டுத் தொடக்கம் இதே ரீதியில் தொங்கல் மட்டும் ஆதி தாளம் ஓர் அவாததம் கொள்ளும் பாட்டு, சித்தரத்ம மார்க்கத்தில் ஓடும் ஆக, சண்டி கைக்கு நான்கு ஆவாததம் வீதம், பாடலில் உள்ள இரண்டு கண்டிகைகளுக்கு மொத்தம் எட்டு ஆவாததம் ஸாதாரணமாகவே சதுரஸர கதியில் அமையத் தக்க திருப்புக்முப் பாடல்களை இந்த சித்தரத்ம மார்க்கத்திலேயே பெருவாரியாக அமைத்துப் பாடுவது இசைஞரின் மரபாக வந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது பாடல் முழுவதும் ஆவாததந் தோறும் அநாகதக் கிரகம் தவறுது நிலைத் திருத்தல், இப் பாடலின் சிறப்பான ஓர் அம்சம்

மற்றும் ஓர் உதாரணம் வேறொரு வகைப் பாடல் “காதி மோதி” என்று தொடங்கும்

*अर्धसूत्र्ये गानादिस्वरपरिपूर्णाः शब्दभेदे—यथा सामवेदे इडा होई प्रभृतय ॥

* பாசுரபத்யம்-53 12 ஸதோபங்களை—இது த களின் சொரவளிதுவா அஷ்டாவளின் மாததிகைகளை நீட்டித்ததும் அவற்றின் ஸட்டே புரிய அக்ஷரங்களையே, அனைத்து ஸாய, ஹைய, ஓவா, ஹோவா போன்ற அசைகளையே புகுத்துத்தும்

கம்பீரத் தொனியுள்ள சாரீரத்திற் பாடப் பெறின இதனிற பொலியும் தாள அழகு நனகு கதிர் வீசிப் பிரகாசிகும இத தாளம் புராதன (சுமார் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட) காலத்திய நூற்றெட்டுத் தாளங்களில் ஒன்றாகும் அதனில் ஒரு லகுவும் அதைத் தொடர்ந்து விராமமும் அமையும் பழங்காலத்தில் அதாவது சுமார் பதினான்காம் நூற்றாண்டு வரையில் லகுவிற்கு ஜாதி பேதம் என்ற லக்ஷணம் ஏற்படவில்லை ஆதலால் இத்தாளம் ஆவாதத்ததிற்கு ஐந்து அக்ஷரங்கள் கொண்டது சாாங்கதேவா இதற்கு,

விராமாந்தஸுநா லஃஸுநர ।

—ஸங்கீத ரதனாகரம்-V-293

என்று இலக்கணம் கூறுகிறார்

இந்தப் பழைய நூற்றெட்டுத் தாளங்கள் பழக்கத்தில் இருந்த, சமேதேக குறைய பதினேந்தாவது நூற்றாண்டு வரையில், 'அநுதருதம்' என்ற அங்கம் — அதாவது ஓர் அக்ஷர கால அளவு கொண்ட, ஒரே தட்டு மட்டும் கொண்ட கிரியை அமைந்த, அங்கம் — பழக்கத்திற்கு வரவில்லை ஆனால், தருதம், லகு, குரு ஆகிய இவ் வங்கங்களின் கால அளவை ஓர் அக்ஷரகாலம் பின்னும் நீட்டித்துக் கையாள முறை அமைப்பான, அவ்வகையில், ஓர் அக்ஷர கால அளவுக்கு விசிராந்தி, அதாவது காராவையினை அமைத்து, "தருத விராமம்" "லகுவிராமம்", "குருவிராமம்" என்று பெயரிட்டு அவற்றிற்குத் தனி உருவம் அமைத்தனர் "விராமம்" என்ற சொல்லுக்கு "ஓயவு" என்று பொருள் — அதாவது ஒரு கிரியையும் அன்னியில் காலக் காராவை "விராமம்" என்ற சொல்லுக்கு மாற்றிச் சொல்லாகச் "சேகரம்" என்ற பதம் வழங்கும் — அதாவது அவ்விரண்டு சொற்களும் ஒரு பொருட்சிளவி ஆகும்

கலவிநாதா விராமத்தைத் தனி அங்கமாகக் கையாளுவதையோ, அதைப் "பிரஸ்தாரம்" முதலிய பிரயோகங்களில் விநயாஸம் செய்ய எடுத்துக் கொள்வதையோ ஆட்சேபித்ததா அல்ல, அவர் காலத்தில் (அதாவது கி. பி. பதினேந்தாவது நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் — இவர அருணகிரிநாத சுவாமிகளோடு தோழமை பூண்டொழுகியவர்) அநுதருதம் என்ற தனி அங்கம் ஏற்படவில்லை அவர்களுக்குப் பிறகே இவ்வங்கம் தாளத் துறையிற் பிரயோகத்திற்கு வந்திருக்கிறது ஆனால், தற்காலத்திய அநுஷ்டானத்தில் முந்தைய பிரகாரம், ஒரு செய்கையும் இல்லாத வெற்றுக் கால காராவை என்ற லக்ஷணம் சாபு

தாள வகைகளிற் கலந்துவிட்டது ஆகையால் அநுதருதம் ஏற்பட்ட பிறகு, பண்டைய நூற்றெட்டுத் தாளங்களில் அமைந்த, விராமத்தை அநுதருதமாகக் கையாளுவதே ஸம்பர தாயமாகி விட்டது

இனித் 'தண்டையணி வெண்டையம்' என்று தொடங்கும் திருச்செந்தூரப் பாடலைக் கவனிப்போம் இப் பாடலின் சந்தக் குழிப்பு "தந்ததன தந்தனம் — தந்ததன — தந்தனம் — தந்ததன தந்தனம் — தந்ததான" என்றபடி அமைந்திருக்கிறது ஆகலான, தொங்கலுடன் சோந்து "5-5-5-5-5-6" என்றவாறு கலைகள் தொகுக்கப் பெற்றிருக்கின்றன ஆகலின், "இரண்டு.மூன்று-இரண்டு, மூன்று" என்று இணைந்து — ஒதுங்கி, இணைந்து — ஒதுங்கி, கலைகள் ஓடிச் செல்வதால் "இரண்டு-மூன்று" என்று அக்ஷரத் தொகுப்பு கொண்ட "காட்சாபு" தாளத்தில் அமைக்கப் பெற்றுப் பாடப் பெற்றால் மெல்லிசை வண்ணம் மிகுந்து இயங்கும் இப் பாடல் மிகக் இனிக் கும் தொங்கலின் கடைசிக் கலை நீடித்து அளபெடையாக ஓர் ஆவாதத் காலத்திற்குப் பெருகிக் காராவையாக நிற்கும்

சில பாடல்களில் கலப்புச் சந்தத்தொடர்கள் காணலாம் இரண்டு அல்லது இரண்டுக்கு மேற்பட்ட தனித் தாளங்களின் கூட்டாகச் சோந்து, ஆனால் வேறு தனக்கென ஒரு தனி உருவம் ஏற்று விளங்கும் ஒரு பெரிய தாளமாக அமைந்திருப்பது தெரியும் இவ்வகைத் தாளத்திற்கு "சங்கீரண தாளம்" என்று பெயர் உதாரணமாக, ஏக தாளத்தைத் தொடர்ந்து லகுவேகர தாளம் அமைந்ததால் அவ்விரண்டு தாளங்களும் ஒன்று சோந்த கூட்டமைப்பு "ஹம்ஸ் தாளம்" என்ற வேறொரு தாளமாகும்

மேற்கூறிய ஹம்ஸ் தாளத்தில் அமையத் தக்கதாய் உள்ளது — "அம்ஸ் கம்ஸ்" என்று தொடங்கும் இந்தமபலத்துப் பாடல் இப் பாடலின் சந்தக் குழிப்பு "தன்ன தனதன்ன தந்தத் தனத்தன" — என்ற சந்தத் தொடர் மும்முறை சுழன்று "தனதான" என்றபடியான தொங்கலுடன் முடித்து அதற்கைய அடிகள் எட்டு கொண்டு பாடல் அமைந்திருக்கின்றது அதாவது, "3-5-4-6" என்றவாறு தொங்கலுக்கு முற்பாகத்தின் கலைத் தொகுதிப் பிரிவினை அமைந்திருக்கின்றது ஆகலின், இப் பாடலின் ஒவ்வோர் அடியிலும் தன்ன தனதன்ன" என்ற அளவு ஒரு லகுவும் அடுத்தது "தந்தத் தனத்தன" என்ற பகுதி மற்றொரு லகுவும் அதைத் தொடர்ந்து ஒரு விராமம் — அதாவது அநுதருதமுமாக அமைந்து, ஆக — லகு, லகு விராமம் என்று

109

அடுத்தபடியாக, 'வசனமிக ஏற்றி' என்று தொடங்கும் பழநிப் பாடலை கவனிப்போம் இப்பாடலின் சந்தக குழிப்பு தனதனை தாதத்" என்ற சிறு தொடரை அடுத்து "தனதான" என்றவாறு அமைந்த தொங்கலுடன் முடிந்தது, இதற்கைய சிறு அடிகள் எட்டு கொண்டு பாடல் முற்றுப் பெறுகிறது அதாவது அடிதோறும் தொங்கலுடன் சேர்ந்து "5-3-5" என்றபடித் தொங்கப்பட்ட கலைத் தொகுதிப் பிரிவினை கொண்டு பாடல் அமைந்திருக்கிறது ஆகலின், சிதரதம் மராகக்கதிற பொருந்தி, தொங்கலுக்கு முற்பாகம் நான்கு அக்ஷரங்களில் தீர்கின்றது தொங்கல், தன்னுட கொண்ட ஐந்து கலைகளிற் கடைசிக் கலையை அளபெடையாகப் பின்னும் ஒரு கலைக் காலத்துக்கு நீட்டித்துக் கொண்டு, மூன்று அக்ஷர காலத்துக்கு விரிவடைகின்றது இப்படியாக அடிதோறும் (2+2+2+1) ஏழு அக்ஷர காலம் கொண்டதொரு தாளத்தின் ஓர் ஆவாததம் காலக் கட்டப் அமைகிறது ஆகலின் இப்பாடலின் அமைப் பிறகு ஏறப், பண்டைய நூற்றெட்டுத் தாளங்களில் ஒன்றாகிய அந்தரகரீடா தாளத்தில் ("2+2+2+1" என்றபடி அக்ஷரத் தொகுப்பு கொண்டது) தக்கதொரு மெட்டு அமைத்துப் பாடுதல் சாலவும் பொருந்தும் அதாவது "தருதம், தருதம், தருக் விராமம்" (0 0 0) என்ற அங்கப் பிரிவினை கொண்ட இத்தாளத்தின் அமைப்பு, இப்பாடலின் கலைத் தொகுதிகளின் போககை மிகத் தெளிவாகப் பிரகாசப் படுத்துகின்றது சாங்ககதேவா இததாளத்திற்கு

अन्तरकीडातु कथ्यते ।

द्वित्रय विरामान्त ॥

—ஸங்கீத ரதனாகரம்—V-301

என்று இலக்கணம் கூறுகிறார்

மேலும், இததாள அமைப்பும் இதற்கு ஏற்ற இப்பாடலின் அமைப்பும், இடைக் காலத்தில் பெரிதும் வளாச்சி அடைந் திருக்கிற சாபு தாளத்தில், விலோமக் கிரமமாக அமைந்திருக்கின்றமை கவனித்தற் பாலது

அதாவது, ஸாதாரணமாக "3-4" என்று கடக்கும் மிஸ்ர சாபு தாள அமைப் பினைத் தலைகீழாக மாற்றி "4-3" என்றபடி அமைத்துப் பிரயோகித்தல் சாபு தாளத்தின் விலோமக் கிரமமாக மாறிய இம்முறையில் விலோமக் கிரமமாக மாறிய சாபு தாளத்தின் அமைப்பினைச் சியாமா

சாஸ்திரிகள் அவர்கள் தமது கிருதிகளில் கையாண்டிருப்பது நோக்கத் தக்கது உதாரணமாக 'நின்னு வினாக மறி' என்று தொடங்கும் அவரது பூர்வீ கலயாணி ராக கிருதி இந்த விலோமக் கிரமமான சாபு தாளத்தில் பொருந்தி யிருத்தல் பிரஸித்தம் "தத் திந் திந்" என்பது அந்தக் கிருதியின் நடைப்போக்கு மற்றும் "தலலி நின்னு நெர்" என்று தொடங்கும் அவரது கலயாணி ராகக் கிருதியும் இவ்வமைப்பான சாபு தாள உருப்படி வகைக்கு வேறொரு எடுத்துக் காட்டாகும்

இனி- 'இருநோய் மலத்தை' எனத் தொடங்கும் பொதுப் பாடலைக் கவனிப்போம் இந்தப் பாடலின் சந்தக குழிப்பு— "தன்னு தனத்ததன் என்ற சந்தத் தொடர் முழுமுறை சுழன்று "தனதான" என்ற வாறு அமைந்த தொங்கலுடன் முடிகிறது அதற்கைய அடிகள் எட்டு கொண்டு பாடல் முற்றுப் பெறுகின்றது ஆகலின் தொங்கலுக்கு முற்பாகம் "4-4-2", என்ற வாரூன கலைத் தொகுதிப் பிரிவினை கொண்டுள்ளதால் "4-4-2" என்றபடி அக்ஷரக் கூட்டமைப்பு கொண்ட லகு, லகு, தருதம் ஆகிய மூன்று அங்கங்கள் படைத்த தாளம் இதற்குத் தரும் தொங்கல் மட்டும் ஓராவாதத் காலத்துக்குப் பரந்து இயங்கும், அதற்கைய தாள உருவம் தற்காலத்தில் பழக்கத்தில் உள்ள ஒரு தாளத்தின் அமைப்பிலும் காணப்படவில்லை ஆகலின், பண்டைய நூற்றெட்டுத் தாளங்களில் ஒன்றாகிய சதுரத்தத் தாளத்தில் (110) சிதரதம் மராகக்கதில் இப்பாடலைப் பாட நன்கு பொருந்தும் ஆவாதத்திற்கு (4+4+2) பத்து அக்ஷரங்கள் படைத்த இததாளத்தின் அங்கங்கள் "லகு, லகு, தருதம்" (அதாவது நான்கு, நான்கு, இரண்டு என்ற அக்ஷரத் தொகுப்பு அமைந்தது) என்று சாங்ககதேவா இதற்கு இலக்கணம் கூறுகிறார்

चतुर्थक ॥

लघुद्वय द्वित्रयचैक ।

—ஸங்கீத ரதனாகரம் V-261, 262

அடிக்கு இரண்டு ஆவாதத் தங்கள் இரண்டாம் ஆவாதத்தின் உத்தராதத்தின் தொங்கல் அகாரச் சோககையுடன் விரிந்து பேசும்

அடுத்தபடியாக 'வங்கார மரபீஸா' என்று தொடங்கும் திருச்செங்காட்டங்குடிப் பாடலைக் கவனிப்போம் இந்தப் பாடலின்

அடுத்த படியாக “ஆறுதலுள்ள புத்தியை” என்று தொடங்கும் பொதுப் பாடலின் அமைப்பைக் கவனிப்போம். இந்தப் பாடலின் சந்தக் குழிப்பு—“தானுன தானுன தனத்த தத்தன” என்ற சந்தத் தொடர் முழுமுறை மடங்கி “தனதான” என்ற வண்ணமான தனிச் சீரில் அமைந்த தொங்கலுடன் முடிந்து அதற்கைய அடிகள் எட்டு கொண்டு பாடல் முற்றுப் பெறுகிறது அதாவது தொங்கலுக்கு முற்பாகம் “5-5-4-4” என்றவாறான கலைத்தொகுதிப் பிரிவினை கொண்டு அமைந்திருக்கிறது “தனதான” என்ற வண்ணமான தனிச்சீரில் அமைந்த தொங்கலை ஒவ்வோர் அடியின் ஈற்றிலும் கொண்ட எட்டு அடிகள் அமைந்திருக்கின்றன ஆதலால் தொங்கலுக்கு முற்பாகம் முதலில் ஐந்தின் ஓர் அடுக்காகவும் அதைத் தொடர்ந்து நான்கின் ஓர் அடுக்காகவும் அமைந்திருப்பதால் “5+2+2” என்ற அக்ஷரத் தொகுப்பில் பரவி ஆவாத தத்திற்கு ஒன்பது அக்ஷர காலம் படைத்த கண்ட ஜாதி தீயீட தாளத்தில் (1500) சிதரதம் மாககத்தில் தக்கதொரு வாணம் மெட்டமைத்துப் பாட இப்பாடல் நன்கு இசையும் தொடங்கல் மட்டும் அகார விளிவு கொண்டு ஒரு முழு ஆவாதத் காலத்துக்கு நீடிக்கும்

அடுத்தபடியாக, “அடலரி மகவு” என்று தொடங்கும் வெள்ளிகரத்ததுப் பாடலைக் கவனிப்போம். இந்தப் பாடலின் சந்தக் குழிப்பு—“தனதன தனன—தனதன தனன தயயன ததத தநத” என்ற சந்தத் தொடர் கொண்டு தொங்கலுக்கு முற்பாகமாக அமைந்திருக்கின்றது “தனதான” என்ற வண்ணம் அமைந்த தனிச் சீரில் அமைந்திருக்கின்றது தொங்கல் அதாவது தொங்கலுடன் சோந்தது கலைத் தொகுதிப் பிரிவினை “4-3-4-3-4-3-3-5” என்றபடி அமைகிறது ஆகலின் இவ்வமைப்பின் பிரகாரம் இந்தப் பாடல் அதி சித்தர்தம் மார்க்கத்தில் (அக்ஷரத்துக்கு ஒரு கலை வீதம்) அந்தர காரீதாளத்தின் அமையத்தகும் ஆயினும் கலைப் போக்கின் பெரும் பகுதி தரியஸர தொகுப்பை ஏறக் இசைவதால், மொத்த அமைப்பு தரியஸரத்தி கண்ட ஐந்தி ஏக தாளத்தின் தக்க மெட்டொன்று அமைத்துப் பாடல் சிறக்கப் பொருந்தும் சந்தத்தின் மொத்தக் கூட்டமைப்பில் ஒரு விசேஷம் பெரும்பாலும் இதர பாடல்களில் தொங்கலுக்கு முற்பாகம் முடிமடங்காகச் சுழல்வதோ அல்லது அப்படியே ஒரே நடப்பில் ஆவாத அமைப்பு தீவாதாகவோ அமைந்திருக்கும் இந்தப் பாடலிலோ தொங்கலுக்கு முற்பாகம் இரண்டு ஆவாததம் கொள்ளும் அமைப்பாகவும் தொங்கல் மட்டும் ஒரு தனி ஆவாததம் முழுமையும் பரவுவதாகவும் ஆக மொத்தம் அடிக்கு முன்று ஆவாததங்களாக அமைந்திருக்கின்றது இது ஒரு

அஸாதாரணமான, அமைப்பு தவிர, “அடிகள் மூன்று ஆவாததங்களாக அமைவது சரியன்று—ஒன்று, இரண்டு அல்லது நான்கு ஆவாததங்களாக அடங்க வேண்டும்” என்று பெரும்பான்மையோர் கருதக் கூடும் ஆனால், ஒரு விஷயம் கவனிக்க வேண்டும் அடிகள் மொத்தம் எட்டு (இரட்டைப் படை மடங்கு) முததுஸவாமி தீக்ஷிதரின் சில கருதிகளின் அமைப்பும் இப்படியே உதாரணமாக, அவருடைய ‘மானஸ குருகுஹரூபம் பஜ ரே ரே’ (मानस गुरुह रूप भजरे रे) என்ற ஆனந்த பைரவி கருதி

இப்பாடலின் தாளம் தரியஸர ஜாதி ஏகம் கருதியின் பூவாராததம் (பலலவி அநுபலவிகள்) பூராவும் இந்த அமைப்பே அதாவது பலலவியின் பூவாராததத்தில் மூன்றே ஆவாததங்கள் ஆனால் அம்மூன்றுவாத அமைப்பு இரு முறை மடங்குவதால் மொத்தத்தில் இரட்டைப் படை ஆவாததக் கணக்காகி விடுகிறது அநுபலவியும் இதே மாதிரிதான் மேலும் ஸ்ரீ தீக்ஷிதரின் “சிறதய மாகந்த மூல சுந்தம்” (चिन्त्य माकन्दमूलसुन्दम्) என்ற பைரவி ராக (ரூபக தாள) கருதி மேற்கூறிய அமைப்பிற்கு மற்றும் ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும்

அடுத்தபடியாக ‘அரைட்ட பதி குடியேற’ என்று தொடங்கும் சிறுவைப் பாடலின் அமைப்பைப் பார்ப்போம் இந்தப் பாடலின் சந்தக் குழிப்பு — “தந்த தன தனதான என்ற சிறு சந்தக், தொடர் மும்முறை மடங்கித் “தனதான” என்ற வண்ணம் அமைந்த தொங்கலுடன் ஓர் அடி முடிகிறது அதற்கைய எட்டு அடிகள் கொண்டு பாடல் முற்றுப் பெறுகிறது ஆதலால், தொங்கலுக்கு முற்பாகம் “5-5” என்ற படியான கலைத் தொகுதிப் பிரிவினை கொண்டது ஐந்து கலைகள் கொண்ட தொங்கல் எனவே இப்பாடல் நீவ்ய ஸங்சீரண கட்டி காஸதகில (1600) (6+2+2) சிதரதம் மாகக்கத்தில் தகுந்த தொரு வாண் மெட்டு அமைத்துப் பாட இசையும் (தட்டி ஐந்து விரல்கள் எண்ணுவது தீவ்ய ஸங்கீரண ஜாதி லகுவாம்)

அடுத்தபடியாக, ‘ஹபேர மூதாம் இரு சுரண’ என்று தொடங்கும் பழநிப் பாடலின் அமைப்பைக் கவனிப்போம் இந்தப் பாடலின் சந்தக் குழிப்பு— “தனதனன தனதனன தானத் தானத்” என்ற வாறு தொங்கலுக்கு முற்பாகம் அமைந்து “தனதான” என்ற வண்ணமான தொங்

கலுடன் ஓவ்வோர் அடியும் முடிவு பெறுகிறது அதற்கைய சிறு அடிகள் எட்டு கொண்டு பாடல் முற்றுப் பெறுகிறது ஆக, “5-5-4-4-5” என்றபடிக் கலைத் தொகுதி தொங்கலுடன் சோந்து அமைந்திருக்கிறது இது ஒரு தனிச் சிறப்பான அமைப்பாம் இந்தப்படியான சந்தக் குழிப்பமைப்பு அருணகிரிநாத ஸ்வாமிகள் பாடியிருக்கும் திருப்புகழ் பாடல்கள் எல்லாவற்றிலுமேயே இந்த ஒரு பாடலிறருள் காணப் பெறுகிறது

தற்காலத்தில் பழக்கத்தில் உள்ள ஸுளாதி ஸபத தாளங்களிலோ, முப்பத்தைந்து தாளங்களிலோ, நூற்றெழுபத்தைந்து தாளங்களிலோ, தேசாதி மத்தியாதி தாளங்களிலோ, சாப்பு தாள வகைகளிலோ, தருவ—ரூபகம் போன்ற கூட்டமைப்புத் தாளங்களிலோ, நவஸந்தி தாளங்களிலோ இவ்வமைப்பைச் காண்டல் அரிது சாரங்க தேவா புராதன காலத்திய நூற்றிருபது தேசீ தாளங்களிலோ இதர எந்த வகைத் தேசீ தாளங்களிலுமோ இவ்வமைப்பைக் காணோம் மிகப் பழமையான மாகக்கீ தாளங்கள் ஐந்தினுள் இரண்டால் தாகிய “சாசுட்டம்” என்ற தாளத்தில் அதி சிதரதம் மாகக்கத்தில் (அதாவது அக்ஷரத்துக்கு ஒரு கலைவீதம்) இப்பாடல் அமைய இசைகின்றது இவ்வைந்து மாகக்கீ தாளங்களே “பஞ்ச தாளங்கள்” எனப் படுவன

चच्चपुटश्चाचपुटश्चेपितापुत्रकस्तथा ।

सम्पष्टेष्टाक उद्धृ पञ्चताला प्रकीर्तिता ॥

குரு, லகு, லகு, குரு ஆகியவை (8118) இத்தாளத்தின் அங்கங்களாம் மாகக்கீ தாளங்கள் ஐந்தினுக்கும் ஒரு தனிச்சிறப்பு என்ன வென்றால் இவற்றில் அமைந்த லகுவிற்கு ஐந்து அக்ஷரங்களாம் அதாவது தட்டி நான்கு விரல எண்ணிக்கைகள் ஆனால் “கண்ட ஜாதி” என்று கூறுவது தவறு அக்காலத்தில் லகுவிற்கு ஜாதி பேதம் ஏற்படவில்லை ஆக, இந்தத் தாளத்தின் அங்கங்களின் அக்ஷர காலத் தொகுதிகள் “8-5-5-8” என்றவாறு பிரிகின்றன ஆகலின் இந்தத் தாளத்தின் ஓராவாததத்திற்கு (8+5+5+8) இருபது தாறு அக்ஷர காலம் ஆகும் தொங்கலின் ஈற்று நெட்டுயிர் அளபெடையாகிப் பின்னும் இரு கலைக் காலத் தாழ்ந்து ஒலிக்கும் மற்றும் ஒரு சிறப்பு அம்சம் என்ன வென்றால் அந்தத் தாள அமைப்பில் முதல் அங்கமாகிய குருவை முழுவதும்

தள்ளி அநாகத கரஹமாக் இரண்டாவது அங்கமாகிய லகுவின ஸமததுசகுப பாடலின் வாண மெட்டுத் தொடங்குதல இவ்வநாகத கரஹமானது இப்பாடலின் அமைப்பிற்குப் பெரிதும் அழகூட்டுகிறது.

இந்தப் பிரகாரம் ஓர் அங்கம் முழுவதும் தள்ளி இரண்டாம் அங்கத்தின் ஸமததுசகுப பாடலின் வாண மெட்டு தொடங்கு தல்குத தியாகராஜ ஸவாமிகளின் "புத்தி ராது" என்ற சங்கராபரணக் கருதி ஓர் உதாரணமாகும் அங்கவனமே சியாமா சாஸ்திரிகளின் "பிரான வராவிச்சி" (ஹிமாதிரி ஸுதே பாஹி மாம) என்று தொடங்கும் கலயாணி கருதியும் மேற்கூறிய அமைப்பிற்கு மற்றும் ஓர் எடுத்துக்காட் டாகும்.

அடுத்தபடியாக, 'ஆன்னை முகநது' என்று தொடங்கும் சுவாமிமலை பாடலைக் கவனிப்போம் இந்தப் பாடலின் சந்தக் குழிப்பு—'தானை தனநத தானை' என்ற சந்தத் தொடர் மூன்று தடவை சுழன்று 'தனதான' என்ற வண்ணமான தனிச்சீரில் அமைந்த தொங்கலுடன் முடிந்து ஓரடி முற்றுக் கொள்ளுமாறு அமைந் திருக்கிறது அதாவது தொங்கலுக்கு முற்பாகம் '3-4-4' என்றவாறு பிரிந்த கலைத் தொகுதித் தொடரின் முச்சுழலுக்கு மேல் ஐந்து கலைகள் கால அளவு கொண்ட தொங்கலு ஸுளாதி ஸபத தாளங்களின் பெருக்கமான தற்காலத்திய தாளங்களிலோ- பிற வகைகளிலோ—இந்தப் பாடலுக்கு ஏற்றதொரு தாள அமைப்பு கிடைக்க வில்லை ஆகலின், புராதன காலத்திய நூற்றெட்டுத் தாளங்களில் ஒன்றாகிய 'கோகிலாபரிய தாளம்' இப்பாடலின் கலைத் தொகுப்பு அமைப்புக்கு ஏர்வையாகப் பொருந்தியிருக்கின்றது இந்தத் தாளத்தில் முதலில் ஒரு குருவும் அடுத்த படியாக ஒரு லகுவும் அதைத் தொடர்ந்து கடைசியாக ஒரு பவதமும் ஆக மூன்று

அங்கங்கள் (818) அமைந்திருக்கின்றன ஆகலின் இந்தத் தாளத்தின் ஓராவாதத்திற்கு இருபத்து நான்கு (8+4+12) அக்ஷர காலம் ஆகும் சுரடு முரடான வலலினத்- தடைகள் இவ்லாமலும் இலகுவாகக் கடந்து செல்லும் இனிய மெல்லோசைகள் நிரம்பியும், பரந்த அளவாகவும் அமைந்திருக்கிற இந்தப் பாடலின் ஸாஹிததிப் போக்கிற்கு இந்தத் தாள அமைப்பு மிசப் பொருத்தமாகச் சோகின்றது இந்தத் தாளத்திற்குச் சாரங்க தேவா

கோகிலாபரியநாமின து||

ரஸபாஸ்யு

—ஸங்கீத ரதனாகரம்

V-278, 279.

என்று இலக்கணம் கூறுகிறார்

அடுத்தபடியாக, 'குமர குருபர' என்று தொடங்கும் சுவாமிமலை பாடலைப் பாடிப் போம் இந்தப் பாடலின் சந்தக் குழிப்பு— 'தானை தனதன' என்ற சிறு சந்தத் தொடர் மும்முறை மடங்கி 'தனதான', என்ற வண்ணமான தனிச்சீரில் அமைந்த தொங்கலுடன் ஓரடி முற்றுப் பெறுமாறு அமைந்திருக்கிறது அதததைய எட்டு அடிகள் கொண்டு பாடல் முடிவுறுகிறது. ஆதலால் தொங்கலுக்கு முற்பாகத்தின் கலைத்தொகுதிகள் '3-4' என்ற கூட் டமைப்பின் மும்மடங்காக அமைந்து தொங்கலின் ஐந்து கலைகளுடன் அடி பூத்தி பெறுகிறது ஆக, 'முற்றிலுமே' '3-4' என்ற கலைக் கூட்டே கரமமாகத் தொடர்ந்து போவதால், (3+4=) ஏழு அக்ஷர கால அளவு கொண்ட மீளு சாபு தாளத்தில் சிதரதம் மாகாகத்தில் தக்க தொரு வாணமெட்டில் அமைத்துப் பாட இப்பாடல் இசையும தொங்கலு தன ஐந்து கலைகளுடன் அளபெடையாக மேலும் இரு கலைகளுக்கு நீடித்து இயங்கி அழகாக விசாலிதத் மெட்டுடன் விளங்கும்

இது வரையிலும் நடை முறையில் இல்லா விட்டாலும் நூல்களிலாவது குறிக்கப் பட்டிருக்கும் எந்தத் தாள வகைகளுக்கும் புறம்பான சந்த அமைப்புக் கொண்டதாக உள்ளது 'கலவிபி னலமுறை' என்று தொடங்கும் பொதுப் பாடல் இப்பாடலின் சந்தக் குழிப்பு சமச்சீர் அற பகுதிகள் கொண்டு, அப் பகுதிகள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி ஆவாததம் என்ற முறையில் அடங்காது. மொத்தமும் சோந்து, மொத்த அடியும் ஒரு பெரிய தாளத்தின் முழு ஆவாதத்தக்குத்தான 'இசைவதாய் அமைந்துள்ளது அடியோ மிகப் பெரிது இது ஒரு வியப்பும் விபரீதமுமாக இருக்கிறது அதாவது, சந்தத்தின் குழிப்பானது—

"தானை தனதன தானை தானந தனத தனதன தனன தான தனதன தானுன தான தன்னந தானந தனன தாததன தானத தானத தானத தாததன தனதான"

என்றபடி அமைந்திருக்கிறது ஓர் அடிகு
குள்ளேயே நான்கு வரிகள்—மேற்கொண்டு
“தாததன தனதான” என்று பெருகிய
ஒரு தனிச்சீர் அதாவது—ஒவ்வொரு
வரியிலும் தனித்தனிக் கலைத் தொகுதிப்
பிரிவினை முதல வரியில் 4—4—4—4 என்றபடிக்
கலைகள் தொகுக்கப் பெற்றுள்ளன ஆக,
இதற்கு மட்டும் மொத்தம் பதினாறு
கலைகள் இரண்டாம் வரியில் 3—5—3—3—4
என்றவாறு கலைகளின் தொகுப்பு ஆக,
இதற்கு மட்டும் மொத்தம் பதினெட்டுக்
கலைகள் மூன்றாம் வரியின் கலைகள் 5—3—4—4
என்ற வண்ணம் தொகுக்கப் பட்டுள்ளன
ஆக, இதற்கு மொத்தம் பதினாறு கலைகள்
3—4—4—4—4 என்றபடி நான்காம் வரியின்
கலைகள் பிரிகின்றன தனிச் சீரான
தொங்கலில் மட்டும் ஒன்பது கலைகள்
அடங்கி யிருக்கின்றன ஆக, மொத்தம்
ஓர் அடியில் எழுபத்தெட்டுக் கலைகள்
அடங்குகின்றன

நடைமுறையிலோ அல்லது நூல்களிலோ
உள்ள ஒரு தாளம் இக் கூட்டமைப்புக்கு
அக்சுரத் தொகுப்பு வகையில் இசை
வதில்லை

காநாடக ஸங்கீத தரிமூர்த்திகளில்
ஒருவராகிய சியாமா சாஸ்திரிகள் அவா
களால் சிருஷ்டிக்கப் பட்டு நமக்குக் கிடைத்
துள்ள “சரப நந்தனம்” என்ற பெயர்
கொண்ட தாளம் ஓர் அபூர்வ அமைப்பு
கொண்டதாக இருக்கிறது 24 அங்கங்கள்
கொண்டு பரந்த அமைப்பில் விரவிய
இந்தத் தாளம் மொத்தம் எழுபத்
தொன்பது அக்ஷரங்கள் கொண்டது
அங்கங்களாவன

810110—1000—9910—0—01009

அதாவது அக்சுரத் தொகுதிப் பிரிவினை

8+4+2+4+4+2+1+5+2+2+2+

1+6+7+5+2+1+2+1+2+5+2+

3+6 என்றவாறு

இந்தச் “சரப நந்தனம்” என்ற தாளத்தில்,
அதி சிதரதம் மா ர க க த தில இந்தப்
பாடலுக்குத் தக்கதொரு வாண் மெட்டு
அமைத்துப் பாடுவது மிகச் சிறப்பாக
சோபிக்கும் ஆனால் பரயாஸைப்பட்டு
ஸாதித்தால்தான் சோபிக்கும் தொங்கலின்
கடைசிக் கலை ஒன்று கூடி இயங்கும்

இத தாளத்தின் மொத்தக் கூட்டமைப்பு
அழகாக இருப்பினும் அலாதாரணமாக
நீண்டதாக இருப்பதால் இதனை அபய
ஸித்ததுப் பிரயோகித்தல் கடினம் மனப்
பாடம் செய்து ஞாபகத்துடன் லக்ஷண
சுத்தமாக நிர்வகிப்பது இன்னும் மெத்தக்
கடினமே அதுவும் தவிர, பாடுபவரின்
கவனம் பாடலின் வாண் மெட்டினைப்
பொலிவுற ராக பாவத்தைப் பிரகாசப்படுத்தி
ரஞ்ஜகத்தை வளர்த்துக் கேட்போரை
இன்புறுத்துவதற் செலுத்த வேண்டும்
எல்லாம் அப் பி ய ர ஸ த தா ர கூடும்
என்றாலும் கடினமே ஆனால் ஒரு விஷயம்—
கடினமாக இருக்கிறதென்றாலும் எந்த ஒரு
பாடல் அமைப்பும் சிறப்பாக இருக்கு
மானால் அதனைப் பிரயாஸைப்பட்டு
ஸாதித்தலே மனிதனின் லட்சியமாதலால்
இந்தத் தாளத்தைக் கஷ்டப்பட்டு முயற்
சித்துப் பிரயோகித்தலே சிறப்பாம் நம்
தூரத்திஷ்ட வசமாக, இந்தத் தாளத்தை
சியாமா சாஸ்திரிகள் அவர்கள் சிருஷ்டித்துப்
போந்தாரே ஒழிய, அந்தத் தாளத்தில்
ஒரு பாடல் இயற்றாமல் விட்டு விட்டாரோ
அல்லது அவர் இயற்றியிருந்ததான நமக்குக்
கிடைக்காமல் போய்விட்டதோ தெரியவில்லை

இதற்குத் தக்க தொரு லட்சியமாக ஒரு
கருதியோ அல்லது அவருக்குப் பிடித்தமான
வேறு ஏதாவதொரு பாடலோ அவர் நமக்குக்
கொடுத்திருந்தால் நல்லதாயிருந்திருக்கும்

காநாடக ஸங்கீத இலக்கணத்திலேயே
இதுவரை அமைக்கப் பட்டுள்ள தாளங்
களில் எம்ஹ நந்தன தாளமே மிகப்
பெரிது ‘तपलमाश्चदोतपलमका ।’ என்ற
ஸூத்ரம் சாரங்க தேவரின்

सिंहनन्दनक पुन ।

तपौ लगी द्विती गौल पलपगोलचूतत ॥

चत्वारोलघवोऽश्वदा ।

—ஸங்கீத ரதனாகரம்—V—275
276

என்ற தாளத்தின் விரிவான லக்ஷணத்தின்
சருக்கம் இதன் பிரகாரம் அந்தத் தாளத்
துக்குப் பதினெட்டு அங்கங்கள், நூற்று
இருபத்தெட்டு அக்ஷரங்கள் அவ்வளவு
பெரிய தாளத்தில மஹா வைத்திய நாத்
சிவன் அவர்கள் “கௌரீ நாயக” என்று
தொடங்கும் ஓர் அழகிய தில்லானா
இயற்றி யிருக்கிறார் சங்கராபரண ராகத்தில்
“ஆரே தசரதராஜ” என்று தொடங்கும்
பழைய கீதம் ஒன்றுண்டாம்,

அவற்றைப் போலவே சியாமா சாஸ்திரிகள் அவர்களால் சிருஷ்டிக்கப் பட்ட இந்தச் சரப நந்தன தாளத்திற்குத் தக்க தொரு லட்சியம் அருணகிரிநாத ஸ்வாமிகளின் திருப்புகழ்ப் பாடலொன்று கிடைத்திருப்பது இசை உலகுகே ஒரு பெரு மகிழ்ச்சியாகும்

தாள மஹா மேருவாம திரு அருணகிரி நாத ஸ்வாமிகள் நமக்கு வழங்கி யுள்ள திரு வகுப்பு ஒரு பெரும் சந்தப் பிரவாஹம் ஆகும் நமக்குக் கிடைத்துள்ள இரு பத்தைந்து திரு வகுப்புகளில் ஒவ்வொரு பாடலும் ஒரு விசேஷ எழில் கொண்டதும், ஒரு தனிப் பாங்கான சந்தக் கொத்து கொண்டிருவதற்கு வதாகவும் அமைந்திருக்கிறது அவற்றின் தாள அழகுகளைக் கவனிப்போம்

ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் நான்கு பாதங்கள் ஒவ்வொரு பாதத்திலும் அதனதன் சந்தக் குழிப்பு இரண்டு அல்லது நான்கு அல்லது எட்டு முறை மடங்கும் குழிப்பினுள் அடங்கிய எல்லாப் பகுதிகளும் லய அமைப்பில் ஒன்றுக்கொன்று சமச சீராக கொண்டவை எல்லாப் பாதங்களும் எதுகைச் சீரால் (ஹீயாஹ்ரஸ்) ஒன்றுக்கொன்று சமச சீரானவை ஆக, பாதங்களும், அவற்றினுள் அடங்கிய எல்லாப் பகுதிகளுமே தாள ஆவாத சுத்தமாக அமைவன

உதாரணமாக, "உருதியேடை" எனத் தொடங்கும் முதல் வகுப்பாகிய சீபாத வகுப்பின் சந்தக் குழிப்பு—"தனதனன்" என்ற தொடர் ஆறு முறை சுழன்று 'தனதான தானதன்' என்ற தனிச் சீர வண்ணத்துடன் முடிவு கொள்கின்றது அதற்கைய எட்டுப் பகுதிகள் சோந்தது ஒரு பாதம் மாறுதல் சற்றும் இல்லாமல் ஐந்தின் மடக்குகளாகவே சீராகவே பாடல் சென்று முடிகின்றமையின் அதி சித்தர்தம் மார்க்கத்தில் கண்ட சரபு கரணத்திலே, கண்ட கரி ஏக தாளத்திலே, கண்ட கரி ஆதி தாளத்திலே அல்லது அரை ஜர்பை தாளத்திலே கையாள இப்பாடல் நன்கு இசையும் பாதத்துக்கு எட்டு அடிகள் கொண்ட இப்பாடலின் பாக்கள் நான்கும் ஒன்றுக்கொன்று சமச சீராக

திருவகுப்பில் இரண்டாவது வகுப்பாகிய "தேவேந்திர சங்க வகுப்பு"—அதாவது "கரணியில் அரணிய" என்று தொடங்கும் பாடல், வெகு அழகிய தொரு தாள அமைப்பினைக் கொண்டு விளங்குகின்றது இந்தப் பாடலின் சந்தக் குழிப்பு—"தனதன்"

என்ற தொடர் ஆறுமுறை மடங்கி 'தானுதன தனதன்' என்ற தனிச் சீர இரு முறை சுழன்று முடிவு பெறுகிறது இதற்கைய அடிகள் மொத்தம் நான்கு கொண்டது ஒரு பாதம் நான்கு பாதங்கள் கொண்டது மொத்தப் பாடல் அதாவது 4-4-4-4-4-4-6-4-6-4 என்ற வண்ணம் கலைத் தொகுதிகள் பிரிந்திருக்கின்றன குழிப்பின் பூவாராதம் முழுவதும் ஒரு பலுத்ததில் அடங்கி உத்தராராதம் இரு லகு விராமங்களை ஏற்கின்றது ஆதலால் "பலுதம், லகு விராமம், லகு விராமம்"

(8 1 1) என்ற அமைப்பு கொண்டு, சித்தர்தம் மார்க்கத்தில் இருபத்திரண்டு அக்ஷர கால அளவு உள்ள ஓர் அபூவ தாளமாக உருவாகிறது பாதத்துக்கு நான்கு அடிகள் கொண்ட பாதங்கள் நான்கும் ஒன்றுக்கொன்று சமச சீராக இவ்வங்க அமைப்பு கொண்ட தாளம் நமது பூவ தாள இலக்கண ஆசிரியர்கள் எவரும் வகுத்துள்ள தாள வகைகளில் அடங்குவதாகத் தெரிய வில்லை

வியப்புச் சுவையும் வீரச், சுவையும் மிகுந்த கருத்தோட்டமுடைய இப் பாடலின் ஸாஹித்யத்திற்குப் பொருத்தமாக, மேற் கூறிய சந்தக் குழிப்பு, முதல் தட்டுக்கு அடுத்த படியாக, நீண்ட தொரு காலக் கட்டப்புகு பின்னா வரும் லகுக்கள் இரண்டின் ஈற்றிலும் விராமம் அதாவது அநுதருதம் அமைந்திருப்பதால், கேட்போர் கவனத்தை ஈர்த்து இன்புறுத்தவல்ல அதிர்வு கொண்டொள்ளமையே இந்தத் தாளத்திற்கு ஏற்றமாம் மற்றும், இவ்வமைப்பு வீர ரஸத்தையும் அறபுத் ரஸத்தையும் பெரு மளவுக்குத் தோற்றுவிக்கின்றது

அருணகிரிநாத ஸ்வாமிகளின் பாடலின் அமைப்பு என்ற காரணத்தாலும், இந்தப் பாடலின் மூலம் இந்தத் தாள அமைப்பு நமக்குத் தெளிதலாலும், இந்தத் தாளத் திற்கு வேறு எந்தப் பெயரும் புனையாமல், இந்த வகுப்பின் தலைப்பின் பெயராலேயே இதனைத் "தேவேந்திர சங்க தாளம்" என்றே அழைத்தல் சாலவும் பொருந்தும்

அடுத்தபடியாக, "பருத்த முலை" என்று தொடங்கும் மூன்றாவது வகுப்பாகிய-வேல் வகுப்பின் சந்தக் குழிப்பு—"தனதனன்" என்ற தொடர் ஏழு முறை மடங்கி "தான்" என்ற சீருடன் முடிவுறுகின்றது இதற்கைய நான்கு அடிகள் கொண்டது ஒரு பாதம் அப்படி நான்கு பாதங்கள் "6-6-6-6-6-6-3" என்றபடியாக கலைத்

— 3 —

917

பாதாதி கேசாந்த வாண்ணமான ரீதியில் பகவான முருகன தேவியருடன் தாபாரில் கொலு வீற்றிருக்கும் கோலத்தை அலா தாரணமான சொல்லழகுடன், கீழ்ப்படியிலிருந்து மேல் மேலாகச் சொல்லிக் கொண்டே படிப்படியாகப் பலபல சிங்காரச் சீமைகளை எடுத்தெடுத்தாக கூறிக் கூறி மகிழ்ந்து பாடிக் கடைசியில் மேருவின பிந்து ஸ்தானம் போல உச்சியில் அமாந துள்ள கலயாண முருகனை நாத வெள்ளத்தில் அபிஷேகம் செய்ய கிரு ஸவாமிகள் இதற்கு இணையான கொலு வாண்ணைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் காணா லரிது “கொலுவை யுனாடு கோதண்ட பாணி” என்று தொடங்கும் பைரவி கருதியில் தயாகராஜ ஸவாமிகள் இராமனுடைய கொலுவை வாணிப்பதை இதற்கு இணையாகச் சிலா கூறலாம் ஆனால் அதனில் விசேஷமாக அதன் ஸங்கதிகள் தாம் வாணிகின்றன இந்த வகுப்பிலே சதுரஸர நடையான ஜதிகள் ஜல் ஜல் என்று ஜங்காரம் செய்து கொண்டு செல்ல அபரிமிதமான சொல் ஜாலம் செய்து கொண்டே, தாள் அழகுடன், சந்தச் சீரின நடையே எல்லாவற்றையும் தானே வாணிகிறது எனலாம் தேவ லோகத்தில் இந்தரனுக்கு ராஜ்யம் மீட்டுக கொடுத்து, அமராவதியில் “ஸுதாமா” என்ற ஸபா மண்டபத்தில் இந்தரனுக்கு தேவ ராஜ்யப் பட்டாபிஷேகம் அஷ்ட வஸுகளைக்கொண்டு செயலிதது அநுகரணத்தான முருகன் அவவமயம் தரிமூர்த்திகளும் இந்தராதி தேவ சிரேஷ்டர்களும் கந்தனைத் தாபாரில் ஸிம்ஹாஸனத்தில் அமரத்தி வெற்றி விழாக் கொண்டாடினபோது முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் புடை சூழ, வேத கோஷங் களும் வாததிய கோஷங்களும் கந்தாவ கானமும் முழங்க, அபஸரஸ் தேவியா மங்கல் நடமாட, அமரா கணங்கள் எல்லோரும் வணங்கிப் பலவாறாக வாழ்த்த, வெகு கோலாகலமாகக் கொலு வீற்றிருந்து அருளின முருகன் என்று ஸகாந்த புராணம் வாணிதத வைபவத்தைத் தம் இந்தர ஜாலச் சொல்லழகுடன் வாணிகிறா ஸவாமிகள், அமுத்ததுக்கொப்பான தம் தமிழில், தேனும் பாலும் போல தேவ லோகத்தில் ஸேனாதிபதியின் ஆகைக்கு உட்பட்டவன் நாட்டின் தலைவனான இந்தரன் ஆனால் பூலோகத்திலோ அரசியல் தலை வனுடைய ஆகைக்கு உட்பட்டவனாக இயங்குகிறான் ஸேனத் தலைவன்

அடுத்தபடியாக, “நருக்குவ செருக்களம்” என்று தொடங்கும் பதினொன்றாம் வகுப் பாகிய திருக்கையில வழக்க வகுப்பின்

சந்தக் குழிப்பு—“தனத்தன்” என்ற சந்தத் தொடர் எட்டு முறை சுழன்றது ஓர் அடி அதற்கைய நான்கு அடிகள் கொண்டது ஒரு பாதம் அதற்கைய பாதங்கள் மொத்தம் நான்கு எல்லாப் பாதங்களும் ஒன்றுக்கொன்று சமச்ச சீர் ஐங்கலைத் தொடர் ஒரே சீராக எட்டுகொண்டு அடி முடிகின்றமை யினாலும் இவ்வைந்தின் அடுக்கே மாறாமல் நடந்து செல்வதாலும் கண்ட கதி ஆதி தர்ஸத்தின் தக்கதொரு வாண் மெட்டு அமைத்துப் பாட இப்பாடல் நன்கு இசையும்

அங்ஙனமே “உருகம் லத்திவிடை” என்று தொடங்கும் பன்னிரண்டாம் வகுப் பாகிய வேடிச்சி காவலன் வகுப்பின் சந்தக் குழிப்பு “தனத்தன் தத்தனன் தனத்தன் தத்தனன் தனத்தன் தத்தனன் தானத் தனத்தன்” என்றபடி அமைந்திருக்கிறது அதாவது “5-5-5-5-5-5-5-4-6” என்றபடி கலைத் தொகுதிப் பிரிவினை பாதத்துக்கு எட்டு அடிகள் கொண்ட நான்கு பாதங்களும் ஒன்றுக் கொன்று சமச்ச சீர் இந்தச் சந்தத் தொடரும் மேலே எடுத்துக் காட்டப் பட்ட வகுப்பினதை ஒட்டியே நடப்பதால் இப் பாடலையும் அதே கண்ட கதி ஆதி தர்ஸத்திலேயே இதற்குத் தக்கதொரு வாண் மெட்டு அமைத்துப் பாடத் தகும்

அவ்வண்ணமே “எந்த வீடையும் பழமம்” என்று தொடங்கும் இருபத்து நான்காவது வகுப்பாகிய திருப்பழநி வகுப்பின் சந்தக் குழிப்பு—“தனத்தன்” என்றபடி அமைந்த சந்தத் தொடர் பன்னிரண்டு முறை சுழன்று “தனத்தானன்” என்ற தனிச் சீர் கொண்டு அடி முடிகிறது அதற்கைய இரண்டே அடிகள் ஒரு பாதத்தில் அடங்குகின்றன இந்த அளவான பாதங்கள் நான்கு எல்லாப் பாதங்களும் ஒன்றுக்கொன்று சமச்ச சீர் “5-5-5-5-5-5-5-5-5-5-5-5-5-5-5-5-6” என்றபடியான பிரிவினை முறையில கலைகள் தொகுக்கப் பட்டுள்ளன இந்தச் சந்தத் தொடரும் மேலே எடுத்துக் காட்டப் பட்ட வகுப்பினதை ஒட்டியே நடந்து செல்வதால் இப் பாடலையும் அதே கண்ட கதி ஆதி தர்ஸத்திலேயே இதற்கு ஏற்ற ஒரு வாண் மெட்டு அமைத்துப் பாட இசையும்

அடுத்தபடியாகச் “சடலை பட்டலை” என்று தொடங்கும் பத்தாவது வகுப்பாகிய திருஞான வேழ வகுப்பின் சந்தக் குழிப்பு— “தனன் தத்தன்” என்ற சந்தத் தொடர் மும்முறை மடங்கி “தான் தானன்” என்றவாறான தனிச் சீர் கொண்டு முடிகிறது அடி அதற்கைய அடிகள் நான்கு கொண்டது

இரு மடங்கே கொண்டது ஒரு டாதம்
அத்தசைய பாதங்ள நானகு எல்லாப
பாதங்ளம் ஒன்றுசசோ ன்று சமச்சீர் வகுப்பு
சிறியதாயினும் வெகு அழகிய தாளச
சீர் கொண்டு விளங்குகிறது பதால

அடுத்தபடியாக, ‘‘பக்லீர்வினி’’ என்று தொடங்கும் ஒன்பதாவது வகுப்பாகிய போரகஸ்ததலைக் கருப்பின் சந்தக் குழிப்பு ‘‘தனதன் தநதன் தனதன் தநதன் தததா தததன் தனதன் தனநததாத் தனத்த தனதன்’’ என்ற ஸண்ணமான சந்தத் தொடரில் அமைந்து, அதே அளவு ஓர் அடியாகிய அதற்கைய அடிகள் எட்டு கொண்டது ஒரு பாதம் ஆகிறது அவ்வாறான பாதங்கள் நான்கு எல்லாப் பாதங்களும் ஒன்றுக்கொன்று சமச சோ சலைகள் 4-4-4-4-4-4-4-6-4-4 என்றபடிப் பிரிக்கின்றன இந்தச் சந்தப் போக்கிற கேற்ப, ஆவாதத்தததிறகு (7+2+2) பதினோ அக்ஷரங்கள் கொண்ட மூன்று தரிப்பு தாளத்தில் (1700) தக்க தொரு வாண் மெட்டு அமைத்துப் பாட இந்தப் பாடல் இசையும்

ஆனால் ஒரு விசேஷம் வழக்கமாக, பெருவாரியாக, சிதரதம் அல்லது அதி சிதரதம் மார்க்கத்திலேயே ஸ்வாமிகளின் பாடல்கள் அமைந்திருக்க, இந்தப் பாடலை மட்டும், இதன் சந்த அமைப்பிற்கு இசைய தாளத்தைச் சிதரதர மார்க்கத்தில (அக்ஷரத்துக்கு நான்கு கலைகள் வீதம்) அமைத்துக் கொண்டு, பாடலை அதன் பிரகாரம் கையாண்டு பாடுவதே பொருத்தமாகின்றது.

இதற்குக் காரணம் லகுவின ஏழு அக்ஷரங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் நான்கு சைகளைப் பரவி யிருக்க, முதல் தருத்ததில் "தனநததாத" என்ற தொடர் ஆறே கலைகள் கொண்டு உள்ளதால், அதன் கடைசிக் கலையை அளபெடையால் மேலும் இரு கலைக் காலத்துக்கு நீட்டிக்கத் தேவை யாகின்றது இல்லா விட்டால், வழக்கமான சிதரதம் மாரக்கத்திலேயே பாடலாகும்.

அடுத்தபடியாக, “அடிகடல் வளைந்துடுதல்” என்று தொடங்கும் பதினேழாவது வகுப்பாகிய கடைக்கணியல் வகுப்பின் சந்தக் குழிப்பு “தனதன தனநத ததத்” என்ற சந்தத் தொடர் மும்முறை மடங்கி “தானன” என்றபடியான தனிச் சீர்கொண்டு அடி முடிவிந்து அததகைய அடிசள நான்கு கொண்டு ஒரு பாதம் அந்த அளவான பாதங்கள் மொத்தம் நான்கு எல்லாப் பாதங்களும் ஒன்றாகக்

இடைக காலத்திலும் பழந்தாளங்கள் நூற நெட்டிற் பல பரயோகத்தில் இருந்தன என்பது ஸ்வாமிகளின் வாக்கினுற் புலனாகும் உதாரணமாக, பூத வேதாள் வகுப்பில் நான்காவது பாதத்தில் மாககீ தாளங்களைக் குறித்து, அவற்றைப் பஞ்ச தாளங்கள் என்று குறிப்பாகச் சுட்டிக் காட்டுகையில்

“கஞ்சப் பஞ்சகத் தாள் மாமபடி” என்கிறார்

“கஞ்சம்” என்பது “காமஸயம்” என்ற கிண்ணித் தாளத்தின் பெயர் இதற்கு ஸமஸ்கருத்ததில் “தாளம்” என்றும் “காமஸயம்” என்றும் “காமஸய தாளம்” என்றும் பெயர் தமிழில் “கிணின்” எனப்படும் மற்றொரு பெயராம் “கிடடி” என்றும் “பாண்டில்” என்றும் பெயர்கள் உண்டு

“கிடடியே பாண்டில் கஞ்சங் கிணி னென்னுந் தாள் முப்போ”

—குடாமணி நிகண்டு—பெயாப்பிரிவு-VII-34

என்பார் மண்டல புருடன் கிண்ணித் தாளத்தைத் தட்டுதலே திருப்புகழ் பாடலுக்குச் சாலவும் பொருந்தும்

இவ் வகுப்பில் மேலே எடுத்துக் காட்டப் பட்ட வகுப்பிலேயே “சச்சதபுடம், சாச புடம், ஷடபிதாபுத்திரகம்” என்ற மூன்று மாககீ தாளங்களை. எடுத்துக் காட்டாகக் குறிப்பிட்டு அவற்றிற்கு இசையப் போகக் களத்தில் பூதங்கள் ஆடியமையை விவரிக்கிறார் ஸ்வாமிகள் மேலும், அதனை அடுத்து, அதே இடத்திலேயே (4+12) பதினாறு அக்ஷரங்கள் கொண்ட உதஸவ தாளம் (18), (2+2+8+) பன்னிரண்டு அக்ஷரங்கள் கொண்ட தாப்பண தாளம் (008), (2+2+1+4+2+2+1+4+2+2+1+4+2+2+1+4+2+2+1+4+2+2+1+4) எழுபத்திரண்டு அக்ஷரங்கள் கொண்ட சாச்சரீ தாளம் (00-100-100-100-100-100-100-100-1) முதலிய சில பண்டைய தேசீ தாளங்களையும் குறிப்பிடுகிறார்

அதனை அடுத்து, அதே இடத்தில்

“சச்சரி மட்டிசை ஒற்றி அறுபன்”

என்ற வரியில் “ஒற்றி அறுத்தலைக் குறிப்பிடுகிறார்

இச்சொல் ஒரு பரிபாஷைப் பதம்? கிண்ணித் தாளத்தில் தாள் ஜதிகள் தெளியப் பேசத் தட்டுதல் “ஒற்றறுத்தல்” என்பதும், “வட்டித்தல்” என்றும் கூறுவா “ஒற்று” என்பது வண்ணச் சீர் “வட்டித்தல்” “வட்டனை” “தட்டல்” என்பன இதற்கு மாற்றுப் பெயர்கள் ஒரு பொருட் கிளவியான இப் பரிபாஷைப் பதங்களுக்கு மண்டலபுருடன்

“வட்டித்தல் ஒற்றறுத்தல்
வட்டனை யுடனே மற்றும்
தட்டலென நிந்த நான்கும்
தாளம்போடு தவின பேரே
கிடடிய தாள் ஒற்றுக
கிளந்தபோ சதியே சீரென(று)
இட்டபோ இரண்டு மாமஎன(று);
இயம்பினா வியந்த நூலோர்”
—குடாமணி நிகண்டு—பெயாப்பிரிவு

என்று விளக்கம் கூறுகிறார்

அதனை அடுத்து, அதே இடத்தில், “காயெரிய பங்கியொடு சேகர மிகுந்தைசவ” என்ற வரியில் “சேகரம் மிகுந்து” என்று கூறியமை, குரு, லகு, தருதம் ஆகிய அங்கங்களின் காலம் தாழ்ந்து ஓர் அக்ஷர அளவு நீட்டித்த (அதாவது விராமம் என்ற) காரவையைக் குறிக்கின்றது

இது போன்று இன்னும் பிற பல விஷயங்கள் தெளிய ஆராயவதற்குத் திருப்புகழில் மிகக் ஆழமான, அருமையான பொருள் உண்டு திருப்புகழ் ஆராய்ச்சி ஒரு பெரிய கடல் மேற்கோள்களாக மேலே குறிப்பிடப்பட்ட சான்றுக குறிப்புகள் திருப்புகழில் நாம் தெளியக் கூடிய தாள் நுணுகக் ஸாகரத்தில் ஒரு சில அம்சங்களையாம் யாவற்றையும் ஆழமாகவும் விரிவாகவும் ஆராய்தல் மிகப் பரந்த ஒரு முயற்சி ஆகும்

அருணகிரிநாத ஸ்வாமிகளின் திருப்புகழ் முதலிய பாடல்களின் சிறப்பான அழகுகள் ஸமுத்திரத்தின் பெரும் அலைகள் போல நாத வெள்ளமாகப் பிரவஹித்துக் கொண்டே எஞ்ஞான்றும் காயகாகளையும் ரஸிகாகளையும் ஆனந்த ஸாகரத்தில் திளைப்பித்து இடையறாது இன்புறுத்திக் கொண்டே இருக்கும்

அருணகிரிநாதரின் தனிச்சிறப்புகள்

தவத்திரு சுந்தர சுவாமிகள், கௌமார மடாப்யை, கோயமுத்தூர்

சங்க காலத்தில் முருகப் பெருமானைப் பாடிய நகிரா முதல இன்று வரை முருகப் பெருமான மீது பாடல்கள் பாடி அருள் பெற்றவர்கள் எண்ணில் அடங்காத எத்தனையோ போ அவர்களுக்கு எல்லாம் இல்லாத தனிச் சிறப்புகள் பல அருணகிரி நாதருக்கு உண்டு

சங்க காலப் பாடல்களில் சிறந்து விளங்கும் பத்துப் பாட்டில், முதல் பாட்டு, முருகப் பெருமானிடம் ஆற்றுப் படுத்தும் "திருமுருகாற்றுப்படை" ஆகும் அது, முருகப் பெருமானின் "கைபுனைந்தியற்றுக கவின பெறு வனப்பையும், அப்பெருமான, ஆறு படை வீடாகிய திருத்தவங்களில் எழுந் தருளித் தனபால அடைந்தவர்களுக்கு அருளும் தன்மையையும், எடுத்துக் கூறுவது ஆகும்

நகிர தேவா தமக்கு இடுகணை வந்த போது, "திருமுருகாற்றுப்படை" பாடி, முருகப் பெருமானைக் கண்டு தரிசித்து, அவருடைய அருளைப் பெற்றா பிறகாலத்திலும் பல பெரியோர்கள், முருகப் பெருமான மீது பாடல்கள் பாடி, அருள் பெற்றனர் ஆனால், அருணகிரிநாத சுவாமி களோ முதலில் முருகப் பெருமானைக் கண்டு திருவருள் பெற்றுப் பின்னர் பாடினா

"அடலரு ணைத்திருக் கோபுரத் தேவந்த வாயிலுக்கு

வட அரு கிறசென்று கண்கொண்டேன்"

என்று, திருவண்ணாமலைக் கோபுரத்தின் வட அருகிலுள்ள முருகப் பெருமானைக் கண்டு அருள் பெற்றமையை அவரே கூறுகிறார், "சுந்தர அலங்காரத்தில்" முருகப்பெருமானைத் தூலக் கண்களாலேயே தரிசித்து, அவனருளைப் பெற்றுப் பின்பு பாடல்கள் பாடியவா அருணகிரிநாதா எல்லோரும் பாடிய பரவி அருள் பெற்றா கள், அருணகிரிநாதா, அருள் பெற்றுப்

பின்பு பாடியது, தனிச்சிறப்பு தாயுமான சுவாமிகள், தமது பாடலில் "சுந்தர அநுபூதி பெற்றுக சுந்தர அநுபூதி சொன்ன எந்தை" என்று அருணகிரிநாதரைக் கூறுகிறார்

அருணகிரிநாத சுவாமிகளுக்கு, சுந்தரத் திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் பாட, "முததைத் தரு பத்தித் திருநகை" என்ற அடி எடுத்துக் கொடுத்ததா, ஆறுமுகக் கடவுள் முருகப் பெருமானே முதலடி எடுத்துக் கொடுக்கப் பாடியது, அருணகிரிநாதருக்கு உரிய தனிச் சிறப்பு ஆகும்

அருணகிரிநாதருக்கிருந்த, திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் பாடும் வாக்கும் கலவியும், எல்லையிலாத அறிவாற்றலும், அருளாற்றலும், பெருமானாகிய வேலவா, தம்மை அருணகிரிநாதா பாடவேண்டுமென்பதற்காகத் தாமே தந்தவை ஆகும்

"யாமோ தியகல் வியுமளம் அறிவும தாமே பெறவே லவாதத் தது"

எனப்பா "சுந்தரநுபூதி"யில் அருணகிரிநாதா முருகப் பெருமானே தந்தவாகு, அருணகிரி நாதருடைய பாடல்கள் அனைத்தும் தாமே பெற, வேலவா, கலவியும் வாக்கும் தந்தது, அருணகிரிநாதருடைய தனிச்சிறப்பு ஆகும்

அருணகிரிநாதருக்கு, முருகப் பெருமானே, உபதேசம் செய்து, செபமாயையும் தந்ததா, "தேனென்று பாகுஎன்று உவமிக் கொண் மொழித் தெய்வவள்ளி கோனஅன றெனக்குப் தேகித் தொன்றுண்டு" எனப்பா "சுந்தர அலங்காரத்தில்" "செபமாலை தந்த சற்குருநாதா" எனப்பா, திரு வாவினன குடித் திருப்புகழில் திருமுருகப் பெருமானிடம் உபதேசம் பெற்றவா மூன்று போ கடவுளில் சிறந்த சிவபெருமானாகு,

பிரணவ உபதேசம் செய்தான், சுவாமி நாதனாகிய முருகப் பெருமான முனிவர்களில் சிறந்தவராகிய அகத்திய முனிவருக்கு, உபதேசம் செய்தார், மனிதர்களில் சிறந்தவராகிய அருணகிரிநாதருக்கு உபதேசம் செய்தார் சிவபெருமான முருகப் பெருமானிடம் உபதேசம் பெற்றதால், எல்லா உலகங்களையும் ஒடுக்கும், சங்கார காரணரான அகத்திய முனிவா உபதேசம் பெற்றதால், பெரிய கடலைக் கடுகு அளவு ஆகிய உண்ணும் தன்மை பெற்றார் அருணகிரிநாதா உபதேசம் பெற்றதால், திருப்புகழாகிய மழையை, உலகமெல்லாம் குளிரும்படியாகப் பொழிந்தார் மற்ற இருவர்களும், முருகனது உபதேசத்தால் பெரிதைச் சிறிதாகக் கொடுக்கும், ஆற்றல் பெற்றனர் அருணகிரிநாதா முருகனிடம் உபதேசம் பெற்றதால், விரிக்கும் ஆற்றல் பெற்றார் முருகனிடம் உபதேசம் பெற்றதும், அருணகிரிநாதருடைய தனிச் சிறப்புகளில் ஒன்று ஆகும்

பத்தித் திருமுகம் ஆறுடன பன்னிரு தோள்களுமாய்த் தித்தித் திருக்கும் அமுதாகிய - முருகப் பெருமானே, வரவேண்டுமென, அருணகிரிநாதா, எங்கே நினைத்தாலும், அங்கே வந்து காட்சி தருவான் முருகன் “செங்கே முத்த சின்னம் வேலும் திருமுகமும் பங்கே நிறைந்ததற் பன்னிரு தோளும், பதுமமலாக கொங்கே தரளம் சொரியும்செங் கோடைக் குமரனென, எங்கே நினைக்கினும் அங்கே என முன்வந்து எதிரிற்றபனே” என்பார்—கந்தரலங்காரத்தில் தித்தித்திருக்கும் அமுதாக—அகத்திலும், செங்கோடைக் குமரனாகப் புறத்திலும் எங்கே நினைத்தாலும் அங்கே காணும் தன்மை அருணகிரிநாதருக்கு உரிய தனிச்சிறப்பு ஆகும்

எத்தனையோ அருளாளர்கள் இறைவனைப் பட்டிப் பரவிய பாடல்களை அவர்களே ஏட்டில் எழுதி வைத்துள்ளார்கள் அப்படி எழுதிய யாருடைய ஏட்டிலும் இறைவனது திருவடி பட்டதாக வரலாறு இல்லை அருணகிரிநாதரது பாடல் எழுதியுள்ள ஏட்டில், முருகப் பெருமானது திருவடி தோயப் பெற்றது அவருடைய தனிச் சிறப்பு ஆகும் “தாவடி ஓட்டு மயிலிலும், தேவா தலையிலும், என் பாவடி ஏட்டிலும் பட்டதன் றோ, படி மாவலிபால் மூவடி கேட்டன்று முதண்ட கோடி முகடுமுட்டச் சேவடி நீட்டும் பெருமான மருகனறன் சிறந்தியே” என்பார்—கந்தரலங்காரத்தில்

முருகப்பெருமானைப் பிள்ளையாக, குழந்தையாக, மதித்து, அதற்கேற்ப உறவு கொண்

டாடிப் பாடுவது “பிள்ளைத்தமிழ்” கோயமுத்தூருக்கு அடுத்த—சிரவணபுரம் கௌமார மடாலயத்தில் இரண்டாவது, குரு மூர்த்திகளாக எழுந்தருளி யிருந்த, தவத்திரு கந்தசாமி சுவாமிகள்—தாம் இயற்றிய பிள்ளைத்தமிழ் ஒன்றில்—சிறிற்ற பருவத்தில், ஒரு பாடலிற் கூறுகிறார்

ஆட்டிற் களிப்போம் எம்மனைநீ
அழித்தற் கிரங்கோம் உன்னருட்பொன்

அடியிற் பொருந்தும் புழுதியதோ
டமையா தறத்தோடு அரிஉருவாம்

மாட்டிற் பொருந்தும் எம்பெருமான
மாபிறிற் பொருந்தும் பிராட்டிதிரு

மடியிற் பொருந்தும் மலயமுனி
மனத்திற் பொருந்தும் அருணகிரி

ஏட்டிற் பொருந்தும் ஏற்றதலை
யிடத்திற் பொருந்தும் பச்சையலில்

எழிலிற் பொருந்தும் தவத்தாடனம்
எல்லாம் பொருந்தும் ஆதலினால்

தேட்டிற் பொருந்தும் சிறந்தியாற
சிறியேம் சிறநில சிதையேலே

சீலக் குருந்தா சலமரும
செல்வா சிறநில சிதையேலே

சிறநில அமைத்து விளையாடும் சிறுமியாகள பேசுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது சிறுமியாகள் கடும் மணல் வீட்டை, முருகக் குழந்தை தன் காலால் அழிக்கத் தொடங்குகிறது சிறுமியாகள் முருகனிடம் கூறுகிறார்கள் “முருகா! நாங்கள் நீண்ட நேரமாகக் கட்டிய மணல் வீட்டை அழிக்கிறாயே—அதனால் வீடு அழிந்து விடுமே என்று யாங்கள் வருந்தவில்லை உன் திருவடியில் பொருந்தும் புழுதி, உன் பாதத்தில் படிவதோடு மட்டும் நின்று விடாது, உன்னை எடுத்தணைக்கும் சிவபெருமானது மாபிலும், பராசகதியாகிய உனது தாயின் மடியிலும், அகத்திய முனிவரது மனத்திலும், அருணகிரிநாதரது பாடல் எழுதி வைத்துள்ள ஏட்டிலும், படியுமே என்றுதான் எங்கள் சிறநிலை, சிறுமணல் வீட்டை, அழிக்க வேண்டாம் என்று வேண்டுகிறோம்” என்பது இப்பாடலின் சுருத்து பாடல்கள் எழுதிய ஏட்டில் முருகன் திருவடி பொருந்திய சிறப்பு, அருணகிரிநாதருக்கே உரிய தனிப்பட்ட சிறப்பு

சந்தத திருப்புகழாலே, முருகப் பெருமானைப் பாடிப் பரவி, நினைத்த போதெல்லாம் முருகனைக் காணும் ஆற்றல் பெற்றுள்ள அருணகிரிநாதா, தாம் கண்டது மட்டுமன்றி அக்காலத்தில திருவண்ணாமலையை,—அருணை நகரை ஆண்டு வந்த மன்னனாகிய பிரபுட தேவனுக்கும் காட்டி அருளிய பேராற்றல் உள்ளவா அடியார்கள யமனுக்கு அஞ்சி இறைவனிடம் முறையிடுவார்கள முருகனிடம் அவிரோத ஞானச சுடா வடிவாள பெற்ற அருணகிரிநாதா, 'அடே-யமனே, வந்து பார சறறென கைக்கெட்டவே' என்று

அழைக்கும் அருள் வல்லமை பெற்றவர் அருணகிரிநாதரின தனிச் சிறப்புகளை எழுதப் புகின் வளநது கொண்டே போகும் ஆதலின் அவரது அருளாற்றலை அறிமுகம் செய்யும் வகையில், மேலே சிலவற்றைக் குறிப்பிட்டோம் நினைத்ததும் அளிகடும், மனததையும் உருகடும், நிகிகரு அறுகடும்-பிறவாமல், நெருப்பையும் எரிகடும் பொருப்பையும் இடிகடும்—அருணகிரிநாதரின சந்தத திருப்புகழ்களையும், அலங்காரம், அநுபூதி, ஆகிய நூல்களையும் பாடிப் பரவி, முருகன திருவருள் பெற வேண்டுகிறோம்

அருணகிரியாரின் அடிச்சுவட்டில் ஒரு முஸ்லிம் ஞானி

செயகு ஞானியார சாகிபு வலியுல்லா என்ற அலராதது ஞானியார சாகிபு பொலியுல்லா என்பவா, கோட்டாறு என்னும் கோடையம்பதியில் இன்றைக்குச் சுமார் 220 ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றியவா இவர் யாவரும் கண்டு அதிசயிக்கும்படியான நபிநாயகத்தின் பேரில், பல வண்ணப் பாடல்களைப் புனைந்துள்ளார இப்பாடல்கள் கொண்ட மெயஞ்ஞானத் திருப்பாடற்றிரட்டு என்ற நூலில், 'ஞானத் திருப்புகழ்' என்ற தலைப்பில், எட்டுப் பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன அவற்றின் அம்சங்கள், அருணகிரிப் பெருமானின் திருப்புகழ்ப் பாக்களை அடி ஒற்றி விளங்குகின்றன செயகு ஞானியார சாகிபு வலியுல்லா அவர்களின் ஞானத் திருப்புகழ்ப் பாடல் ஒன்று

அருவமிலி உருவமிலி அண்ணம் பொருநதுமிலி
கருபமிலி மருபமிலி தொந்தம் கடந்தமிலி
அகரமிலி யுகரமிலி அஞ்சந தெளிந்தமிலி—அனலசோதி
அழகுமிலி பழகுமிலி சுஞ்சம் புரிந்தமிலி
அயாவதிலி துயாவதிலி துஞ்சம் குணங்குளிலி
அரையுமிலி நிறையுமிலி நெஞ்சம் குளிர்நதுமிலி—அருந்ப

பெருகுமிரு ளதனிலொரு மிஞ்சன நெழுநதுறைவு
தருகுக்கை அருண்ணெடு சென்றுஞ் சுகங்குறைப
பிணைமருவு துணையொடருள நனறென நெழுநதமுது — பொழிலாகி
பிரியமொரு திரைகடலில் உமமென நிறைந்து மொளி
மருவுபள பளெனவரு சங்குள ளிருந்ததொளி
பிரஞ்மணி நுகத்தெனதுள ளங்கந தனக்குளருள — றகுமானே

இதைப் பார்க்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் அருணகிரிப் பெருமானின் பழ்நித்தலத் திருப்புகழ் ஒன்று நினைவுக்கு வரவே செய்யும் சந்த அமைப்பிலும், ஓசை அமைப்பிலும் அதனை ஒத்து விளங்குகிறது

அருணகிரிநாத ஸ்வாமிகள் மீது திருப்பள்ளி எழுச்சி

அருட்கவி ஸாதுராம ஸ்வாமிகள்

எண்சீரடி ஆசிரிய விருத்தம்

பூபாள ராகம்]

[ஆதி தாளம்

வளரொளி பரப்பிட வந்தனன கதிரோன
மாலையும் போய்குளிர காலைவந் ததுவால
விளரொளி தாங்கிய உடுக்குலம் மறைந்து
விட்டது தொட்டது கீழத்திசை ஒளியைத்
தளரொளிச் சந்திரன் தயங்கினன பூக்கள
தாமரைத் தடமிசை மலாநதன் எங்கும்
கிளரொளி அண்ணு மலைவரும் அருண
கிரிநாத ரே'பள்ளி எழுந்தரு ளீரே'

பாடிநும் திருப்புகழ்ப் பஜனைசெய கின்றா
பலபல பக்தர்கள் சிலபல வகையாய்க்
கோடிசந திரனெடு ஸூரிய ஒளியோன
கோயிலைத் திறந்தியாம் கும்பிட வந்தோம்
நாடிநும் தரிசநம் கண்டபின் அவனை
நாததழும் பேறநும் மொடும்இசை பாடும்
கேடிலண ணத்துடன் வந்தனம் அருண
கிரிநாத ரே'பள்ளி எழுந்தரு ளீரே'

செஞ்சுகம் என்றுல கைச்சிறு காலம்
சிறுதித் திருந்தது போதுமென மெண்ணி
அஞ்சுகம் ஏதென்று தேடிக்கண் டறிவான
அதையும்நும் பாலறி வானவந்து நின்றோம்
மஞ்சுகண் டாடுறும் மயிலென ஆடி
வள்ளிம் னானை வாழத்திறன் ரோமயாம்
இஞ்சுகம் வாய்கொளும் அஞ்சுகம் அருண
கிரிநாத ரே'பள்ளி எழுந்தரு ளீரே'

மறிமிசை ஏறுவோன மலரடி நினைந்து
மந்திர சாஸத்திர நூலநு பூதி
அறிவினுக் கணியென அளித்தளம் அரசே!
அநதாதி தந்தளம் சிந்தாத தநமே!
செறிபுகழ்க் கந்தவேள மேலஅலங் காரம்
திருவகுப் போடுமெய்த திருப்புகழ் செயதீர்!
கிறிசெயா தெங்குமுன னேவர அருண
கிரிநாத ரே'பள்ளி எழுந்தரு ளீரே'

ஆவல் தாற்குறன் உறையுமர் தலங்கள்
 அணைததையும் வலமவநது தாசநம் செயதீர்!
 சேவல் தாஅவன் திருவடித துணையே
 சிககெனப் பிடித்துச் சிறந்ததன் குருவே!
 பாவலா நாவலா பக்தாகள் நுமமைப்
 பற்றிய கடடியம் பலபட உரைத்தாரா
 கேவல் ஸுகத்தினும் மீறிய அருண்
 கிரிநாத ரே'பள்ளி எழுந்தரு ளீரே!

பிள்ளைபோல போட்டிகுண டானஸம்பந தாண்டான
 பேதுற முருகனைப் பிரபுட தேவன்
 வெள்ளையுள் எத்தினூற காணமுன் அவையில
 விரைவுற வரவழை வித்தக யோகீ!
 தளையும தந்தையும் ஸாமிஸற குருவும்
 ஷண்முக னேனத துணிந்ததத் துவரே!
 கிள்ளையாய வைஷ்ணவி கரத்தூறும் அருண்
 கிரிநாத ரே'பள்ளி எழுந்தரு ளீரே!

ஏட்டனஞ் சிறகுலாத தாஇள வெயிலமுன்
 எழுந்தது செழுங்குயில கூவிறறு முறையே
 வீட்டனஞ் சமைத்தநி வேதநஞ் செயலான
 வேயன் தோளியா வைகறை யாடல்
 கேட்டனம் சங்கொலி கேட்டனம் முரசு
 கேட்டனம் புட்குரல் கேட்டனம் காளம்
 கேட்டனம் விடிவடை யாளங்கள் அருண்
 கிரிநாத ரே'பள்ளி எழுந்தரு ளீரே!

ஸாதந சதுஷ்டயம் அறிந்தனா நியாதம்
 தண்பெருஞ் சூழலிற றணிப்பெருந தலைவ !
 வேதனை வாதுசெய விலலிபுத தூராரா
 வெட்கிட வென்றஎம் வாக்கினுக் கரைய!
 சோதனை செயாதெமைத் துயிலெழுந தருளித்
 தோத்திரத் திருப்புகழ் இன்னமும் பாடிசு
 கேதம் தறுக்க நினைந்திடா! அருண்
 கிரிநாத ரே'பள்ளி எழுந்தரு ளீரே!

வானவனை மங்கையா சிககலு ருமே
 மாயவன் மருமகன் வலையகப் படடுத
 தோளவலி எய்திடத் துத்திய நூல்கள்
 சுமத்தியன் னுன்றனைத் தொழுபெருந தகையே!
 தாளவலி யாறபல தலவலஞ் செயது
 தாவரும் ஊரம் ராவதி புகழே!
 கேளவியிற சிறந்ததம் அருளொளி! அருண்
 கிரிநாத ரே'பள்ளி எழுந்தரு ளீரே!

மேதகையே! பெரு மாதவாக கிறையே!
 விநாயகா பரசிவன் பாவதி வள்ளி
 தீதறு கந்தன் திருவருள் பெற்று
 ஜெபமாலை கையுறும் சீரிய மோநீ!
 'நாத'னம் பட்டமும் நாவிலா நெழுததும்
 நவிலகொடி வேலமயிற பொறியதும் பெற்றீர்!
 கேதகை பூசுமண னாமலை அருண்
 கிரிநாத ரே'பள்ளி எழுந்தரு ளீரே!

அளியினால் எங்கள்மேல ஆதர வாக
 ஆண்டவன் அருளினைப் புகட்டுவான் வந்த
 களியுடை யீரி(ன)னம் துயிலல் தகாது
 கந்தனமுன எம்மைநும் அன்பராக காட்ட
 வெளிவர வேண்டுமிப் போதெங்கள் முன்னா
 விரிகரு ணைக்கிரி என்றுகேட டோம்போ
 கிளியென எங்ஙனும் புகழ்சொலும் அருண்
 கிரிநாத ரே'பள்ளி எழுந்தரு ளீரே'

அஞ்சிறைப் புளமிசை ஊர்பவன் மீதே
 அழகெழும் ஒரெழு கூற்றிருக கையுமே
 கொஞ்சிமுன பாடிக் கொடுத்தானீ' விருத்தம்
 கூரயில சேவல மயிலமிசைக் கூறி,
 பஞ்சியங் காலமட மாதாக்கள் ஆடல்
 பயின்றனா வண்டினம் பண்ணிசை முழக்கக்
 கெஞ்சியங் கேட்டுநிற கின்றனம் அருண்
 கிரிநாத ரே'பள்ளி எழுந்தரு ளீரே'

ஒரு வீர ஜயத் திருப்புகழ்

“கினத்தவா முடிக்கும்” என்னும் பாடல் திருப்புகழின் (அணுகுண்டுக்கு மேலான) பேராற்றலை விளக்குவதாம் நினைத்த காரியம் அநுகூலமாகி ஒரு காரியத்தில் வெற்றி பெற வேண்டுமென்று விரும்பினால் இப்பாடற் பாராயணம் அதற்குச் சிறந்ததொரு தந்திரப் பாடலாகும் ஆகவே இது ஒரு “வீர ஜயத் திருப்புகழாம்” மேலும் திருப் புகழில் மெய்யான பகதியுள்ள உண்மை அடியார்களுக்கு இடா செயலோருக்குத் திருப் புகழே நெருப்பாய் அழிவு கூட்டி வைக்கும் என்பதும் இப்பாடலால் தெளிவுறத் தெரி கின்றது இதனைச் “சொலற்கரிய திருப்புகழை உரைத்தவரை அடுத்த பகை அறுத் தெறிய உறுக்கி எழும், அறத்தை நிலைகாணும்” என்னும் வேலவகுப்பும வலியுறுத்தும்

—வ சு செங்கலவராயப் பிள்ளை

பிழையறக் கற்கின்றிலீர்!

புலவர் தி. மு. சங்கரலிங்கம், திருவாரூர்.

“கற்க கசடற்க கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக”
எனபது வள்ளுவர் வாக்கு மக்கள் வாழ்வின்
மேற்கொண்டோர் அறிவு நலம் கைவர்ப
பெற்ற சான்றோர்களது அருள் நூல்களைத்
திருத்தமுறக் கற்க வேண்டும் எனபதும்
அவ்வாறு கற்றபின் கற்றதற்கேற்பத் தன்
வாழ்க்கையைச் செம்மைப் படுத்தி வாழ
முன்வர வேண்டும் எனபதும் வள்ளுவர்
கருத்தாகும் உலகில நாகரிகம் முதிர்
முதிர் நூல்களும், ஏடுகளும் எண்ணற்ற
வகையில் மலிந்து வருவதைக் காண
கிறோம் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வகையில்
சிறந்ததுபோற் காணப்படுவதால்
அவை யனைத்தையுமே கற்றுவிட வேண்டும்
என முயல்கிறோம் அஃதியல்கிறதா எனின்
அதுதானில்லை “பல மரங்கள் கண்ட
தச்சன் ஒரு மரமும் வெட்ட மாட்டான்”
என்ற முதுமொழி போலப் பலவற்றைச்
சேகரித்தும் ஒன்றையும் படிக்க முடியவில்லை
சேகரித்து வைத்தவற்றைப் படித்துப்
புரிந்து கொள்ளும் மன அமைதியில்லை
ஏன்? ஓயவும் கிடைக்கவில்லை எனலாம்
காரணம், “ஆகைக்கே இரைதேடி
ஆலமந்து காகைக்கே இரையாகிக் கழியும்”
அவல நிலையிலுள்ளோம் இவ் இழிநிலையைக்
கண்ணுற்றோர் சங்க காலப் புலவரொருவர்

கலவி கரையிலலாத கடலைப் போன்றது,
கற்கப்புகும் மனிதனுடைய வாழ்நாள மிக்க
குறைவு கற்க முற்படின் கற்க வொட்டாது
தடை செய்யும் நோய்களோ எண்ணற்றவை
ஆதலால் எல்லாவற்றையும் கற்றுவிடலாம்
எனபது கூடாது சிறந்த நூல்கள் என்று
அறிவுடைய பெருமக்களால் கூறப்பட்ட
நூல்களை மட்டுமேனும் தெளிவுறக் கற்க,
அவ்வாறு கற்பது பாடையும் நீரையும்
கலந்து வைத்தால் நீரை நீக்கிப் பாலை
மட்டும் பருகும் அன்னப் பறவையின்
அரிய செயலோடொக்கும் என்று கூறும்
முகத்தான்,

கலவி கரையில், கற்பவர் நாளசில,
மெல்ல நினைக்கின் பிணிபல, தெள்ளிதின்
ஆராய்ந்து, அமைவுடைய கற்பவே
நீரொழிப்பாலுண குருகின் தெரிந்து

என்றறிவுரை புகட்டுகிறார்

இறைவன் மீது அருளாளர்கள் பாடி
யருளிய நூல்கள் பொருள் பொதிந்தவை
அருளநலம் சான்றவை அவற்றைப்
படிக்கும் காலத்துப் பிழையறப் படித்து
அவனருள் பெற வழிபடுவதே முறையாகும்
பன்னிரு தந்தோள் வள்ளல் தன்னை
வைதாரையும் வாழ வைக்கும் பெருமாண்பு
உடையவன் ஆனால் தன் துதிப்பாட்டைப்
பிழையுடன் படிக்கின்றவரின் செயலைச்
சிறிதும் பொருள் இப் பண்புடைமையை
அருணகிரிநாத சுவாமிகள் மனப்பதைக்கு
அறிவுறுத்தும் முறையைப் பாருங்கள்

எந்தை கந்தவேள் தன்னடி போற்றும்
அன்பாக்களைத் தடுத்தாட்கொள்ள வல்லவன்
அவனருள் பெற விழையும் அன்பாக்களின்
பிறவியை அழித்தும் மீண்டும் இவ்வுலகில
பிறவி எடுக்காமலும் செய்து தன்னருட்
கடலில் ஆழந்துயர் அருள்பவன் அவன்
புகழைக் கூறிப் போற்றுகள் “கிழியும்
படிஅடற் குன்றெறிந் தோனகவி கேட்டுருகி
இழியும் கலிகற் றிடாதிருப்பீர்” அவன்
துதிப் பாடல்களைப் பிழையறக் கற்க
வேண்டும் பிறகாலத்தில பிழையறப்
படிப்போம் என்று இப்போது பிழையாகப்
படிக்கக் கூடாது படிக்கும்போது பிழையறப்
படிக்காமல், நெருப்பைக் கக்கும்
கண்களுடன் சினந்து கூற்றுவன் பாசக்கயிறு
வீசும் காலத்திலா கவி கற்றுப் பயன்
பெறுவது? புலனைந்தும் பொறி கலங்கி
அறிவழிநதிட்டு ஐமமேலுநதி அலமந்த
காலத்திலா பிழையறப் படிக்கும் நிலைமை
வரும் என்ற அருமைக் கருத்தை

அழித்துப் பிறக்கவொட டாஅயில
வேலன கலியையனபால

எழுத்துப் பிழையறக கறகினறி
வீரளி மூண்டதெனன

விழித்துப் புகையெழப் பொங்குவெங்
கூற்றன விடுங்கயிறறால்

கழுத்திற சுருக்கிட டிழுகுமன
ரேகவி கறகினறதே

என்று கந்தரலங்காரத்தில் கூறியிருப்பது
படித்து மிகவும் மகிழ்வதற்குரியதாகும்

இனி, முருகனடியவருள் சிறந்தவரான
அருணகிரிநாத சுவாமிகள் பாடி யருளிய
நூலைப் பிழையுடன் படித்தவன் பெற்ற
அனுபவ விளக்கத்தைக் கீழ்க்கண்ட
நிகழ்ச்சியின் மூலம் காணலாம்

முருகனின் ஆறுபடை வீட்டுள் ஒன்றான
சுவாமிமலை என்ற திருஏரகத்தில் முருக
பக்தன் ஒருவன் வயிற்று வலியால்
துன்புற்றான் மருத்துவம் பல செய்தும் வலி
தீரப் பெற்றானிலன் முருகன் துதி
நூலாகிய திருப்புகழைத் தினமும் பாராயணம்
செய்தால் வயிற்றுவலி தீரும் என்று
ஆனரோ கூறிய மொழியை நம்பிப்
பாராயணம் செய்யலுற்றான் எளிய படிப்
பறிவுடைய அவன், திருப்புகழைப் பிழை

மலியப் படித்திடலானான் இவ்வன்பன்
இவ்வாறு பிழையுறப் பாராயணம்
செய்வதைக் கண்ட முருகன் ஒருநாள்
கண்ணெதிரில் காட்சி தந்தான் “என
அன்பன் பாடலாகிய திருப்புகழை இவ்வாறு
பிழையுடனும் சந்தம் தவறியும் படித்
திடாதே” உன் விருப்பப்படி உனக்கேற்பட்ட
வயிற்றுவலி இன்றுடன் தீரும்” என்று
அருளினான் என்ற செய்தியை வண்ணச்
சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகள் தாமியீற்றிய
நூல்களுள் ஒன்றான புலவா புராண நூலில்
அருணகிரிநாதா சருக்கம் என்ற பகுதியில்
விளக்கியதுடன், பிழையுடன் படித்தவனுக்கு
விரைவில் கண்முன் தோன்றிக் காட்சி
தந்தான் என்றால், சொல்லிய பாட்டின்
பொருளுணர்ந்து போற்றிப் படிப்பவருக்கு
எத்தகைய பெரும் பயன் தருவானோ என்று
கூறுவதைக் காணுங்கள் —

ஏரகத்தில் ஒருவயிற்று வலிக்காரன்
திருப்புகழால் எழுத்தோ டோசை

சோரமுறத் துதிசெய்தான் அவனநனவிற
குகன் திகழ்ந்தென தொண்டன பாடற

சீரழியேல் இன்றுடன் உன் நோய்தீரத்
தென்பகாநது திருத்தி செய்தான்

சாரமுறத் துதிப்பார்க்கென பயன்தருவா
னோஷணாமின சகத்துள் ளோரே

வைரக் கட்டடம்

ஒரு திருப்புகழை நாம் நிச்சயம் செய்யும் போது, சந்தத்தினுடைய அமைப்பு
என்னவென்று கொடுத்துவிட வேண்டும் தாளமாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், இன்ன
தாளத்தில் அதன் நடையைப் போட்டுக் கணக்கு சரியாக வருகிறது என்று சொல்ல
லாமே தவிர, அந்த நடையைப் போட்டுக்கொண்டு திருப்புகழ் பாடினால் சரியாக
வராது

154 அடசரங்கள் எங்களுக்குக் கணக்கு என குருநாதா ஒருமுறை சொன்னார்
திருப்புகழ் எனப்பது, வைரக் கட்டடம் போன்றது என்றார் தஞ்சாவூரில் வைரக் கட்டடம்
என்பதை விசேடமாகச் சொல்லுவார்கள வைரத் தோட்டையோ, வைர மூக்குத்தியையோ,
வைர மோதிரத்தையோ செய்யச் சொன்னால், அதைப் பரீட்சை செய்வதற்கு அந்த
வைர நகையை மூன்று நாட்கள், நல்லெண்ணெய்ப் புட்டியில் வைத்து
மூடி விடுவார்கள் மூன்று நாட்கள் கழித்துத் துடைத்தால், அதில் எண்ணெய்
இருக்கக்கூடாது அதுதான் வைரக் கட்டடம் அதே போலத் திருப்புகழில் நெடிலைக்
குறிலாகவோ குறிலை நெடிலாகவோ செய்தால் சரியாக வராது திருப்புகழைப் பாடத்
தொடங்கினால் 2 அடியைப் பாடிவிட்டு நிறுத்தவது மகா பாவம் திருப்புகழையும் இது
போலுள்ள பாடல்களையும் அவசரத்திற்காகக் கடைசியில் வைத்துக் கொண்டு நேரம்
போதாமல் ஓரடியைப் பாடி இரண்டடியைப் பாடி முடிக்கிறது மகா பாவம் என்று
சொல்கிறேன் திரு தண்டபாணி தேசிகர் திருச்சிராப்பள்ளி அருணகிரிநாதர்
உறவத்தில் 3 மணிநேரம் திருப்புகழையே கச்சேரி செய்தார் எனவே திருப்புகழுக்கு
அதிக நேரம் ஒதுக்க வேண்டும்

திரு கே சி தியாகராசன்

வள்ளிமலை திருப்புகழ் ஸச்சிதானந்த ஸ்வாமிகள் மீது திருப்பள்ளி எழுச்சி

அருடகவி ஸாதூரம ஸ்வாமிகள்

எண்சீரடி ஆசிரிய விருத்தம்

[புபாள ராகம்]

[ஆதி தாளம்]

சேயனை ஆட்கொள வேண்டியே கொங்கு
தேசத்தில மேயசெங் கோடனின் னருளாற
போயனை இலககுமி அமமையா கணிதப்
புலவா சிதம்பர ஐயாபுத திரனாய்
நாயனை வாழ்த்துமபூ நாச்சியில் அாதத்
நாரியென நேஅவ தாரஞ்செய நலலோய்!
தாயனை யாய்வளளி மாமலை ஸச்சி
தாநந்த! நீபளளி எழுந்தரு ளாயே!

மேதையா தாமபலா வியபபுற மைஸலா
வியனரண மனைக்கண மடைத்தொழில் செய்தாய்
பேதையா இருவரை மணஞ்செய்து கொண்டு
பெருமையாப் பேணிய இல்லற வாழ்க்கைப்
பாதையில் வந்த படரது கண்டு
பழமந மாறிவா நபரஸத்தம் பூண்டாய்!
தாதையன னாய்வளளி மாமலை ஸச்சி
தாநந்த! நீபளளி எழுந்தரு ளாயே!

சிறகுரு வே'தெயவத திருப்புகழ் முழக்கஞ்
செய்தசி தாநந்த தெயவிகக குருவே!
தறகுரு வே'பர ஸாதநக குருவே!
ஸத்திய ஸததுவ தததுவம் விளக்கும்
நறகுரு வே'சிவ ஞாநமெயக குருவே!
ஞானசுகத யாபுதன அடிதொழுங் குருவே!
ஸறகுரு வே'வளளி மாமலை ஸச்சி
தாநந்த! நீபளளி எழுந்தரு ளாயே!

சைவத போதந மோநஸா தகனே!
சதருஸங் காரவேல கொணடொரு சூரைப்
பொயவதஞ் செய்த புராதநன புணரும்
புனக்கொடி பாத இருதய பரபுவே!
ரைவத நாட்குமுன எட்டாத தாக
இலகுடு மூலத்தில் அவதரித் தருளும்
தைவத மே'வளளி மாமலை ஸச்சி
தாநந்த! நீபளளி எழுந்தரு ளாயே!

திருப்புகழ் ஸவாமி எனனுமபெயா உடையாய்!
 சேஷாத திரிப்பெயா மாமுநி உனக்குத
 'திருப்புகழ்மேஹா மந்திரம்' என்று
 செப்புத தேசத்தால தீக்ஷசெய தருளாக
 குருப்புகழ் பெற்றறந்த வேங்கட ரமணா
 கோவணங் கோலகொண்ட கோலங்கண ஓருகும்
 தருப்புகழ் ஸாவளனி மாமலை ஸச்சி
 தாநந்த! நீபளளி எழுந்தரு ளாயே!

ஷணமுகன பன்னிரு திருக்கரப பேரால
 தகுப்புகழ்த் திருப்புகழ் ஸபைகளை நிறுவி
 விணமுக வானவா மானவா எவரும்
 வியந்து கசிந்துளம் உருகிடப் பாடி
 உணமுக மாக்ஷங் காரததுட பொருளை
 உற்றித யாகாசத் திறநீர் சித்த
 தணமுக னே'வளளி மாமலை ஸச்சி
 தாநந்த! நீபளளி எழுந்தரு ளாயே!

முருகப் பிரமமமா மொழிதிருப் போகொள
 முந்தையெந் தாயஎந்தைத் தந்தைத் தாயே!
 உருகத் திருப்புகழ் ஒத்தல ஒழியா
 ஒப்பிலி யே'ஒரு தப்பிலி யே'சீர
 பெருகத் திருப்புகழ் வளளிகல யாணப்
 பிரஸங்கஞ் செயதுபோ பெற்றபே ராள!
 தருகநல லாழ'வளளி மாமலை ஸச்சி
 தாநந்த! நீபளளி எழுந்தரு ளாயே!

புறறுக்குப் பாலதெளித் திடுதலகோ பூஜை
 பொங்குகுப படைத்திடல் பெரியவாக் கந்தம்
 மறறுகக் கணைச் சிரிவழி பாடு
 மாநளி கப்பாரா யணமுறை எல்லாம்
 கறறுக் கொடுத்தெமைக் கைதுக்கி விட்டுக்
 கடவுள் தெறிச்செல வித்திட்ட கருணை
 சற்றுறறி(ந) நாளவளளி மாமலை ஸச்சி
 தாநந்த! நீபளளி எழுந்தரு ளாயே!

மலைமிசைப் பன்னிரு வருஷங்கள் தவத்தே
 மனனிப்பா ராயணத் திருமுறை தொகுத்து
 விலைமதிக் கொண்கொண்டெய்க் காவலவேல மாறல்
 விளம்பநுஷ்டாநத் திருப்புகழ் மேலும்
 தொலைவிலபா ராயணக் குணடுகோ பூஜைத்
 தோத்திர நூல்களெல லாந்தொகுத் தருளித்
 தலைசிறந்த தாய'வளளி மாமலை ஸச்சி
 தாநந்த! நீபளளி எழுந்தரு ளாயே!

திருத்தணித் திருப்புகழ்த் திருவிழாத் துவக்கஞ்
 செய்தனை! அருணையா ஜெயந்தினன னானை
 கிருத்திகை மூலத்திற கெழுமக்கொண்ட டாடிக்
 கிளரநத் தாநஞ் சிறக்கச்செய்தனை'எங்
 கருத்துறை வைஷ்ணவி அம்மைக்கந் நாமங்
 காசமீரத் திறகண்ட வடிவத்தால வைத்தாய்!
 தருத்திர ஸாவளனி மாமலை ஸச்சி
 தாநந்த! நீபளளி எழுந்தரு ளாயே!

போது விடிந்தது! தாமரைப் போது
 பூத்தது! புறஇருள் அஹஇருள் எல்லாம்
 ஏதுமி லாதற ஞாயிறும் எந்தம்
 இதயத்துள் ஞாநமும் உதயமா யினவால்,
 காதுங்கா தும்வைத்த வாறென யாங்கள்
 கண்துயில் எழுப்பவந் துள்ளனம் உனனே,
 ஸாதுக்கள் வாழ்வளளி மாமலை ஸ்சசி
 தாநந்த! நீபள்ளி எழுந்தரு ளாயே!

குருவெனும் பதத்தினுக் கஞ்ஞாந இருளைக்
 கொன்றுபோக கடிப்பவன் எனப்பொருள் சொல்வா
 அருவெனும் இருளறிந் தொழிக்கூந் உருப்போல
 அமைபுற இருள்கன றதைஉண ராயோ?
 கருவெனும் இருட்டறைக் கிடந்தசே யோமைக்
 கடைக்கணித தேகடைத் தேற்றமெய் யொளியைத்
 தருகுரு வே'வளளி மாமலை ஸ்சசி
 தாநந்த! நீபள்ளி எழுந்தரு ளாயே-

மகாகவி பாரதியார் பாடிய திருப்புகழ்ச் சங்கம்

ஸ்ரீ குமார தநுவமா திருக்கைத் திருப்புகழ்ச் சங்கத்தின் பஐனைக்கு 1920-இல் முதல முதல பாரதியாரை எனனுடன் அழைத்துச் சென்ற போது வருகைப் பாட்டு பாடிக் கொண்டிருந்தார்கள பாரதியார் பாட விருமபியதற்கு (அருள் வேண்டல்) 'நாத விநது' பாடிய பின்பு பாடுமபடி ஸ்ரீ வேங்கடராவ அனுமதித்ததா பாரதியார் 'முருகா முருகா முருகா'', 'விலவினை யொத்த புருவம்'' ஆகிய இரண்டு பாட்டுக்களைப் பாடினார்

ஸ்ரீ கே ஸ்ரீனிவாஸன், திருவல்லிக்கேணி

அருணகிரிநாதருடைய திருப்புகழும் தாளநுட்பங்களும்

மன்னாருடி, கொனக்கோர் பி வைத்தியலிங்கம் பிள்ளை, பரம்பரை இசைவல்லுநர்

செந்தமிழ் நாட்டின சிறப்புடைத தெய்வ
மாக விளங்குவார் கந்தவேள சங்க
இல க கிய ந க ள ன ப ரி பா ட லி லு ம
திருமுருகாற்றுப்படையிலும் தனித தமிழக
கடவுளான முருகன் பெருமை பேசப்
படுகிறது அவருடைய புகழைச் சந்தத
தமிழில் பாடிப் பந்தத தொடரையறுத்த
பரமகுருநாதர் அருணகிரிநாதர்

பதினாயிரம் பாடல்களால் அப்பரம்பதி
ஒருவரையே பாடிப் பரம்பதி விரத நிலை
இதுவே என்று உலகத்திற்கு உணர்த்திய
உத்தம வித்தகர் நமது அருணகிரியார்

முருகவேளுடைய திருமேனியில்
அணிந்துள்ள மலாமாலையுடைய தெளிக்கும்
பன்னிராகத் திகழ்ந்து மாலையே மணங்
கமழ்ச் செய்வது திருப்புகழ்

திருப்புகழ் முழுவதுமே தாளப்பிரத
தாரத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்ட
தாகும் தாள வகைகள் நூற்றுக்கணக்காக,
ஆயிரக்கணக்காக விரிந்து விளங்குவன
இதையே பழைய பாட்டுடொன்று மிக
அழகாகவும் அருமையாகவும் பின்வருமாறு
கூறுகிறது

தென்றல் வடிவும் சிவனா திருவடிவும்
மன்றல் வடிவும் மதனவடிவும்—குன்றாத
வேயின இசைவடிவும் வேதவடிவுங்காணல்
ஆயினதா ளங்காண லாம்

இதற்கைய தாள நுட்பங்களையும் ஒவ்வொரு
நுட்பமான வகையிலும் வெளிப்படும்
லயத்தின் அழகுகளையும் திருப்புகழ்ப் பாட்டு
ஒவ்வொன்றிலும் உணர்ந்து உவகையுறுதல்
இயலும்

திருப்புகழைத் தாள நுட்பமறிந்து
இணைத்து இசைத்துப் பாடும் ஒவ்வொருவரும்

இதற்கைய லயசுத்தின் அநுபூதியை
அடையலாம் இதுவே ஒரு யோக சாதனை
போல மனோலயத்தைப் பயக்கும்

“போக்கும் வரவும், இரவும் பகலும்
புறமும் உள்ளும், வாக்கும் வடிவும் முடிவு
மில்லாது ஒன்று வந்துவந்து தாக்கு
மனோலயந் தானே தருமனாத் தனவசத்தே
ஆக்கும் அறுமுக வா, சொல லொண்து இந்த
ஆனந்தமே” எனபது நூற்றுக்கு நூறு
உண்மையாகும்

அதற்கைய மனோலயம் தரக்கூடியதும்
நாதப் பிரம்மத்தை வழிபடுவதற்குத் துணை
செய்யக்கூடியதுமான இந்த நூலை,
திருப்புகழ் எனப் பெரும் புகழ் படைத்த
நூலை இறைவன் அருளாலே தமிழலகம்
பெற்றிருப்பது அதன் பெரும் பாக்கியமே
ஆகும்

மற்ற லயங்கள் யாவுமே மனோலயத்தில்
அடங்குவனவே

திருப்புகழில் சொற்பொருள் வடிவத்தில்
லய அழகில் இசைக்கோலங்கொண்டு மிளிர்
கின்றன முருகன் அருணகிரியார் வேறல்ல,
முருகன் வேறல்ல என்பதல்லவா நம்
முன்னோர்களுடைய முடிவு முருகன்
தன்னையே தன்னையெனக் கொண்டு பாடுவித்துக்
கொண்ட பக்திப் பெருநூலே திருப்புகழ்.
இதே முடிவை சைவசமய குரவர்கள்
திறத்திலும் ஆழவாக்கள் திறத்திலும்
காண்கின்றோம்

அருணகிரியார் ஊதுங்குழல் ஊதிய
கண்ணன் பன்னிருகண்ணனே

இவா பாடிய திருப்புகழ் பதினாயிரம் எனக்
கூறுவா ஆனால ஆயிரத்தை நூறு திருப்புகழ்ப்
பாட்டுக்களே தற்காலத்தில் வழக்கில்
உள்ளவை

பகதிச்சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பாடப்பட்டுள்ள இந்தத் திருப்புகழின் பெருமையையும், இந்த வாக்கின் அருமையையும் பல பெரியோர்கள் வியந்து போற்றியதுண்டு, ஆனால் இதன்பால மறைந்து கிடக்கும் இசைஞான லய நுட்பங்களைக் கண்டறிந்து, கச்சேரிகளில் அவற்றைப் பாடிப், பெருமைப் படுத்திய வர்கள் இருவரே ஒருவர் லயப்பிரம்மம் காஞ்சீபுரம் நாயினு பிள்ளை என்ற சுப்பிரமணியப் பிள்ளை அவர்கள் மறநெருவா லயமேதை மனனாகுடி. கொனக்கோல பக்கிரியாப் பிள்ளையான என திருத்தந்தையார் அவர்கள்

இவர்கள் இருவருமே இசையறிவும் லயஞானமும் கைவரப்பெற்ற மேதாவிகள் இவர்கள் இருவரும் சோந்து ஆராய்ந்து, திருப்புகழை லயச் செல்வமாகக் கையாண்டு பெரிய கச்சேரிகளில் பாடிக்கொணுப்பித்துப் பல பெரிய விதவான்களால் பாராட்டப் பெற்றனர் திருப்புகழின் சங்கீதச் சிறப்பைப் பலரும் அறிந்து போற்றினர் அவர்கள், பாடிய திருப்புகழ்களில் சிலவற்றைத்தான் இன்றைக்குச் சில விதவான்கள் பாடி வருகின்றனர் அந்தப் பெரியார் இருவரும் இன்னும் சிலகாலம் வாழ்ந்திருப்பார்களெனில் எஞ்சியுள்ள திருப்புகழ்ப் பாட்டுக்களும் இசைச் செல்வமாக எங்கும் பரவி, நமது தண்டமிழிசை லளம் மிக்கதாய் மிளிர்ந்திருக்கும் என்பது எனது தாழ்மையான கருத்து நிற்க,

நமது நாட்டில் இருந்த பெரிய வாக்கேயகாரர்களும், வேறு சில சாகித்திய காததாக்களும் குறிப்பிட்ட தாளத்திற்கேற்பச் சொற்களை அமைத்துப் பாடல்களைப் பாடினார்கள், ஆனால், அருணகிரிநாதரோ, தமது திருப்புகழ் பாட்டுக்களையே தாளங்களாக அமைத்துள்ளார் அதாவது அவருடைய பாட்டே தாளமாக அமைகின்றது இதனைத் தாளமறிந்தவர்கள் சாதாரணமாகத் தெரிந்துகொள்வா லயஞானம் உள்ளவர்கள்தான் நன்றாக அறிய முடியும்

நமது சங்கீத சம்பிரதாயத்தில் கீதம், வாணம், கீதத்தனம் முதலியவைகளுக்கு, இன்ன ராகம், இன்ன தாளத்தில அமைந்தது என்ற விவரங்கள் உண்டு, ஆனால் திருப்புகழில் பாட்டின் அமைப்பையும் அளவையும், அதாவது சீர்களின் அமைப்பையும், அடிகளின் அமைப்பையும், தனிச் சொற்களின் இணைப்பையும் கொண்டே தாளத்தை நிர்ணயம் செய்து, ஏற்ற

இராகத்தை அமைத்துப் பாடவேண்டும் நான் சில திருப்புகழ்களின் அமைப்பை விளக்கிக் காட்டி அறிவித்து முடிக்கப் போகிறேன் என பெரியோர்கள் இதைப் பற்றி விட்டுச் சென்றிருக்கும் பொக்கிஷம் என்கிறதில் இருக்கிறது என உடல் நிலை மிகவும் சீர்குலைந்திருப்பதால் அவ்வளவையும் உங்கள் எதிரே காட்டுமே பரவா உண்டாயினும் இயலாதவனாயிருக்கிறேன் இந்தப் பெருமை வாய்ந்த தமிழிசைச் சங்கம் பண்ணாராய்ச்சி செய்வது போலவே இதையும் செய்து வெளியீடு செய்தால் என்கிறமுள்ள பரம்பரை வித்தைச் செல்வங்களை நான் மனமுலவந்து அளிப்பேன் தவிர லயக்கலை பற்றி என திருத்தந்தையார் எழுதி வைத்துள்ள வேறு பல விஷயங்களும் உள்

எங்கள் முன்னோர்கள் ஆராய்ச்சியினால் ஓர் உண்மை புலனாயிற்று அருணகிரியார் பஞ்சஜாதி, ஸப்த தாளங்களான முப்பத்தெட்டு மூலதாளங்களை வைத்தே பிரதாரம் செய்திருக்கிறார் என்பதே அது இந்தப் பிரதாரத்திற்குள் தாளங்கள் அனைத்தும் அடங்கி விடுகின்றன மேலும் எங்கள் முன்னோர் இன்னொன்றையும் தமது துணிபாகக் கொண்டார்கள் அதாவது அருணகிரியார் பரம்பரையான, லய ஸம்பந்தமான தொழிலையும் கையாண்டு வந்ததாகக் கூறுவார்கள்

அருணகிரியாருக்கும் விலலிபுத்தூராராக்கும் நிகழ்ந்த வாதப் போர் பற்றிய காண்பரம் பரையான வரலாற்றிலும் இந்த உண்மை துலங்குகிறது

விலலிபுத்தூரார், அருணகிரியார் இயற்றிய கந்தரநாதாதிப் பாட்டுக்களுக்கு உரை கூறி வந்தபோது, 54ஆம் பாட்டான, “தித்தத்தத்” என்ற பாடலுக்கு உரை கூறமுடியாமற் போய்த் தோற்றுவிட்டார் என்பது வரலாறு அதற்குக் காரணம், அருமையான பொருளோடு கூடிய அந்தப் பாடலில் வரும் தொடர்கள் லய ஸம்பந்தமான அபூர்வமான சொற்கட்டுக்களாக அமைந்திருப்பதே காரணம்

மேலும் அருணகிரிநாதர் முருகப்பெருமான திருவருளால், உலகம் முழுவதையும் நாத மயமாக்க, தாள மயமாக்கக் கண்டு, அந்த நாத தாள லயத்தால் முருகனுடன் இரண்டறக் கலந்து லயமான மேலான நிலை தோன்ற பல பாட்டுக்களில், தாளத்தின் சிறப்புகளில் லயித்துப் பாடியிருப்பதையும் பார்க்கிறோம் அந்த இடங்களில் கவிதையும்

பகதியும் ஞானமும் கலந்து லயம் ஒளி
விடுவதைப் பாராகலாம உதாரணமாக,
“முநது தமிழ்மால” என்னும் பாட்டில்,

“திநதி திமித தோதி தீதி தீதி”

தந்த தனத தான தானத தான
செஞ்சு ணகு ஜேகுத தாளத தோடு
நடமாடும்”

என முருகன் எழுந்தருளிவரும் மயில
தாளத்தின் அழகிய கதிகேறப் நடனமாடி
வரும் அழகைக் கூறுகிறார்

“சினதவா முடிக்கும” என்ற பாட்டில்,
தடுட்டுடுட்டுண டெனததுடி முழக்கும
தாளததுடன் நடக்கும் கொடு ரூரா”
என்று ரூரா போருக்கு வரும்போது
தாளத்தோடு நடந்து வந்த திறத்தைக்
காட்டுகிறார்

“அகரமாகி ” என்ற திருப்புகழில்
செக கண சேகு தகு திமி தொதி திமிஎன
ஆடும்” என்று முருகனுடைய நடனத்தையே
குறிப்பிடுகிறார்

இத்தகைய லய விநயாசங்களைப் பாராகும்
போது, இவா பரமபரையான லயத்
தொழில் வித்தகா என்ற எம் முன்னோ
துணிபுக்குவேறு சான்றே தேவை யில்லை

ஸவரங்களின் கோவை வேறுபாடுதான்
ராகப் பிரததாரம் என்றாலும்,
ஒவ்வொரு ராகத்திலும் கையாடும் ஸவர
சாருக்கள் குரு பரமபரையாக அறிய
வேண்டி இருப்பது போலவே, தாளங்களும்
குரு பரமபரையாகக் கையாடப்படும்

முறையில—சொற்கட்டுக்கள் அமைகின்றன
அவை வெறும் பெருக்கல் கணக்கால்
மட்டுமே தெரிந்து கொள்ளக் கூடியவை
அல்ல

அருணகிரியார், அப்படிப் பரமபரையாக
வந்த முறைப்படி கணிசமான லய
நுட்பத்துடன் பஞ்சகதிபேதம், கண்டப்
பிரததாரம் என்னும் முறைகளைக் கையாண்
டிருக்கிறார் என்பதற்குச் சான்றாகப் பின்வரும்
திருப்புகழ்ப் பாட்டுக்களைக் காண்போம்

- 1 அதல சேதுரோட — திஸரதுருவம்
- 2 ஆதி மகமாயி — , ,
- 3 திரு நீல மருவிககாவி—சல மட்டியம்
- 4 அருணமணி மேவு—சோமாதி தாளம்
- 5 படாபுவியின — கண்ட ஏகம் திசிரகதி
- 6 சாந்துடனே — மிகிர ரூபகம்
- 7 கொம்பனையா — ஸங்கிரணத திரிபுடை
- 8 நாதா சங்கடையதனில—ஸங்கிரண
துருவம்

வேங்கடமகியென்பார் வடமொழியில்
இயற்றியுள்ள சதுரதண்டிப் பிரகாசிகை
என்ற நூலில், விரிவாகக் கூறியுள்ள
பிரபந்த லக்ஷணம், தாளப்பிரததாரம்,
தமிழ்நாட்டின் பழஞ் செலவமாகிய,
அருணகிரியார் செய்து காட்டியுள்ள வகை
களையே பிரதிபலிப்பதைக் காணலாம்
ஆகவே இந்தத் தாளப் பிரததாரம் பற்றிய
நமது பண்டைய நுட்பங்களை, அனைவரும்
அறியும் வண்ணம் வெளியீடுகள் மூலம்
தொண்டு செய்யவேண்டுமெனக் கேட்டுக்
கொள்கிறேன்

முருகா சரணம்

அருணகிரிநாதர் பக்திப் பிரவாகம்

திருவாவடுதுறை ஆதீன வித்துவாஃ, புலவர் திலகம், புலவர் கீரன்

பரமகுருநாத, கருணை உபதேச, பதவிதரு ஞானப்பெருமானாகிய முருகப் பெருமானின் பெருங்கருணையைப் பெற்றவா அருணகிரியாரா வெகுமாய வித்தது உருவாகிய துலகம் எனபதை அனுபவித்தது உணர்நது, ஞான நெறி நின்றவா

ஞானம் பெறுவதற்கு அடிப்படை அனுபவம் அனுபவத்திற்கு அடிப்படை அறிவு வேறு வழியில் சொல்வதானால் அறிவோடு அனுபவம் சேரும்போது வருகிற முடிவு ஞானமாகும் பிள்ளைப் பிராயம் முதல் சிறிது சிறிதாக அறிவு வளர்ந்து வாலிபப் பருவம் அடையும் போது புலன இனப்பங்களைப் பெற அறிவு விழைகிறது அவ்வாறே இனப்பங்களைத் தொடர்ந்து அனுபவிகிறுன மனிதன் சில காலம் இவ்வினப்பங்களை அனுபவித்த பிறகு, இவற்றில் இனபம் இல்லை, இ றை யைப் பற்றிய சிந்தனையே இனபம் என்ற முடிவுக்கு வருகிறுன இதுதான் ஞானத்தின் நிலை

சிலருக்கு அனுபவம் சேகிரத்திலேயே கிடைத்துவிடுகிறது அவர்கள் இளமை யிலேயே ஞானத்தைத் தேடத் தொடங்கி விடுகின்றனர் இவர்களை 'உலகம்' பிஞ்சிலே பழுத்தவர்கள் என்று ஒரு தொடரிட்டு அழைக்கின்றது உலகியலில் அனுபவம் பெற்று ஞானம் பெறுவது எல்லாராலும் இயலும் ஆனால் இது அபர ஞானமே உலகியலில் நாம் பெறும் அனுபவ ஞானத்துடன் இறைவன் அருளும் ஞானமும் சேரும் போதே அது முழுமை பெறுகிறது கடவுள் அருளும் ஞானம் பரஞானம்

நெருப்பு சுடும் எனபது நாம் அறிந்த ஒன்று எனினும் அதைத் தொடர்பு பார்த்து சுடுகிறது என்று தெரிந்து கொள்கிறோம் அது அனுபவம் இனிமேல் நெருப்பைத் தொடக்கூடாது எனபதுதான் ஞானம்

இனப்பங்களை அனுபவிக் வேண்டும் என்று இளமைக் காலத்துச் சொல்கிறது அறிவு

அப்படியே எல்லா இனப்பங்கையும் அனுபவிப்பது அனுபவம் இவ்வுலக இனப்பங்க உண்மையல்ல மெய்இனபம் தெய்வச் சிந்தனையே என்ற முடிவுக்கு வருவது ஞானம்

இந்த, ஓரளவு ஞானநிலை தட்டுப் பட்டதும், அந்த நிலையிலிருந்து பின் வாங்காமல், எந்தச் சலனத்திற்கும் ஆட்பட்டாமல், தெய்வத்தின் மீது கொண்ட தெளிவிலிருந்து மாறுபடாது, உறுதியாக நிற்கிற நிலைக்குப் பெயராதான பகதி

அருணகிரியாரா, தான் பெற்ற அறிவாலும், அனுபவத்தாலும் ஞானம் பெற்றவரே முருகன் கருணையுடன் பரஞானத்தையும் வழங்கினான் இதனை அவரே, "அறிவும் அறித்ததுவழும் அபரிமித வித்தைகளும் அறியென இமைப் பொழுதில் வாழ்வித்த வேதியன்" என்று குறிப்பிடுகிறார்

இந்த நிலையில் மாறுபடாதிருப்பதே பகதி பூரணமான அறிவால், எவன் முருகன் திருவடியைத் தொழுகிறானோ, அவன் துன்பங்களை முருகன் நீக்குகிறான் என்றும் பாடுகிறார் "அறிவால் அறிந்து உன இறுதான் இறைஞ்சும் அடியாரா இடைஞ்சல்களைவோனே" எனபது அவர் வாக்கு

பகதிக் அடிப்படை நம்பிக்கையே மந்திரம், தெய்வம், மருந்து, குருவருள், தந்திரம் எனப்பவை எல்லாம் மெய் என்றால் மெய் பொய் என்றால் பொய்யே

"மந்திரமும் தேவும் மருந்தும் குருவருளும் தந்திரமும் ஞானத் தவத்துறையும் யந்திரமும் மெய்யென்றால் மெய்யாக மேதினியி லேவிளங்கிப் பொய்யன்றால் பொய்யாகிப் போம்"

எனபது ஒரு பழம்பாட்டு முருகனுடைய தண்டைக்கால் எப்பொழுதும் நம்பியே

கைத்தொழுவார்க்கு, அஞ்சுமுகம் தோன்றில்
ஆறுமுகம் தோன்றும்

அருணகிரியார், நல்ல உலகாணுபவம் பெற்றவர் எல்லா மனிதர்களின் வாழ்வும் முடிவும் ஒரே கதியில் செல்வதை உணர்ந்தவர். மனு விததாகப் பிறக்கிறவன், தாய் மடியில் கேவிக் கிடக்கிறான் தெருத்தலையில் ஓடித் திரிகிறான் வயது எட்டோடு எட்டு வருகிறது வாலைக் குணங்கள் ஏழு கோலப் பெதுமபையருடன் கூடிக் களிக்கிறான் சில பிணியது மூட, சத்தான புத்தி கெட அடங்கி விடுகிறான் சட்டா நலப்பாறைகள் கொட்ட அவன் சடலத்தைச் சிலா எரித்து, "அன்றகுள் எரிபட்டா" என்று பாலும் தெளித்து விடுகிறார்கள் எல்லா வாழ்வும் இப்படித்தான் இதனை அறிந்து உணர்ந்த அருணகிரியார், முருகனிடம் 'என்னையும் இப்படியே ஆக்கி விடாமல், மனிதனாக வாழ்கிற போதே உன் திருவடிகளைப்பாடும் பணியைத் தா' என்று வேண்டுகிறார் "உனது சிறப்போதகப் பதம் உறறே தமிழக கவிதை பேசிப் பணிந்துருகும் நேசத்தை இன்று தர இனிவர வேணும்" என்பதும், "அருணதள பாத பதம் அனுதினமும் துதிக்க அரிய தமிழ் தானஅளித்த மயில் வீரா", என்பதும் அவர் வாக்குகள்

இறையினபததில் தோய்ந்து விட்ட பகதி உள்ளம், மீண்டும் உலகியல் இனபங்களால் செல்லவதில்லை இனபத்திற்கு மகிழ்வதில்லை துன்பத்திற்கு வருந்துவதில்லை பரபரப்பு அற்ற நிலையை அடைந்து விடுகிறது வெள்ளம் பிரவாகமாக வரும் போது அங்கு கரையை அடைத்துக்கொண்டு பிரவாகம் உச்ச நிலையில் வரும்போது, ஆரவாரம் இருப்பதில்லை பகதிப் பிரவாகமும் அளவு கடந்து ஏறபடும் நிலையில் அங்கு பரபரப்புக்கே இடமில்லை கன வேகமாகச் சுழலும் ஒரு பம்பரம் சுற்றுவதாகவே தெரியாது ஒரே நிலையில் நிற்பதாகத் தெரியும் உலகம் சுற்றிக் கொண்டிருப்பதாகத்தான் பூகோள சாத்திரம் கூறுகிறது நமக்கு நின்று கொண்டிருப்பதாகவே தெரிகிறது பகதி உள்ளமும் அந்த நிலையை எய்தி விடுகிறது இந்தப் பரபரப்பற்ற பகதி நிலையே கடவுளை உணரும் நிலை பரபரப்பு அற்றவாகட்கே இறைவன் தரிசனம் கிடைக்கும் என்கிறார் அருணகிரியார், "பரப்பற்றருக்கு உரியோனே ப்ரத்தப்பாலுக்கு அணியோனே", என்பது திருப்புகழ் (பரபரப்பு அற்றருக்கு என்பது பாட்டில் 'பரப்பற்றருக்கு' என்று வந்துள்ளது பரபரப்பு அற்ற நிலையை

அடைந்தவர்களே இறைவனை உணரும் அடியவா எனனும் கருத்தை மாணிக்க வாசகரும் "பப்பற வீட்டிலிருந்து உணரும் நினைடியார்" என்ற தொடரில் தெரிவிக்கிறார் (பரபரப்பு அற என்பதே பாட்டில் பப்பற என்று வந்துள்ளது) பகதிப் பரப்பில் பரபரப்பு அற்ற நிலை வந்து விடுகிறது அருணகிரியார் "ஆசா நிகளம் துகளா யினபின பேசா அதுபூதி பிறந்ததுவே", என்று 'பாடியது இந்த நிலையே'

"மாதரார் இனப் வலையில் சிக்கித் தவிக்கும் நிலையிலிருந்து விடுபட்டு, சுத்த சித்தமுடைய பக்தா குழாத்தான இணைந்து முருகன் திருவடியை அரசிக்க வேண்டும்" என்றே அருணகிரியார் பக்தி தொடங்குகிறது

துக்கத் துக்கத்தில் சிக்குப் பட்டிட்டுத் துக்கித்துக் கெயத்துச் சுழலாதே

சுத்த சித்தத்துப் பத்திப் பகதாகக்கொத்து சற்று அரசிக்கப் பெறுவேனோ

என்ற அவர் திருப்புகழில் இதை உணர்த்துகிறார் "பண்புடைய சிந்தையனப் பாதங்களினுடன் கலந்து பண்பு பெற அஞ்சல் அஞ்சல் என வாராய்" என்று அழைக்கும் அருணகிரியார், பண்புடைய சிந்தை அன்பா தங்களுடன் கலப்பதே பகதிப் பண்பு பெற வழி என்று தெரிவிக்கிறார்

மனிதன், ஒரு காலம் வரையில் மாயையிலேயே மூழ்கிக் கிடக்கிறான் மாயை என்பது வேறு ஒன்றுமல்ல, உலகியல் இனபங்களே உண்மை என்று எண்ணுவதும், தெய்வத்தின் இருக்கையை எண்ணி திருப்பதுமேயாகும் இந்த மாயையில் சிக்கியிருக்கும் வரை மனிதனும் ஒரு சட்டப்பொருளே, வெந்ததைத் தின்று, வாயில் வந்ததைப் பேசி, இருக்க கிடக்க இருந்து, இறப்பு வந்தால் போவது மூட வாழ்க்கை அருணகிரியார் இந்த நிலையை 'சடகசட மூடமட்டி பல வினையிலே' கிடக்கும் - நிலை என்றே கூறுகிறார் இந்தச் சட நிலையிலிருந்து தெய்வச் சிந்தனை பெறுவதும், அதனைத் தனக்குத் தர வேண்டும் என்று வழி தெய்வத்திடம் கதறிக் கேட்பதுமே பகதியின் அடுத்த நிலை 'இறைவா உன்னை எண்ண முடியாதபடி, எனக்குத் தடையாக நிற்கும் சிந்தனைகளைப் போக்கு என்று வேண்டுவதே பகதிப் பயிர் வளாக்கும் முறையாகும்' திருவேரகத்தின் முருகோனை அழைத்து அருணகிரியார்,

“சரணகம் லாலயத்தை அரைநிமிஷ
நேரம்ட்டில்
தவமுறைதி யானமவைகக அறியாத
சடகசட மூடமட்டி

பவவினையி லேசனித்த தமிழன

என்று தனனைக் குறிப்பிட்டனாகொண்டு,
“தனகமை சிவஞான முகதி பரகதியும்
நீ கொடுத்த உதவி புரிய வேணும்
நெய்தத வடிவேலா”, என்று கேட
பதிலிருந்து இப்பகதியை உணரலாம்

அருணகிரியார பகதிப் பிரவாகத்தில்,
அதவைத் நிலை வெளிப்படுவதைத்
திருப்புகழ் நன்கு காட்டுகிறது நாம் வேறு
இறைவன் வேறு என்று கருதாது, அவன்
மயமாகவே ஆதல, அருணகிரியார் குறிக
கோள சுவாமிமலைத் திருப்புகழில்
“நீவேறு எழுதிருக்க, நான் வேறு எழுது
இருக்க நேராக வாழ்வதற்கு உன் அருள்
கூர்” என்று வேண்டிப் பாடுகிறார் ‘அறுகு
நுனி’ என்ற திருப்புகழில் இடைமறந்தினை
நோக்கிப் பாடும் போது,

“இருவினையும் மலமும்அற
இறவியோடு பிறவி அற
ஏக போகமாய நீயும் நானுமாய
இறுகும்வகை பரமசுகம்
அதனை அருள்! இடைமற்தில
ஏகநாயகா! லோக நாயகா!”

என்று வேண்டுவதின்றும், அவருடைய
அததுவித நிலையின் ஆவம் அறியப்படும்

பகதி வளாவதற்கு ஒரு பயம தேவை
அதனாலேயே பகதி என்று சொல்லும்
போதெல்லாம் பய பகதி என்றே சொல்லு
கிறோம் பயம் என்றால் தெய்வத்தை
வணங்காவிட்டால் ஏதேனும் நிகழ்ந்து
விடுமோ என்று அதனிடம் தோன்றுகிற
பயமல்ல ஏனெனில் பயம் தோன்றுகிற
இடத்தில் பகதி தோன்றாது பயம்
ஒரிடத்திலும், பகதி வேறிடத்திலும் தான்
தோன்றும் ஒரு மரத்தில் பிசாசு இருக்க
ிறது என்று கேள்விப்பட்டால், ஒருவனுக்குப்
பயம் தோன்றலாம் அதனால் பிசாசிடம்
பகதி தோன்றுமோ? ஆகவே பய பகதி
இரண்டும் இறைவனிடம் தோன்றுவதாகக்
கொள்ளக்கூடாது பிறகு இறைவனிடம்
பகதி தோன்றுவதற்குக் காரணமாகப் பயம்
எதனால் ஏற்படுகிறதென்றால் நோய் மிகுந்த
உடல் வாழ்வைக் கண்டு ஏற்படுகிற பயமே
இறைவனிடம் பகதியாக மலருகிறது

அருணகிரியாரும் அடியவா பய பகதியுடன
வழிபடுவதாகவே கூறுகின்றார் “ஆனபய
பகதி வழிபாடு பெறுமுததி அதுவாக நிகழ்பதக்
சனவாரசுகாரன்” என்று பாடுகிறார்

ஒருவனுடைய கடவுள் பகதிக்கு, நோய்
மிகுந்த உடல் வாழ்க்கையின் மீது கொண்ட
பயமே காரணமாக இருப்பதில், குற்றம்
ஒன்றுமில்லை மனிதனுக்குப் பசியின் மீது
உள்ள பயம்தான், உணவின் மீது பகதியை
உண்டாக்குகிறது அவ்வப்போது உண்டாகும்
நோயின் மீது உள்ள பயமே, மருந்தின் மீது
பகதியை உண்டாக்குகிறது எந்த ஒரு
பொருள் மீது பகதி தோன்றுவதற்கும், வேறு
ஏதேனும் ஒரு பொருள் மீது உண்டாகும்
பயமே காரணம் என்பதில் சந்தேகமில்லை
அப்படியே இறுதிக் கால நோயையும் பாயையும்
எண்ணிப் பாராக்குமபோது ஏற்படும் பயம்,
பகதியை உண்டாக்குவதில் தவறில்லை ஆனால்,
மற்ற மற்றப் பொருள்களின் மீது ஏற்படும்
பகதி, அது அதற்குக் காரணமான பயம்
போனால், போய்விடும் தெய்வத்தின் மீது
கொள்ளும் பகதிக்குக் காரணம் பிணியுடல்
வாழ்வு மீது கொண்ட பயமே எனினும்,
சில நாட்களில் பயம் தீர்ந்து பகதியே நிலைத்து
விடுகிறது “பிணி வந்தால் வரட்டும், யமன்
வந்தால் வரட்டும், நினைத்தால் என் தெய்வம்
வரும்” என்ற உரப்பான் நிலை பகதியால்
ஏற்பட்டு விடுகிறது அருணகிரியார் இந்த
உரப்பான் நிலையை “எங்கே நினைப்பினும்,
அங்கேனே முனவந்து எதிரிற்பனே” என்று
அழுத்திப் பாடுகிறார் “வாதமொடு சூலை
கண்ட மாலை சூலை நோவு சந்து மாவலி
வியாதி குணமொடு காசம்” ஆகிய “பாதக
வியாதி” யால், “பாயலை விடாது மங்கும்”
ஒரு பயம் தோன்றவே, “ஈர அருள்கூற
வந்து என் ஆளவாய்” என்று பக்தி பண்ணு
கிறார் அருணகிரியார் ஆனால், அப் பயம்
தெளிந்து, “என முனவந்து எதிரிற்கும்”
தெய்வம் என்ற பகதி நிலை உறுதிப்படுகிறது

அருணகிரியார் பகதி பிரவாகமாக வெளிப்
படுவது அவர் அனுபூதி பெற்றுப் பாடிய
கந்தா அனுபூதியிலேயே ஆகும்

எல்லாவற்றையும் கைவிட்டு விட்டு இறை
வனையே பற்றுக்கோடாகக் கொள்ளும் உணர்வு
அனுபூதியில் கிடைக்கிறது “எல்லாம்
என்னையிழந்த நலம்” என்று இந் நிலையை
அருணகிரியார் குறிக்கிறார் உலக வாழ்வில்
“இழத்தல்” துன்பம் தருவது அனுபூதி
நிலையிலோ, எல்லாவற்றையும் இழத்தலே
இன்பம் தருவது அதனாலேயே அருணகிரி
யாரும் ‘எல்லாம் அற என்னை இழந்த நலம்’

என்று குறிப்பிடுகிறா இழத்தல் நலமாகும் நிலையே அனுபூதி

மெய், வாய், விழி, நாசி, செவி எனும் ஐவாய வழிச்செல்லும் அவா அற்று, அந்தக் கரணமான மனமும் இறைவனிடத்திலே தங்கிவிடுகிறது இந்தப் பகதியின் முடிந்த நிலையை, அருணகிரியாரா, நமக்கும் உபதேசிக கிறார்

..

- “கைவாய் கதிராவேல் முருகன் கழல் பெற்று உயவாய் மன்னே! ஒழிவாய்! ஒழிவாய்! மெய்வாய் விழிநா சியோடும் செவியாம் ஐவாய் வழிச்செல் லும்அவா வினையே!”

ஆழந்த பகதியில் ஈடுபட்டு இறைவன் பெருங்கருணையினாலேயே நமக்கு எல்லாம் கிடைக்கிறது என்பதைப் பகதியின் ஈடுபாடு தொடங்காத போது யாருக்கும் தெரிவதில்லை நாம் வாழ்வில் அடையும் சிறப்புகள் அனைத்தும் நம் அறிவாலே நாமே ஈட்டிப் பெற்றவை என்ற ஒரு மயக்கத்தில் இருக்கிறோம் ஆனால், நம் முழு அறிவும், ஏதேனும் ஒரு முயற்சியில் தோற்றுப் போகிற போதுதான், நம் செயலுக்கு மேலாக ஒருவன் இருந்து நடத்துகிறான் என்ற உணர்வு மெல்லப் பிறக்கிறது அருணகிரியாரா நமக்கு எல்லாம் முருகனே அருளுகிறான் இதை மயக்கமறத் தெரிந்து, தெளிந்து அவன் நடத்தும் போக்கில் நடப்பீர்’ என்றும் உணர்த்துகிறார்

“யாமோ தியகல் வியுமஎம் அறிவும் தாமே பெறவே லவாதந் ததனால் பூமேல் மயலபோய் அறமெய்ப் புணர்வீர் நாமே நடவீர்! நடவீர் இனியே”

காரியங்கள் அனைத்தும் காரணங்களை உட்கொண்டவை விதிதினறி வினைவு ஒன்றும் இல்லை காரணத்தை அறியாது காரியத்தை உண்மையானதாகக் கருதுவது அறியாமை இந்தக் காரணத்தால் இக் காரியம் நிகழ்வது என்று அறிவது அறிவு பகதி உள்ளவா, உலகம் முதலான எல்லாக் காரியங்களின் காரணங்களையும் அறிந்து அறிந்து ஆராயக் கடைசியில் மூல காரணமாக நிற்பது ஒன்றுண்டு என்ற உண்மையை உணர்வா அதுவே வடிவீகரம் வேல் மகிபன், குற்றமின் கொடியைப் புணருங் குழைதரனின் கருணையே என்றும் உணர்வா இதனை உணரும் அறிவை என்றும் சிதைய விடாமல்

காக்க வேண்டும் என்று இறைவனிடம் வேண்டுவதே பகதி

அருணகிரியாரா இக் கருத்தை,

“அடியைக் குறியாது அறியாமையினால் முடியக் கெடவோ? முறையோ! முறையோ! வடிவிக் ரமவேல் மகிபா! குற்றமின் கொடியைப் புணருங் குணபூ தரனே!”

என்று பாடுகிறார் இப் பாடலில் ‘அடி என்பதற்குக் காரணம்’ என்றே பொருள் செய்யவேண்டும்

பகதி முதிர் முதிர், நம்முடைய சிறுமையும், சிறிய ஓர் அணுவாகத் தன்னையும் வாங்கி நிற்கும் பேரண்டத்தின் பெருமையும் நமக்கு விளங்கும் பொம்மை தன்னைத்தானே நோக்கு கிறவரையில், கோபுரத்தையே தான்தான் தாங்குவதாக நினைக்கலாம் கோபுரத்தை நிமிர்ந்து நோக்கும்போதுதான், பல பொம்மை களில் தானும் ஒன்று என்று உணரும் நம்மை நாம் மறந்து இயற்கைப் பெருங் கடலில் நாம் ஓர் திவலை என்று உணராதலே பகதியின் பழுத்த நிலை இதனை அருணகிரியாரா, “யானுகிய என்னை விழுங்கி வெறுந் தானாய் நிலை நிறறல்” எனக் கூறுகிறார் இந்த நிலையை அவரவா பகதி மேலீட்டால் உணர்வேண்டுமே தவிர, இதனைப் பிறருக்கு உபதேசித்துப் பெறச்செய்ய முடியாது அதனால் இந்த நிலையை ‘நவிலத் தகுமோ?’ என்று கேட்கிறார்

‘ஆன அமுதே! அயிலவேல் அரசே! ஞானு கரனே! நவிலத் தகுமோ? யானு கியஎன் னைவிழுங் கிவெறுந் தானாய் நிலைநின் றதுதற பரமே!’

கடவுள் என்பது ஓர் உணர்வு நிலை அது அனுபவிக்கப்படுவது அது இப்படிப் பட்டது என்று பிறருக்கு விளக்கிக் காட்ட முடியாது அவரவா அனுபவத்தில் தட்டுப் படுவது அதை அடையும் மார்க்கத்திற்குப் பகதி மார்க்கம் என்று பெயர் அந்த மார்க்கத்தில் யாரா வேண்டுமானாலும் போகலாம் ஆனால், அந்த மார்க்கத்தில் போனவா களுக்கு எல்லாம் அந்தக் கடவுள் நிலை தட்டுப் படும் என்று நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது தட்டுப் படாவிட்டாலும், அந்த மார்க்கத்தில்

போவதே ஒருவகை இனபந்தான நிச்சயம் காண்போம் என்று யாராலும் உறுதியாகச் சொல்ல முடியாமலும், சிலருக்கு எட்டக் கூடியதாகவும் இருக்கும் நெறியே பகதி நெறி அதனால் பகதி நெறிக் கு அருணகிரியார் ஓர் அருமையான தொடர் வழங்குகிறார் அது, “குறியைக் குறியாது குறித்து அறியும் நெறி” என்பது கடவுள் உணர்வு என்பது குறி அதை அடைந்து விடுவோம் என்று உறுதியாகக் குறித்துவிட முடியாது குறித்து அறிந்தால் கிடைப்பதும் உண்டு அதனால், பகதி நெறிக் கு இத் தொடரை வழங்குகிறார், அருணகிரியார்

கடலிலிருந்து தவிக் கு ஒருவனுக்குக் கட்டை ஒன்று கிடைத்து விட்டால், தன்னைத் தண்ணீரின்னறும் முற்றும் விடுவித்துக் கொண்டு கடடையிலே பற்றுக்கோடாக அமாந்து கொள்வான் பிறகு அவனுக்கு அவன் கிடந்த கடலுக்குத் தொடர்பில்லை அப்படியே குறித்து அறியும் நெறியில் குறி கிடைத்துவிட்டால் பிறகு அப் பகதி னுக்கு அவன் கிடந்த உலகுக்குத் தொடர்

பில்லை கடலில் இருந்தவன் கடடையில் ஏறிவிட்டால் கடலுக்கு அவனுக்குத் தொடர்பில்லாததுபோல அக் கடடையும் கடலில்தான் கிடக்கிறது என்றாலும் அக்கடல் இனி அவனைப் பாதிக்காது அதன் ஆரவாரம் மிக்க அலைகளுக்கு அவன் அஞ்சுவதில்லை அப்படியே குறியை உணர்ந்துவிட்ட ஒரு பகதன், உலகத்தில்தான் இருக்கிறான் என்றாலும், உலக நடவடிகளை அவனைப் பாதிப்பதில்லை அவன் ஆரவாரங்களுக்கு உட்படாது இருக்கிறான் “செறிவற்று, உலகோடு உரை, சிந்தையும் அற்று அறிவற்று அறியாமையும்றறு” நிறகிறான் இதுவே பகதியின் உச்சி நிலை இதை அருணகிரியார் உணர்ந்து உபதேசிக்கிறார்

“குறியைக் குறியாது குறித்து அறியும்

• நெறியைத் தனிவே லைநிகழ்ந் திடலும்

செறிவற்று உலகோடு உரைசிந்த தையும்
[அற்று

அறிவற்று, அறியா மையும்அற றதுவே!”

ॐ
Om Muruga

Saint Arunagirinathar Sixth Birth Centenary Celebration Committee 1975

**Sri Swaminatha Swami Temple, Sector VII, Ramakrishna Puram,
New-Delhi - 110022**

Celebrations at New Delhi

Programme

13-9-1975 Saturday

Vigyan Bhavan

9-00	A M	Nadaswaram
9-30	A M	Prayer by Sri Dandapani Oduvar
9-40	A M	Welcome address by Sri R Venkataraman
9-55	A M	Inaugural address by Sri B D Jatti, Vice-President of India
10-30	A M	Address in English by Dr V A Devasenapathi
10-50	A M	Address in Hindi by Smt Tulasī Jayaram
11-10	A M	Address in Tamil by Vageesa Kalanidhi K V Jagannathan
11-30	A M	Release of Publications by Sri B D Jatti Kandar Alankaram — in English Kander Anubhuthi — in Hindi
11-35	A M	Distribution of Prizes to winners in Thiruppugazh competition
11-40	A M	Vote of thanks
11-50	A M	Santhi Geetham

14-9-1975 Sunday
Sri Swaminatha Swami Temple
R. K. Puram, New Delhi.

5-30	A M	Ganapathi Homam
6-30	A M	Thiruppugazh Bhajans by Pithukuli Murugadas and others
11-30	A M	Thiruppugazh Chandangal-by Sri K C Thiagarajan
12-30	P M	Mahadeeparadanai
1-00	P M	Feeding of the Blind
1-30	P M	Distribution of Prasadam

Tiruppugazh Symposium

4-00	P M	Prayer
4-10	P M	Welcome by Sri R Venkataraman
4-25	P M	Address by Sri C Subramaniam, Minister for Finance
4-55	P M	Release of Commemorative Volume by Sri C Subramaniam

Symposium Lecturers Participants

5-10	P M	Prof Dr V A Devasenapathy, Professor of Philosophy, Madras University
5-40	P M	Vageesa Kalanidhi K V Jagannathan, Editor of "Kalamagal"
6-10	P M	Smt Soundaram Karlasam
6-40	P M	Sri A S Guanasambandam
7-10	P M	Arulkavi Sadhuran Swamikal
7-40	P M	Pulavar Keeran
8-10	P M	Vote of Thanks
8-20	P M	Santhi Geetham

All are requested to be present and participate in the celebrations,

ஆனால், அருணகிரிநாத சுவாமிகள் வேதத்தின் உட்கருத்துப்படி இரண்டையும் சமமாக மதித்து வணங்குகிறார்

சிவகலைகள் ஆகமங்கள் மிகவும் மறையோதுமனப்பா திருவடிகளே நினையாமல், என்றோ இதத்தைச் சிவாகம வேத விற்பனனாக் கையும மதிகும அருணகிரியோகி, மறறெரு திருப்புகழில்,

“ஜோதி உணாகின்ற வாழவு சிவமென்ற சோஹமது தந்து எனையாளவாய” என்றோ இதில் பரம அதவைதியாகத் திகழ்ந்து அனுபவத்தினால், அதுவே—நான் அதாவது எந்த - மெய்ப்பொருள் எல்லாவற்றையும் இயக்குகிறதோ, எதை வேதங்களாலும் சுட்டிக்காட்ட முடியாதோ, எதற்குமேல ஒன்றுமில்லையோ, அந்த மெய்ப பொருளே நான் என்கிறோ இதற்குமேல உயரிய நிலை எந்த சாஸ்திரத்திலும் கிஸ்டயாது

ஆனால், இந்த அனுபவ நிலையை நமது சத்குரு அருணகிரிநாத சுவாமிகளுக்கு-சுவாமி நாதனுள் முருகப் பெருமானே உணர்த்தி உபதேசித்துள்ளார்

இதனை அவரே தமது கந்தரலங்காரத்தில் கூறுகின்றார்

“தேனென்று பாகென றுவமிகக
ஒண்ணாத தெய்வவள்ளி
கோனென றனுக்குப் தேசித்தது
ஒன்றுண்டு கூறவற்றே
வானன்று காலன்று தீயன்று
நீர்ன்று மண்ணுமன்று
தானன்று நானன்று அசரீரி
அன்று சரீரியன்றே”
என்று கூறுகிறார்

முருகப்பெருமானே எனக்கு இந்த நிலையை உணர்த்தினான் உங்களுக்கு உபதேசிக்க நான் விரும்புவேனானால், நீங்கள் காணும் உலகப் பொருள் ஒன்றிலும் சோந்ததில்லை உதாரணங்களால், விளக்க முடியாது என்கிற இந்த நிலையில் நிறுத்தின் முருகன், சொல்லுக்கெல்லாம் என்று என்னைச் சுமமா இருக்கும் நிலையில், (மோன நிலையில்) நிறுத்தி விட்டான் என்று கந்தரனுபூதியில், அடியார்களான நமக்கு உபதேசிக்கும் முறையில் கூறுகிறார்

“செம்மான மகளைத் திருடும் திருடன்
பெம்மான முருகன் பிறவான் இறவான்
சுமமா விருசொல வறனன் றலுமே
அம்மா பொருளொன் றுமறிந்திலனே”

சுமமா இருக்கும் எல்லை யென்றால், உன் சுருவி ‘கரணங்கள்’ அசைந்தாலும் உன் எண்ணத்திற்கு அப்பாற்பட்ட பரமாதமா வான் நானே அனைத்தும் எல்லாவற்றையும் நானே நடத்துகிறேன், என்றறிவு பிறந்து விட்டதனால், மனம் மாதிரி முருகன் திருவடியிலிருந்து கொண்டு, நான் செய்கின்றேன் என்ற எண்ணமே இல்லாமல் செய்துவிடுகிறது

இதுதான் உண்மை நிலை இந்த நிலை யிலிருந்து செய்யும் செயல் சொல்லும் சொல் எல்லாம் முருகனே! அருணகிரிநாதா சொல்லும் ஒவ்வொரு சொற்களும் முருகன் திருவாக்கு நமக்கு ஒவ்வொரு பாட்டும் பெரிய பிருமம் உபதேசம் வள்ளலார் ராம்லிங்க சுவாமிகள் சொன்னார், “நான் பேசும் வார்த்தை எல்லாம் நாய்கள் தன் வார்த்தை” இந்த அனுபவத்தை நாமும் பெற வழிகாட்டியுள்ளார், தமது கந்தரனுபூதியில் அருணகிரிநாத சுவாமிகள்

“செவவானுருவில் திகழவேலவன் அன்று
ஒவ்வாதென உணர்வதத்து அதுதான்
அவ்வாற்றிவார அறிகின்றதலால்
எவ்வாறு ஒருவாக்கு இசைவிப்பதுவே”

முருகப் பெருமானின் திருமேனி, மாலைக் கதிர வனுடன் கூடிய செவ்வானம் போல முதலில் தோற்றமளித்தது உள்ளே புகுந்த பின்பு உவமை கூறமுடியாமலாகிவிட்டது ஆனால், அந்த நிலையினை எல்லாரும் பெறலாம்

அப்படிப் பெறுவதற்கு ஆவததுடன், அன்புடன் அவன் திருநாமங்களை “முருகன் குமரன் குகன் என்று” மொழிந்து உருகிப் பாடினால், தாக்கும் மனோலயந் தானேதரும், எனைத்தனவசத்தை ஆக்கும் அறுமுகவா! சொல்லொண்ணாதது இந்த ஆனந்தமே” என்றருளிநா நானம்மைகளின் உட்பொருள் தான், குமரன்-குகன் என்ற திருநாமங்கள்,

குமரன் என்ற சொல் ரிக வேதத்தின் உயிர் குமரன் என்றால் இனையவன், மனமத்தை வென்ற அழகுடையவன் என்று பல் பொருள்

அநாதி வேதங்களே அருணகிரியின் திருப்புகழ்முதம்

சுகபிஞ்சுமம

நமது பாரதப் பண்பாடு-சுலாசசாரம், வேதத்தின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது நானம்றைகளில் எல்லா அறங்களும ஈசா-விஷ்ணுவின் சிறப்புகளும் வழிபாட்டு முறைகளும் அதன் பயன்களும் அதைப் பெற அன்பு, அறம் போன்ற முறைகளும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன இத்தனையும் அருணகிரிநாத சுவாமிகளின் திருப்புகழ் அமுதத்தில் காணலாம் திருப்புகழ் பாராயணம், இசை, தாளம் போன்ற கலைஞானம் பெறாதவர்களுக்கும் இசைஞானத்தையும் தாளம், முதலிய கலைஞானங்களையும் கொடுத்து விடும் எல்லா வேற்றுமைகளையும் மறந்துமெயஞ்ஞான இன்பத்தைக் கொடுத்துக் கந்தவேளின் கழலினையில் சோதது விடும்

பதினான்காம் நூற்றாண்டில் சுருணைக் கடலான கந்தனே அருணகிரிநாதரைத் திருவண்ணாமலையில் அவதரிக்க வைத்தான்

அருட்கவிகளனைவருமே ஆண்டவனுடைய அருள் வடிவானவர்கள்

அவர்கள் சரித்திரங்களை ஆராயவதைக் காட்டிலும் அவர்களின் அருட பாடல்களை ஓதி, ஞானத்தையும் ஆண்டவன் திருவருளையும் பெறுவதுதான் நம்மனோ கடமை மாரக்க சகாய தேவா என்ற அருட கவி, அருணகிரிநாதா ஓது பதினாயிரம் திருப்புகழ் அமுதமுமே, என்கிறா

தாயுமான அடிகள், அருணகிரிசுவாமிகளைப் பற்றிப் பாடினா,

“ஐயா அருணகிரி அப்பா உண்பபோல மெய்யாக ஓசொல விளம்பியவாயா”

என்றும்,

“கந்தாஅனு பூதிபெற்றுக் கந்தாஅனு பூதிசொன்ன எந்தைஅருளநாடி இருக்குமநாள் எந்நாளோ” என்றா

அருணகிரிநாத சுவாமிகள், பதினாயிரம் திருப்புகழும், கந்தரந்தாதி, கந்தரலங்காரம், கந்தரனுபூதி திருவகுப்பு-மயில் விருத்தம் வேலவிருத்தம் முதலியனவும் பாடியுள்ளார்

இறுதியாகப் பாடியருளியது, கந்தரனுபூதி தணிகைமலை முருகனைப் பாடிய ஒரு தொண்டா கிளிபாடு பூதியில் வருவோனே என்றா அனுபூதி முதிர்ந்த நிலையில் கிளி வடிவு எடுத்து அனுபூதி பாடி முருகன் திருக்கரத்தில் கிளியாக விளங்குகிறா

(வரலாறு) திருவண்ணாமலை அரசனான பிரபுட் தேவராயனுக்குக் கண் ஒளி பெற வேண்டி, கிளி வடிவமெடுத்து இந்திரலோகம் சென்று பாரிஜாத மலரைக் கொண்டு வந்து கண் ஒளி அளித்து விட்டா புறப்படும்போது தன் பூத உடலை அருணாசலேசுவரா சன்னதியிலுள்ள ஒரு கோபுரத்தில் விடுத்துச் சென்றா திருமபி வந்த பொழுது அந்தத் தூவ உடம்பே கிளியாக மாறிவிட்டது இன்றும் அந்தக் கோபுரத்தைக் கிளிக் கோபுரம் என்றே அழைக்கின்றனர்

அவ்வாறு கிளி வடிவமாய் நின்று கந்தரனுபூதியைப் பாடியருளினா

அன்னாரின் திருப்புகழில் வேதக் கருத்து முழுமையும் பாக்கலாம்

எடுத்துக்காட்டுகள்

வேதத்தில், ஆசம், சித்தாந்த-வேதாந்தங்களின் வேற்றுமையே கிடையாது சாதாரண உலகத்தில் சித்தாந்த வழியிலிருப்பவர்கள், வேதாந்தியை ஒத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள் இரு தரப்பினரும் வேறுபட்ட மனப்பான்மை யுடையவர்கள்

குன எனபது யஜுள வேத சாரம
உளளததிலமாந்த ஆதமா என்று பொருள,
இவ விரண்டு நாமங்களின கருத்தை உட
கொண்ட பசைத தமிழ்ச சொல முருகன
என்பது முருகு என்றால் அழகு, இளமை,
கடவுள தன்மை எனறெல்லாம் பொருள
இததனையையும் திருப்புகழ்ப பாராயணம்
செய்தால், முருகனே யருளவார ஒரு திருச
செந்தாராத திருப்புகழில்,

“மந்திரவுபதேச மகிமைக்கார”

செந்திரகா வாழும் அருமைத
தேவா பெருமானே”
என்கிறார்

மேலும் மறைகளில், வேளவிதான விரி
வாக்க கூறப்பட்டிருக்கிறது அததகைய
வேத வேளவிகளாக அதைக் காததருள
பவனாக முருகனே விளங்குகின்றார்

“அந்தனை மறைவேளவி காவற்கார”
என்கிறார்

சிவன, விஷ்ணு, அம்பிகை முதலிய
எல்லாத தேவர்களையும் முருகனுடனே ஒப
பாகவே வருணிப்பது அருணகிரிசுவாமிகளின
தனி நடை சகல சாஸ்திரங்களையும்
திருப்புகழ வாயிலாக நமக்கு உபதேசம்
செய்கிறார் மேலும் திருப்புகழில் சகல கலைகளும்
விளக்குவதற்கான அடையாளமாக,
வைத்தியம்-மருந்து வகைகள்—யோகம்-யோக
சாதனங்கள்—அந்தணர்களின் கடமைகளான
வைதிகச் சடங்குகள் (காமா) ஞானம்
பெற வழி முதலியவற்றை உணர்த்துகிறார்
இததனையும் முருகன திருவடியில் அன்பு
செலுத்தினாலேயே தாமாக எளிதில்
கிடைத்துவிடும் வீடு பெறலாம் என்று
சொல்லிவிட்டார்

“காட்டில் குறத்தி பிரான இததே
கருத்தைப் புகட்டினால், வீட்டிறப்புதல் மிக
எளிதே” என்கிறார்

திருப்புகழ்ப பாராயணம் செய்தால் தமிழ்
ழனாகப் பிறந்த பேறு பெற்றவனாக
ஆவோம் இதனைவிடத் தமிழர்களுக்கு வேறு
சிறந்த செல்வ மிருக்க முடியாது

சிறுபிள்ளைகள் முதல, ஆண்பெண இரு சாராரும்
இதனை ஒதிப் பயன பெறலாம் மேலும்,
பெண்ணைப் பற்றி இழிவு கூறப்பட்டதாக
ஒரு கருத்து நிலவுகிறது உண்மையில்,
பெண்களையோ—அவர்கள் குணத்தையோ
குறிப்பிடவில்லை, ஆனால், அதிலுள்ள ஆடவா
களின் மயக்கத்தையும், அதனால் விளையும்
கேடுகளையும் தான் கடிந்திருக்கிறார் அனனா
கண்களுக்குப் பெண்களெல்லாம், வள்ளி-தெய்வ
யானைதான் நமக்குத் திருப்புகழ்ப பாராயணத்
தால் இந்த நிலை வரும் ஐயமில்லை

திருப்புகழ்ப பாராயணத்தில் சகல கலா
ஞானத்தையும் பெறலாம் முருகனைப்
பாடினால், இக் கௌபாக்கியம் பெறலாம்
என்றார்

“இகபர கௌபாக்கியம் அருள
பெருமானே”

திருப்புகழ் பாடிப் பலா யமவாதனை
யிலலாமல், இருவினையிலிருந்து விடுபட்டு
முருகன திருவடி அடைவார்கள

மரணபரமாதம் நமக்கில்லை

யாமென்றும் வாயத்ததனை

கிராணக கலாபியும் வேலுமுண்டு’ என்றார்

பாடுபவருக்கு பஞ்சம் வராது

“முடியாப் பிறவிக் கடலிற புகார
முழுதுங் கெடுக்கும்

பசியால் விதனப் படா வெற்றிலேவ

பெருமான

அடியார்க்கு நல்ல பெருமான”

என்றார்

எல்லாப் பதவிகளும் பெற்று ஞானுண்டு
வாழலாம் என்றார்

“அன்னமேற்பபெறுவா ஆயிரம்பிறை தொழப்
பெறுவா” என்றருளிஞார் இந்த ஞானக்
கடலான தேசிகனின் அறுநூற்றாண்டைக்
கொண்டாடி, பாரதம் முழுவதும் பறை
சாற்றி, சக்தி வேலவன் திருவருளால் உலகம்
இன்புற்றிருக்க இறைஞ்சுகிறோம்

அறுமுகன் அருள் கொழிக்கும் அறுபது தலங்கள்

வித்துவான் ச ரா. கச்சபேசுவரன், எம் ஏ

தமிழ்மொழி இலக்கணத்தில் திணை இயல் கூறப் புகுந்த பண்டை இலக்கண ஆசிரியர்கள் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை நிலங்களுக்குத் தெய்வம் சுறபித்து அவற்றுள் குறிஞ்சிக்கு (மலையும் மலையைச் சார்ந்த இடமும்) உரிய தெய்வம் முருகன் என வரை யறுத்துள்ளனர் 'சேயோன் மேய மைவரை உலகம்' என்பது தொல்காப்பியச் சூ த தி ர ம (சேயோன் - முருகன்) இப் பெருமான புகழை வேதாகம புராண இதிகாசங்கள் அனைத்தும் மிகவும் புகழ்ந்து உரைக்கின்றன இங்ஙனம் அவர் மலை நிலத்திற்குரிய தெய்வமாகக் கூறப்பட்டும் அப்பெருமான பிறவகை நிலங்களிலும் எழுந்தருளி அடியார்களுக்கு அருள் பாலித்து வருகின்றார் திருச்சேரலைவாய (திருச்செந்தூர்), சிக்கல, காஞ்சிக் குமரகோட்டம் ஆகிய தலங்கள் இதற்குச் சான்றாக விளங்கி வருகின்றன அருணகிரிநாதரின் அருமைத் திருப்புகழ்ப் பாடல்களும் அப்படிப்பட்ட தலங்கள் பலவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றன இவ்வாறு தலங்கள் மிகப் பலவாக இருப்பினும், சில முக்கியமான தலங்களைப் பற்றியகுறிப்புகளைத் தருவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம் இ த த ல ங க ளை த தரிசிக்க விரும்பும் அடியார்களுக்கு இவை மிகவும் பயனுடையதாக இருக்குமெனக் கருதி அறுபது தலங்களைத் தோந்து அவை பற்றிய விவரங்கள் தரப்பட்டுள்ளன தமிழகத் தலங்கள் குறிக்கப்பட்டபின், முறையே கேரளம், இலங்கை, மலேசியா, வட இந்தியா போன்ற இடங்களிலுள்ள தலங்கள் இடம் பெறுகின்றன

திருப்பரங்குளம்

மதுரைநகருக்குத் தென்மேற்கில் சுமார் 5 மைல் தொலைவில் இத்தலம் அமைந்துள்ளது ரயில்வசதியும் மதுரையிலிருந்து பஸ்வசதியும் உண்டு இதற்கான நடுவில் சுமார் 300 அடி உயரமுள்ள குன்றே "பரன் குன்று" இதுவே திருப்பரங்குன்று

எனும் பெயரால் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது இக்குன்று சிவலிங்க வடிவில் உள்ளது இக்குன்றின் வடபாகத்தில் குமரப் பெருமான திருக்கோயில் உள்ளது கோயிலுக்கு முன்னர் 66 தூண்களைக் கொண்ட சுந்தரபாண்டியன் மண்டபம் அழகிய வேலைப் பாட்டுடன் காட்சியளிக்கிறது இதனை ஆததான மண்டபம் எனவும் வழங்குவர் மலையைக் குடைந்து உருவாக்கப்பட்ட காப்பக கிருகத்தையுடைய ஆதத மண்டபத்தை அடைய ஆறு படிக்கை கடந்து செல்ல வேண்டும் இவற்றைச் சட்டாட்சரப் படிகள் எனப் காப்பககிருகத்தில் உள்ள ஒரு பாறையின் மத்தியில் மகிஷாசுரமாதனியின் உருவமும் அதனருகில் கீழ்ப் பாகத்தில் மூலவரான முருகப் பெருமானின் திருமணக் கோல உருவமும், மேல் பாகத்தில் சுறபக விநாயகரின் உருவமும் அறபுதமாகக் குடைந்து வடிக்கப்பட்டுள்ளன முருகப் பெருமான திருமணக் கோலத்தில் உயர்ந்த இடத்தில் சகல தெய்வங்களும் புடை சூழக் காட்சியளிக்கிறார் குன்றின் கீழ்த் திசையில் சரவணப் பொய்கை உள்ளது ஆறு படை வீடுகளில் இத் தலம் முதலாவதாகும் நக்கீரர் திருமுருகாற்றுப் படையினை இங்குதான் பாடினார் எனப் சூரபதமன் போரில் முருகப் பெருமானால் சூரன் இரு கூறுகள் பிளக்கப்பட்டு இந்நிரன் இழந்த தன் பதவியை மீண்டும் பெற்ற பின்னர், தன் மகள் தேவயானையை முருகப்பெருமானுக்கு இங்குதான் திருமணம் செய்துகொடுத்தான் எனக் கந்தபுராணம் கூறும்

2 திருச்சேரலைவாய (திருச்செந்தூர்) - திருநெல்வேலி மாவட்டம் - செந்தில், ஜெயந்திபுரம் எனவும் இத்தலம் வழங்கப் படுகிறது ரயில் நிலையம் உண்டு திருநெல் வேலிக்குத் தென்கிழக்கில் சுமார் 35 மைல் தொலைவில் கடற்கரையில் உள்ளது திருநெல்வேலி, கன்னியாகுமரி போன்ற இடங்களிலிருந்து பஸ் வசதியும் உண்டு ஆறு படை வீடுகளில் இஃது இரண்டாவதாகும்

சூரபன்மன போரில் இது முருகப்பெருமான டடைவீடாகப் பயன்பட்டதென்பா போரில் முருகப்பெருமான பெற்ற வெற்றிக்குப் பின்னா தேவாகன அவரை இங்கு பூஜித்தனா இங்கே பெருமான தம் வேலிலை உண்டாக்கிய தீர்த்தம் 'நாழிக்கிணறு' எனலும் பெயருடன் என்றும் வறறுத நோய்தீர்க்கும் புனித தீர்த்தமாக விளங்கி வருகிறது. இத் தலத்தில் கந்தக் கடவுள், ஷண்முக நாதனாக, ஆறுமுகப் பெருமானாக வளளி தேவசேன தேவியருடன் காட்சிதரும் திருக்கோலம் தனிச் சிறப்புள்ளது.

சூரசங்காரம் முடிவுற்ற பின்னா ஆலயத்தின் காப்பகிருத்தலில் சூர சங்கார மூர்த்தியான பாலகப்பிரமணியா சிவபூஜை செய்யும் வகையில், அபய வரத ஹஸ்தங்களுடன், ஒரு கையில் ருத்திராட்ச மாலைபூட்டும் மற்றொரு கையில் அாச்சகங்குரிய மலருடனும் ஆக நான்கு கரங்களுடன் தரிசனம் தருகின்றா பெருமானின் இக்கோலம் புனிதமானது மூல அறைக்குப் பின்னா உள்ள 'பாமபறை' என்னும் சுரங்க அறையில் சிவபெருமானால் பூசிக்கப்பெற்ற பஞ்ச லிங்கங்கள் உள்ளன. இப்பதிகுக் காவல தெய்வமாக உள்ளவா நவ வீரர்களின் தலைவரான வீரவாகு தேவா எனவே, இதற்கு வீரவாகுப் பட்டினம் எனவும் பெயர். இங்குப் பன்னா இலையில் விபூதிப் பிரசாதம் வழங்கப்படுகிறது. ஆதி சங்கரா இங்கு ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பூஜங்க ஸ்தோத்திரம் எனும் 33 பாடல்கள் கொண்ட அரிய மாலை யைப் பாடி அவனருளால் தம்மைப் பீடித் திருந்த வயிற்றுநோய நீங்கப்பெற்றா பிறந்து 5 ஆண்டுகள் வரை பேசாது ஊமையாக இருந்த குமரகுருபரா இங்கு இறைவன் திரு வருளால் பேசும் ஆற்றல் பெற்று முதன் முத லாகக் கந்தா கலிவெண்பா எனும் தோத்திர நூலைப் பாடியருளினா வைணவப் பெரியாரான பகழிசூதா இப் பெருமான மீது பிள்ளைத்தமிழ் என்னும் அரிய பிரபந்தம் பாடித் தம்மை வாட்டிய வயிற்று வலி நீங்கப் பெற்றா இங்ஙனம் செந்தூரப் பெருமானை வழிபட்டுப் பேறு பெற்றோர பலராலா இது திருப்புகழ் பாடல் பெற்ற தலம் வைகாசி விசாகத் திருவிழாவும் கந்தசஷ்டித் திருவிழாவும் இங்கு மிகவும் சிறப்பானவை தங்குவதற்குத் தேவஸ்தான விடுதி வசதிகள் உண்டு.

3 திருவாவினாகுடியும் பழநியும் - மதுரை மாவட்டம், பழநி மலையின் அடிவாரத்தில் உள்ளது திருவாவினனகுடி. திண்டுக்கலில் இருந்து கோயம்புத்தூர் செல்லும் ரயிலபாதையில் சுமார் 35 மைல் தொலைவில் பழநியுள்ளது. இத் தலத்திற்கு மதுரை, கோயம்புத்தூர், திண்டுக்கல், திருச்சி முதலிய இடங்களிலிருந்து செல்ல, பஸ் வசதி

யுண்டு பழநிமலையையும் அடிவாரத்தில் உள்ள திருவாவினனகுடித் தலத்தையும் சோந்தே இன்று பழநி நகரம் அமைந்துள்ளது. இரண்டிற்கும் திருப்புகழ் பாடல்கள் உண்டு. திருவாவினனகுடி மூன்றாவது படைவீடாகும். இத்தலத்திற்குச் சித்தன் வாழவு எனவும் ஒரு பெயர். முன்னாலில் உண்டு 'சித்தன்' எனும் சொல் முருகன் எனவும் பொருள் பெறும். இத்தலத்தில் திரு (இலக்ஷ்மி) ஆ (காமதேனு) இன்ன (சூரியன்) கு (பூமி) டி (அக்னி) ஆகியோர் முருகனைப் பூசித்துப் பேறு பெற்றனா என்ப புராணம் கூறும். [திரு ஆ இன்ன கு டி - திருவாவினன குடி] இக்கோயிலில் பெருமான மயில் மீது அமர்ந்து, குழந்தை வேலாயுத சுவாமி யாகக் காட்சி யளிக்கின்றா இக் கோயிலின் வட கிழக்கில் சரவண தீர்த்தம் உள்ளது. இப்பதியில் வையாபுரித் தீர்த்தம் என்றும் ஒரு பெரிய தீர்த்தம் உள்ளது. பழநி மலைக்குச் 'சிவகிரி' என்றும் ஒரு பெயருண்டு. பழநி மலைமீது பெருமான ஞான தண்டாயுத பாணி யாகக் காட்சி தருகிறா இம் மலை சுமார் 450 அடி உயரமுள்ளது. மலையை வலம் வருவதற்கு ஏற்ற ரோடு வசதியுள்ளது. வலம்வரசுசுமார் ஒன்றரை மைல் தூரம் ஆகும். இடையில் ஆங்காங்கு மண்டபங்கள் உள்ளன. மலைமீது ஏறுவதற்குப் படிக்கட்டுகள் வசதியாக உள்ளன. மொத்தம் 697 படிக்கட்டுகள் ஏற முடியாதவர்களுக்காக இழுவை ரயில் (winch) வசதியும் உள்ளது. பழநிமலை நாதனுக்குக் காவடி எடுத்துச் செல்லும் மக்கள்கூட்டத்தை நாள்தோறும் காணலாம்.

சிவபெருமான, பாவதி ஆகியவற்றோரிடமிருந்து பழம் ஒன்றினைப் பெறுவதற்காக உலகை மயில் மீது வேகமாக வலம் வந்த முருகன், தமக்கு முன்னரே விநாயகப் பெருமான தம் பெற்றோரை வலம் வந்து, அப் பழத்தைப் பெற்றுக் கொண்டதறிந்து, ஏமாற்றமுற்று, கோபித்து இம் மலைக்கு வந்துவிட்டதாகவும் பின்னா, முருகனைத் தேடி இம் மலைக்கு வந்த சிவனும் உமையும் 'ஞான்ப பழம் நீ' எனச் கூறி இவா கோபத்தைத் தணிவித்ததாகவும், 'பழம் நீ' என்ற அத தொடரே மருவி, பழநி என்றாகியது. எனத் தலபுராணம் கூறும். தண்டாயுதபாணி மூலவரின் சிலை யுருவம், பிற கோயில்களிலுள்ளதுபோலன்றி, போகா எனும் சித்தரால் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட அரிய மருந்துச் சோகைகளால் ஆகியது என்றும் எனவே, இறைவன் மூலவா திருமேனியில் அபிஷேகம் செய்யப்பெற்ற பொருள்கள் எவ வகை நோயினையும் தீர்க்கும் அரிய சக்தி வாய்ந்தவை என்பதும் மக்களின் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை, மலையாள ராஜஜ்யத்திலிருந்து திரண்ட மக்கள் தைப் பூசத்திற்கு இங்கு வந்து வழிபடுவார்களே.

பழமுதிரியப்பனிடம் பேரன்பு கொண்டு விளங்கிய வள்ளிமலை சுவாமிகள் அவனருளால் தம்மை வருத்திய நோய் நீங்கப்பெற்றா இறைவன் அபிஷேகப் பொருள்களில் அவனுக்கு நத்தசிறந்த பொருள்களாகப் பஞ்சாமிர்தமும் திருநீறும் இதலத்தில விளங்குகின்றன

4 திருவேரகம் (சுவாமிமலை) — தஞ்சை மாவட்டம் குமபகோணம் ரயில் நிலையத்திலிருந்து சுமார் 5 மைல் தொலைவிலுள்ளது சுவாமிமலை என்னும் பெயரில் ரயில் நிலையமும் உண்டு அங்கிருந்து சுமார் ஒரு மைல் தொலைவு இது நான்காம் படைவீடு திருப்புகழ் பாடல் பெற்ற தலம் பிரணவப் பொருளை அறியாப் பிரமணைச் சிறையிட்ட முருகனிடம், அப்பிரணவப் பொருளைச் சிவபெருமான உபதேசம் பெற்ற இடம் தந்தைக்கு உபதேசம் செய்ததால் முருகன் தகப்பன் சாமியானா தலத்திற்குச் சுவாமிமலை எனவும் பெருமானுக்குச் சுவாமிநாதன் எனவும்பெயர் உண்டாயின இது அடியார்களுக்குப் பரஞானத்தை அளிக்கும் தலம் இங்குள்ள மலை இயற்கைக் குன்று அன்று, செயற்கைக் குன்று சுமார் 60 படிகள் கொண்ட மாடியின் மீது நின்ற திருக்கோலத்தில் அருளபாலிகின்றான முருகன் சிவபெருமானைச் சந்திமலையின் கீழ்ப்பாகத்திலும் முருகன் சந்திமலையின் மேலும் அமைந்துள்ளன மலைமீது இரண்டாம் பிராகாரத்தில் தந்தையின் மடிமீதமாந்து உபதேசிக்கும் காட்சியைச் சித்தரிக்கும் சிலா வடிவம் உள்ளது முதற் பிராகாரம் கட்டுமலையின் அடிவாரத்திலும் இரண்டாம் பிராகாரம் மலையின் நடுப்பாகத்திலும், மூன்றாம் பிராகாரம் மலை உச்சியில் சுவாமிநாதன் காப்பகிருத்ததைச் சுற்றியும் அமைந்துள்ளன காப்பகிருத்தலில் சுவாமி நாதப் பெருமான சுமார் 6 அடி உயரத்தில் ஆஜானுபாகுவாக, கருணை பொழியும் திருமுத்த துண்ட பாகாகப் பாகாகப் பரவசமுட்டும் வகையில் யோக குருவாகத் தரிசனம் அருளுகின்றார் பிரதி வியாழக்கிழமையும் மாலை வேளையில் சுவாமி தங்கக் கவசம், வைர வேல் முதலியவற்றுடன் ராஜ கம்பீரனாகக் காட்சி யளிப்பது மிகவும் அபூர்வமான, காண வேண்டிய காட்சியாகும் காராததிகையில் கொண்டாடப்படும் திருக்காராததிகை இங்குப் பெருவிழாவாக நடைபெறுகிறது

குன்றுதோருடல் — ஐந்தாவது படைவீடு எனப்படும் 'குன்றுதோருடல்' மற்றைய படைவீடுகளைப்போல ஒரு குறிப்பிட்ட தலத்தைக் குறியாது மலைகள் யாவையுமே குறிக்கும் தொடர் எனப்பது அறிஞர்கள் கொள்கை எனவே, திருத்தணிகை, மயிலம், குன்றக்குடி, மருதமலை, விராலிமலை, திருச்செங்கோடு போன்ற பல தலங்களும் இப்பிரிவில் அடங்கும் எனவே, இங்கு ஒன்றும் அதற்கைய

தலங்களைப் பற்றி அந்தந்தத் தலங்களின் தலைப்பின்கீழ்க் காணலாம்

5 பழமுதிரிசோலை — மதுரை மாவட்டம் மதுரை நகரிலிருந்து வடகிழக்கில் சுமார் 12 மைல் தொலைவில் உள்ளது மதுரையிலிருந்து பல வசதியுண்டு 'பழமுதிரிசோலை' எனும் தொடருக்குப் பழங்கள் முற்றின சோலை களையுடைய மலையென்று பொதுவாகப் பொருள் கூறுவார உரையாசிரியர் நச்சினாக கினியர் ஆனால், இத தொடர் மேற்கூறிய வாறு மதுரைக்கு 12 மைல் தொலைவிலுள்ள அழகாகோயில் எனும் ஊரைக் குறிப்பதாகத் தொன்று தொட்டு அறிஞர்களால் கருதப்பட்டு வருகின்றது மலையின் மீது ஏறுவதற்கு முறையான படிக்கட்டுகள் அமைக்க முயற்சி நடந்து வருகிறது இப்பதியில் திருமாலுக்குக் கோயில் உள்ளது திருமாலுக்குரிய தலமாகப் புகழுடன் விளங்கி வருவதுடன், திருமாலிருஞ் சோலைமலை என ஆழ்வார்களால் பாடப் பெற்ற தலமாகவும் உள்ளது பழங்காலத்தில் குறிஞ்சிக்கோணிய முருகன் இங்கு இருந்த ததற்குரிய அறிஞர்கள் உள்ளன ஆறாவது படை வீடாகக் கருதப்படும் இத தலத்தில் மலை யுச்சிக்குச் செல்லும் வழியில் நடுவில் முருகப் பெருமானுக்குக் கோயில் புதிதாகக் கட்டப் பட்டுள்ளது இததலம் திருப்புகழ்பாடல்பெற்ற தலம் ரிஷபமலை எனக் கூறப்படும் இம்மலை யுச்சியில் நூபுர கங்கை எனும் சிலம்பாறு ஓடி வருகிறது இச் சிலம்பாறு பற்றியும் இங்குள்ள திருமால் பற்றியும் இளங்கோ அடிகளின் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகின்றது பழமுதிரிசோலை எனும் தொடரை, பழம் உதிர சோலை எனக்கொண்டு ஓளவை மூதாட்டிக்கு முருகப்பெருமான இடைச்சிறுவனாகக் காட்சியளித்து, 'கட்டபழம் வேண்டுமா? கட்டாத பழம் வேண்டுமா?' என வினவி நாவற கனிகளை யுதித்தது திருவிளையாடல் புரிந்த பழைய நிகழ்ச்சியைக் குறிக்கும் தலமாகவும் கொள்ளலாம் என்றும் சிலா கருதுவார்

செனனை

6 கந்தகோட்டம் — செனனை நகரின் நடுமத்தியில் பூக்கடைக் காவல் நிலையத்திற்கு அருகில் ராட்டன் பஜார் பகுதியில் உள்ளது இராமலிங்க சுவாமிகளால் பாடப்பெற்ற புகழ் மிக்க தலம் 'தலமோங்கு கந்தவேளே' என மகுடமிட்ட அவரது பாடல்களால் இப்பதிகை பெருமை ஏற்பட்டது ஒரே பிராகாரத்துடன் கூடிய திருக்கோயில் இரு தேவியருடன் முத்துக் குமாரசுவாமியாகக் காட்சி தருகிறார்

7 வடபழி — கோடம்பாக்கம் மின்சார ரயில் நிலையத்திலிருந்து சுமார் 2 மைல்

தொலைவில் உள்ளது சென்னையின் எல்லாப் பகுதிகளிலிருந்தும் இங்கு வர, பஸ் வசதியுண்டு சுமார் 100 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தோன்றிச் சென்ற 50 ஆண்டுகளாகப் புகழுடன் விளங்கி வருகின்ற தலம் முருகப் பெருமான தண்டாயுத பாணி கோலத்தில் தனித்து நின்று அடியார்களுக்குத் திருவருள் புரிந்து வருகின்றார் தென் பழநி போன்ற இங்கும் அபிடேச விசேடங்கள் உண்டு

செங்கற்பட்டு மாவட்டம்

8 திருத்தணிகை - அரக்கோணம் - ரெய்சுரா ரயில் பாதையில் அரக்கோணத்தை அடுத்து ரயில் நிலையமுள்ள தலம் சென்னையிலிருந்தும் மற்றும் சுற்றுப்புறங்களிலுள்ள பல ஊர்களிலிருந்தும் இங்கு வர, பஸ் வசதியுண்டு தங்குவதற்குத் தேவஸ்தான விடுதி களும் பல சத்திரங்களும் உள்ளன குன்று தோரூடல் எனும் ஐந்தாவது படைவீட்டுப் பகுதியில் இது முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகிறது வள்ளியம்மையைத் திருமணம் செய்து கொண்ட பின்னர் பெருமான இங்கு மணக் கோலத்துடன் எழுந்தருளியிருந்தார் என்றும், எனவே, அடியார்களுக்குப் போகங்கனையானிக்கும் தலம் இது எனவும் கூறுவார் அருணகிரியார் நோய் தீர்க்கும் திருப்புகழும், சகல காரிய சித்தி தரும் திருப்புகழும் இத தலத்திற்குப் பாடியுள்ளார் அடியார்கள பலர் வழிபட்டுப் பேறு பெற்ற தலம் மலை மீது ஏறுவதற்குப் படிக்கட்டுகளும் காரில் செல்ல ரோடு வசதியும் உண்டு

9 ஆண்டாடா குப்பம் - சென்னை - கூடூ செல்லும் ரயில் பாதையில் பொன்னேரி ரயில் நிலையத்திலிருந்து சுமார் 3 மைல் தொலைவிலுள்ளது இதனை ஆண்டாடாகுப்பம் எனவும் வழங்குவார் பொன்னேரியிலிருந்து செல்ல பஸ் வசதியுண்டு அமைதியான சூழ்நிலையில் உள்ள சிறு கிராமத்தில் பெரிய கோயில் கொண்டுள்ளான் முருகப் பெருமான

10 குமரகோட்டம் - (கரஞ்சிபுரம்) கச்சியம்பதியென வழங்கும் காஞ்சிமாநகரில் பெரிய காஞ்சிப் பகுதியில் அன்னை காமாட்சியம்மன் கோயிலுக்கு வடபுறம் உள்ள சிறு கோயில் ஒரே பிராகாரமுள்ள கோயில் மூலவா நின்ற திருக்கோலத்தில் காட்சி தருகின்றார் பிராகாரத்தில் இரு தேவியருக்குத் தனித்தனிச் சந்நதிகளும், கோயிலிலுள்ள நுழைந்தவுடன் இடப்புறத்தில் தண்டாயுதபாணிகுத் தனிச் சந்நதியும் உள்ளன கந்த புராணம் பாடிய கச்சியப்ப சிவாசாரியாருக்கு அடி எடுத்துக் கொடுத்தது அருள்புரிந்தது இங்குதான் திருப்புகழ்ப் பாடல் பெற்ற தலம்

11 உதநீரன்மேஞர் - செங்கற்பட்டு ரயில் நிலையத்திலிருந்து வந்தவாசி செல்லும் பஸ் பாதையில் சுமார் 15 மைல் தொலைவில் உள்ளது கோயிற்பொலிவும் பாலசுப்பிரமணியப்பெருமான அருள் வழங்கும் காட்சியும் கருத்தைக் சுவாவன திருப்புகழ்ப் பாடல் பெற்றுள்ளது

12 திருப்போடூ - செங்கற்பட்டு ரயில் நிலையத்தினின்றும் வடகிழக்கில் சுமார் 15 மைல் தொலைவிலும் சென்னையிலிருந்து தென்கிழக்கில் சுமார் 25 மைல் தொலைவிலும் உள்ளது இரு இடங்களிலிருந்தும் செல்ல பஸ் வசதியுண்டு ரயில் வசதியில்லை பெண்பனை மரத்தினடியில் முருகன் சுயம்பு மூர்த்தியாகவுள்ளார் காப்பகிருத்தலில் மூலவா இரு தேவியருடன் நின்ற திருக்கோலத்தில் தரிசனம் அளிக்கின்றார் மூலவருக்குப் புனுகுச் சட்டம் சாத்துவது தவிர, வேறு அபிஷேகம் இல்லை சுமார் 350 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சிதம்பர சுவாமிகளால் ஆரூவது முறையாக ஜீரணோத்தாரணம் செய்யப் பெற்றது அவ்வரலியற்றப்பெற்ற திருப்போடூச் சந்நதி முறை மிகவும் புகழ்பெற்ற பக்தி இலக்கியம் - அருணகிரிநாதர் இத தலத்தைச் 'சமரபுரி' எனப் பாடியுள்ளார்

13 சேட்டூ - தொண்டை நாட்டுத் தலமாகிய இது மதுராந்தகம் ரயில் நிலையத்திலிருந்து சுமார் 14 மைல் தொலைவிலுள்ளது பஸ் வசதியுண்டு முருகன் திருவுரு உள்ளம் அள்ளும் கவின பெற்றுள்ளது அந்தக்கவி வீரராகவ முதலியார் எனும் கவிஞர் இததலத்திலுள்ள முருகன்மீது பிள்ளைத்தமிழ்ப் பிரபந்தம் பாடியுள்ளார்

14 தொழப்பேடு - சென்னை - விழுப்புரம் ரயில் பாதையில் உள்ள தலம் ரயில் வசதியுண்டு சென்னையிலிருந்து தெற்கே செல்லும் நெடுஞ்சாலையின் ஓர்மாகவே மலைக்கோயிலும் உள்ளது பஸ் வசதியுண்டு அதிக உயர்மில்லாத மலையின் மீது கோயில் கொண்டு, முருகன் அடியார்களுக்கு புரிந்து வருகின்றான்

15 இளையனாவேலூர் - காஞ்சி மாநகர்க்குத் தென்கிழக்கில் சுமார் 12 மைல் தொலைவில் பாலாற்றங்கரையில் உள்ளது காஞ்சியிலிருந்து இங்கு செல்ல பஸ் வசதியுண்டு காசிப் முனிவரின் வேளவிக் குட்டையுறு விளைத்த இரு அக்ராகனை அழிக்க முருகப் பெருமான தம் வேற்படையை ஏவிய காலத்து முதலில் வேலை ஊன்றிய இடமே வேலூர் ஆயிற்று இளையனாராகிய முருகப் பெருமான ஊன்றியதால் இளையனா வேலூர்

ஆயிற்று சிலாவடியில் கோயிலின் வடமேற்கில் உள்ள இவ்வேல, நாள்தோறும் வழிபடப் பெற்று வருகின்றது இக் கோயில் மிகத் தொன்மை வாய்ந்தது இக் கோயிலின் வடகிழக்கு மூலையில் சிவபெருமான 'கடம்பநாதா' எனும் பெயரில் லிங்க வடிவில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பெற்றுள்ளார் கடம்ப நாதருக்கு அண்மையில் சேயாற்றங்கரையில் மாகறல் என்னும் தேவாரப் பாடல் பெற்ற தலத்தில் தனிக் கோயிலும் உள்ளது ஆண்டு தோறும் பங்குனி மக நட்சத்திரத்தில் இளையனாவேலூர் முருகன் மாகறலிலுள்ள தம் தந்தை கடம்ப நாதரைக் கண்டு தரிசித்துச் செல்லும் விழாவும் நடைபெறும்

வட ஆற்காடு மாவட்டம்

16 வள்ளிமலை — அரக்கோணம் காட்பாடி ரயில் பாதைப் பிரிவில் திருவலம் ரயில் நிலையத்திலிருந்து வடக்கில் சுமார் 9 மைல் தொலைவிலுள்ளது வேலூரிலிருந்து பஸ் வசதியும் உண்டு மிகவும் புனிதமான தேவி பீடம் முருகப் பெருமான களவு முறையில் வள்ளியம்மையைத் திருமணம் செய்துகொண்ட திருத்தலம் இதையொட்டிய நிகழ்ச்சிகள் ஆண்டுதோறும் பிரம்மோற்சவத்தில் திருவிழாவாக நடைபெறுகின்றது மலைக்கோயிலாக அமைந்துள்ள இக் கோயில் மலையைக் குடைந்து அமைக்கப்பெற்றது இவ்வாலயத்திற்குப் பல் அரிய திருப்பணிகளைச் செய்துள்ளவா திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் அவர்கள் மலை அடிவாரத்தில் வள்ளியம்மைக்குத் தனியாகத் திருக்கோயில் உள்ளது மலைமீதுள்ள முருகப் பெருமானைத் தரிசித்த பின்னர் மேலும் சிறிது தூரம் மறுபக்கப் பாதை வழியாகச் சென்றால் வள்ளிமலைச் சச்சிதானந்த சுவாமிகளின் சமாதியைக் காணலாம் இப்பெரியார்தான் அருணகிரியாரின் திருப்புக்ஷப் பாடல்களுக்கு இசையமைத்து அவற்றை நாடெங்கும் பரப்பும் தொண்டாற்றியவா திருத்தனியில் ஆண்டு தோறும் ஜனவரி முதல் தேதி நடைபெறும் படியேறும் திருவிழாவை முதன்முதல் துவக்கி வைத்தவா இத் தலத்தை அருணகிரியார் தம் திருப்புக்ஷப் பாடலில் பாடியுள்ளார்

17 காங்கேயநல்லூர் — வேலூரிலிருந்து காட்பாடி செல்லும் பாதையில் இடையில் பிரிந்து செல்லும் சாலையில், வேலூரிலிருந்து சுமார் 2 மைல் தொலைவில் உள்ளது பஸ் வசதியுண்டு முருகனுக்குரிய இக் கோயிலின் திருப்பணி முழுவதும் கிருபானந்த வாரியார் சுவாமிகள் அவர்கள் முயற்சியால் நடைபெற்றது

18 இரத்தினகிரி — வேலூரிலிருந்து கிழக்கே ஆற்காடு செல்லும் பாதையில் சுமார் 8 மைல் தொலைவிலுள்ள கீழ்மின்னல் கிராமத்தருகிலுள்ள சிறிய மலைக்கோயில் மலை ஏறும் வழியில் விநாயகர் கோயில் உள்ளது அண்மையில் புதிதாக ஏற்பட்ட இத் திருத்தலத்தின் கும்பாபிஷேகம் இவ்வாண்டுதான் நிறைவேறியது ஏறி இறங்கப் படிக்கட்டு வசதியுண்டு ஸ்ரீ சச்சிதானந்தம் என்னும் துறவி (பாலமுருகநடிமை) யின் தனிப்பட்ட முயற்சியால் இக் கோயில் திருப்பணிகள் சிறப்புற நடைபெற்று வருவது வியப்பிற்குரியது பெருமானுக்குத் தங்கக் கவசம், வைர கிரீடம், வேல் ஆகியவை உள்ளன ஸ்ரீ பால முருகன் இங்கு வளளி தேவசேன தேவியருடன் நின்ற திருக்கோலத்தில் காட்சி தருகின்றார்

19 எலத்தூர் - விழுப்புரம் — காட்பாடி பிரிவிலுள்ள போளூர் ரயில் நிலையத்திலிருந்து பஸ் மூலம் இத் தலத்தையடையலாம் ஊரிலிருந்து சிறிது தள்ளி மலைக்கோயிலில் முருகன் எழுந்தருளியுள்ளார் இஃது ஒரு சுயம்புக்ஷேத்ரம் இதனை நட்சத்திரக் கோயில் என்றும் கூறுவா இங்குத் தைப்பூசம், பங்குனி உத்திரம் ஆகிய நாள்களில் திருவிழாக்கள் சிறப்பாக நடைபெறும்

20 திருவண்ணாமலை (கம்பத்து இளையனா கோயில்) — விழுப்புரம் — காட்பாடிப் பிரிவில் உள்ள ரயில் நிலையம் திருவண்ணாமலை இத் தருகுச் சுற்றுப்புற எல்லா ஊர்களிலிருந்தும் பஸ்ஸில் செல்லவும் வசதியுண்டு இங்குள்ள புகழ்பெற்ற சிவபெருமான கோயிலான அண்ணாமலையார் கோயிலுள் ஆயிரக்கால மண்டபத்தையடுத்துக் காணப்படுவது கம்பத்து இளையனா சந்நிதி இதன் மூலத்தானம் வளைகாப்பு மண்டபத்தின் வடகீழ்ப் பகுதியில் கம்பத்தில் உள்ளது இஃது அருணகிரியாரின் பிரார்த்தனைக்கு இரங்கி பிரபுடதேவராய மன்னனுக்குக் கருணைக் கடவுள் சுந்தவேள கம்பத்தில் காட்சி தந்த இடமாகும் இதன் வரலாறு மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தது முருகப் பெருமான இங்குக் கம்பத்து இளையனா என வழங்கப்படுகிறார் அருணகிரிநாதர் இதனை அறபுத்மாகப் பாடியுள்ளார்

தென் ஆற்காடு

21 மயிலம் — செங்கற்பட்டு - விழுப்புரம் ரயில் பாதையில் உள்ளது ரயில் நிலையம் உள்ள ஊர் ரயில் நிலையத்திலிருந்து ஊரும் மலையும் சுமார் 2 மைல் தொலைவு மயில் வடிவமாக உள்ள மலைமீது முருகன் கோயில் கொண்டுள்ளான் வளளி தேவசேனா சமேதராகக் காட்சியளிக்கின்றார்

முருகன் 'உருவம் பெரிய' - திருவுருவம் அருணகிரிநாதரின் பாடல் பெற்ற தலம் அடியார்களை வேண்டுவனவற்றை அளிகும் வரபலம் மிக்க தலமாகும் இது

22 பசுபதீ - வரலாற்றுப் புகழ்பெற்ற செஞ்சியிலிருந்து சுமார் 10 மைல் தொலைவில் உள்ளது பஸ் வசதியுண்டு சிறு குன்றின் மீது கோயில் கொண்டுள்ள முருகப் பெருமான இரு தேவியருடன் தரிசனம் தந்து அருள்புரிந்து வருகின்றார் மலைமீது ஏறப், படிக்கட்டுகள் உண்டு

23 குமார குபபம் - விழுப்புரம் - பாண்டிச்சேரி பிரிவில் வளவனூர் ரயில் நிலையத்திற்கு அருகில் உள்ளது விழுப்புரத்திலிருந்து பஸ்ஸில் செல்லவும் வசதியுண்டு நெடுஞ்சாலைக்கு அருகிலேயே கோயில் உள்ளது

24 திருவாமாதூர் - விழுப்புரத்திற்கு அருகில் சுமார் 5 மைல் தொலைவிலுள்ள தலம் பஸ் வசதியுண்டு தென்பெண்ணையாற்றங்கரையிலுள்ள ஒரு பெரிய சிவத்தலமாகும் மூலவராக இங்குள்ள கோயிலில் சண்முகமூர்த்தி பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டுள்ளார் வள்ளி தேவசேனா சமேதராக மயில் வாகனத்தின் மீது வெற்றிலேவும் கொடியும் தாங்கிப் பெரிய உருவில் காட்சியளிப்பதைக்காணும் அடியார மனம் உருகும் வண்ணச் சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகளால் பாடல்பெற்றதலம்

25 சிதம்பரம்-வரலாற்றுப் புகழ்பெற்ற நடராசப் பெருமான திருக்கோயிலின் வெளிப் பிராகாரத்தில் வடமேற்கில் முருகப் பெருமானுக்குத் தனிச் சந்நிதியுள்ளது இக்கோயில் நன்கு புதுப்பிக்கப்பட்டு, முன் மண்டபத்தில் அழகு மிக்க வண்ண ஓவியங்கள் பல காணப்போகண்களையும் கருத்தையும் கவாவனவாகத் தீட்டப்பட்டுள்ளன ஆடலரசைத் தரிசிக்க வருபவா அனைவரும் அவர் அருமை மைந்தரையும் தரிசித்துச் செல்வா

தஞ்சை மாவட்டம்

26 வைத்தீஸ்வரன்கோயில் - கடலூர் மாயவரம் பிரிவிலுள்ள ரயில் நிலையம் பஸ் வசதியும் உண்டு ஊரின் நடுவண் அமைந்துள்ள இச் சிவன கோயிலில் பரமன வைத்தியநாதராகக் காட்சியளிக்கின்றார் முருகப்பெருமான. முதல்குமரனாகத் தனிச்சந்நிதியுடன் புகழ்பெற்று விளங்குகிறார் இதலத்திற்குப் புள்ளிருக்கு வேனா எனவும் பெயர் ஜடாயு, ருக்வேதம், முருகவேள், சூரியன் ஆகியோர் இங்கு சிவபெருமானைப் பூசுத

தாகப் புராணம் கூறும் இதனையொட்டி இதற்குச் - சடாயுபுரி, பருதிபுரி எனவும் பெயர் அங்காரகனும் இறைவனைப் பூசித்துப் பேறு பெற்றதால் அங்காரகக்ஷேத்திரம் என்றும் கூறுவா அழகிய மதிற சுவாகளையும் இராஜ கோபுரங்களையும் கொண்ட பெரிய கோயில் இரண்டாம் பிராகாரத்திலுள்ள சித்தாமிரத்த தீர்த்தத்தின் நீர் நோய் தீர்க்க வல்லது என்பா இரண்டாம் பிராகாரத்தின் மேற்கில் ஆறுமுகப் பெருமான சந்நிதியுள்ளது முருகப் பெருமான இரு தேவியரோடு தங்கக் கவசமணிந்து முத்துக் குமரனாகக் காட்சி தந்து அடியார்களுக்கு மட்டிலா மகிழ்ச்சியளித்து வருகின்றார் குமரருருபரக்வாமிகள் இப் பெருமானை மீது பிள்ளைத் தமிழ்ப்பிரபந்தம்பாடியுள்ளார் உற்சவ மூர்த்திக்கு செல்வமுத்துக் குமரர் என்பபெயர் ஆண்டு தோறும் பங்குனிமாதம் நடைபெறும் பத்து நாள் திருவிழாவில் ஐந்தாம்நாளன்று செல்வ முத்துக் குமரர் தம் தந்தையார் வைத்தியநாதரிடம் 'செண்டு' பெறும் காட்சி ஓர் அரிய காட்சியாகும் தருமபுரம் ஆதினத்தைச் சோந்த இக் கோயிலில் ஆதினம் பல அறப் பணிகளைச் செய்து வருகின்றது

27 எட்டிக்குடி - திருத்துறைப்பூண்டியிலிருந்து நாகப்பட்டினம் செல்லும் சாலையில் 10-ஆவது மைலில் இறங்கி வடக்கே செல்லும் சாலையில் சுமார் 3 மைல் தொலைவில் உள்ளது பஸ் வசதியும் தங்குவதற்கு சத்திரங்களும் உண்டு கோயிலுக்கு எதிரில் அழகிய தடாகம் உள்ளது அமைதி மிக்க கிராமியச் சூழநிலை மூலவா ஆறுமுகப் பெருமானை மயிலமீது அமர்த்த திருக்கோலத்தில் காட்சி தருகிறார் மூலவரின் சிலை மிகவும் அற்புதமாக வடிக்கப்பட்டுள்ளது இங்கு சிதரா பௌணமி விசேஷமான திருவிழா நாளா வாணிகரிற் சிறந்தோராக முன்னுள்ள 'எட்டி' எனும் பட்டம் வழங்கிச் சிறப்பிப்பா முருகனாகிய பெருஞ் செட்டி உறைவிடம் 'எட்டிக்குடி' என இவ்வூர் பெயர் பெற்றது போலும்' இத தலத்திற்குக் காஞ்சிரங்குடி என்றும் பெயருண்டு காஞ்சிரங்காயை எட்டிக் காய் என்பா எனவே, காஞ்சிரங்குடி எட்டிக்குடி ஆயிற்று என்றும் கூறுவா

28 சிக்கல் - எட்டிக்குடியிலுள்ள அதே திருத்துறைப்பூண்டி-நாகப்பட்டினம் சாலையில் உள்ளது நாகைக்கு மேற்கே 3 மைல் தொலைவில் உள்ளது பஸ் வசதியுண்டு இங்கு முருகப் பெருமான உற்சவ மூர்த்திதான திருப்புகழ் பாடல் பெற்ற தலம் 'சிக்கல் சிங்கார வடிவேலன்' எனும் பெயருக் கேற்ப அழகொழுக அருள் பாலித்து வரும் உற்சவ மூர்த்தி இங்குக் கந்த சஷ்டி நாளில்

நடைபெறும் 'வேல வாங்கும்' திருவிழாக்காட்சி மிக விமரிசையாக நடக்கும் அப்பொழுது சுவாமிகு வியாததுவிடும் எனபாக்கள் இத் தலத்தில் உயாந்தகட்டுமலைமேல், சிவபெருமான கோயில் கொண்டுள்ளார வெண்ணையலிங்கத் திருமேனியரான இவ்விரைத் திருஞான சம்பந்தப் பெருமான தம் தேவாரப் பதிகங்களில் பாடியுள்ளார இக் கோயிலில் மேலேயுள்ள மண்டபத்தில் சிங்கார வேலா உற்சவமூர்த்தியாக வள்ளி தேவயானையுடன் காட்சியளிக்கின்றார்

29 எண்கணா - நாகபட்டினம், திருத்தறைப்பூண்டிச் சாலையிலேயே சிக்கலுக்கு மேலும் மேற்கே சென்றால் இவ்வூரையடையலாம் எட்டிக்குடி, சிக்கல, எண்கண மூன்று கோயில்களும் ஒரே நாளில் காலே, மதியம், மாலையில் தரிசனம் செய்யும் வகையில் அமைந்துள்ளன இங்குள்ள மூர்த்தி எட்டிக்குடி வேலவணைப் போலவே ஆறுமுகமும் பன்னிரு கரமும் கொண்டு மயில் வாகனமாய் இரு தேவி மாருடன் காட்சியளிக்கின்றார் திருப்புகழ் பாடலபெற்ற தலம்

30 கீழ்வோனா - தஞ்சையிலிருந்து நாகைக்குச் செல்லும் ரயில் பாதையில் திருவாரூர்க்குடில் உள்ள கீழ்வோனா ரயில் நிலையத்திலிருந்து சுமார் ஒரு மைல் தொலைவில் உள்ளது குரபனமன போரில் குரன வத்ததிறகுப் பின், தம்மைப் பற்றிய வீர ஹத்தித் தோஷத்தை இத் தலத்தில் முருகப் பெருமான சிவபெருமானை நோக்கித் தவ மிருந்து போக்கிக் கொண்டதாகப் புராணம் கூறும் இங்கு சிவபெருமான கூத்தபிரானாகக் காட்சியளிக்கிறார் இரண்டாம் பிராகாரத்தில் வடமேற்கில் முருகப்பெருமானுக்குத் தனிக்கோயில் சிறப்பதிறன் மிக்கதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது தவக்கோலத்தில் உள்ளார் குமரப்பெருமான

31 திருவிடைக்கழி - மாயூரத்திற்குத் தென்கிழக்கில் சுமார் 13 மைல் தூரத்திலுள்ள திருக்கடவூர்த் தலத்திலிருந்து 4 மைல் தொலைவில் உள்ளது திருப்புகழ் பாடல் பெற்ற இத்தலத்தில் முருகப் பெருமான குராமர நிழலில் வீற்றிருந்து அருள்பாலித்து வருகின்றார்

திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டம்

32 வீராலிமலை - திருச்சியிலிருந்து மதுரை செல்லும் பஸ் சாலையில் சுமார் 16 மைல் தொலைவிலுள்ளது 177 படிக்கட்டுகள் கொண்ட மலைக்கோயில்

பல குகைகள் கொண்ட சிறு மலையீது கோயில் கொண்டுள்ளார் மயில்களின் கூட்டம் இங்கு அதிகம் பேரெழிலுடன் ஆறுமுகப் பெருமான இரு தேவியருடன் தரிசனம் தருகின்றார் சதாசிவ பிருமமேந்திரா இங்கு சிலகாலம் தவம் செய்தார் எனபா வழிபடுவோரின் வறுமையை நீக்கும் தலமென மக்கள் இதனைக் கருதுகின்றனர்

33 வயலூர் - திருச்சிக்கு மேற்கே சுமார் 6 மைல் தொலைவிலுள்ளது. பல வசதியுண்டு மிகவும் பிரசித்திபெற்ற தலம் மூலவா வெள்ளி தேவசேன சமேதராகக் காட்சி தருகிறார் குமார வயலூர், ஆதி வயலூர், அக்னிசுவரம் எனவும் இதற்குப் பெயர்கள் உண்டு முருகன் அருணகிரியாருக்குக் காட்சியளித்துப் பாடுமாறு பணித்த தலம் பல திருப்புகழ் பாடல்கள் பெற்றுள்ளது இரும்பினால் வேலசெய்து காணிக்கையாகச் செலுத்துவது ஒரு பிரார்த்தனையாக இங்கு நடைபெற்று வருகிறது அடியாராகக் கோரிக்கைகள் நிறைவேறுகின்ற தலமாக இதனைக் கருதுகின்றனர்

34 செதுறை-ஜெயங்கொண்ட சோழ புரத்திலிருந்து சுமார் 16 மைல் விருத்தாச்சலம் ரயில் நிலையத்தினின்று சுமார் 20 மைல் பஸ் வசதியுண்டு இதற்கு ரயில் நிலையமும் உண்டு மயில் வடிவில் அமைந்துள்ள ஊரின் நடுவில் முருகன் தனிக் கோயில் கொண்டு சுப்பிரமணிய சுவாமியாகக் காட்சி தருகின்றார் இத் தலத்தில் இறைவன் அடியார்களுக்கு அற்புத்த திருவிளையாடல்கள் பல புரிந்துள்ளார்

புதுக்கோட்டை மாவட்டம்

35 குமரமலை - புதுக்கோட்டையிலிருந்து வடகிழக்கில் சுமார் 10 மைல் தொலைவில் உள்ளது பஸ் வசதியுண்டு ஊருக்குச் சுற்றே தள்ளித் தனியாக ஒரு சிறுகுன்றின் மீது பெருமான கோயில் கொண்டுள்ளார் வழக்கமாகப் பழநி சென்று ஞான தண்டாயுத பாணியைத் தரிசித்து வந்த மெய்யன்பா ஒருவா முதுமை காரணமாக அங்குச் செல்ல இயலாத நிலையில், அவர் பொருட்டு இங்கு தண்டாயுதபாணியாகக் காட்சி தந்தார் என்றும் அவன் விளைவாகத் தோன்றிய கோயில் என்றும் கூறுவர்

இராமநாதபுரம் மாவட்டம்

36 குளங்குடி - காரைக்குடி ரயில் நிலையத்தினின்றும் சுமார் 7 மைல் தொலைவு பஸ் வசதியுண்டு மதறும் சுற்றுப்புற ஊர்

களிலிருந்தும் வர, பஸ் வசதியுண்டு மலை கோயில் மயிலமீது அமாந்து ஆறுமுகப் பெருமானாக இரு தேவியருடன் காட்சி தருகின்றார் பழநியைப் போன்று காவடி எடுக்கும் வழக்கம் உண்டு இங்கு வழிபட்டு முருகனருள் பெற்றோர் பலர் திருப்புகழ்ப் பாடல் பெற்ற தலம் மயிலவடிவிலுள்ளதால் மயூரகிரி, மயூரநகர எனவும் பெயர்கள் இதற்கு உண்டு

மதுரை மாவட்டம்

37 ஸ்ரீமலை - மதுரையிலிருந்து சுமார் 100 மைல் தொலைவில் மதுரை - கம்பம் செல்லும் பஸ் பாதையிலுள்ளது இம் மலை மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையின் ஒரு பிரிவாகும் அதிகமாக மக்கள் நடமாட்டமில்லாது காண்படுகின்றது எனினும், இங்கு வழிபட்டு அருள் பெற்றோர் பலர் பூஜை செய்வது அசச்சாரசன கிடையாது மக்கள் தாங்களாகவே பெருமானை பூஜைசெய்து கொள்ள வேண்டும்

38 சீனாணாப்பட்டி - புடவை வியாபாரத்திற்குப் புகழ் பெற்ற இவ்வூர் முருகன் திருத்தலமாகவும் விளங்கிவருகிறது திண்டுக்கலிலிருந்து சுமார் 6 மைல் தொலைவில் உள்ளது பஸ்ஸில் செல்லலாம் ஆறுமுகப் பெருமான இங்கு நான்குசுக் கடவுளாகக் காட்சி தருகின்றார் பிரமாவைச் சிறையில் அடைத்து அவன் தொழிலைத் தான் ஏற்றுக் கொண்ட நிலையில் முருகன் சதூர முகஞ்சுக் காட்சியளிக்கின்றார் இப் புதிய தலத்தின் கோயில் திருப்பணிகள் 1970இல் முடிவற்று குடமுழுக்கு நடைபெற்றது 1971 முதல் இக் கோயிலின் பிரதான வாயில் கோபுரக் கலசத்தின் மீதும் காப்பகிருத்தலில் மூலவா மீதும் மாலை 6 மணி, இரவு 9 மணி நேரங்களில் ஒரு தெய்வீகப் பேரோளி தோன்றுகிறது அது சுடா வடிவிலும், வேல், சக்கரம், விளக்கு போன்றும் காணப்படுவதை நாள்தோறும் திரள்க்க கண்டு வியந்து செல்கின்றனர்

திருநெல்வேலி மாவட்டம்

39 கருமரூ - திருநெல்வேலியிலிருந்து சுமார் 22 மைல் தொலைவிலுள்ளது இங்கிருந்தும் சங்கரன் கோயில், ராஜபாளையம் போன்ற இடங்களிலிருந்தும் பஸ்ஸில் செல்ல வசதியுண்டு மலையடிவாரத்தில் கோயில் புராதனமான கோயில் இது மலைகளால் சூழப்பட்டு இயற்கைக் காட்சி மிகுந்து விளங்குகின்றது அழகு மிக்க பெரிய திருக்கேரையில் சுந்தப் பெருமான செந்தில் நாதனின்

பிரதி பிம்பம் போன்று காட்சியளிக்கின்றார் அழகியதிருக்குளமும் உண்டு அருணகிரியாரின் பாடல் பெற்றுள்ளது

40 இலஞ்சி - தென்காசியிலிருந்து மேற்கே செங்கோட்டைக்குப் போகும் வழியில் உள்ளது இது திருக்குறளுதலத்திற்கு வடக்கே சுமார் 2 மைல் தொலைவிலுள்ளது சோலைகள் சூழ்ந்த அமைதியான இடத்தில் திருக்கோயிலுள்ளது திருப்புகழ்ப் பாடல் பெற்ற தலம் குமார சுப்பிரமணியனாகத் தன் பெற்றோருடன் காட்சி தருகின்றான் முருகன் இரு பிராகாரங்களைக் கொண்ட கோயில் தல விருட்சம் மகிழ்மரம் காப்பகிருத்தலில் இரு சந்நிதிகள் ஒன்றில் முருகப் பெருமானும் இரு தேவிமாரும் உள்ளனர் மற்றொன்றில் சிவபெருமானும் உமையம்மையும் உள்ளனர் இங்கு முருகப் பெருமானை வழிபடுவோர்க்கு சூழ்ந்தப் பேற்றை நல்குகிறார் என்ற காரணத்தினால் திருமணங்கள் அதிகமாக இக் கோயிலில் நடைபெறுகின்றன

41 திருமலை - செங்கோட்டை ரயில் நிலையத்திற்கு மேற்கில் சுமார் 4 மைல் தொலைவில் உள்ளது 400 அடி உயரமுள்ள சிறு மலையின் மீது கிழக்கு முகமாக நின்ற திருக்கோலத்தில் அருள் பாலித்து வருகின்ற முருகப் பெருமான தங்குவதற்கு தேவஸ்தான விடுதிகள் உண்டு மலை யடிவாரத்தில் உள்ள 'பணமொழி' எனும் கிராமத்தில் சிவன் கோயில் உள்ளது மலைக் கோயிலின் கோபுரம், மதில், மண்டபங்கள் இவை சுற்றுப்புறத்தில் வெகுதூரம் வரை காட்சியளித்து மகிழ்வளிக்கின்றன இத் தலத்தை அருணகிரியார் பாடியுள்ளார் கவிராஜ பண்டாரத்தை யார் எனும் கவிஞர் திரு இலஞ்சி முருகன் மீது உலா பாடிய தம் வாயால் திருமலை முருகன் மீது பிள்ளைத்தமிழும் பாடியுள்ளார்

கன்னியாகுமரி மாவட்டம்

42 வள்ளியூர் - ரயில் வசதியில்லை கன்னியாகுமரி, திருநெல்வேலி, திருச்செந்தூர் ஆகிய இடங்களிலிருந்து பஸ்ஸில் செல்லலாம் குகைக்கோயிலில் ஷண்முகப் பெருமான இரு தேவியருடன் காட்சி தருகின்றார் திருப்புகழ்ப் பாடல் பெற்ற தலம்

சேலம் மாவட்டம்

43 திருச்செங்கோடு - சங்கரி தூரக்கம் ரயில் நிலையத்திலிருந்து தென்கிழக்கில் சுமார் 6 மைல் தொலைவிலுள்ளது சேலத்திலிருந்து தென்மேற்கில் சுமார் 28 மைல் பஸ்வசதியுண்டு

மலை சிவந்த நிறமுடையதால் செங்கோடு எனவும், நாகமபோல வளைந்துள்ளதால் நாககிரி, நாகாசலம் எனவும் பெயர்கள் உண்டு மலை உச்சியில் கோயில் மலை ஏற 1400 படிசுளும் இடையிடையே பதினேரு மண்டபங்களும் உள்ளன காப்ப கிருகத்தில் மூலவா வலக்கரத்தில் வேலேந்திய வராய இடக்கரத்தை இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு எடுப்பாகத் தரிசனம் தருகிறா மலை யடிவாரத்தில் ஆறுமுகப் பெருமான இரு தேவியருடன் காட்சி தருகின்றா இடுமபன் சநந்தியும் உள்ளது அருணகிரியார இதலத்தை அருமையாகப் பல பாடல்களில் அலங்காரத்திலும், அனுபூதியிலும் பாடியுள்ளார பிற திருப்புகழ் பாடல்களும் உண்டு இத் தலத்தைத் திருஞானசம்பந்தரும் தம் தேவாரத்தில் பாடியுள்ளார மலையேறும் வழியில் இடையில் நான்காவது மண்டபத்திற்கு கருகில் பாறைமீது 60 அடி நீளத்தில் ஐந்து தலை நாகத்தின் உரு செதுக்கப்பட்டுள்ளது

44 லக்ஷ்நாசிரமம் (கந்தகிரி) - சேலம் உடையாபட்டி செல்லும் சாலையில், சேலத்தினின்றும் சுமார் 3 மைல் தொலைவில் பஸ்பாதைக்குத் தெற்கே ஒரு மைல் தூரத்தில் உள்ளது பல வசதியுண்டு மலையீதுகோயில் இம் மலையின் தோற்றம் கண்கொள்ளாக் காட்சியாகும் இப் புதிய தலம் ஸ்ரீமத் சாந்தானந்த சுவாமிகளின் அரிய முயற்சியால் தோற்றுவிக்கப்பட்டு 1971இல் கோயில் திருப்பணிகள் நிறைவேறிக் குமபாபிஷேகமும் நடைபெற்றது அருகே கன்னிமார ஓடை எனும் தீர்த்தம் உள்ளது முருகப் பெருமானின் காப்பக்கிருகமும் அனனை அம்பாளின் கோயிலும் எதிரெதிராக உள்ளன ஐந்தடி உயரமுள்ள முருகப் பெருமான தண்டாயுதபாணி கோலத்தில் அனனை யாரை நோக்கியவாறு காட்சி தருகின்றா பல வண்ண ஒவியங்களைக் கொண்ட மண்டபம் ஒன்று இரு கோயில்களையும் இணைக்கின்றது

45 செனனிமலையே - இப் பெயரில் இரண்டு தலங்கள் ஒன்று கோவை மாவட்டத்திலும் மற்றொன்று சேலம் மாவட்டத்திலும் உள்ளன சேலம் மாவட்டத்திலுள்ள இது வட செனனிமலையாகும் சேலம் - கடலூர் ரயில் பாதையில் காட்டுக்கோட்டை ரயில் நிலையத்திற்கு எதிரிலுள்ளது சிறிய மலையின் மீது குமாரப் பெருமான கோயில் கொண்டுள்ளார படிக்கட்டுப்பாதை வசதியுண்டு பங்குனி உத்திரம், தைப்பூசம் ஆகிய விழா நாட்களில் அடியார கூட்டம் மிக அதிகம்

கோவை மாவட்டம்

46 செனனிமலை - இது தென்கிழக்கே செனனி மலையாகும் திருப்பூர்-ஈரோடு பஸ் பாதையில் உள்ள மலைகோயில் பஸ் மீது செல்ல, சாலை வசதியுண்டு குமரப் பெருமான பழநியாண்டிக் கோலத்தில் அருளபாலிக் கின்றா தைப்பூசம் இங்கு விசேஷமான திருவிழா 10 நாட்கள் ஊர் விழாக்கோலம் பூணும்

47 மருதமலை - கோவை நகரத்திற்கு வடமேற்கில் சுமார் 7 மைல் தொலைவில் உள்ளது பஸ் வசதியுண்டு சுமார் 500 அடி உயரமுள்ள மலையின் மீது முருகப் பெருமான தண்டாயுதபாணியாகத் தரிசனம் தருகின்றா மலை ஏறப் படிக்கட்டுப் பாதையும் கார செல்லும் சாலையும் உண்டு இதனை மருதகிரி, மருதாசலம் எனவும் அழைப்பா மருதாசலப் பெருமான அடியார்கள் கோரிக்கையை நிறைவேற்றி வைக்கும் பெருமானாக விளங்குகின்றா கோயில் ஒரே பிராகாரம் கொண்டது கோயில் முன்னா மருத தீர்த்தமும் மருத மரமும் உள்ளன

48 அனுவாணி - கோவை நகரத்திலிருந்து மேற்கில் உள்ளது டாகனியில் செல்லலாம் சிறிய மலைகோயில் கந்தவேள வளளி தேவசேன தேவியருடன் அமைதி மிக்க அழகிய சூழ்நிலையில் காட்சி தருகின்றா மலை உச்சியைத் தாண்டி மறுபுறம் இறங்கினால் மருத மலையை அடையலாம்

49 பொனமலை - கோவை நகரிலிருந்து பொள்ளாச்சி செல்லும் சாலையில் 13 மைல் தொலைவில் உள்ளது அடிக்கடி செல்லும் பஸ் வசதியுண்டு இத் தலம் 'கிணற்றுக்கடவு' எனும் நகரின் நடுவில் அமைந்து நகருக்கு மகுடம் எனத் திகழ்கிறது திருப்புகழ் பாடல் பெற்ற தலம் 660 அடி உயரமுள்ள மலைகோயில் படிக்கட்டு வசதியுண்டு ஏறும் வழியில் இடுமபன் சநந்தியுள்ளது மலையீது என்றும் வறறத் இருபெருஞ்சுனைகள் உள்ளன காப்பக் கிருகத்தில் வேல் கொண்ட கையுடன் விளங்கும் முருகப் பெருமானின் வலப்புறம் நடராசப் பெருமானும் இடப்புறம் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியும் அமைந்துள்ளன மூர்த்தி தீர்த்தம், தலம் ஆகிய முன்னுலம் பெருமை பெற்று விளங்குகின்றது இதற்குச் கல்வெட்டுக்களும் உண்டு

50 கைந்தமலை - திருப்பூர் - ஈரோடு பஸ் பாதையில் உள்ள ஊத்துக்குளி என்னும் இடத்தில் இறங்கினால் இத்தலத்தை எளிதில்

அடையலாம் பஸ் வசதியுண்டு இங்கும் மலைக்கோயிலில் முருகப் பெருமான ஆண்டிக் கோலத்தில் அருள புரிந்து வருகிறார்

நீலகிரி மாவட்டம்

51 குருந்தமலை — மேட்டுப்பாளையத்தில் காரமடைக்கு அருகிலுள்ளது மலைக்கோயில் இங்கும் கந்தவேள பழநியாண்டியாகவே காட்சி தருகின்றன மேட்டுப்பாளையத்திலிருந்து சுமார் 25 மைல் தொலைவு தைப்பூசத் திருவிழா இங்கு மிகவும் சிறப்பாக நடைபெறும் மலைக்குச் செல்லப் படிக்கட்டுப் பாதையுண்டு மலையுச்சிக்குச் செல்லும் வழியில் வளளி சுனை எனும் தீர்த்தம் உள்ளது ஒரு குகையும் இங்குள்ளது

பாண்டிச்சேரி

52 கதிர்காமம்-புதுவைக் கருகில் மேற்கே வழ்தாலூச சாலையில் சுமார் இரண்டரை மைல் தொலைவில் உள்ளது பஸ் வசதியும் உண்டு மூலவா கதிராவேல் சுவாமி எனும் பெயரில் கிழக்கு நோக்கி நின்ற திருக்கோலத்தில் தரிசனம் தருகின்றார் சிறிய கோயில் மேலணடைப் பிராகாரத்தில் கைலாசநாதா சந்நதியும் உள்ளது சுமார் 150 ஆண்டுகளுக்கு முன் தோற்றுவிக்கப்பட்ட இவ்வாலயத்தின் பெருமானை வண்ணச்சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகள் பாடியுள்ளார்

கேரளம்

53 உதயனுபுரம்-எண்ணாளும-கொல்லம் ரயில் பாதையில் உள்ள வைக்கம் ரோடு நிலையத்திலிருந்து செல்லலாம் வைக்கத்திலிருந்தும் கோட்டயத்திலிருந்தும் பஸ்ஸில் செல்ல வசதியுண்டு இங்கு முருகப் பெருமானுக்குத் தனிக் கோயில் பாலசுப்பிரமணியராகத் தரிசனம் தருகிறார் கேரள வழக்கப்படி இங்கு முருகனுக்குச் சந்தனக் காப்பு நடைபெறும்

54 தைக்காடு — திருவனந்தபுரம் நகர மத்தியில் உள்ள அழகிய சிறு கோயில் மூலவா பழநியாண்டவரை நினைவுபடுத்தும் தோற்றம் இங்குக் காவுடியும் தீ மிதித்தலும் அடிக்கடி நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகள் சஷ்டி, விசாகம், கிருத்திகை நாள்களில் சிறப்பு விழாக்கள் நடைபெறும் இது திருவாங்கூர் மன்னா நோ மேற்பாராவையில் உள்ள தனியார் கோயில்

55 ஹரிபாக் — ஆலப்புழை ரயில் நிலையத்திற்கு அருகில் உள்ள முருகன் தலம்

56 சுப்ரமண்யா — மங்களூரிலிருந்து தென்கிழக்கில் சுமார் 60 மைல் தொலைவில் உள்ளது புராதனமான கோயில் இதனை ஆதி சுப்பிரமணியம் என்றும் நாகசுப் பிரமணியம் என்றும் அழைப்பார் குமார சஷ்டி இங்கு மிக விசேஷம் அழகிய ஓடைக் கரையில் நாரப்புறமும் சுவா நடுவில் ஆதி சுப்பிரமணியம் பெரியதொரு புற்று வடிவில் காட்சி தருகிறார் புற்றில் கந்தப்பெருமானின் உரு இலலை ஆங்காங்கே புற்றின் இடை வெளியில் சின்னஞ்சிறு நெய்தல்தீபங்களை வைத்து ஜோதி வடிவில் பெருமானைக் காட்சி தரச் செய்கின்றனர் பக்கத்தில் உள்ள பெரிய கோயிலில் ஆதி சுப்பிரமணியத்தின் சிலா வடிவம் உள்ளது காப்பக்கிருத்தின் பின்புறச் சுவரில் சிவலிங்கம் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டுள்ளது இங்கு உள்ள முருகப் பெருமான ஐந்து தலைகளையுடைய ஆதிசேடன் மீது ஆரோ ஹணித்திருப்பது போன்று அமைந்துள்ளது புற்று வடிவில் உள்ள முருகப்பெருமான்தான் தொன்மை வாய்ந்தது என்பார் புற்று மண் பிரசாதமாக வழங்கப்படுகிறது அருகிலுள்ள ஓடைக்கு ஷண்முக ஓடை என்ப பெயர்

வட இந்தியா

57 பாவதிமலை — பம்பாய் மாநிலம் பூனா நகருக்கு அருகில் உள்ளது இம் மலை 'பாவத்' என்ற சொல்லே 'பாவதமலை' என்றாகி, பின்னர், 'பாவதிமலை' எனத் திரிந்து, இங்ஙனம் வழங்கலாயிற்று பாவதி தேவிக்கும் இதற்கும் தொடர்பில்லை மலையேறுவதற்கு நல்லமுறையில் படிக்கட்டுகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன பெருமானின் திருவுருவச் சிற்பம் தமிழகச் சிற்பங்களைப்போல சிறப்பாக விளங்கவில்லை இங்குள்ள மக்கள் முருகப் பெருமானைக் 'காத்திகேயன்' அல்லது 'காத்திக்' என்று அழைக்கின்றனர் மற்றும் அவர் திருமணமாகாத பிரம்மச்சாரி என்றும் கருதுகின்றனர் எனவே, பெருமபாலும் பெண்கள் வழிபட வருவதில்லை ஆறு திருமுகங்களுடன் மயிலமீது அமர்ந்த திருக்கோலத்தில் அடியார்க்கு அருள புரிந்து வருகிறார்

58 டில்லி — உதகரகவரம் மலை டில்லிவாழ் தமிழார்களின் பெருமுயற்சியால் டில்லி மாநகரின் புறநகரப் பகுதியில், அண்மையில் ஒரு சிறு குன்றின்மீது புதிதாகக் கட்டப்பட்ட சிறியகோயில் இதன் கோயில் திருப்பணிகள் ஓரளவு முடிவுற்று, சென்ற மாதம்தான் (1975 பிப்ரவரி) ஸ்ரீமத சங்கராச்சாரிய சுவாமிகள் ஆசியுடன் (புதுப் பெரியவா ஐயேந்திரஸரஸ்வதி சுவாமிகள் முன்னிலையில்) குமபாபிஷேகமும் நடைபெற்றது

இலங்கை

59. கதிராகாமம் - முருகப் பெருமானின் 'குன்றுதோரூடல்' பகுதியில் இத தலமும் ஒன்று எனபா இங்கு கதிரேசன் எனபது முருகப் பெருமான திருநாமம் ஆண்டுக்கு ஒருமுறை மட்டும் சநந்தி திறந்து வைக்கப்படுகிறது மற்ற நாள்களில் திரைபோட்டு மறைத்து வைக்கின்றனர் ஆடிமாத உற்சவம் மிகவும் பிரசித்தி பெற்றது உற்சவ காலத்தில் யானையின் மீது ஊாவலமாக ஒரு பெட்டி எடுத்துச் செல்லப்படுகிறது அதற்குள் சக்தி வாய்ந்த யந்திரம் ஒன்று இருப்பதாகக் கூறுவா கதிரை மலை எனும் கதிராகாம மலையிலுள்ள ஒரு வேல பக்தர்களால் தரிசிக்கப்படுகிறது இங்குள்ள வள்ளியம்மையின் கோயிலைச் சிங்களவரும் தரிசிக்கின்றனர் இத தலத்தின் கிழக்கே 3 மைல் தொலைவில் மாணிக்க கங்கை என்னும் ஆற்றங்கரையிலுள்ள செல்லக் கதிராகாமம் என்னும் இடத்தில் மாணிக்க விநாயகர் கோயில் ஒன்று உள்ளது அடியார்கள அங்கு சென்று அவ விநாயகரையும் வழிபட்டு வருவா இததலம் இலங்கையின் தென்கோடியில் கீழப்பகுதியில் கொழும்புநகருக்குச் சுமார் 200 மைல் தொலைவில்

காடுகளின் நடுவில் உள்ளது இதற்குச் செல்ல, திசுமாராம் என்னும் தென்கடற்கரை நகருக்குச் சென்று அங்கிருந்து சுமார் 12 மைல் தூரத்தை வாடகை மாட்டுவண்டிகளமூலம் கடந்து இதனையடையலாம் இந்தியாவின் அலுவல்பொழுது Tourist சாலைகள் தமிழ் மக்களை அழைத்துச் சென்று தரிசனம் செய் வித்து வருகின்றன

மலேசியா

60 பத்துமலை-இதனை மலாய் மொழியில் 'பத்து கேவ' எனபா கோலாலம்பூரிலிருந்து சுமார் 7 மைல் தொலைவிலுள்ளது இம் மலையில் இருண்ட குகைகள் பல உள்ளன மலையுச்சியில் காற்றோட்டமும் சூரிய வெளிச்சமும் கொண்ட ஒரு குகையில் முருகன் கோயில் உள்ளது கோயில் ஓர் அழகிய மண்டபம் போன்ற அமைப்பு ஏறி இறங்கப் படிக்கட்டுகள் உண்டு இங்குத் தைப்பூசத் திருவிழா மிகச் சிறப்பாக நடைபெறும் அதில் தமிழர்கள், சீனர்கள், மலாய்க்காரர்கள் அனைவரும் கலந்துகொள்வர்

வேலும மயிலும துணை

ஸ்ரீ அருணகிரிநாத ஸ்வாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

* திருப்புகழ்த் துலங்கள் - பாடல்

தொகை அட்டவணை

திருப்புகழ் (1330)

விநாயகா துதி (5)

துல தொடக்கம் (1)

ஆறு திருப்பதி-சிறப்பு (456)

ஆறு திருப்பதி-பொது (2)

பஞ்சபூக ஸ்தலங்கள் (270)

கு மா ரா பா த ல
திருப்பரவ
குளம் (14)
திருச்செந்தூர்
(84)
திருவாளின
குடி (18)
பழதி (86)
திருவேங்கம்
(ஸ்வாமிகை)
(38)
குளத்துரை
குடல்(பொது)
சிறப்பு (18)
பழமுத்தூர்
சோலை (16)

பிற ஸ்தலத் திருப்புகழ்
பாக்கள் (314)

பொது (314)

சேர தரக கோவை (1)

சி வர பா ல ம
காலசிபுரம் (44)
திருஆளக்கா
(11)
திருஅணாமலை
(79)
திருக்காளத்தி
(8)
சிதம்பரம் (67)

கொகுத்தவர்

அருளிச்செய்த வே ஸுபரமமணியம்,

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ இலகம்

மனை-36, 39ஆம் தெரு,

நவகைதலுரை சென்னை-600061

* இது (காலம் சென்ற கம்ழப்பேரறிஞர்) டாக்டர்-
தணிகைமணி ஸ்ரீ வ. ச. செவகலவராயப பிள்ளைய
வர்கள் பதிப்பித்த முருகவேள பள்ளிகு திருமுறை
5 தொகுதிகளைத் தழுவினும் ஸம்பந்தநில புதிதாகக்
கிடைத்த 4 பாடல்களைச் சேர்த்தும் தொகுக்கப்
பெற்றுள்ளது. ஸ்ரீ அருளமொழி அரசு-திருமுருக
சுருபாதந்தவாசியார் அவர்களின் (1974) பதிப்பின்
படி மொத்தப் பாடல்கள் 1326 சென்னை-
திருமயிலைச் சைவ வித்தகத்த மஹா ஸ்ரீரஹுப்
பதிப்பின்படி மொத்தம் 1365

Sri ARUNAGIRINATHA—

In Legend and History

T S PARTHASARATHY

The Tiruppugazh of Arunagirinatha occupies a place of honour in the sacred music of the Tamils. As musical compositions, the songs are of special interest as they stand as examples for many talas, named and unnamed. Interesting details of the ragas and talas of the fourteenth century are found in these songs whose metrical finish is breath-taking. Arunagiri was the originator of the type of composition which he himself has named as the 'Tiruppugazh'. The literary excellence of the songs is rated so high that Tayumanaswami, a scholar-saint and distinguished poet in Tamil, says that "Arunagiri stands supreme for his style". The Tiruppugazh forms an important part of Saivite devotional poetry and has been included as one of the twelve Tirumurais.

Arunagiri enjoys a large number of titles in Sanskrit and Tamil. His appellations in Sanskrit include Sarvabhauma, Dindima Kavi, Ashtabhasha Paramesvara and Shatdarsana Shanmukha. As he was the unrivalled composer of 'Chitra Kavita' and the harbinger of a new era in Tamil prosody, the Tamils showered titles on him like Chandappavala Peruman, Naarkavirajar, Muttamizh Arasu, Navarasa Navalar, etc.

Traditional Account

From the biographical viewpoint, however, Arunagiri stands as an enigma and there are two completely different versions of his life. The traditional account, handed down in the lineage of Tamil scholars like the author of the 'Pulavar Puranam', reminds one of Defoe's observation that 'biography based on anecdote can only be a tissue of lies'. The other is the version of research scholars like T. A. Gopinatha Rao and Mahavidwan Raghava Iyengar based on painstaking scrutiny of Sanskrit and Tamil works, manuscripts, copper plates and inscriptions.

According to the legendary account, Arunagiri was born at Tiruvannamalai and his mother is stated to be Muttammai, a courtesan. The statement that he was the son of Pattinathar has rightly been rejected by scholars on chronological grounds. He became, early in life, a great scholar in Sanskrit and a brilliant extempore poet in Tamil. But he became attached to courtesans and soon lost his health and all his wealth. He fell a prey to diseases and was leading a pitiable life when a saint advised him to meditate on Lord Arunachalesvara. (Strangely enough, Arunagiri himself mentions in a Tiruppugazh that one Periya

Gunatarar was his mentor and helped him to return to the righteous path) He sat under the north gopura of the temple and did meditation and penance. But the Lord did not appear before him and one day, out of despair, he climbed to the top of the gopura and jumped out. It was then that Lord Skanda appeared before him, wrote the Shadakshari mantra on his tongue and presented him with a rosary. He commanded Arunagiri to sing His praise in verse but as the latter faltered, the Lord Himself composed the first line of the song 'Muttattaru' and disappeared. Arunagiri completed the song, which became his first Tiruppugazh, got cured of all his ills and became a Jnani. He pilgrimaged all over Tamil Nadu and Ceylon and there is hardly a Subrahmanya shrine on which he has not composed a song.

The account further states that Arunagiri was greatly respected by Praudha Devaraya, who ruled over the Tiruvannamalai area and in his court, routed one Sambanda Andan, a Devi upasaka, who threw a challenge that he would make the Goddess appear before the king. Arunagiri composed the 'Devendra Sangha Vahuppu', prevented the Goddess from appearing in the court and then invoked his personal God by singing the son 'Atala Chadananada'. Immediately Lord Skanda appeared before the audience for a second and disappeared. Arunagiri later defeated, in argument, Villiputturar, the author of the Tamil Maha Bharatam. Arunagiri composed 16,000 Tiruppugazh songs, the Tiruvahuppu, Kandar Antadi, Kandar Alankaram, Kandar Anubhuti, Vel Viruttam and Mayil

Viruttam. Finally, he assumed the shape of a parrot and took his eternal abode on the idol of Lord Subrahmanya at Tiruttani.

This fanciful, but historically unreliable, account is based largely on hearsay and a misinterpretation of certain remarks contained in the Tiruppugazh itself. Arunagiri's graphic description of the attractions of the fair sex in the first half of a large number of songs has, unfortunately, led some to venture the opinion that he was attached to courtesans in his early life. But this is a common trait in most saint-poets in India who, though irreproachable in their personal life, pray to the Lord for the redemption of sins committed by humanity at large.

New Light on Arunagiri

Thanks to systematic investigation by researchers like Gopinath Rao and Raghava Iyengar, equipped with accurate scholarship and vast experience in the field of research, we have, in refreshing contrast to the legendary account, precious material about the historic Arunagiri. The two scholars approached the question from different angles but came almost to identical conclusion. Gopinatha Rao made a thorough probe into the matter with the help of two inscriptions at Mullandrtam.

Praudhadevarayapuram) near Tiruvannamalai, the Subhadra Dhananjaya Nataka of Ramakavi, Somavalli-Yogananda Pranasana of Arunagirinatha and the Saluva Abhyudayam of Rajanatha Dindima. He also

examined the 'Vibhagapatramala' (Vibhagaratnamalika), a manuscript chronicle of Arunagiri's family written by a later descendant

One of the inscriptions at Mullandrum, dated 1550 AD speaks of "the gift of land by a Brahmin lady to the shrine of Annamalaiathar built by her for the merit of herself and her husband Kumara Dindima Annamalaiathar" This lady was a descendant of a Dindima Kavi by name Annamalaiathar who was fit enough to be worshipped With this inscription as the starting point, Gopinatha Rao examined the matter with the help of the manuscript and works mentioned above and, in a long article published in the Indian Antiquary (1918) sought to prove that Annamalaiathar was none else than Arunagirinatha, the author of the Tiruppugazh

The Vibhagapatramala is a local chronicle in Sanskrit verse which states that a Chola king, while returning from a pilgrimage to Benares, brought with him eight learned Brahmins belonging to different Gotras and gave them an agraharam called Mettappadi Later, the families grew into twenty-one households, all directly descended from the eight pandits who came to the South with the Chola In this lineage was born circa 1295 AD one Sonadhara or Arunagirinathar who became a poet of great repute and obtained the title of 'Dindima Sarvabhauma Kavi', in the court of a Vijayanagar king The 'Dindima' was a small drum which the poets used to beat before commencing extempore poetry Sanskrit records of the

Vijayanagar empire mention that the leading court poet at the time was one Gauda Dindima Bhatta, the word Gauda indicating that he originally hailed from Bengal In the preface to a play by one of the Dindima poets of Mullandrum, the family is said to have come from Valendra Agraharam (in the Rajshahi district of Bengal)

Mulaandrum is the Agraharam given as a gift to the first settlers of this family and means 'Mula-anda', 'Mula' means a learned man and 'anda', the hatching place, thereby conveying that it was the birth place of scholars

The names of Rajanatha and Arunagirinatha alternate in the family The Sarvabhauma Kavi had a son called Rajanatha whose son was Arunagiri, the author of the Tiruppugazh His son, Rajanatha, was the author of the Saluva Abhyudayam and other works The titles bestowed by Rajanatha on his father in the 'Abhyudayam' leave no doubt that the latter was the author of Tiruppugazh Arunagiri is described as a master of eight languages, as one who was greatly honoured by the Tamils and was, an expert in composing Chitra Prabadha In more than one song Arunagiri mentions that he was a master of Chitra Kavita and Chandat-Tamizh Rajanatha's son was Kumara Dindima Annamalaiathar whose wife made the gift of land mentioned in the Mullandrum inscriptions, dated 1550 AD A few discrepancies found in Gopinatha Rao's article were reconciled by C V Narayana Aiyar in his

article 'The Dindima Poets and Arunaginatha of the Tiruppugazh' published in Dr S Krishnaswami Aiyangar Commemoration Volume (1936)

King Praudha Devaraya

Arunagiri, the author of the Tiruppugazh, was a contemporary of King Devaraya II (1422-1446) of the Sangama dynasty of Vijayanagar. He was also known by the names of Immadi (Second), Pratapa and Praudha. He is referred to in Kannada as 'Gaja Betakara' or a 'Hunter of elephants'. He was a great patron of literature and was himself a scholar of repute, with a Sanskrit Vritti on the Brahma Sutras to his credit. Arunagiri, the versatile scholar and poet, was naturally patronised by this king whom the former mentions in more than one song. He was perhaps the leading court poet of the ruler and enjoyed all the honours attached to the post. In Tiruppugazh No 80, Arunagiri says "I am a Madhura Kaviraja I move about with my white umbrella, distinctive flag, drum and palanquin. When will this concert and self-glorification cease?" References in his other songs make it clear that he was a celebrity in his own life time in the Chera, Chola and Pandyan areas of Tamil Nadu.

Iyengar's Research

Maha Vidwan Raghava Iyengar, in his article entitled "Arunaginathar" in his book "Saasana Tamizh Kavi Charitam" generally follows the arguments of Gopinatha Rao but throws further light from Tamil sources. In a song Arunagiri refers

to a religious preceptor called Somanatha and his Math and pays him high tribute. Iyengar has traced this Somanatha from an inscription (1370 A.D.) at Putturi near Tiruvannamalai, stating that a temple and a Math were presented to one Somanatha Jiyar by Bukkana Odayar of Vijayanagar. He has also referred to a poem by Pakazhi Kuttar, author of the Tiruchendur Pillai Tamizh, which describes the visit of a Dindima poet to Tiruchendur, whom Iyengar identifies as Arunagiri.

The Music of the Tiruppugazh

Arunagiri is stated to have composed 16,000 songs but even a life-long search by Tanigaimani V S Chengalvaraya Pillai could unearth only 1,330 songs which he edited with immense patience and care. Although the Tiruppugazh songs occupy a high place in Tamil music, their original tunes have been lost perhaps for ever, and they are being sung in modern tunes. In a section of the Tiruppugazh, called the 'Bhuta Vetala Vahuppu', Arunagiri himself mentions some ragas and pannas of his time which include Varoli, Sikhandi, Sikamaram, Vipanchi, Gaudi, Bhairavi, Lalita, etc. Talas like Chachaputam, Shatpita, Putrikam and Udghatitam are also mentioned. Arunagiri has set his songs to be a bewildering variety of talas, known and obscure, and a lot of search is yet to be conducted to identify them with those given in texts.

Arunagiri's Poetry

There can be no two opinions about Arunagiri's distinction as a poet in Tamil and the author of a

new genre of composition in that language which none has succeeded in imitating after his time. His undoubted scholarship in Sanskrit has led some to suggest that he was also the author of certain Sanskrit commentaries ascribed to a writer of the same name. The largest number of Sanskrit words and phrases used in Tamil poetry are to be found in the works of Arunagiri. In some songs like 'Nadabindu Kaladi', whole charanas are in Sanskrit and the rest in Tamil. In this song he refers to the Tamil land as 'Rajagambhira Nadu' which was the name given by the Vijayanagar kings to the principality they set up in Tamil Nadu under Kampana II. His knowledge

of literature, religion, music, mantrisastra, etc., is stupendous.

Arunagiri founded no sect but followed the Kaumara religion which equates Lord Subrahmanya with the Supreme Lord of the Universe. His songs are replete with the lilas of Lord Skanda as described in the 'Kanda Puranam' and he stresses unflinching devotion to that God to attain salvation.

He was thus a fascinating personality who was regarded as divine even by his contemporaries. It is little wonder that his image is worshipped in innumerable Subrahmanya shrines in India.

“Kandar Anubhuti”

The Miraculous Thrills of God-intoxication in
Saint Arunagirinathar

M K THANGAVELU

At the final realisation of the absolute truth all dual perceptions spontaneously merge into a harmonious whole and the Supreme Lord is the only Existence manifesting in dual forms, sometimes seemingly conflicting with each other. Light and darkneess, joy and suffering, are but the two sides of the self-same Eternal Existence. In the eyes of the mystic all dualities are only the manifestations of the Absolute Grace.

This is the key that finally unlocks the treasure-house of “Kandai Anubhuti” as implied in the last hymn which contains contrasting pictures of light and darkness enjoyed by the soul in its ‘hide and seek’ play with the Absolute as conceived by Saint Arunagirinathar. In this play of ‘hide and seek’ the Lord finally leads the soul to an ultimate bliss wherein all dual perceptions merge into the ocean of one integral gnana namely the eternal Anubhuti. This is the concluding note of ‘Kandar Anubhuti’ of Saint Arunagirinathar, revealing a fine attunement with the opening note of ‘Kandar Anubhuti’ which depicts the eternal ‘hide and seek’ going on in a triangular chase

of Maya, Soul and God in the spiritual progress.

As implied in the opening hymn of Kandai Anubhuti, the Pathi or the Matchless Elephant (தனியானை) is chasing the Pasa, the elephant-faced Asura, (கயமா முகன்) who is already chasing the Pasu, the aspiring soul yearning for an exclusive service of chanting the holy names everlastingly proclaiming the Divine glory of Lord Muruga. It contains a hide and seek play of the eternal three (Pathi, Pasu and Pasam) in the contrasting phases of light and darkness, joy and suffering, effected by the endless pursuit of Maya under the dictates of the Divine Grace for the gradual refinement and ultimate redemption of the soul.

Bearing this opening keynote in clear view, the sufferings portrayed by Saint Arunagirinathar in his ‘Kandar Anubhuti’ need not be mistaken as contradicting the validity of his personal experience of divine bliss (Anubhuti). The intervening notes of sufferings are the dramatic representations of the ‘dark night of the soul’ which naturally enhance the intensity of divine thrills of the

soul gradually gaining its momentum under the concealing veils of Maya leading to the dazzling dawn of Divine Grace

The act of concealment (Tirobavam) also is one of the five cosmic functions of Lord Siva in the process of purifying the finite soul, according to Saivism. This Saiva Siddhantic aspect unfolds new scope of perspectives in the light of modern mysticism with its comparative concept of the 'hide and seek play' of the Lord, in the 'dark night of the Soul'

Arunagirinathar in his ripe maturity of God-experience in 'Kandar Anubhuti' recalls some of the contrasting phases of his past life. Here the Saint is the embodiment of an unaffected objective self witnessing its own self eternally rooted in its ultimate God-Consciousness (Anubhuti). His past sufferings are now glorified as the benevolent wilful acts of God, for the ultimate redemption of the Soul. The Saint himself has appropriately supplemented this view in his Tiruppugal wherein he has glorified the Lord as ("இருவினை காட்டி மீட்ட பெருமான") The Lord who fettered with an redeemed from the Twin-Karmas. So, the melancholy-notes in 'Kandar Anubhuti' are the typical emotions recollected in tranquillity² as Wordsworth puts it

One can witness a consummate mystic spirit soaring high with the wings of poesy throbbing in every hymn of 'Kandar Anubhuti' and penetrating the seemingly conflicting notes of pessimism and optimism, here and there

As conceived by the saint in the concluding hymn of 'Kandar Anubhuti' Lord Muruga manifests His form in 'Sakala' State (embodied State), He is formless in Akala State (Pure State). He is perceivable in 'Sakala State', He is non-perceivable in 'Akala State'. He is true for the believers, He is false for the non-believers. He is the fragrance in the flower and the flower in the fragrance. He is the ruby in radiance and the radiance in the ruby. He is the womb of the soul in the 'Akala State', He is the soul within the womb in the Sakala State. He is the ultimate goal for the soul in the Akala State, He is the driving force of Karma in the Sakala State. Lord Muruga comes as Guru to initiate the finite Soul into the realm of eternal bliss. He is none other than Guru Guha seated in the inner chamber of the heart of all souls.

Lord Muruga is the source of the cosmos. He is the Absolute Creator of the Cosmos with the aids of the Suddhamaya and the Prakriti Maya. Lord Muruga is in non-dual relation with the cosmos. He is integrated and co-existing with the cosmos, He is at the same time, different from it. As the non-dual Integral Being (Sat). He is the (Nimitta Karanam) instrumental cause of the cosmos. The souls are inherently submerged in the 'Sat' in 'Kevala Nilai' (The cosmic involution). In the evolution of the cosmos, the souls progress to the 'Sakala Nilai' (the embodied state). So the 'Sat' or the Absolute Being is the womb of the soul.

When helping the soul to proceed to 'Sakala Nilai' the Integral Being

(Sat) provides Thanu, Karana, Buvana and Boga to the soul. Then as the immanent spirit of the soul, it is the inner self (Uyir) of the soul. The 'Sat' descending from (Akala Nilai) the formless state manifests in (Sakala Nilai) the embodied state. It helps the souls as their inner self motivating them to enjoy their fruits of Karma. So it is the soul of the souls.

The 'Sat' is the culminating end of the Twin Karmas, during final release of the souls, so it is 'gathi' or the goal of the souls. It is 'vidhi' as the driving force of the Karma towards the salvation of the souls. The Absolute resides in the cosmos integrated, varied and co-existent with it.

According to the maturity of the souls, Guha, the Indwelling Being seated in the heart of every soul takes an external form of Guru to emancipate the souls from the fetters of the three worldly impurities (the ego, Karma and maya).

Saint Arunagirinathar at his consummate realisation of the Absolute, finally dedicates his 'floral garland of letters', at the feet of Guru-Guha with a sense of supreme optimism expressing his thrills of god-intoxication.

"As Form and Formless, Existence and non-Existence,
As Fragrance and Flower, Ruby and Radiance,
As Womb and Soul, Goal and Means,
As Guru, Come Thou, Bless me,
Oh, Guha" 3

Saint Arunagirinathar has poured forth his blissful thrills of divine rapture in his overflowing harmonious melodies in the immortal hymns of Tiruppugal. 'Kandar Anubhuti' is unique as an enchanting drama of the 'hide and seek' play of the Infinite Grace with the finite self visualised by the Saint in his blissful God-experience and a review of his own past life.

Some hymns in between, indicate the strains of the finiteself, still anguishing and lingering at the gates of divine bliss. This is the poet's (aesthetic) art wilfully devised for contrasting the 'dark night of the soul' with the dazzling dawn of Divine Bliss.

As evidenced in a suggestive reference in Tiruppugal 'Kandar Anubhuti' is the effect of a long-cherished boon, aspired for by the Saint. He intensely invoked the Divine Grace to bless him with the blissful state of Sayujya so that he could forget himself eternally, saturated in the ecstatic service of singing, casting off his mortal frame once for all. The saint prayed intensely for a boon of divine gift to string a 'Matruka Pushpa Mala' (a floral garland of letters) intertwined with his mind's lotus as the pendant to be dedicated at the Lord's Coral Feet. This boon was granted and 'Kandar Anubhuti' blossomed releasing the enchanting fragrance of the mystic thrills of Saint Arunagirinathar, blissfully immersed as he was in the retrospective view of his own life of joy and sufferings, in the light of Divine Bliss (Anubhuti).

In short, the flight of the soul from its sensul physical plane to a supreme bliss of God-experience is charmingly portrayed in the 'Kandar Anubhuti' of Saint Arunagirinathar,

The Saint has evolved a dramatic mysticism, wherein the triangular chase of 'Hide and seek' of the three (God, soul and binding Maya) enchantingly contributes to the Saiva Siddhantic concept of life with particular reference to the purposeful interplay of Pathi (God, Pasu (soul) and Pasam (binding world) for the ultimate redemption of humanity

In 'Kandar Anubhuti' the philosophic idealism of the Saint, is charged with a dynamic realism under rhythmic thrills of music. To the Saint, music and poetry are the most enchanting handmaids of philosophy which was in the hands of the pedantic scholars of the middle ages, sinking under the over-whelming burden of dry metaphysical juggleries and dreary canons of logic

In the bridal mysticism of Valli-Muruga Love, the ordinary human love-play is elevated to a super human plane, wherein the evolution of the mind to the state of supermind is exquisitely depicted by the Saint

The seemingly overwhelming sexappeals alluring the ordinary human mind in the Saint's Tiruppugal, are but the allegorical symbolism purposely employed by the Saint-poet to represent the enchanting Jagamaya, termed as 'Mohini' by the Saiva Siddhantins

In the tormenting 'dark night of the soul', the Lord intervenes as the Supreme Guru (Kumaragurupara) as 'the Divine Commander-in-chief, (Devasenapathi) and as the Beloved Bridegroom (Valli's consort) to eternally regain the paradise lost, for the sake of the soul's ultimate redemption

An optimistic message of unity-in-diversity throbs in almost everyone of his hymns particularly in Tiruppugal integrating the six cardinal religious cults (Shanmathas) organised by the Great Adi Sankara, recognised under the broad-based firmament of Muruga Cult as remarkably revitalised by Saint Arunagirinathar

Here is a saint who has created a wonder-land of holy congregation of all the deities of the Hindu pantheon, majestically arrayed under an enchanting horizon of melodious poetry to unfold their epic glories, heralding a golden era of social and religious integration

As a miraculous effect of the creative genius of Saint Arunagirinathar, the two classical languages of Tamil and Sanskrit are enchantingly wedded to each other under the spell of a marvellous rhythmic diction, giving birth to an inimitable immortal versification in Tiruppugal with a marvellous rhythm of talas, capable of attuning the sensory strings of the wonderful veena * of human body, leading to a blissful slumber of yoga. The miraculous god - intoxication, particularly in the Vakuppu and

* The South Indian Musical Instrument

Tiruppugal of Saint Arunagirinathar are remarkable as the supreme features of a consummate mystic poet

The heartmelting hymns of the Saint radiates a mystic bliss which kindles 'unheard melodies' in the mortal's finite senses and his entire human perception elevated to super-human plane is transformed into a well-tuned harp, vibrating divine thrills

Walking on the perilous razor's edge of sense restraints, the straining over-emphasis of the moralists, is charmingly transformed into a "merry walk on the tongue" which could be physically verified even today in the blissful congregational singing of Tiruppugal in the hillsteps of Tiruttani on the 31st of December every year, attracting millions of common folk who are intoxicated with the heart-melting melodies. At the hill-steps of Tiruttani indifferent to the climatic discomforts of the winternights, the tossing sea of common-folk could be seen at a standstill, sometimes falling into trance, at the divine spell of Tiruppugal music during the festival of hill-steps gaining enchanting popularity year by year

The mystic philosophy of Saint Arunagirinathar stands as a majestic Rajagopura leading to the sanctum sanctorum of all the spiritual-heritage of the Tamils. Integrated by his all-embracing concept of Muruga-cult, all the phases of bhakti yoga, karma yoga, and gnana yoga of the Vedanta get into fusion with cariya, kriya, yoga and gnana of the Saiva Siddhanta

In short, the blissful downpour of rhythmic melodies of Saint Arunagirinathar prepares humanity for a new era of spiritual renaissance wherein all the seeds of the Vedanta and Saiva Siddhanta are taking deep roots to eternally blossom into a fertile flower-garden of Heaven on earth, rejuvenated under the enchanting Muruga-cult

References

- 1 Tiruppugal 1198
- 2 Wordsworth, Preface to the Lyrical Ballads
- 3 Kandar Anubhuti, 51
- 4 Tiruppugal, 425, 1151
- 5 Tiruppugal 1211

The Philosophy of Arunagirinathar

V A DEVASENAPATHI

Of the songs of Saint Arunagirinathar known as the **Tiruppugal**, traditionally reckoned as 16,000 in number, less than 1,500 (only about 1,300) have survived. There are other compositions of his, like the **Kandaradadi**, **Kandaranubhuti**, **Kandaralankaram** and **Tiruvagupp**. Is it possible to get materials from these for a biography of the saint and for an outline of his philosophy? As for his biography, though tradition has it that he led a riotous life, one cannot be very sure that all the sins which he confesses are autobiographical. One of the differences between a saint and an ordinary person is that while the latter goes about 'confessing the sins of others, the former takes upon himself the faults and failures of others—thus delicately and indirectly—calling upon those addicted to evil ways to give them up. Direct criticism is likely to harden them in their iniquity. Similarly, the violent and scathing denunciation of women we come across in his compositions is (1) not a sweeping attack on all women but only on those who seduce men to take their money and (2) paradoxically—only a device to protect women from evil-minded seducers. We may explain the second point thus. Roughly, there are three attitudes to sex. The first, very rare

indeed, is to treat all women as representations of the Divine Mother. This attitude is rare but not impossible, as we know from the biographies of such recent saints as Ramalingam and Ramakrishna. The second attitude which is the conventional one, is to regard all women except one's wife as mothers, sisters or daughters, according to their age. The third is to treat women as objects of lust, sometimes sinking to the bestial level of taking all women without exception, in its sweep. The sex instinct, like the appetite for food, is basic to the physical make-up. Hence even the persons of the second category have to be on their guard against sliding down to the level of the third category. As for the third category, since they are not decent enough to treat women properly, they must be scared away from them. So they are told 'Do not go near a woman. She is the devil in disguise, out to seduce and destroy you'. The compassionate person that Arunagiri was, he must have clearly seen what dangers unprotected women were exposed to from evil-minded men. Hence he must have painted women in such a way as to keep wicked men out of their range. The respect which he had for decent women could be inferred from the

way in which he describes the divine consorts of Lord Muruga

We may, likewise, consider Arunagiri's attitude to the physical body and human existence at two levels. The body is described as a container of filth and as an easy target for diseases. We come across graphic description of the body from the pre-natal state till the time it is committed to flames. The decline from robust vitality, which vitality is more often than not misused in pursuit of sensual pleasures, to senility is vividly portrayed. The cycle of repeated births is deplored. Are we to understand that Arunagiri considers human body as worthless and human existence as an evil? He only deplores the unfortunate way in which human existence which is so rare to come by, is misused, thus losing a precious opportunity for spiritual advancement!1 'If I am to be born may I be born without any physical deformity'2 is one of his prayers. He lists various diseases and prays for deliverance from, or immunity to them. The idea evidently is that diseases distract our attention from ceaseless awareness of God and make us body-conscious. They also prevent us from working hard as we should, to acquire the resources to help others and make ourselves self-reliant so that we do not seek help from others. Arunagiri deprecates the practice of praising hard-hearted rich men, attributing to them excellences which they do not possess. Praise must be exclusively for God and His saints. With such resources as we acquire by honest toil, we should help people in

need. We must acquire the habit of giving atleast a tiny portion of our daily food to others. This is preliminary training for charity in the larger sense of the term. Arunagiri gives a graphic account of the miserly householder who, the moment he sees a hungry person stepping into his house, rushes at him like a fierce dog, shouting, 'Go to the house down this street or to the house up this street'

The preliminaries for acquiring eligibility for philosophical enquiry are thus (1) maintenance of a sound body, and (2) moral qualities like chastity and charity. Only the pure in heart and body can see God, or apprehend Reality. But what is Reality? Is it the sky? Water? Earth? Fire? Air? Is it the Veda? Is it myself? Or my mind. Is it the place where I came under His rule? Who can teach us the truth about Reality? Arunagiri remembers the account about Lord Muruga teaching His Father this truth. He asks jestingly, 'would there be any diminution in Your status as a teacher if You were to reveal to me the secret You imparted to Your Father?'3 To his joy Arunagiri discovers that the secret whispered into his own ears by Lord Muruga to enable him to overcome misery was proclaimed by the hilly region where He went to take steps to marry Valli. Thus the secret of redemption is made available to all4. The reference here is to what is known as Valli sanmarga. Valli's devotion to the Lord was total, without the least trace of 'I' and 'mine'. It is when such a state is reached that

Reality is not merely-understood but possessed⁵ Philosophical analysis of the universe and of oneself, practice of yoga, etc., are not so easy as the method of total surrender to the Lord In one of his songs, Arunagiri prays, 'May I obtain that traditional method taught by the guru to remove anava, maya and karma?' Elsewhere he says that the look of the Lord has the power to cleanse the soul of the dirt of anava and give it mystic experience

Anava is the sense of 'I' and 'mine' It is responsible for the soul putting itself at the centre of everything and for claiming everything as its own It is an impurity (mala) co-present with the soul beginninglessly Indeed, like the husk in paddy, it seems to be necessary up to a stage for the growth and development of the soul Though thus necessary, it has to be overcome While in the unredeemed stage, anava prompts the feeling of 'I', and 'mine', with the onset of Grace there is a change in the attitude of the soul It becomes a stranger to itself and ceases to claim things for itself From now on every one else becomes itself and everything becomes itself In other words, its egoism dropping out, the soul now finds its identity in others and itself becomes an object like any other object, to be used in service of others The difference from others (bheda) which causes enmity (virodha) is no longer felt as a threat to itself Instead the difference becomes a challenge and an opportunity for amity and service (avirodha and kaimkalya) Arunagiri throws out a challenge to

Yama defying Him to come near him says 'See what I can do with my sword of non-enmity which is radiant wisdom (avirodha jnanaccudai-vadivel) Real death is treating others as enemies One who overcomes enmity and cultivates non-enmity has gained jnana Thus it is avirodhi jnana With the sense of 'I' and 'mine' thus overcome, the soul comes to realise its nature to be like that of Siva (jivansivacorpam) There is now clear awareness of the eternal inseparable relation between God and the soul (irumayil oruma; or advaita) Arunagiri songs thus of this relationship 'We (You, my Lord and I, the soul) abide in such a manner that we do not say, 'You are different from me' and 'I am different from You' In fact, this is straight life, while by implication, treating ourselves as different from others is crooked life There is love between God and soul and there is the joy of such love (in sharp contrast to the deluding fleeting pleasures of the world) 'It is when You and I come together that there is the joy which is impartite and whole' In this spiritual matrimony, the transcendent Lord shows His easy accessibility by wooing the wayward soul and the soul gives up its ego-centrism However, for all His accessibility (saulabhya) we may not forget the transcendent majesty of the Lord

We may try to understand God by seeing what He is not (neti, neti) and what He is (iti, iti) But He ever exceeds our intellectual grasp His form (if we may so talk of it) is such as cannot be identified with the

form of that man, or this man or the one in mid-distance, with the form of that woman, this woman or the one in mid-distance, with the form of that thing on this thing or the one is mid-distance, and cannot be identified with formlessness either. How easy to unite with such a Reality by total self-surrender to the Lord, in the manner of Vallu! Then indeed wisdom dawns of its own accord. Arunagiri's avirodha is so total that he sees the value of worship not only of His ishta devata, Muruga-but also of worship of God the world over. The Lord goes seeking the blemishless devotees wherever they may be, in order to sport and abide with them.

(Those interested in the Tamil originals could look up the following in the edition of Arunagiri's works by V S Shanmugam Pillai and V S Chengalvaraya Pillai)

- 1 அறுகுநுனி பனியனைய
—திருப்புகழ், 862
- 2 திமிர் உத்தியனைய—திருப்புகழ், 131
- 3 வையிறகதிர் வடிவேலோனை
—கந்தரலங்காரம், 18

- 4 அறுகுநுனி—திருப்புகழ், 862
(References 1, 4 & 15 are to the same number-862)
- 5 வானொபுனல் பாரா—கந்தரநுபூதி, 3
- 6 சுயிலாங்கனைக்கு—திருப்புகழ், 723
- 7 கினைங்குறித்து—கந்தரலங்காரம், 24
also கனனக்குவாறபை—The latter identifies Muruga's Pranovopadesam with Vallu Sanmargam
- 8 தங்களானவ மாயைகருமம்
லங்களபோ யுபதேச குருபர
சம்பரதாயமொ டேயுநெறியது
பெறுவேனோ—திருப்புகழ், 357
- 9 திருவேளைக்காரன வகுப்பு
- 10 அமலவாய ஓடாத
—திருப்புகழ், 1048
- 11 தண்டாயுதமும்
—கந்தரலங்காரம், 25
- 12 தேனுநதுமுககனிகள
—திருப்புகழ், 239
- 13 மறைகளின் இறுதி
—திருப்புகழ், 1007
- 14 நாவேறு பாமணத்த
—திருப்புகழ், 220
- 15 அறுகுநுனி—திருப்புகழ், 862
- 16 தேனென்று—கந்தரலங்காரம் 9 and
அகரமுமாகி—திருப்புகழ், 433
- 17 தவநெறி தவறிய—திருப்புகழ், 1246
- 18 (சேஷத்திரக கோவை)
—திருப்புகழ், 1304
- 19 மூஞ்மலினை—திருப்புகழ், 93

Subrahmanya Tattvam

P Thirugnanasambandhan, M A, L T

Sri Subrahmanya who is called by various names such as Skanda and Kartikeya in the north and Subrahmanya and Muruga in the south is a popular God of hoary antiquity spoken of both in the Vedic and agamic literature in Sanskrit and Sangam literature in Tamil. According to Mr A L Basham, the great historian 'from the beginning of the Christian era the cult of Skanda was widespread in North India though it declined somewhat in mediaeval times'. The term Subrahmanya occurs in the Taittiriya aranyaka I 12 3 which is interpreted by some as a veiled reference to Lord Subrahmanya. Chandogyaopanishad identifies Bhagavan Sanatkumara with Skanda.

Patanjali (I Century B C) in his Mahabhasya refers to the Maurya making images of Gods like Vasudeva, Skanda, Siva, Vishnu, Aditya, etc.

Tolkappiyam, the ancient Tamil grammar refers to Lord Muruga as 'Ceyon' dwelling on mountains, his favourite abode 'Ceyon meyum mairavarai ulakamum'. The mountain is encircled by clouds, says Tholkappiyar, an epithet which is intended to suggest that the 'Ceyon', the red hued God would shower His Grace on his devotees as the cloud sends down showers, as it is its wont, without any thought of return.

In his tenth discourse in the Bhagavadgita, Sri Krishna describes himself as 'Skanda' among the generals—'Senaninam aham Skandah' (X, 24). This portrays Skanda as the Warrior God whose exploits against Tarakasura are immortalised in the profound poem of Kalidasa, the Kumarasambhava.

Kumara is referred to by Kalidasa by several epithets when he wanted to illustrate different facets of the prince of Raghu's line. A peerless poet that Kalidasa is, he refers to Kumara by his different names that are most apt and suggestive. Thus he is referred to as 'Skanda' (II, 36), the one who is the outflow of Siva's energy, 'Aisam tejah' (II, 75), the energy of Isa, 'Sarajanma' (III, 23), one born amidst a cluster of reeds, 'Kumara' (III, 55), the young one and the destroyer of evil, 'Guha' (VI, 4) one who remains in the interior of a devotee's heart, 'Nagarandhikarah' (IX, 2), one who cleft the Krauncha mountain, 'Hara-sunuh' (XI, 83) the son of Hara, 'Camunam neta' (XIV, 22), the commander of divine force and 'Shanmukha' (XVII, 67), the six-faced God.

It is interesting to note that Kalidasa refers to the vow of celibacy observed by Bhagavan Kumara in mountain tracts and the injunction issued by him preventing any lady

entering his retreat This is true even to-day in North India where ladies are forbidden from entering the temples of Karttikeya, the celibate

In Meghasandesa, that sweet and graceful lyric again, Kalidasa does not forget to instruct the cloud proceeding on its journey to Alaka to shower flowers on Skanda who has taken his abode on the Devagiri hill—now called Devagad 60 miles southwest of Jhansi in Malwa—and make his peacock dance (Meg 46, 47)

Paripadal one of the Sangam Classics in Tamil devotes eight out of the twenty-two verses in the work to the description of his birth, conquests, abodes and worship References are also found in other Sangam classics like Ahananuru, Pattuppattu, etc., to the birth of Muruga, his war against Surapadman, his jewels, dress and dance Silappathikaram compares Kovalan with Murugan and also deals with 'Kuravai Kuttu', a favourite dance of Muruga The twelve Tirumurai of the Saiva canon are replete with references to Muruga and his exploits Kandapurānam in Tamil deals elaborately with the war of Skanda against Surapadma and his hordes

ABODE OF MURUGA

Paripadal refers to the 'Kadamba' tree abundant with fresh blossoms as the delightful abode of Muruga, besides the banyan tree and the deltaic regions of rivers

Thirumurugarruppadai of Nakkiar is considered by some scholars to be a guide of Muruga himself in his search for true devotion in his bhaktas with a view to extend his grace to them Yet others would find in it a concrete expression of an inward pilgrimage on the part of a devotee who in his spiritual maturity ascends from muladhara, the first among the six spiritual centres in a man to the final seat of bliss, the Sahasrara Thirumurugarruppadai refers to the physical abodes of Muruga as forest, grove, an islet flanked by rivers on either side, banks of rivers and lakes, mountains, etc

The Brhatsamhita states —

Vanopanta-nadi-saila-nir jharo-
pantabhumiṣu '

Ramante devata nityam pureshu
udyanavatsu ca "

'Gods are pleased to dwell on the outskirts of forests, on the banks of rivers and waterfalls, on mountain tops and in cities with groves'

THE IMAGES OF MURUGA AND THEIR SIGNIFICANCE

A variety of images of 'Skanda' are described in Agams and tanttras in Sanskrit as well as in Tamil works which suggest his different traits and attributes

Kumaratantra describes him thus —

'Vidrumaprabham ekamukham
vibhum

Vajrasakti varadabhaya paninam
Devalokaapugnam 'avighnam
Rudrabhavam Sakhivahanam'

— Patala 2

I bow to (Kumara) red as coral, son of Rudra, mounted on a peacock, with one face and four arms two of which carry vajra and sakti and two others in varada (bestowing boons) and abhaya (offering protection) poses. He is all pervasive, destroyer of the enemies of Gods and bestower of success.

The picture of Muruga of red hue on the blue peacock suggests itself to the poet Nakkirar, the author of *Thiṉumuruḡaruṉṉupṉṉai* when he sees the rising Sun emerging from the blue sky at day break. As the sun the source of light destroys darkness, so Lord Muruga, the source of enlightenment symbolised by his 'sakti' dispels the ignorance of devotees and leads them on to the goal of bliss.

There is another type of Subrahmanya called **Desika Subrahmanya** who is described thus in *Sṛitattva-nidhi* —

Sadbhujam caikavadanam kai-
andamakutanvitam

Saktihastadvayam caiva japa-
maladharam subham

Mayuravahanarudham vara-
bhayakarambujam

Ityevam vidhivad dhyayet Siva-
devasya desikam

'Meditate in the manner ordained the Preceptor of Lord Siva himself in the following form—one head adorned with a 'karanda' crown and six arms holding in two of them the 'sakti' (symbolising supreme knowledge) and in one a garland of rosary (symbolising purity), two

others are in the 'varada' and 'abhaya' poses, and the last in 'cinmudra' pose (indicative of instruction of the supreme truth). This image is seated on the blue peacock (suggestive of knowledge keeping down the power of Maya).

This idea of a father learning from the son is highly suggestive of the need of the so-called learned elite who has to educate himself continuously at the hands of competent men though young. Truly has it been said by Kalidasa 'Tejasam hi vayah na samikshyate'—'Age is no criterion in regard to men of great prowess'.

St Arunagirinathar in his *Kandaḷ Alankaṛa* refers to the role of 'Skanda as Preceptor of Siva in the words—'Kandaswami who graciously imparted the true significance of Omkara (jnanaval), that unique mystic symbol, to his father (v 69).

The Kandaswami has one face and two hands of which the right one holds the staff and the other is placed on the hip on his left side. His colour is like that of a red lotus. May we pray to that son of Katyayani wearing the loins a veritable kalpavrksha to his devotees.

This form is depicted in *patala 2* of *Kumarantra*—

'Kalpadrumam pranamatam ka-
malai unabhām

Skandam bhujadvayam ana-
mayam ekavaktram'

Katyayanisutam aham katibad-
dhavamam

Kaupina-dandadhara dakshina-
hastam idē"

The Kandaswami on the Palm hills answers to this description

Nakkirar gives a pen picture of the God at Thiruchiralaivai now called Thiruchendur, with six faces and twelve arms. The character and functions of these have been given by him thus

The first face radiates light of knowledge that drives away the darkness of ignorance in the minds of men. The second face bestows the desires of devotees. The third protects the sacrifice performed by the brahmins with the intention of ushering in common weal. The fourth moonlike face dispels the doubts of persons engaged in Vedic studies. The fifth directs the performance of sacrifice for destroying the demons. The sixth face sports in delight with Valli

Of the 12 hands the first extends support to the sages and seers. The second is placed on the hip in a spirit of supreme self confidence. The third is kept on the thigh in a relaxed manner. The fourth drives the goad on the elephant vehicle to enable him to render help swiftly to his devotees. The fifth hand wields a spear ready to attack any enemy. The sixth holds the defensive shield. The seventh placed near his chest offers protection to everyone. The eighth bestows supreme knowledge. The ninth holds a disc and the tenth the bell of victory. The eleventh causes rain and the twelfth offers marital garlands to Gods

The above picture reveals Muruga's auspiciousness, beauty, grace-

fulness, wisdom, love, self-confidence, courage, heroism, anxiety to help the devotees and destroy the evil forces and deep concern for the welfare of the denizens of the earth and heaven. This is in refreshing contrast to the meditative verses given in the silpasastras and tantras which just indicate the mudras and weapons held in the hands 4, 6, 8 or 12 in accordance with the nature of the image sought to be meditated upon for diverse purposes

Kumaratantra describes Devasenapati in the following dhyanasloka in patala 2 —

Vande sindurakantim saravipinabhavam Srimayuradhirudham
Shadvaktram devasanyam madhuriputanayavallabham dvadasaksham'

Saktim banam krpanam dhvajam api ca gadam ca abhayam
savyahaste

Capam vajram saojam kataham
api valam sulam anyair dadhanam''

'Obeisance to the husband of Devasena, daughter of Mahavishnu, of crimson hue, that Saravanabhava mounted on peacock with six faces and twelve arms holding in ten of them spear, arrow, sword, flag, mace, bow, thunderbolt, kataka, lotus and javelin and the other two held in varada and abhaya poses

The same Skanda with six faces and twelve arms is described in a way little different by Sri Kumara-gurupara Swamikal in his 'Kandar Kalivenba'. Let us see his interpretation

Of the six faces the first took away the life of Surapadma and other demons. The second wipes away the past karma of the devotees and confers mukti on them. The third enables an aspirant to complete successfully the study of Vedas and Agamas. The fourth destroys the force of anava mala of the souls. The fifth endears to himself his consorts Valli and Devasena. The sixth face grants the boons desired by devotees.

Of the twelve arms, the first dispenses ambrosia to the Gods in heaven. The second embraces the divine damsels. The third causes periodical rains. The fourth is adorned with fragrant wreaths. The fifth is held near the chest offering protection to the needy. The sixth is gracefully placed near the left hip. The seventh hand is placed on the draped thigh. The eighth is adorned by bracelets that proclaim his valour. The ninth is holding a bell of victory. The tenth holds the ankusa and the eleventh a shield. The twelfth holds the spear that is ever ready to destroy the evil.

HIS NAMES AND THEIR SIGNIFICANCE

Shanmukha The six faces of the God are said to represent according to one account the six attributes of him, viz, aisvarya, yasas, jnana, vaigya, Sri and Dharma.

According to another account they represent the six qualities of Omniscience, contentment, inherent know-

ledge, absolute independence, unlimited energy and eternality.

Esoterically interpreted they stand for the six religions, viz, Saivism, Vaishnavam, Ganapatyam, Saivism, Saktam and kapalikam. Yet others would hold that he represents in himself by his six faces the six Gods, viz, Ganapati, Brahma, Vishnu, Rudra, Mahesvara and Sadashiva. They are also taken to represent the five senses and mind which when properly directed lead to true knowledge. So does Shanmukha confer jnana. Shanmukha holding the sakti in his hand and flanked on either side by Valli and Devasenapati is taken to represent the jnanasakti (sakti), iccha sakti (Valli) and kriyasakti (Devasena). With this triple sakti he is doing his cosmic deed and confers jnana on the souls and lead them to moksha.

Saravanabhava This stands for the Shadakshara the six mystic syllables, the utterance of which leads to the highest beatitude.

Esoterically 'Sara' in Sanskrit stands for the number 25. The number 25 represents in the present context the twenty-five tattvas or categories that are the evolutes of Maya, the twenty-sixth being Saravanabhava himself who is guiding and controlling the twenty-five tattvas.

Kumara The word is taken to mean 'one who destroys' (mara) the evil (ku) or one who bestows (ma) prosperity (ma) in this world (ku).

Kraunchabhūt This stands for the valorous exploit of Karttikeya who cleft asunder the Kraunca mountain for its partiality towards Indra in adjudging their relative prowess. Historians read in this episode the recognition of the Velan and Muruga of Tamil land being given a place of eminence in Hindu pantheon besides Siva and Vishnu who gained ascendancy in the post epic period when Indra was relegated to the background.

Sikhivahana and Kukkutadhvaja When Surapadma was killed in the great war that Skanda waged against the demons, the benevolent victor Skanda caused the two halves of Surapadma's body into a cock and a peacock and gave them a permanent place in his entourage, the former as his banner proclaiming the onset of spiritual knowledge—as the cock heralds the dawn—when one controls the evolutes of 'maya' (adhomaya) represented by the peacock. Esoterically interpreted Surapadma, like the 'anava' the impurity ever associated with the soul and even at the time of its release, is associated with Skanda in the form of dhvaja and vahana even after his mortal coil

was destroyed. We find here the supreme grace of Skanda extended even to his adversary.

In Saivism Subrahmanya is identified with the Supreme God Siva, the Sat-cit-ananda.

Sat represents Siva, the static energy, Cit represents Uma, the Sakti, the potential energy and when Sakti is energised there is manifested 'ananda' represented by the Kumara. It is this triune that is given the name Somaskanda (Sa + Uma + Skanda). This idea gets reinforced in the statement made by Siva to Uma in the Sambhava-kanda of Skandapurana, viz., that Shanmukha, the six faced God stands for the five faced Siva and single faced Uma both being integrated in that One form with six faces.

As saint Arunagiri states in Kandar Alankaram (v 47) 'if one renounces the selfishness and ceases from activities and meditates on Him, the God with six faces and twelve arms, one can experience the nectarine blises springing from his mind surging forth and flooding the whole world and make the Universe an ocean of bliss'.

The Lure of Lust

(By SWAMI ANVANANDA)

It was only after the first World War of 1914—1918 that Arunagirinathar's Thiruppugazh re-emerged from oblivion as music that could be sung to public audiences. Prior to that, a few devadasis sang it occasionally in Temples and during festive processions of Gods. What was the reason for Thiruppugazh which obtained great renown during Arunagirinathar's life-time and for some centuries thereafter, being discarded, deserves examination.

In many songs of Thiruppugazh, one finds highly voluptuous descriptions of prostitutes, of course accompanied by denunciations or prayers addressed to God that one should not be lured by them. Here is an example of one such passage.

Whenever the hailots come across men of abundant wealth they pretend to have friendliness and interest in them, they who are 'Maya' personified, drive away those who have no money to offer,

They make fools of men, displaying their shapely breasts and without any sense of shame, expose the beauty of their bodies and pretend to have immense love for such men by throwing themselves; pretend to have immense love for such men by throwing themselves on them, who-

ever they may be, they are never tired of going about in search of victims. Absolutely bereft of any godly feelings, they wilfully indulge in greatly sinful activities and by their tricks of sex, they bind men firmly lest they should escape from their clutches,

Will there come a day, Oh, Lord Muruga! When freed from the association of these very she-devils, I can always, without interruption, fix my thought on your Lotus Feet! Will that day come at all? "

—Vellore Thiruppugazh, commencing 'Athikarai'

One is tempted to ask why should Arunagirinathar be so obsessed with the bewitchery of those harlots and why they should come in for greater condemnation than the men who go after them. Many of Arunagirinathar's songs abound with such descriptions side by side with their devotional passages. They were not composed by a mere literator or by one belonging to the degenerate type of bhakthi-cult, promoting promiscuity in sex relationship.

The doubt may have arisen with some, whether a person who describes the experience of the highest spiritual state, can still remain a

victim of lust and also retain the fear of death. With the 'Indriyas' or senses controlled, transcending the 'Trigunas', and with the loss of body-sense, can one still be afflicted with these weaknesses? It will be a tragic mistake if one were to assume, from the use of the first person in such passages, that he suffered from these afflictions. Not only Arunagirinathar, but other sages as well, are in the habit of taking the sins of others on themselves when praying to God for deliverance on their behalf.

It must also be stated that it was during the period when Arunagirinathar lived that a change was taking place in society. The emergence of the Vijayanagar Empire during the 14th and 15th Centuries was the golden period when political unity of a powerful Hindu Kingdom was achieved and when literature and economic prosperity flourished. The literature of the period began to project aesthetic and erotic attitude towards life. For instance, the divinity and grandeur of Lord Krishna as an 'Avatar' was thrust into background and He becomes a mundane hero giving sanction for the practice of adultery and polygamy. The Court of Vijayanagar Kings possessed 'harems' full of several hundreds of young women. The people took the lead from the Kings and indulged greatly in sensuous life in the company of loose women. The literature of the period began to reflect more and more the debasements and sexual thoughts of the people in

general and of the Courts of Kings in particular **

Arunagirinathar was a spiritual giant and he has been unequivocal in his condemnation of extra-marital indulgences. In the devotional poems of eminent Tamil Saints like Gnana Sambandar, Appai, Sundarar, Manickavachakar, Thayumana Swamikal, Ramalinga Swamikal and others, references to the temptations of lust are met with occasionally. Men, indulging in a mood of cold criticism and with a false sense of prudery, may have condemned Arunagirinathar's compositions as unfit for public recitals. And yet, the loftiness of thought and theme in Arunagirinathar's songs, their spiritual content, their musical cadences and last but not least, their inspirational quality that seem to haunt one after hearing them once, are seldom surpassed in compositions of other poets. It is not a case of a great saint having faltered in his judgment, when Sri Thayumana Swamikal praised Arunagirinathar thus:

" Oh, Father Arunagiri! who has spoken about that one Great Truth like you, there is none your equal! All the great Sages have said that the Ultimate Truth cannot be described in words, even three-eyed Siva (Dakshinamurthi), when asked, pointed to the four quarters and remained silent! " Other saints have similarly bestowed high praise on Arunagirinathar's compositions.

** See article on 'Sri Krishna in Telugu Literature' by G. N. Reddy in the *Oriental Journal of Sri Venkateswara University*—1960 Volume III, Parts 1 & 2, Page 72

Men of spiritual insight view the visible universe as the result of impact of static consciousness and speech, of matter and energy and in the language of religion 'of the union of Shiva and Sakthi' Lord Shiva is, therefore, called 'Kameswara' and Sakthi is called 'Kameswari' and the urge for the union of one with the other is desire, love or 'kama' The 'divine kama' is free of grossness at this level In the language of Cosmic philosophy, the terms used for differentiation are 'Purusha' and 'Prakriti' and the continuing process of creation is called 'maya' But, in the world of matter in which we live, the division into Male and Female is a biological phenomena in nature and results in the multitudinous forms of creation This urge or desire is the basis of all activity in this world

The four divisions into which we divide all human passions as 'Kama' (lust), 'Krodha' (anger), 'Lobha' (greed) and 'Mathsaiya' (jealousy) are but distortions that result by the diversion of the one pure desire or 'Kama' for the attainment of gross objectives Among other things, it results in attachments to one's own body or to the bodies of others When it is to one's own body, the fear of parting with it on death arises and when it is to the bodies of the opposite sex, it often results in lust All over the world, the finest sentiments expressed in literature and the most beautiful representations of art, have centered round the attractions between the two sex, the grossness remaining somewhere in the background

Arunagirinathar and other great sages, see in these two great distortions of the human mind, namely, the fear of Yama and the insistent urge of animal passion, the greatest obstacles for the attainment of divine bliss They arise by the unawareness of the presence of divine love within If Arunagirinathar's condemnation of women of loose morals who sell their bodies for money, is couched in very harsh language, it is because their act amounts to a denial of God

The female element in humanity represents Sakthi as the basic energy behind all activity It is 'prana' in both men and women and if the energy were not to remain pure, but become contaminated, adharma, chaos and disease will overtake the world Just as the Hiranyagarbha or Golden Egg is the source of the manifesting Universe, the womb of a woman is the source from which humanity manifests It is the place where divinity takes the human form as 'Jeeva' To the true Saktha, the reproductive organ of a woman is fit to be worshipped** Of all life, to take birth as man is the most precious gift of divinity It is the precious and sacred duty of women to safeguard the purity of the place of birth by their chastity

Arunagirinathar holds out, in his descriptions of the sport of Lord Muruga with Valli, the play of divine love in the abstract—the physical intimacy being just its reflection When God is worshipped in an

**See the illuminating article of Swami Sadhuram elsewhere in this volume It will be a revelation to many of the true nature of Arunagirinathar's spiritual experiences

anthropomorphic form, it becomes necessary to combine the subtle and the gross together. If sages were to condemn the physical aspect of love, the process of creation will cease. Arunagirinathar tries to emphasise that love divinized is but capable of yielding great enjoyment and bliss than love debased by sheer animality. One must not forget that Valli is the first and foremost devotee of Lord Muruga and Her pure love for Him evoked the pure love of Muruga in reciprocation. In Arunagirinathar's songs, Lord Muruga is seen offering worship at Valli's feet. The physical aspect of their love should not trouble us, for, at Their level there is not the distinction of gross and subtle.

Saint Arunagirinathar's greatness was his forthright condemnation of lust because of its great attraction and hold on people's minds. What other sages have just touched upon as warnings to seekers after God, Arunagirinathar does not belittle its devilry besetting the paths of those treading towards the divine. The fear of death and the temptations of lust are like the Krauncha peaks barring the way and attempting to engulf the unwary traveller within their walls. The difficulties encountered by Arunagirinathar in the early stages of his spiritual endeavour or 'sadana' has made him stress the nearly formidable obstacles to progress presented by lust and fear of death, and has made him warn others, even though he had attained final realisation.

ARUNAGIRINATHAR –

The Reformer-Saint of South India

R MYTHILI, M A (Phil)

Saint Arunagirinathar whose sixth centenary is being celebrated this year is one of the most profound and mystical saints of India. He is the foremost among the acharyas of Kaumaram, which is one of the six cults of Hinduism.

The compositions of St Arunagirinathar go under the name of "Tiruppugazh" which mean praise (pugazh) of the Lord (Tiru). These hymns are noted for their profundity and mystical import. They are realistic and theistic in outlook. They are full of spiritual melancholy, remorse and precise instructions to attain Lord Muruga. In his works, St Arunagiri places himself in the pitiable condition of the people, with the intention of educating them. Hence we find in the Tiruppugazh 'Avaguna viraganai, 'Odu muttamizh', etc, Arunagirinathar condemning himself as a fool, sinner and ignorant.

The Tiruppugazh are about sixteen thousand in number. Each Tiruppugazh is divided into two parts. The first half generally varies in its purpose and descriptions. Some of them are full of gratitude to the Lord for his Infinite compassion. Some describe the various diseases and agony that a person experiences in his old age. Others contain praises

of God. But majority of them cover pornography and a vehement criticism and severe condemnation of prostitution.

There is a general criticism about his abuses of public women. His infinite compassion towards humanity and his anxiety that everyone should experience the bliss of God Realization, makes him condemn such women who in his opinion are life long obstacles to spiritual progress.

The latter half of Tiruppugazh extols the glory of Lord Muruga and it appeals for Divine Grace which alone can rescue man from destruction.

Coming to Arunagiri's thoughts, the ideal of every individual should be to attain the state of God-Realization or Anubhuti. This alone is of ultimate value. But, why should one seek to attain this state? The answer is that this state alone will liberate man from sorrow and suffering. This state implies a direct experience of Reality and not a mere intellectual mode of apprehending it.

This leads us to the concept of Reality. Reality is Satchidanand, according to Arunagirinathar. It is

eternal and indestructible In his Kandaranubhuti, he points out that it has neither form nor is it formless, it is neither existent nor non-existent, it is neither darkness nor light, It is not the panchabhutas of which the world is composed of In Kandara Alankaram he says "It is not the sky, not the air we breathe, neither fire nor water It has no shape, neither is it void" It is Lord Muruga Himself In the Tiruppugazh 'Ola maraigal' he has brought out the nature of Reality He says, "The Vedas swear upon it as the unique one It is second to none It is beyond the comprehension of the most knowledgeable sages The embodiment of the body, soul and Universe The one that is complete and faultless The one beyond caste and creed The eternal salvation"

In Kandar Anubhuti, he points out that Reality can be apprehended only through 'Silence' By 'silence', he means spiritual silence Such a state can be obtained only by the death of individuality and ego The Jiva should withdraw itself completely from externality and lose itself in God At initial stages the Jiva may meditate and enjoy the bliss, but even this feeling is transcended in the higher stage, when the Jiva gets absorbed in the Absolute It is a state of non-thinking There is a complete cessation of thought, speech, intellect and Avidya Thus, there is a transition from Dwait to Advaita in his philosophy

Such a state is within the reach of all It is not an after-death attainment The liberated soul sees everything as God

The Jiva should transcend the phenomenal world to attain the state of Anubhuti Life in this world is illusory, it cannot be real for it is so short and uncertain The Samsara may be attractive and desirable, but it is also a source of misery and agony Family and wealth once obtained, lose their charm Man cannot extricate himself from the fetters of worldly life, once he is entangled in it He is completely lost Besides, youth quickly degenerates into old age and disease At this stage, instead of compassion, all that man gets is abuse from his own family At death-bed, the family, for whom he exhausted his entire life, is more interested in his property These facts have been vividly portrayed in the Tiruppugazh 'Arugununi' He says, "The dew on the leaf took shape It lisp and played The parents loved its childhood The body grew, so also its wealth and desires Suddenly there was a fall Like a flickering light, the pleasures and affluence ended up The diseases chased it The near and dear avoided it The Ghats invited it with open hands Its strategy was of no avail It lost complete sense of belonging The end was nearing"

In yet another Tiruppugazh he says, "The hair turned grey The teeth started rocking The body was sagging and the life in it too! I was the laughing stock of women My words and thoughts failed me The doctors found me a nuisance and the closest wanted to know my assets The last moments were approaching"

Such a life of instability is what we mistakenly believe to be real and precious. This illusion is due to the avarana and viksepa sakti of Maya, that we impose reality on the world and ignore the real Absolute.

To transcend this illusory world, purification of mind is absolutely essential. As William Blake says, "if the doors of perception were cleansed, everything will appear to man as if it is infinite." The mind regards the fleeting objects of the world as real. This results in desires, attachments and consequently bondage. Desire is the greatest obstacle in the path of liberation. It activates and agitates the senses, makes us victims to sinful deeds. Desires are insatiable. They gradually become passions and result in obsessive craving, which we cannot control. As a consequence of too much sense indulgence, we lose our wealth and beauty. They weaken man's will power and he performs acts unbecoming of his birth and prestige. Man should realize the futility of his desires. Wealth, Fame and family may belong to man as long as he survives, but will they accompany him on his final settlement? He will be born elsewhere with absolutely no connection to this life. Hence one should not waste away his life in slogging for material benefits. Hoarding is sheer folly.

Our deeds in this birth will result in our rebirth. We will be caught in an endless cycle of birth and death. The sole means of being delivered from it is by taking refuge

in God on whom this law of Karma does not operate.

A man who fixes his mind on God steadfastly is not shaken by the miseries of life. Divine grace alone can deliver man from the bondage of Samsara. One realizes the inadequacy of human effort especially in overcoming sexual impulse which is the most powerful obstacle in man's spiritual progress. Even if the other desires are overcome, man is simply helpless in this case. So powerful is the intoxication of lust that even sages have not been spared and have fallen an easy victim to it. Hence to weak people as ourselves, the only resort is to surrender completely to God's grace. But this does not mean that we should remain idle expecting the grace of God. On the contrary, we should put in our entire effort to make ourselves eligible of receiving the Grace of God.

As an advocate of Bhakti marg, Alunagirinathar emphasizes on devotion and repentance. Repentance will wash away the bad effects and also inculcate in us, the determination, not to repeat them again. The Grace of God can be invoked by contemplation and complete surrender to the Divine Feet. In the Tiruppugazh, 'Asai koor bhaktanae', he brings out the following analogy beautifully—"The garland of Tiruppugazh which has the mind as its flowers and knitted by the thread of Love, artistically by devout singing, should be offered by the aspirant at the feet of the Lord." Even the meanest have a chance of redemption through this method. The Lord

may be incomprehensible but He is easily attainable to His Bhaktas In the Tiruppugazh, 'Eruvai, karuvai' he says, "uttering the word, 'Muruga' even once is sufficient to invoke His Infinite compassion"

Arunagirinathar emphasizes more on sincerity of devotion and meditation than on external worship In Kandar alankaram (86) he says, 'Oh Yogis! You try to attain mukti through the torturous method of yogas, tapas and sanyasa, when it is possible to achieve it through the simpler method of sincere devotion' It is not to be misunderstood that Arunagiri rejects all forms of external worship He himself instructs people to engage in the study of scriptures, Japa, ceremonies, etc All these are essential to draw the mind away from the world They enable the mind to meditate without distraction But they should be performed for the sole reason of inculcating the Bhakti Bhava in the masses

He strongly condemns external pomp and splendour in religious ceremonies He was also completely against human and animal sacrifices which was prevalent in his days According to him, all practices devoid of devotion are meaningless and hypocritical Such practices cannot invoke the Lord's grace, for it is sincerity and not grandeur which is essential The Lord lives in the heart of pure and spotless souls Hence, vain are the ceremonials and austerities performed without Bhakti!

Besides meditation, he also advocates moral excellence and ethical virtues The aspirant should possess

a tranquil mind, utter detachment and sharp intelligence A pure life will prepare him to receive the upadesha from his preceptor To achieve this, he must constantly engage in charity Arunagirinathar lays strong emphasis on charity In the Tiruppugazh, 'Kavadu Kothu he says, "It is better to die than not give even the tiny morsel of food to one who needs it" Charity alone will free man from getting attached to the world of transient pleasures Charity does not imply giving away of wealth only We can impart our talents, wisdom and knowledge Jnana Dhana is the highest form of charity since it persists and does not perish off What we give will come back to us, magnified a thousand times But charity should not be done with a feeling of pride, remorse or self-consciousness We should give with a feeling of joy, humility and love of God He also constantly emphasizes on feeding the poor and needy folks Our heart should bleed for the poor, for even they are creations of God When we come to the stage of giving away our individuality to God, we will be able to break the bonds of Karma and cycle of rebirth

He also emphasizes on the company of virtuous men We should render selfless service to these men Wretched men under the influence of lust and wealth deserve to be treated with indifference Man should also control his mind and not allow it to wander A distraught mind results in sorrow We should bring it to contemplate on the Lords' feet We should control our senses, deve-

lope the attitude of infinite compassion and humility. Anger should be banished for it is self-destructive. Pride should be given up. One should not even pride over one's spirituality. Everything is due to the grace of God, we have nothing to be proud of. In the Tiruppugazh 'ennal pirakkavum' he says, "I am no one to be born nor to die. I cannot pray, I cannot worship, I cannot enjoy nor suffer. I cannot act nor think. It is the Lord who has given powers of action."

According to St. Arunagiri, the ultimate state cannot be apprehended by the men of following temperaments—those who ridicule the religious and the poor, those who are miserly in imparting wealth and knowledge, the arrogant and the discontented, the gossip-monger, flattering sycophants, drunkards, meat-eaters, vicious men who create agitation among people under the name of religion, those who do not live in accordance to Dharma, the sensuous men who are victims to lust, those who covet another man's wife or wealth, and also those who idle away without developing or propagating their talents. This shows Arunagiri to be an activist.

Arunagirinathai was also completely against the vanity and conceit that accompanied the scholars of his time. They were notorious for their heated discussions and debates in decrying other religious views. Hence, he points out in his works that mere intellectual understanding and learning cannot take us to God Realization. He is beyond all thought

process. It is the heart and not the brain that can evoke God. This does not mean that one should be intellectually passive. Learning is essential for intellectual clarity which will enable us to feel and enjoy Anubhuti. The wisdom and humility achieved through learning should not be confined to our brains but should be practised in Life. By being vain and egoistic, we fail in the very purpose of Learning.

Besides Tiruppugazh, Arunagirinathar has also written the Kandar Anubhuti, Alankaram, Tiruvahuppu, Anthadi, Mayil viruttam, Vel Viruttam, Seval viruttam and Tiru ezhu Kootruikai.

We find, from his Tiruppugazh, 'Battarganapriya' that his songs had gained popularity even during his time and it still continues to be popular. This can be attributed to the following reasons.

It attracts the scholars, since it is a mine of social, religious and literary wealth. The choice of words, the intricate pattern of beats, rhythm, innumerable analogies and spiritual depth disclose the superhuman skill of its author. There is an unification of poetry, ethics and religion. We find references to yogas, Puranas, Kural, music and literature.

It appeals the common man, since it offers practical solutions to his problems. It does not call for difficult practices of worship. It offers a simple way to achieve God which is highly favourable and possible in this jet age of scientific advancement. It also offers precise instructions to-

wards spiritual progress. It offers a way out to the sensuous man, it is an eye-opener to the conceited and source of inspiration to the Sadhaka.

St Arunagirinathar is not fanatic about any particular cult. He was strongly against all such discriminations of caste, creed and cult which were superficial and were to be demolished. In his hymns, he glorifies all the other deities. Hence we find references to the Ten Incarnations of Lord Visnu, the Leelas of Siva, Sakti and Ganapathi. It is interesting to note that he refers to Lord Muruga as 'Perumale' in all his works, while it is generally used to denote Lord Vishnu.

Another unique and inspiring feature of his works is that even though he wrote in Tamil to enable the people to pour out their hearts in their own language, it did not prevent him from making abundant use of Sanskrit and other languages.

Tiruppugazh appealed to majority of the people due to its occult powers. For instance the hymn 'Sinathavar mudikum' is said to ward off evil powers, when narrated.

But as far as possible we should avoid singing it solely for the procuence of such benefits.

A salient feature of his thoughts is that he saw divinity in Nature. This is keenly reflected in the rich and eloquent lyrics. His descriptions bring out vividly the divine beauty of Nature. For instance, in Virali-malai he says, "The buzzing of the bees forms the music for the dancing peacocks. The bees are intoxicated by the honey from the flowery forests. The golden rays of the sun forms the silhouette for the dancing peacocks." This is one among his innumerable quotations where scenic beauty is vividly described with photographic eloquence. The descriptions add a divine depth to our memory canvas.

To conclude, we should not confine Tiruppugazh to mere singing, writing or debates. On the contrary, we should practise the principles of Saint Arunagirinathar. Hence, in this centenary year let us all resolve to fulfil his aim of evolving a civilization which is "aesthetically beautiful, socially just and spiritually integral" for which he dedicated his entire life!

The Need for an Esoteric Significance

(N V KARTHIKEYAN,
Sivanandashram, Rishikesh)

Why should we at all seek to find an esoteric significance in the *Kandaranubhuti*? Is it not enough if we study the verses as independent ones in their imports and not try to link the ideas from one to another? Such may be the doubts in the minds of many. Well, such a study would have been enough, but for the purpose of the work! Now, what is the purpose of the *Kandaranubhuti*?

Saint Thayumanavar said

**Kandar Anubhuti Petu Kandai
Anubhuti Sonna**

**Enthai Arul Naadi Irukkum Naal
Ennalo?**

"When shall be that blessed day, when I shall get the grace of my (spiritual) father (Saint Arunagiri) who, obtaining *Anubhuti* or Direct Spiritual Experience of Lord Skanda, has sung (or given) (the work) *Kandaranubhuti*?"

It is, therefore, beyond doubt and dispute that Arunagiri gave the work '*Kandaranubhuti*' after attaining *Anubhuti* or God-Experience. And, how can such a work contain verses which are of a curious nature? Being a work given after the attainment of God-Experience, can Arunagiri sigh, weep and lament over his helplessness

in matters of sex, etc., as expressed in the following verses "I am still caught up in the meshes of woman and family (verse 4), Even after uttering the Lord's Name, I am not freed from the world-delusion or Jagan-Maya (verse 5), When shall I cease from the miserable plight of tossing, being caught up in the net of infatuation for women (verse 9), Not meditating on Thy Feet, should I totally perish of ignorance (verse 23), Wilt Thou think of showering Thy grace on me who (am so low as to) join the breasts of women (verse 24), etc., etc., (verses 25, 33, 34, 35, 39, 46 and 50) While he thus weeps before the Lord in the *Kandaranubhuti*, in his other work, *Kandar Alankaram*, which is regarded as given earlier than the *Kandar Anubhuti*, Arunagiri emphatically declares that he has, once and for ever, crossed over this ocean of sexual lust, that he has overcome death, etc. Now when such is the fact, how are we to account for verses 4, 5, 10, etc.? Or, can we say that what Thayumanavar said of Arunagiri and the *Kandaranubhuti* is untrue? When we ponder over this deeply and in an unbiased manner, we are driven to the necessity of accepting the fact that though Arunagiri depicts himself in these conditions, they cannot

evidently refer to himself but to someone else in whose condition he places himself,—he condition of a seeker after Truth, or a Sadhaka. This gives a clue as to the purpose of the work, viz., to guide seekers attain that Blissful Experience which he himself was fortunate to enjoy. And we also know that it is an accepted fact that Saint Arunagiri, because of his compassion, gave the work to the world in order that everyone of us might enjoy the bliss of Anubhuti.

Thus, it is amply clear that the work is given primarily from a Sadhaka's viewpoint to help him attain God-Experience. Hence, it should, apart from revealing the Saint's own experiences, also contain instructions to guide an ordinary seeker to that Attainment. Now, this latter may be in two ways

- (1) Either each and every verse, by itself and independently, gives a complete instruction on the attainment of Anubhuti, or each and every verse reveals the different aspects of the Saint's God-Experience, which would help seekers in their attainment. If all the verses fulfil this condition, the work may be regarded as a 'collection of verses dealing on Anubhuti', each revealing a different technique for the attainment of Divine Experience,

or

- (2) the work, as a whole, forms an exposition of the path to Anubhuti.

A study of the work would, however, disclose that the verses are of a variegated nature, and that each and every verse cannot be said to give, by itself and independently a complete instruction on Anubhuti or an aspect of the Saint's Experience, though certain verses do fulfil this. We would, therefore, be left with the second alternative, i.e., to regard the work as a whole as a treatise on Anubhuti.

Now, a treatise is a systematic exposition of a subject, and it should, therefore, have a clear link of ideas from verse to verse, leading one, step by step, to the pinnacle of Attainment. However, no such link which may be said to provide the needed guidance to seekers seems to obtain on the very surface of the verses, and that, if it is not apparently visible, it should be mystically hidden, is but natural. We should, therefore, strongly feel that there should be an esoteric meaning behind the verses, in addition to their independent import, so as to lead the seeker stage by stage till the attainment of the Grand Goal of God-Experience.

With the above background, let us examine the different views held about this work. It is the opinion of certain commentators that the 'Kandaranubhuti' is a collection of verses which were sung by Saint Arunagiri independently and at different times in accordance with the prevailing moods of his mind,—religious and spiritual exaltation of mind, disturbed

condition of mind while in the process of Sadhana, prayerful moods to invoke God's grace to overcome weaknesses and obstacles, etc. It has been so held because the exoteric imports of the verses appear to be so unconnected from one another and express various moods that there can be no link whatsoever possible between them. Though it may be true that the verses do appear as unrelated to one another, this view is unacceptable, because, if the work is considered as merely a collection of unconnected verses, how is it going to fulfil its purpose of guiding others in attaining God-Experience? If it be argued that even as a mere collection, the work can help one attain God, we can as well say that any work can do it. What, then, is the speciality of this work? And, if there is nothing special and intrinsic in it, how can we, with the same breath, say that the 'Kandaranubhuti' is a unique work, almost without an equal to it on the subject? There must be something in it to deserve its claim. Hence, we cannot but strongly feel that the work, even if it be a collection, has to be a meaningful, thoughtful and purposeful collection, and not a haphazard or at random collection without any coherence of thought. This should specially be so, as the work is an original one, that is, the 'Kandaranubhuti' is the Saint's own composition,—the title of the work, the arrangement of the order of the verses, etc., were Arunagiri's own, and not done by someone else either during or after his lifetime.

Moreover, the treatise cannot be said to contain verses which were sung by the Saint before attaining Anubhuti, as it would contradict Saint Thayumanavar's declaration of it.

Another view held, which is a little bit amusing, is that the Arunagiri-parrot perched on a pipal tree somewhere near Tiruvannamalai, wrote the poems on the pipal leaves and dropped them. Those leaves were collected and that collection is **Kandar Anubhuti**. Hence the verses are jumbled and no sequence of thought is to be found in the work. Though, as an imagination of some fertile brain, this view is praiseworthy, it appears to be far from truth and does not stand even to simple reason. If the parrot can write the verses on leaves with its beak and keep them till their completion, it could have very well brought them down and kept the leaves in tact. Again, when the scattered leaves are collected, if the **Kaappu** verse and the first verse which contains a Mantra in the first line because of which the work is extolled, can be in order, why not the other verses?

It has been held by certain others that the 'Kandaranubhuti' is a work of 'praise-songs' (Stotras) and that such works do not, like the **Sastias**, have a subject or theme to deal with or give instruction upon in a systematic way. Well, this view also seems to be right from its own standpoint, because most of the verses (but not all) are in the form of praise and prayer. But then it falls short of 'the purpose', for reasons already

stated If it is to fulfil its purpose of helping others in attaining God-Experience, it cannot be said to comprise of mere praise-songs, because there are a number of such praise-song works, but they are not regarded as works on the attainment of Anubhuti and are not accorded an equal status with the 'Kandaranubhuti' The 'Kandaranubhuti' is regarded as unparalleled on the subject What, then, entitles this work to such an exalted position, if not something intrinsic in it Moreover, the 'Kandaranubhuti' is regarded as a, Mantra-Sastra and not a Stotra

All these views are the outcome of the single factor, viz, our inability to see any concatenation of ideas in the verses of the 'Kandaranubhuti', which has even led certain people to go to such extremes as to suggest that the order of the verses needs a rearrangement, though they find it difficult, nay, impossible, to do it in a satisfactory manner in whatever way they rearrange The fact is that it is already in order, because it is a divine gift What rearrangement can be made in that which is in order? As the treatise has come down to us for over five centuries accepted and unaltered by great souls like Thayumanavar and others who have extolled it, it would be unwise on anyone's part to suggest or to try to rearrange the verses, even for study's sake It would be wiser to accept our inability to see a logical sequence of ideas in the verses, or even try to seek a remote and far-fetched link, than to meddle with them

Yet some others are of the opinion that the Saint had for long cherished

a pious wish to offer a 'Poem Garland' to the Lord, as expressed in his Tiruppugazh 'Aasaikoor Bhaktanen', and that the 'Kandaranubhuti' is a composition in fulfilment of this wish of his This appears to be a more satisfactory one

Now, let us see what that wish is, which he expressed in the above Tiruppugazh song A free translation of it would read thus

"I am a devotee with a (peculiar) desire,— to offer a garland to the Lord What kind of Garland? A garland of poems having the flower of the mind-lotus, being penetrated by the thread of love, artistically composed by the tongue, wafting its wisdom-fragrance, shining in all its glory, and the bee of the intellects of the taintless ones (Sadhus) rejoicing in it—such a 'Maatrukaa Pushpa Maalar' (poem-garland) shall I be blessed to offer at Your coral-like Feet"

"Maatrukaa Pushpa Maalar" is a treatise of verses with the 51 letters, of the Sanskrit language, from 'A' to 'Ksha' It is also called 'Akshara Maalar' i.e., garland of letters, Akshara meaning letter 'Maatrukaa Pushpa Maalar' is also said to mean a treatise of 51 verses, because of the mere correspondence in number

The essential points of the Tiruppugazh are these It is a garland, of poems, having for its flower the mind-lotus, and it is to be offered at the Feet of the Lord. The mind

is another name for the Jiva, and the Feet of the Lord usually denote Paramapada or the Supreme Abode. Thus to offer the mind-lotus to the Feet of the Lord means to offer the Jiva in the Supreme Being, i.e., to attain Atmasakshatkara.

The garland is to be offered at the feet. Therefore the purpose of it is not to adorn the Lord or glorify Him, for, if that were its purpose, it would be offered on His shoulders and chest. As it is to be offered at the Lord's Feet, its purpose is specific and clear,—to offer the Jiva in God. This is the essential point of the Tiruppugazh.

By whom is it to be offered? By one who is a devotee (**Bhaktan**), and that too by one who has a great aspiration to attain the Lord (**Aasaikoor Bhaktan**). 'Aasai' here is not desire in the wordly sense, it is the desire or aspiration for attaining God because it is of a devotee, and what else could the desire of a true devotee be than a longing to attain the Feet of the Lord? It is the spiritual aspiration of man for communion with God, of the soul to merge in Brahman.

The garland is to be penetrated by a thread—the thread of love, Bhakti or devotion. The thread is invisible but is essential for the garland. So is devotion to God in the life of an aspirant, which keeps the various aspects of his being tethered to God. It is to be artistically or beautifully knit. Where? In the tongue. How? By a devout singing of it.

The scent of Wisdom should emanate from the garland, and also it

should shine with different colours. While the colour attracts the eyes, the scent captivates one through the nose. The eye and the nose stand for all the senses. Further, the garland is to be laden with high spiritual truths on which the bees of the intellects of the faultless ones can contemplate, meditate and rejoice.

All this description is to indicate that while one's tongue recites the verses, there should surge forth pure devotion in the heart, the senses should be kept captivated by them, the intellect should contemplate on the wisdom contained in them,—which is the essence of the life of a Sadhaka,—to effect an inner sublimation and transformation of all the faculties of the Sadhaka and be absorbed in God.

Thus is (the garland of) the Jiva—the Jiva in all its aspects, i.e., the aspiration, the mind, devotion (heart), the senses (tongue, eyes, nose, etc), the purified intellect and wisdom—to be offered at the Feet of the Lord.

This view, viz., that the Kandaranubhuti is the 'Maatrukaa Pushpa Maalai' which Arunagiri aspired to offer to Lord Skanda, appears to be a better one and also correct, because the Kandaranubhuti is a work of 51 verses and also Arunagiri himself refers to it, in the Kaappu-verse, as "a garland knit of the beautiful words (of Tamil)" "**Senchor Punai Maalai**". Most probably, Arunagiri, by this succinct phrase, means the 'Maatrukaa Pushpa Maalai' and all that he has said about it in the above Tiruppugazh. And we have seen the essential points of it, viz., that it is for the purpose of offering

the seeking soul, which is full of devotion to God, in God-Experience. This is also corroborated by the title of the work, viz, 'Kandarianubhuti'. Even if the Kandaranubhuti is not accepted as the direct fulfilment of the wish of the above Tiruppugazh, yet the fact remains that it is a word-garland as declared in the Kaappu-verse, and the purpose and constituents of a garland are, of course, the same.

Thus, if we are to accept that the title and arrangement of verses of the Kandarianubhuti are Saint Arunagiri's own, and that his purpose in giving the treatise is to help seeking souls in their attainment of God, if we are to do full justification to the title, 'Kandarianubhuti', if we are to give due respect to Thayumanava Swamikal's tribute to the Kandaranubhuti, viz, that it is a work given after attaining Divine Experience, and if we are to regard the work as a 'word-garland' (all which we cannot but accept), (whether it is accepted as the 'Maatrakaa Pushpa Maalai' referred to in the Tiruppugazh or not), we have every reason to strongly feel that the work should have an esoteric significance, over and above the independent import and worth of each verse, because mere praise-songs or a collection of verses, and that too unconnected with one another in their exoteric import, cannot help one attain God-Experience which is a gradual process of unfoldment, and not an easy thing to be attained. Anubhuti is had as a result of Abhyasa, a graduated practice based on profound understanding leads to perfection. This

is what marks out the Kandaranubhuti as distinct from all other works, not only of others but even of Saint Arunagiri himself. Tiruppugazh songs, Kandar-Alankaram, etc., may be meant for mere recitation and they may be regarded as Stuti or praisesongs, though with spiritual import, but not the Kandaranubhuti, because mere recitation cannot be expected to lead one to Anubhuti or actual God-Experience. It demands a systematic practice, with understanding, and that is what is expounded in this rare work. We would not be wrong. I feel, if we interpret the title 'Kandarianubhuti' as (1) 'God-Experience', as also (2) 'the practice that leads to God-Experience'.

We also find that there is no uniformity in the verses, i.e., all verses are not of the same type, in the sense that not all are in the form of prayer, or appeal, or revelation of spiritual experience, or instruction, or admonition, etc. There are verses which touch and kindle the emotions, which express repentance, anxiety and prayer, which exclaim one's gratitude over the special blessings conferred, which give specific and clear-cut instructions to follow, which reveal great wisdom and secret clues to higher experiences, etc., etc. Not only this, these verses of different types are curiously interspersed, so to say. This gives the clue and suggestion that it should be a regular treatise on God-attainment, since there is a need for all these elements in such a work, as an aspirant will pass through varying mental states and experiences in the course of his practices. (This is also

a reason against any attempt to rearrange the verses subject-wise) The order of the verses is so calculatedly arranged (though it appears to be jumbled, on account of which the work is regarded as a collection) that the import or subject of each verse will give the needed instruction to the seeker, or reveal his inner experience, or invoke the Lord's grace, etc., as would be appropriate to the stage in which he is at the particular verse. The order of the verses is designed to give out the desired expression to the condition of the seeker at every stage, through the particular verse. One or the other of the elements mentioned in the Tiruppugazh 'Aasaikoor Bhaktanen' can be seen to be appropriately reflected in this or that verse of the 'Kandaranubhuti', which fact would also go to prove that the work may be a fulfilment of the prayer of that Tiruppugazh.

In all probability it is most likely that the 'Kandaranubhuti' might have been given by the Saint as the last of his works. In the Tiruppugazh and his other works, Arunagiri has said everything everywhere. As a result of reciting his Tiruppugazh and other works, a distaste for wordly pursuits and an aspiration to attain God might arise in a person, and he would like to practise some Sadhana to have God-Experience, but would be at a loss to know what to do. Arunagiri might have, therefore, thought that a treatise on the attainment of God-Experience (Anubhuti) would be a help to such seekers, and the Kandaranubhuti is the outcome.

Thus we may regard the Kandaranubhuti as the crowning glory of Saint Arunagiri's works, though each other work of his has a purpose, speciality and charm of its own. All the works of Arunagiri put together may be regarded as the 'Arunagiri-Veda' of which the Kandaranubhuti would form the 'Anubhuti-Upanishad'. It is the culminating and the wisdom-portion of his works. The 51 verses of the Kandaranubhuti are verily 51 Mantras, like the Upanishadic Mantras,—so concise, so pithy and so brevity-filled, with many secret clues to higher meditation and experience. We can say without the least hesitation that the treatise fulfils the purpose of an Upanishad, remarkably. Truly it is a **Mantra-Sastra**.

Now, why should the instructions be esoteric, or why should the Saint not have explicitly given it in the verses, may be a doubt. This is the general practice, with a reason, of course. Spiritual truths are kept as secrets, because, if they are given to unprepared minds, they are liable to be misunderstood, misinterpreted and misrepresented. They are always kept hidden, they have to be obtained with great effort and it demands certain prerequisites. As the work is liable to go into the hands of any and everyone, the esoteric meanings are hidden far beyond the ordinary reach. And here is the need for the poems to be in prayer or praise form, and in the first person. When a devotee or seeker, though initially unprepared, goes on with Svadhyaya or a devout and faithful recitation of the verses, they, being in the first

person and the wordings so powerful and calculated, are capable of raising his mind gradually and inducing the necessary Bhava or inner feeling in the seeker so as to get attuned to the feeling with which the Saint sang the verses, or which he intends to convey through the particular verse. When we recite the verses, it is as if the Saint himself is reciting them through us. We get attuned to his mind and the needed feeling is bound to be evoked in us. Thus the inner secrets get revealed from within, in course of time. They are not supposed to be openly said in the verses, nor can they be understood even if said, they are to be 'revealed'. Hard-earned wealth is valued and preserved. So is wisdom.

Now, a word about the esoteric significance in the verses, which is not easily obtainable from them. In a few groups of verses the continuity of ideas is apparent, and can be seen almost on the surface. In fact, it is this that made me feel that there should be such a link of ideas in the other verses, i.e., in the work as a whole, and that if it is not apparent, it should be secretly hidden. In some it is lodged in a line or phrase of the verse, in some the meaning is implied in a word, and in some it lies far beneath, as the very spirit underlying the verse as a whole, and gets revealed only as one goes on with the repetition of the verse, over and over, again. Thus is the need for Svadhyaya or a regular and systematic chanting of the verses, daily, with love and surrender to God, when more truths than what is written in any book, including this

one†, are revealed in the heart of the seeker. This is the case not only with the Kandaranubhuti but every work of this category.

This esoteric significance, which is mostly based on what has been revealed to me by the Lord in the course of my daily Parayana, I offer unto men of learning, wisdom and experience, in whose hearts Lord Guhan specially resides, for their research and acceptance of what is worthwhile in it and to ignore the shortcomings in it, which are due to my limitations.

A Synopsis of the Esoteric Significance

One may be curious to know what the esoteric significance is that runs through the verses. Though for a correct appreciation of the full implications of the esoteric significance of the verses a thorough-going study of the book† is necessary, we may here have a synopsis just to have an inkling of the esoteric meaning. Grouping of the verses has been made and heading given just for the sake of convenience and easy remembrance.

I—The beginning of Sadhana (verses 1 to 3)

"Kandaranubhuti" means actual God-Experience. It is not mere praise of God, not mere glorification of His greatness, but something more than all this, it is Experience. Hence it is a treatise on practice. Thus, from the very beginning, it contains instructions on a practical spiritual

living, on Sadhana, the obstacles that would be encountered in the different stages of practice and the methods of overcoming them at every stage, culminating in the grand experience of God

An introduction into a life of Sadhana is, therefore, made in the first verse itself, by way of taking to an unceasing practice of Japa or Nama-smarana. That the treatise is meant for whole-souled aspirants or seekers who are dedicated to the practice of Sadhana to attain God is implied in the prayer 'Paadum Paniye Paniyaai Arulvaai,—the only task of singing His glories or repeating His Names. For any practice to be successful, it is essential to have a clear concept of the ideal, its nature and method of attainment, right at the outset, these are shown in verses 2 and 3

II—Coming to brass-tacks and the beginning of the descent of Divine Grace (verses 4 to 13)

When actual Sadhana is commenced, the practitioner comes across certain difficulties. The life of the Sadhaka is one of a gradual unfoldment of the Divinity within, which also implies the overcoming of obstacles, in stages. When one obstacle is overcome, another obstacle which is more powerful and subtle will present itself, demanding more effort and a greater surrender to the Divine. This goes on until the final Goal is reached. A little practice is not enough to overcome the obstacles. Great effort, coupled with Divine

Grace, is called forth to overcome the problems, in stages

The gross obstacles present themselves in the beginning, the external circumstances in the form of wife and children are the first to be encountered (verses 4 and 5). The difficulty is realised, and, as a result of purification of heart through intense Prayer (verse 6), and charity and contemplation (verse 7), the seeker gets from God a personal Guru, as the first and visible form of help, in which form God's Grace manifests itself, though the seeker might not realise it immediately (verse 8). Thus are verses 4 to 8

Verses 9 and 10 depict a peculiar difficulty of the Sadhaka, of transition from the outer to the inner difficulty, while verses 11 to 13 show the descent of a greater amount of Divine grace,—the Guru gives a temporary state of the Divine Experience to provide the needed conviction to march forward, boldly

III—Preparation for and Initiation into Meditation (verses 14 to 20)

With the special grace granted by the Guru, the Sadhaka makes an earnest effort to put forth necessary Sadhana to attain the Goal. He aspires to acquire freedom from the externalising tendency of the mind by fixing it on the Lord, or the Self within (verse 14), through intensification of Nama-Japa and a melting of the heart (verse 15) and a discriminative understanding (Viveka) (verses 16 and 17) which form the pre-requisites for initiation into meditation proper. He then attempts at

meditation on the Self but feels the need for initiation into its technique (verses 18 and 19), and beseeches the Guru for the same, who initiates him into the mysterious process of inner meditation on the Self (verse 20)

IV—The inner Struggle and a Glimpse (verses 21 to 28)

Now comes the difficult task of the Sadhaka. When meditation proper is commenced, the subtle, inner personality (Avidya in the form of Samskaras and Vasanas) comes up to the surface with its ugly face. Meditation is then no easy joke and demands persistent and ever-increasing diving within, which brings a simultaneous realisation of the unreal nature of the phenomenal world and a corresponding insight into Reality.

With the power of initiation, the seeker's aspiration for liberation is intensified (verse 21). The group of verses from 22 to 26 vividly portray the inner transformation that takes place in the Sadhaka when he plunges into meditation and the various experiences that the mind undergoes.

A close observation of the verses will reveal the critical condition of the Sadhaka's mind—meditation now appearing to be easy (verse 22) and now impossible because of the active play of Avidya (verse 23), demanding a greater and greater resort to the Self and a total dependence on it (verses 24 to 27), until it is successful and the mind gets a glimpse of Cosmic Consciousness (verse 28).

V—The Indescribable Condition (verses 29 to 32)

The touching of the fringe of Cosmic Consciousness and the subsequent need to return to and live in this 'unreal' world (verse 29), places the Sadhaka in an indescribable predicament—sometimes he is able to reconcile things (verse 30) and sometimes not (verse 31). God appears to be an admixture of kindness and cruelty, Divine Grace and Prarabdha are experienced together.

VI—The All-consuming Aspiration and the final push (verses 33 to 38)

This peculiar condition of the Sadhaka creates such a spiritual unrest in him that he longs to get a total freedom from Samsara by plunging into uninterrupted meditation, which wells up as an all-consuming aspiration for a total renunciation (verses 33 to 35).

He longs for and gets initiated into the highest mystical type of meditation on Pranava or 'Om' (Sannyasa), and thus gets ready to bid good-bye to the phenomenal world (verses 36 to 38).

VII—The Final Jump and God-experience (verses 39 to 44)

Having equipped himself with all that is necessary for a leap into the Absolute, a resolute and all-out effort is made to break the bonds of the causal chain and enter into the Grand-Experience (verse 39). Uninterrupted meditation on the Absolute is undertaken (verse 40) with a longing to attain liberation.

here and now, i.e., Jivanmukti (verse 41), and this tends asunder the tree of Samsara, root and branch. Self-effort and Divine Grace fuse together and give birth to 'Speechless Experience', when the knots of the heart are broken for ever (verses 42 and 43). Man meets God and becomes a God-man, a Jivanmukta Purusha. Verses 39 to 43 are thrilling and stimulating, as the climax of the treatise is reached here.

VIII—Lokasangraha (verses 44 to 50)

With the attainment of God-Experience, the Sadhaka becomes a Siddha Purusha, or a Jivanmukta Purusha, or a Sage, and there is no more need for him to do any Sadhana. His very existence, and all his activities, are verily Sadhana.

The liberated soul who attains to the state of 'Speechless-Experience' (Pesaa Anubhuti) does not usually remain absorbed in it but rises from it and moves about freely as a Jivanmukta.

The Jivanmukta has a Divine mission to fulfil, that of helping the aspirants. The freed soul, therefore, moves about freely without any let or go, giving spiritual instruction to those that seek his guidance. The instructions and their methods naturally vary in accordance with the needs of those that seek. Hence there

is no need for a continuity in the ideas of verses 45 to 50, which, of course, reveal high spiritual truths. They convey deep meaning and contain secret clues for meditation; they have significance and purpose; they provide valuable guidance to seekers. Hence these are of a special type.

IX—Sahaja-Samadhi Avastha (verse 51)

Though he moves about distributing peace and happiness to all, he maintains an inner awareness of God always, with which he gets so much intoxicated that that experience becomes Sahaja or natural to him. This is called Sahaja-Avastha, i.e., a perpetual and natural Superconscious state, wherein he beholds the Lord within and without, simultaneously, —within as the Self (as Guhan), and without as all that is visible and invisible, conceivable and unconceivable as matter and spirit, and as the Guru. This is the condition of the Jivanmukta to whom the world clings for succour, in whom everyone finds solace, to whom seeking souls flock for spiritual illumination, and for whom nothing makes any difference.

May the blessings of all such Brahmanishthas guide the seekers all over the world!

